

548 Heartbeats

By peachxvision

There's no such thing as ~~number of heartbeats~~.
As long as your heart knows what **forever** means,
It's possible that even in death, it may still be beating...

CHAPTER 1

[Mr. Heart]

Dugdug. Dugdug.

Tumitibok nanaman si Mr. Heart.

Ewan ko ba. Bat kaya ganon? Bakit kaya para mabuhay, kailangan tumibok ang puso? Labo ng tanong ko no? Ang batayan kasi kung buhay pa ang isang tao ay kung tumitibok parin ang puso niya.

Pero bakit may naririnig ako na... 'nung nawala siya, tumigil na ang tibok ng puso ko' or 'tumigil yung pintig ng puso ko nung una ko siyang nakita'? parang ewan no? ganon ang mga taong sobrang healthy ng love life. Sana ako rin.

Ako si Peach Xeira Anderson. Cute ng pangalan ko no? kakaiba. One of the few things I'm proud of. Kilala ako bilang Xei-xei o Xeira o Xei lang mismo. Pano ko ba idescribe ang sarili ko? Mm...

Physically, hanggang kalahati ng likod ko ang wavy kong buhok. Sort of kulot. May pagkachubby pero okay lang naman yun kasi hindi naman gaano halata... malalaman mo lang na chubby ako pag kinapa mo na yung chan ko. Maliit lang ako, 5 lang po ako. Mm... the greatest thing about me is my eye lashes. Mahaba kasi.

Emotionally? Mahina akong tao. I mean... mahiyain ako. Di ako gaano friendly. I'm one of the geeks in school. Haha. Hindi naman sa ganon ka geek. Grade conscious kung tawagin. Matalino ako sabi ng ibang tao. Pero tingin ko di totoo yun. Masipag lang talaga ako magaral. May pag ka kabisote at palabasa. Would you believe that my hobby is studying? Oo... studying at hindi lang basta reading...

So... *yun ako.*

Kahit naman mahiyain ako and stuff, nagkakaroon parin ako ng secret love life. Paano yun? Eh di nagkakagusto ako ng patahimik. Wala pa kasing nakakaalam kung sino yung mga gusto ko. Actually, marami na kong crush pero I always keep it to myself. Haha... hipokrita ba? Ganon ako eh. ayokong malaman ng ibang tao na nagkakagusto na ko. Bale every year meron ata akong bagong crush...

That is... *before he came.*

Second year high school pa lang ako. Sabi nga nila, life starts in high school. Kung ako yun, icocontradict ko yun at sasabihing, life starts when your heart beats.

Ayon. May bagong transfer mula sa isang private boys high school. Hindi ko naman alam kung bakit sa lahat ng pinili niya, dito pa siya sa isang science high school. Eh cute nga sa school nila kasi his school is known for rich, popular and handsome guys...

At oo... well... isa siya dun.

Ang pangalan niya? Kyle I. Solomon. Nung dumating siya sa school na to, no wonder kung bakit mula sa anit hanggang kuko sa paa niya eh crush siya ng maraming babae. Gwapo kasi at mayaman. Mejo wala nga lang utak. Uh... hindi naman. Di ko nga alam kung bakit siya trinansfer dito eh... Section V siya.

So yun. Secret crush ko nanaman siya. Well, I bet... di to tatagal kasi alam kong hanggang pangarap na lang siya. First three months ng taong ito eh naging girlfriend na niya yung pinaka magandang kabatch ko, Nung nagbreak sila of I don't care reason, naging girlfriend na niya yung pinaka magaling na dancer ng batch namin... galing no? parang may magnet...

Compared sa mga girls niya, natural wala akong panlaban sa kanila. Bukod sa hindi ako friendly at tahimik, simple lang ako. Ni hindi nga ako nagbuburloloy. Relo lang. yun lang. di ko naman alam kung may nagkakagusto sa kin dahil wala akong tinatanungan at hindi naman kasi ako malisyosang tao...

Dugdug. Dugdug.

Ayan nanaman si Mr. Heart. Tumitibok nanaman ng sobrang lakas... dumaan kasi si Kyle... kahit hanggang pangarap lang... sana maabot ko siya.

Pero kahit ata sa pangarap eh pinagkakait siya sa kin.

Haay. Tama na nga yan. Nung isang araw pa yun nangyari. Kunin mo na yung ballpen mo na naiwan sa locker mo. Marami pa namang magnanakaw ng ballpen ngayon.

Dito na lang ako sa likod dadaan para mas mabilis papuntang room...

Huh? Sino to? Para siyang tuta na nakapulupot ang katawan. Bakit naman siya andito? Wait... matingnan nga ng malapitan...

Dugdug. Dugdug.

OMG. *Si Kyle.*

Ano namang ginagawa niya dito?

Uh... kakausapin ko ba siya?! Lalapitan ko ba siya?! Shocks naman... ang bilis ng tibok ng puso ko. Hihilain ko na tong mga veins nito para tumigil...

I hope na marinig niya mula sa pwesto niya kung gano kalakas yung tibok ng puso ko ngayon...

"Anong ginagawa mo dito?"

Ugh. Lumunok ako ng laway. Hindi ako makaandar sa pwesto ko. Talaga bang... kinausap niya ko?! Gumising ka Xeira. Baka naman talagang panaginip yan?

"Hoi. Anong ginagawa mo dito?"

Aww. Too bad hindi siya panaginip. Naririnig ko talaga ang boses niya at kinakausap nga niya ako ngayon... so ano pang hinihintay mo Xeira?! Maglabas ka kahit letter A man lang mula sa bibig mo.

"May babalikan lang. Ikaw?"

Narinig ko siyang nag sniff. Nung nakaharap na ng totally yung mukha niya, nakita kong kakaiyak lang niya...

Sa kailalim-ilaliman ng kaluluwa ko, napabuntong hininga ako. Para siyang alamat. Ang gwapo pala talaga niya. Ngayon ko lang siya nakita ng ganitong kalapit...

"Namatay kasi bestfriend ko."

"Oh my gosh..."

Gusto ko siyang puntahan pero parang naninigas yung paa ko sa kinatatayuan ko... Di ko alam kung bakit. Ang sakit ata mawalan ng bestfriend...

"P... p... pwede ba kong l... l... lumapit?"

"Ano ka ba. Magkabatch naman tayo. Di naman ako aswang o kung ano. Lumapit ka kung gusto mo."

So yun. Kailangan ko paluin yung legs ko para kumilos. Kinakabahan ako at ang bilis ng pintig ng puso ko. Sobra. Tingin ko any minute, pwede siyang sumabog.

"Ano nga pala ulit ang pinunta mo dito?"

"Naiwan ko kasi yung ballpen ko sa room."

"Para ballpen lang nagawa mong pumunta ulit dito sa school? Nasisiraan ka ba ng bait?"

Wow. I can't believe this. Kinakausap ako ni Kyle... at sinabihan niya ako na nasisiraan daw ako ng bait! Ang galing... thank You po Lord...

"Ikaw lang ata ang nakangiti pag sinsabihian ng nasisiraan ka na ng bait."

Hindi ko masabi na, *"ikaw kasi."* Siyempre di ko yun sinabi... hindi pa naman ako ganon nasisiraan ng bait para umamin.

"Ah... hindi naman. Uh... ilang years na ba kayo ng bestfriend mo?"

"5 years? Di ko na alam... pero sobrang tagal na ng pinagsamahan namin. Teka... ayaw mo bang umupo sa tabi ko... o nandidiri ka sa kin?"

Napaka magical naman nitong araw na to! Pinapaupo ako ni Kyle sa tabi niya! Super saya ko... at hayan. Ang lakas nanaman ng tibok ng puso ko. At lalo pang lumakas nung tumabi ako sa kanya.

"Anong pangalan ng bestfriend mo?"

"Brownny."

"Brownny? Diba pangalan yun ng aso?"

"Aso nga ang bestfriend ko. Bakit... kala mo tao?"

"Oo. Akala ko tao..."

Tumawa siya. Wow... ang swerte ko naman at nakikita ko siyang tumatawa.

"Kung tao yung bestfriend ko, di lang ako iiyak. Hahagulgol ako."

"Pasensya ka na. Wala kasi akong bestfriend. Di kasi ako palakaibigan tulad mo."

OMG. Nasabi ko ba yun?! Nasabi ko ba TALAGA yun?! Ano ka ba Xeira! Tumahimik ka na nga lang. Nakakahiya naman yung sinabi ko.

"Napaka imposible naman nun. Bawat tao may bestfriend. Hindi naman tao lang ang nagiging best friend ng isang tao."

"Oh?"

"Oo naman. Ano ka ba naman. Section I ka diba?"

"Oo. Anong connection nun?"

"Eh taga section I ka tapos di mo yun alam? Ang matatalino talaga. Alam yung pinaka complicated na bagay pero yung pinaka simple nakakalimutan."

Nagkakaroon kami ng conversation... this is so unreal...

Nakatitig lang ako sa kanya. May dimples siya at makinis ang mukha niya. Parang baby yung mukha niya. Sobrang gwapo. Hindi tuloy ako mapakali...

"Impusibleng wala kang bestfriend. At least meron kang something na sinasabihan ng mga problema mo."

"Uh... oo. Si Mr. Heart."

"Mr. Heart? Ang cute naman ng pangalan niya. Eh di kung sino man yun... siya ang bestfriend mo."

Sinabi sa kin ni Kyle kung sinong best friend ko... Isang bestfriend na ako mismo di alam na bestfriend ko... tapos parte pa siya ng katawan ko. Sana di na matapos ang araw na to.

"Haay nako. Halika ka na..."

"San tayo pupunta?"

"Uuwi na."

AAAAHHHHH!!! Sobrang saya ko!!!! Pero siyempre naka tago yun sa loob ko. Nakangiti ang buong kaluluwa ko. Yinayaya niya kong umuwi! At eto siya ngayon... nakatayo sa harap ko at inooffer ang kamay niya para umuwi na daw kami.

"Teka... yung ballpen ko."

"Aynako. O eto. Tara na. Hatid na kita sa inyo."

Ihahatid?! Tama ba yung narinig ko?! Ihahatid ako ni Kyle?! This is so good to be true! Tapos binigay pa niya sa kin yung ballpen niya! Naloloka na talaga yung kaluluwa na nasa loob ng katawan ko...

Kinuha ko yung ballpen sunod yung kamay niya. Tinayo niya ko tapos naglakad na kami. Kinuha muna niya yung backpack niya saka kami naglakad. Taga ibang bayan pa kasi siya kaya magjeejeep pa siya. Eh ako tricycle lang. pwede ngang lakarin kung sisipagin.

Tulad ngayon.

Naglalakad kami. Di parin ako makapaniwala sa mga nangyayari. Andun siya... nauuna sa paglalakad. Pero lumilingon parin siya just to make sure na sumusunod parin ako...

Nung nasa bahay na ko, nagbabay na ko sa kanya. Ngumiti lang siya tapos umalis na. Andun parin ako sa gate ng bahay namin. Pinagmasdan ko siya habang sumasakay siya sa jeep.

Dugdug. Dugdug.

Sabi na nga ba. Kahit sa pagalis niya, titibok parin tong puso ko...

Sana di na to matapos.

CHAPTER 2 **[Under My Umbrella]**

Si Kyle.

Si Kyle ang unang nilalang sa mundo na pinatibok yung puso ko na ganon kalakas. Parang rocket na nilaun... o mas malakas pa dun?! Ewan ko na.

Call it infatuation or anything. Wala akong pakielam kung love ba to o hindi. Basta siya yung unang taong nagpatibok ng puso ko ng ganon kalakas.

Hindi naman ako ganon kadesperate tulad ng ibang babae na nagkakandarapa para sa kanya. Yung iba may paaway away effect pa eh alam ko rin naman gusto nila si Kyle. Ang importante lang sa kin ay yung makita siya... yung makita ko ulit yung tawa niya...

At marinig ang tibok ng puso niya.

Parang ewan ba? Haha. Alam ko naman na hindi ko yun maririnig. As usual, dadalawin ko nanaman siya sa panaginip ko.

Yinakap ko yung unan ko. Hanggang ngayon yun parin ang iniisip ko kahit ilang linggo na ang nakalipas. Hinihiling ko na sana maulit ulit yun. Oo... linggo at hindi lang araw.

Pag uuwi ako, dadaan muna ako sa likod ng school at titingnan kung tumatambay siya dun. Pero, pagkatapos nung araw na yun, di ko na siya dinadatan dun.

Pag nakikita ko siya sa canteen o sa kahit saan ko pa siya makasalubong, ngumingiti ako as a sign of 'Hi' pero kahit tingin, hindi ko man lang matanggap mula sa kanya.

Isa lang ibig sabihin nun...

Tapos na.

Haay. Ewan ko ba. Tapos na eh wala pa ngang nauumpisahan. Kasi naman... nagusap lang kayo ng ilang minuto eh tingin mo ba magiging close na agad kayo? Tandaan mo na popular siya... at ikaw ay isang taboy ng batch.

Kakatapos lang ng klase namin. Inayos ko na yung gamit ko. This time, wala na kong balak na dumaan sa likod. Alam ko namang wala na kong mapapala.

Plok... plok...

Narinig ko yung patak ng ulan sa may bintana ng room. Dahil doon ko ginawa yung assignment ko sa room para wala na kong gagawin sa bahay, ako na yung nagsara ng mga bintana namin since ako yung huling tao sa room.

Kinuha ko yung payong ko sa locker. Tapos inayos ko na yung bag ko. Ready na kong umalis.

Nilock ko yung pinto ng room. Inayos ko muna yung mailer's bag ko. Nagsuklay ako ng konti tapos bumaba na ko ng hagdan.

Nung andon na ko sa may lobby malapit sa gate... laking gulat ko nung andun si Kyle.

Dugdug. Dugdug.

Pesteng puso. Tumitibok nanaman.

Kaso, nakatalikod siya sa kin. Pinagmamasdan niya yung ulan na bumababa. Napabuntong hininga ako dahil napagmamasdan ko nanaman yung maamo niyang mukha.

Bigla kong napansin...

Wala siyang payong.

Inisip ko na lang na baka may hinihintay siya. Siguro panibago nanaman niyang girlfriend o mga kaibigan na may dalang payong para sa kanya.

Laking gulat ko nung bigla siyang umalis sa lobby at nagumpisang tanggapin na lang ang ulan.

"Hoi!"

Tumingin siya sa kin. Shocks. Ano nanaman yang ginagawa mo Xeira. Bakit mo siya sinagawan ng ganon?! Bakit... may sasabihin ka ba?

Oo. Meron. Dahil kailangan.

"Bakit?"

Tumakbo ako papunta sa kanya. Tapos pinayungan ko siya. Hindi naman pwedeng hayaan niya yung sarili niya na mabasa ng ulan... magkakasakit siya nun.

"Ano ka ba! Okay lang naman na maulanan ako!"

"Hindi pwede... magkakasakit ka..."

Dugdug. Dugdug.

Nako. Ayan nanaman si Mr. Heart. Tumitibok nanaman. Pasaway talaga oh. Pero okay na... lulunukin ko na yung pagkamahiyain ko wag lang siya maulanan... wag lang maulanan si Kyle...

Wag lang maulanan ang unang taong nagpatibok sa puso ko ng ganon kalakas.

Ngumiti siya... Isang ngiti na parang nasa langit na ko...

Nalaglag ko yung payong dahil sa ngiti niyang yun. Pero pinulot ko naman agad para di siya maulanan. Okay lang na maulanan ako...

"Nauulanan ka oh."

"Okay lang..."

"Papayungan mo ko para di ako magkasakit pero sarili mo di mo papayungan? Baliw ka na ba... akin na nga yan..."

Kinuha niya yung payong. Di hamak na mas matangkad siya sa kin. Isang dangkal kaya ang tangkad niya sa kin. Dahil sa ginawa niya... napayungan na din niya ko.

Lumabas kami tapos nagpara siya ng tricycle. Pinauna niya kong sumakay tapos tiniklop niya yung payong. Nagbayad siya kay kuya tricycle.

"Thanks ah."

"S... sandali! Pano ka! Wala kang payong!"

"Okay lang ako. Ayan oh... ambon na lang naman. Sige na kuya."

Tapos nagdrive na si manong tricycle. Ako naman... nakalawit parin yung ulo ko habang pinagmamasdan siyang tumalikod at nauulanan...

Hindi... Hindi pwede!

"Para manong! Dito na lang ako!"

Without explanation, bumaba na ko sa tricycle tapos kumaripas ng takbo. Di ko pa binuksan yung payong ko kaya mejo nabasa narin ako ng ulan.

Nagulat siya nung nakita niya ko.

"Ano ka ba! Sabing okay lang ako... yan tuloy... nabasa ka na."

Binuksan ko yung payong ko tapos pinayungan ko ulit siya. Naisip ko na nasa ilalim kami ng iisang payong... bigla akong kinilig.

Dugdug. Dugdug.

"Kay sa naman hayaan kitang sobrang mabasa ng ulan! Eh isang oras pa ang papunta sa inyo."

"Ang kulet mo din no... basa na nga ako eh."

"Eh hindi ka pa naman ganon kabasa. Kaya kailangan mo nitong payong..."

"Wag na..."

Tapos bigla siyang tumakbo. Hindi naman sa mapilit ako. Nakalimutan ko na nga na crush ko siya. Di ko alam. Ang mahalaga lang sa kin, mapayungan ko siya.

"Ang sipag mo rin ano?"

Sinabi niya yun nung bigla siyang tumigil.

"Oo masipag ako. Tanggapin mo na kasi tong payong. Sasakay nalang naman ako ng tricycle eh."

"Ayan oh... mahina na nga yung ulan eh. Sige na... okay na ko."

Tumalikod na siya. Pero sinundan ko parin siya. Lumilingon siya kasi alam niyang sinusundan ko parin siya. Masaya ako... kahit naging makulit ako sa kanya...

Oo mahina na yung ulan. Pero dun kasi sa village niya, tatlong bayan away mula sa bayan namin, alam ko sobrang lakas ng ulan dun. Binabaha pa nga. Kaya nga gusto ko ipahiram yung payong ko.

Nung dumating na kami dun sa sakayan niya, nakita kong nakangiti siya. Natutuwa ako dahil nakangiti siya... parang matutunaw na ko.

Dugdug. Dugdug.

"Sumakay ka na agad ng tricycle pag kasakay ko ah."

"Pero tanggapin mo muna tong payong... kailangan mo to."

"Ang kulet mo talaga no."

"Makulit ako dahil kailangan... alam ng lahat na di ako ganito."

Tapos ngumiti ulit siya.

Dugdug. Dugdug.

Nako. Itong puso kong to, pasaway. Oo, masaya ako. Kaya nga napangiti narin ako ng di oras. Ayokong dumating yung jeep na papauwi sa kanila... pero natural, alam kong di mangyayari yun.

Nung dumating na yung jeep, tiniklop ko agad yung payong ko tapos binigay ko na sa kanya. Tinanggap naman niya. At dahil dun, naging sobrang saya ko.

Ang tugtog pa nga sa jeep eh, when you're looking like that ng westlife...

I don't wanna live my life without you.

Am I suppose to leave you know

When you're looking like that?

"Ui... salamat ah?"

Ngumiti ako. Yun na ang tanging response ko sa kanya. At yon... pinagmasdan ko yung jeep kung saan siya nakasakay hanggang sa di na maabot ng mga mata ko.

Sumakay ako na ko agad ng tricycle. Masaya na ko dahil nakausap ko ulit siya matapos ang ilang linggo... doon, bigla kong naisip...

Ilang linggo nanaman ba ang hihintayin ko?

CHAPTER 3 **[Song of His Heart]**

Mali pala. Hindi pala linggo.

BUWAN.

Oo. Pagkatapos nun, ni hindi niya ko kinausap. Ni hindi nga siya nagpasalamat ulit. Hindi niya sinauli yung payong ko.

Hinintay ko yun hanggang dulo ng second year. Pwede ko naman siyang puntahan para bawiin yung payong ko.

Dugdug. Dugdug.

Pero kada magtatangka akong pumunta, bumibilis yung tibok ng puso ko. Nakakaasar. Hanggang sa susuko ako at sasabihin na lang sa sarili ko na ako mismo yung nagbigay nung payong at siguro akala ni Kyle na binigay ko na nga yun.

Sigh.

Ayon. Wala namang asenso. Akala ko second year na ako magkakaroon kahit man lang lantad na love life pero hanggang pangarap na lang yun. Sabagay... nangangarap nanaman ako eh ang daming babaeng mas maganda sa akin sa batch.

Ang hirap naman maging simpleng tao.

Nangarap ako hanggang third year. Tama. Ang bilis ng panahon at third year high school na ko. Halos ilang buwan na ba ang nakalipas? Pero di ko ba alam. Sa tuwing naaalala ko yung una kaming nagusap at yung tungkol sa payong...

Dugdug. Dugdug.

Lumalakas ang pintig ng puso ko na parang di ako makahinga. Minsan nga nagda-day dream ako habang nagkklase eh... mga tipong pwede kong ikutin ang panahon para bumalik sa dalawang alaala na yon.

Tama na nga yan Xei. Pumunta ka na sa choir. May first Friday mass pa mamaya.

Pagpunta ko sa MAPEH room, doon ko nalaman na nagabsent yung gitarista namin. Nagpanic kami dahil dun. Pano ba ito? Magisip ka Xei... secretary ka pa naman...

Oo marunong ako maggitara pero sa tuwing malalaman kong tutugtog ako sa maraming tao... kinakabahan ako. Kaya tinago ko yung talent ko.

Sino bang marunong maggitara?

"Xei, si Kyle magaling maggitara yun. Try mo tawagin... baka pumayag."

"Ikaw na lang Raiza."

"Ano ka ba dali na! wala na tayong oras oh. Tsaka magayos pa ko ng kanta."

Naglakad na ko. Nag umpisa na akong kabahan. Ano bang sasabihin ko? 'pwede ka bang maggitara sa amin?' o 'marunong ka ba maggitara? Absent kasi yung gitarista namin'. Sigh.

Dugdug. Dugdug.

Eto... nasa harap na ko ng section V. hanggang ngayong third year, andito parin siya sa section na to. Haay. Iaannounce ko na...

"Si Kyle po?"

"Kyle!"

"Wag ka ngang manggulo dito Chris! Kita mong naglalaro ako ng gameboy."

"Si Ms. Umbrella of your life mo."

H... H... Huh?! Pano nalaman ni Chris ang tungkol dun?

Well... alam kong siguro... bukod kay Brownly na bestfriend niyang aso na namatay, si Chris yung best pal niya. Lagi silang magkasama.

Pero... pano nalaman yun ni Chris? Sinabi ba ni Kyle... o nakita niya?

Sa pagmumuni ko... di ko namalayan na ang nasa harap ko na pala ay si Kyle. Ayan... nasa harap mo nanaman ang pinaka angelic face na nakita mo sa tanang buhay mo. Ang sarap haplusin ng mukha niya. Gusto ko sana tanungin kung pano nalaman ni Chris kaso parang napaka papansin pag tinanong ko yun. Hindi naman pwedeng yun ang pinunta ko diba?

"Bakit?"

"Uh... absent kasi yung gitarista namin... P... p... pwede ka bang maggitara para first Friday mass?"

"Uh... Ewan ko lang..."

"Okay lang naman kahit hindi... maghahanap na lang ako ng panibago..."

"Ah hindi! Wag... sige... pumapayag na ko."

Wow! Pumayag si Kyle! Yehey! Ang saya saya ko...

Dugdug. Dugdug.

Nako... tumigil ka muna puso ka... lalo ako hindi makapaglakad ng maayos eh. hayan... kasama ko siya sa paglalakad. As usual... nauuna siya sa paglalakad. Ang ganda ng likod niya... kahit ano ata maganda sa kanya eh.

Andito na kami sa music room.

"Ano bang tutugtugin ko?"

"Etong lahat."

"Mm... O sige."

Nagumpisa na kaming magpractice. Sa kanya lang ako nakatingin buong practice. Pero siya? Napansin ko kung kanino siya tumitingin...

Kay Raiza.

Haay. Sinasabi ko na nga ba. Ang gusto niya yung magaganda at yung malalakas ang spirit na babae. Tulad ni Raiza at nung mga naging una niyang girl friend. Lahat sila eh magaganda at mejo loud. I mean... may pagka speaker.

Umasa ka na lang sa panaginip Xeira.

Haay. Ayon. Napractice namin lahat ng kanta. Salamat kay Kyle. Nagproclaim na ng lunch si Raiza. Siya kasi yung vice president ng club na to. Absent yung fourth year na president kaya kami ang nagaasikaso.

Umalis na silang lahat. At ako, nagwalis muna ako sa MAPEH room dahil madumi. Eh ayoko naman magalit sa min si Sir.

Naglunch na ko. Nauna ako matapos sa ibang choir. Pagdating ko sa MAPEH room... iisang tao lang andun... natural... napangiti ako.

Dugdug. Dugdug.

Kinuha ni Kyle yung gitara niya tapos nagumpisang tumugtog. Umupo ako dun sa may wall. Alam kong sa parte ng wall na yun kung saan ako sumandal, dun din siya nakasandal kaya ko pinili yung parte na yun. At least...

Isang pader lang ang humaharang sa amin.

Ang kinakanta niya yung Infatuation Is Always There ng Typecast. Well, hindi kasi ako rakista tulad ng maraming tao sa batch namin. Hindi ko alam yung lyrics pero napapakinggan ko. Nagumpisa na siyang kumanta... napangiti ako sa may chorus...

Words are not important, smiles are all I need from you.

The yearning is getting stronger I'm dumb.

I hope you like me too.

Ayon. Tinamaan ako sa kanta. Kanino kaya niya yan kinakanta? Para sa isang babaeng mahal niya siguro... at oo Xeira... buti namang alam mo...

Hindi ikaw yun.

Nung dumating na yung ibang members, narinig ko na napatigil siya sa paggigitara. Tumayo na ko sa pwesto ko tapos pumasok na rin ako sa loob.

Ayon. Nagmass na. At alam kong pagkatapos nun... buwan nanaman ang hihintayin ko para makausap ulit siya. Sana lagi nalang absent yung gitarista namin para makikita ko siya every first Friday na tutugtog para sa club namin.

...at tumugtog para sa akin.

Siyempre, nangangarap nanaman ako.

At ako nanaman si Xeira ang tagaligpit. Ako yung naglipit ng upuan ng choir tapos inayos ko na yung gamit na ginamit namin sa choir. Yung 2 sheet stand at yung dalawang mic stand. Iniwan kasi ako nung iba kong kasama at si Sir na lang ang kasama ko. Pinapaakyat pa niya sakín yung mga stand.

So yun. Bitbit yung apat na stand, papaakyat ulit ako para makapunta ng MAPEH room.

"Gusto mong tulong?"

Dugdug. Dugdug.

Pasaway na puso... para sa mga piling tao lang tumitibok ng sobrang lakas. Ay... mali. Hindi pala 'mga' dahil para sa iisang tao lang siya tumitibok ng malakas...

Kyle.

"Hindi okay lang..."

"Akin na nga yang dalawa. Kababae mong tao nagbubuhát ka."

"Pwede naman ha. Kahit babae... tsaka magaan lang to."

"Amazona ka ha. Tara, lagay na natin to sa MAPEH room."

Kinakausap nanaman niya ko. Bakit ba ganon? Hindi ba pwedeng araw-arawin na namin tong paguusap para lagi akong nakangiti?

Nung nailagay na namin yung mga stand sa MAPEH room, napabuntong hininga ako. Siyempre... alam ko naman na tapos nanaman ang storyang ito.

"Ui... papalitan ko na lang yung payong ah. Nasira kasi."

"Ah. Kaya pala hindi mo pa sinasauli sa kin."

"Eh hindi mo naman kasi hinihingi..."

"Mm... sige. Sa susunod na may oras ako... hihingiin ko na sayo yung bagong payong."

"Ano yun... lagi kang walang oras?"

"Hindi naman... pero... nakakalimutan ko kasing hingiin yung payong ko."

Nice lie Xeira. Kung alam lang niya, lagi mong gustong hingiin yung payong mo pero lage kang nahihiya. Diba... tama ako?

Ayon. Nagpart na kami ng ways. Parang ang sakit naman. Ang sakit na magkahiwalay kami. Haay... para kang shunge Xeira. Eh wala pa nga kayong nabubuong pagkakaibigan... tingnan mo nga, wala pang binubunga... Ilang buwan nanaman ba ang hihintayin mo? Baka naman sa susunod taon na ang hihintayin mo?!

Heto. Nakahiga nanaman ako sa kama ako at kayakap ang unan ko na may pangalan ng Kyle. Haay. Naririnig ko na ang lakas ng pintig ng puso ko...

Sana ganon din yung pintig ng puso niya.

CHAPTER 4 **[Wishes]**

Haay. Iyon. Sabi na nga ba... buwan nanaman.

Di ko ba alam kung bakit hindi ko siya makaukausap. Eh magkabatch naman kami... parang wala naman dahilan kung bakit na hindi ko siya pwedeng kausapin.

Pero sa tuwing nakikita ko siya, kakaripas ako ng takbo para sa isang tagong lugar. Siguro ang pinaka worthy na reason ko ay...

Para hindi niya marinig kung gano kalakas yung tibok ng puso ko.

Weird no? Ewan ko ba. Pagpupunta ako ng canteen tapos makikita ko siya, aatras ako tapos hindi nalang kakain. Pag malapit ko na siyang makasalubong ng corridor, babalik na lang ako sa pinanggalingan ko. Di ko nga alam kung bakit ako umiiwas.

Haay. Parang ewan naman tong buhay na to.

Magpapasko na. Bilis ng araw sa storyang to no? Pasensya na. Wala naman kasing nangyayari. Nakatago pa nga sa cabinet ko yung regalo ko para kay Kyle nung last pasko pati yung birthday niya this year. Hindi ko nga ba alam kung bakit ako bumibili para sa isang tao ng regalo pero di ko naman ibibigay. Sayang ang pera...

Pero ewan. Para kay Kyle... hindi yun sayang.

Haay ewan ko ba. Ang labo.

Napaupo ako sa isang bleacher. Dismissal na kasi. Ewan ko ba. Recently, kinahiligan ko ng hintayin ang lahat ng tao para umalis tapos pag halos $\frac{3}{4}$ na ng population ng school ang wala, dun ako magmumuni muni. Kaibigan ko naman sina manong guard kaya okay lang.

Ewan ko ba. Heart broken ako. Heart broken ako kahit hindi ko pa alam kung mahal ko na yung tao. Yuck... ang corny ko ha. Anong mahal? Eh tatlong beses pa nga lang kayo naguusap ng matino eh. Sasabihin mo ng mahal mo na siya? Eh hindi mo pa nga kilala yung tao.

Gusto ko siya kilalanin.

Haay ewan. Pero sa di inaasahang pagkakataon, napaluha ako. Naramdaman ko na nagtouch sa kin yung setting rays of the sun at naramdaman ko na para akong nasa movie. Haha. Senti mode. Kulay orange na at pink yung clouds. Tumatama sa mukha ko yung ilaw ng araw. Hindi na siya masakit kasi nga setting na siya. Tiningnan ko yung sky... mejo blue parin yung isang part pero mostly nagiging orange narin. Ang fluffy ng clouds... sana katabi ko si Kyle para pagmasdan tong scene na to.

"Bat andito ka pa?"

Nagulat ako. Pinunasan ko agad yung luha na tumulo sa pisngi ko. Akala ko naman kung sino. Si Chris pala. As I said... siya yung best pal ni Kyle.

"Ahm... wala lang. Ikaw, bakit andito ka pa?"

"Uh... wala lang. Pauwi na kasi ako. Tinopak kasi akong gawin yung assignment ko sa room."

"Ganon ba... uh... sige... buh-bye."

Si Chris naman may pagka maputi din pero di ganon kaputi tulad nung kay Kyle. Mejo may son goku ang dating ng buhok niya. Kung si Kyle isang dangkal ang kinatangkad sa kin, eto naman isang middle finger ko. Mas maliit siya kay Kyle pero kung titingnan, halos magkasing tangkad lang sila. Mabait siya sabi ng ibang babae. Sobrang sweet daw kaya nagugustuhan din siya ng ibang girls.

"Mm... gusto mo samahan muna kita?"

Now I learned na totoo nga yung sinasabi nilang sweet siya. Hindi tulad ni Kyle na mejo may pagka play boy, eto naman... one-timer. Pero ang alam ko, kakabreak lang nila nung girl friend niya kasi nagcheat sa kanya. Ang sakit no?

"Uh... okay lang. Ikaw... kung gusto mo."

"Gutom ka na?"

"Ha? hindi naman. Bakit?"

"Gusto mo nito?"

Nagoffer si Chris sa kin ng chippy pero humindi ako. Nakita ko kasi yung flavor na chili kaya inayawan ko. Ayoko sa maanghang eh.

"Uh... kamusta ka naman?"

"Okay lang naman."

"Tama nga yung iba no. Ang tahimik mo palang tao."

"Uh... oo. Hindi kasi ako ganon nakikipaginteract eh. Pag kinausap mo ko... saka lang kita kakausapin."

"Eh bakit kay Kyle?"

Oops. Halah. Alam kaya nito na may gusto ako kay Kyle? Nahahalata kaya niya? Hindi naman siguro. Napaka rare nga na nagkakausap kami n Kyle tapos wala pa siya dun. Wag kang magpahalata Xeira.

"Ah... kasi kailangan lang."

"Mm... pwede bang magtanong?"

"Okay lang. Ano ba yun?"

"Broken hearted ka ba?"

Parang ang sarap sabihin na, *Oo. Broken hearted nga ako... at alam mo kung kanino? Sa kaibigan mong kinaaadikan ko. Si Kyle.* Pero siyempre... di ko naman yun pwede sabihin.

"Huh? Bakit mo naman nasabi yun?"

"Naabutan kasi kitang... lumuluha eh."

"Ah... Mm... wala lang. Nagpaka senti lang talaga ako... pero wala akong iniinyakan."

"Pwede ba yun? Nakaktuwa ka naman."

"Bakit?"

"Wala lang... may crush ka ba o boyfriend?"

Ano ba naman yang tanong yan... tinatanong niya ang tungkol sa love life ko. Ang weird. Lalabas na sana sa bibig ko yung salitang oo...

"Wala. Bakit mo naitanong?"

"Ah... wala lang. ngayon ko lang narealize na... ang ganda mo pala pag nilapitan."

Blush. Ano ba naman ang sinasabi ng nilalang na ito? Sinapihan ata siya ng kung anong maligno. Bakit niya sinasabi sa kin yung mga ganong bagay? Naiilang tuloy ako. Di ako sanay na nakikipag usap sa taong hindi ko naman talaga kinakausap.

"Tama nga yung sinasabi ng iba. Sweet ka nga."

"Eh? may mga nagsasabi sayo ng ganon?"

"Oo. Ilang babae na ba ang sinabihan mo ng ganon?"

"Ng maganda? Madami na. Pero... hindi usually sa mga taong ngayon ko palang kinakausap."

Haay ewan. Naloloka na ata tong lalakeng to. Sayang... mejo cute pa naman siya. Pero mas cute si Kyle. Haay. Nasali nanaman sa usapan si Kyle. Ewan ba. Siguro... kung di ko nakilala si Kyle, dito ako magkakagusto. Kaso... natanggal ata yung isang tornilyo niya eh.

Ngumiti na lang ako as a sign of response.

"Gusto mo punta tayong seven eleven?"

"Uh... okay lang. Bakit?"

"Libre ko. Malapit lang naman ang bahay niyo dun diba?"

"Uh... oo."

"Tara."

Siguro nagwonder kayo kung bakit alam nila ang bahay ko. Actually, di ko rin alam. Siguro dahil sa ininterview ako nung nagkaroon ng rape and murder sa kapit bahay namin. Kaya yon.

Nung pumunta kami sa seven eleven... nagulat na lang ako...

Dugdug. Dugdug.

Si Kyle. Anong ginagawa niya dito?

"Oi pare. Di mo naman sinasabi na may girlfriend ka na pala."

"Haay nako Kyle. Ang labo mo. Nakita ko lang siya sa school, nagpasama ako dito."

"Galing ah. Wala ka pang iniimbatahang babae na hindi ko pinapakilala sayo."

"Diyen ka na nga lang."

Tapos yun. Nagappear silang dalawa. May kasama si Kyle na 3 mestisang mga babae at isa pang lalakeng mukang gangster tapos taga ibang school sila. Hanggang sa pagpili ko ng hotdog... nakatingin lang ako sa kanya... ano kayang ginagawa niya dun? Siguro yung lalakeng mukang gangster yung recruiter tapos yung tatlong babae yung choices niya kung sino magiging girlfriend niya.

"Ui. Xeira?"

Uy ang galing. Binanggit ni Chris yung pangalan ko. Dun ako natauhan na nakatulala lang pala ako kay Kyle. At dun ko rin narealize na hindi pa pala ako tinatawag ni Kyle sa pangalan ko.

"Mm... bakit?"

"Di ka pa kumukuha ng hotdog."

"Ay... oo nga."

Tapos kumuha na ko ng hotdog ko. Ang labo. Bakit ba ganun? Gusto ba talaga niya ng mestisa at yung mga babeng halos kita na yung vains sa leeg? Haay.

"May gusto ka ba kay Kyle?"

"Ha?! Ano?! Kay Kyle? Hindi ah. Bat naman ako magkakagusto dun?"

"Wag ka masyadong tense... napaghahalataan ka eh."

"Promise... hindi... wala akong gusto sa kanya..."

Iyon. Kinabahan ako. Ewan ko lang kung naniwala siya dun sa sinabi ko. Sana... sana maniwala siya. Lulubog ako sa kahihyan kung may nakaalam na may gusto ako kay Kyle.

Binayaran na ni Chris yung hotdog ko. Yung huling lingon ko... paalis na sina Kyle. Nakakalungkot naman makita na paalis na siya.

Andun na kami sa may paradahan ng jeep.

"Sige na... uwi ka na."

"Sigurado bang... ayaw mo magpahatid?"

"Hindi na. Okay lang. Salamat sa hotdog ha?"

"Walang anuman... sa susunod ulit..."

Sa susunod?... sana nga may susunod... pero sana...

Si Kyle naman.

CHAPTER 5

[Fall to Pieces]

Ayon. Pano ko ba to sasabihin?

Tapos na kasi ang sembreak and stuff. Pati ang pasko at ang New Year. Haay. Oo... ang bilis ng takbo ng storya ko. Dahil... wala naman talagang nangyayare.

Sa amin ni Kyle.

Yuh right. As if naman talagang magkakaroon kami ng something more than... more than kabatian? Eh hindi pa nga kami friends eh.

Si Chris ang mas nagiging kaclose ko. Minsan kasi pumupunta siya sa room. Minsan may dalang pagkain tapos kakausapin yung iba kong kaklase saka niya ko kakausapin. Napapadalas na nga yung dalaw dalaw niya sa room kaya mas nagiging kaclose ko siya. Doon ko nalaman na takot siya sa matutulis na bagay.

Yun lang. Minsan nga hinahatid pa niya ako hanggang bahay. Nagkaroon pa ng issue na kami na daw. Wala akong balak maging kami... dahil... alam ko naman kung sino ang tinitibok ng puso ko...

Haay... Asan na ba si Kyle?

Kung may something ako na expert ako, yun ay ang paghahanap kay Kyle. Nahahanap ko si Kyle kung saan man siya naroroon. Kaya nga madali akong nakakaiwas eh.

"Xei-xei..."

"O... daddy."

Daddy na ang tawag ko kay Chris. Mula kasi nung naging medyo close kami, naging parang daddy ko na siya. Lagi kasi niya kong nililibre ng pagkain. Ewan ko nga ba.

"Halika na. Uwi na tayo."

"Uhm... sige mauna ka na. Diba may party ka pang pupuntahan?"

"Hindi naman pwedeng iwan kita dito."

"Bakit hindi pwede?"

"Uh... kasi... kasi anak kita. Hindi iniwan ng daddy ang anak niya."

"Sige na... please? Okay lang talaga. Medyo madami kasi kaming assignment ngayon."

"Talaga bang di kita mapipilit? Pwede mo naman yang gawin sa bahay eh."

"Hindi eh. Uh... hatid nalang muna kita hanggang lobby."

So yun. Hinatid ko si Chris hanggang lobby tapos nagbuh bye na kami sa isa't isa. Kung hindi siguro tumitibok ang puso ko para kay Kyle... siguro kay Chris na ko nagfall.

Bumalik ako sa room tapos ginawa ko na yung geom assignment namin. Nakita ko yung mic stand na nasa may board. Ginamit kasi yun na pang presentation kanina sa A.P.

Tumayo ako tapos kinuha ko yung mic.

Dugdug. Dugdug.

Oops. Lumingon ako. Wala namang tao. Pero bakit bumilis ang tibok ng puso ko? Siguro... siguro hinawakan ni Kyle to...

Saktong may gitara sa may side. Iniwan nung isa kong kaklase. Kinuha ko yung teachers table tapos umupo ako hawak hawak yung gitara. Binaba ko yung mic stand. Naimagine kong parang may concert ako...

Tinugtog ko yung isa sa mga favorite song ko...

*I looked away... then i looked back at you
You tried to say... things that you can't undo*

*If I had my way... I'll never get over you
Today's the day... I pray that we make it through
Make it through the fall... make it through it all...*

Habang kinakanta ko yung first verse... narealize ko na para kay Kyle tong kantang to. Oo... kung papipiliin, ayoko sanang makilala siya. Eh di sana di ako nababaliw ng ganito.

*And I don't wanna fall to pieces. I just wanna sit and stare at you.
I don't wanna talk about it.
I don't want a conversation... I just wanna cry in front of you.
I don't wanna talk about it...
Coz I'm in love with you.*

Tama. Ayokong matunaw pag nakikita ko siya. Gusto kong pagmasdan lang siya. Kahit wag na siya magsalita... malaman lang niya kung ano yung tunay kong nararamdaman.

*You're the only one... I'd be with till the end...
When I come undone... you bring me back again...
Back under the stars... back into your arms.*

*And I don't wanna fall to pieces. I just wanna sit and stare at you.
I don't wanna talk about it.
I don't want a conversation... I just wanna cry in front of you.
I don't wanna talk about it...
Coz I'm in love with you.*

Nababaliw na ata ako.

*Wanna know who you are
Wanna know where to start
I wanna know what this means*

*Wanna know how you feel...
Wanna know what is real...
I wanna know everything... everything...*

Oo. Gusto ko siyang makilala. Gustong gusto ko... gusto ko malaman at lahat ng tungkol sa kanya. Gusto ko siyang kilalanin... gusto kong makilala rin niya ko...

*And I don't wanna fall to pieces. I just wanna sit and stare at you.
I don't wanna talk about it.
And I don't want a conversation... I just wanna cry in front of you.
I don't wanna talk about it...*

*And I don't wanna fall to pieces. I just wanna sit and stare at you.
I don't wanna talk about it.
I don't want a conversation... I just wanna cry in front of you.
I don't wanna talk about it...
Coz I'm in love with you...
I'm in love with you...
Coz I'm in love with you...
I'm in love with you...*

Ayan... kinakanta ko na yung huling chorus. Patapos na ang kanta. Isang phrase na lang... at babalik na ulit ako sa dating Xeira. Sa dating Xeira na mahiyain at hindi alam kung pano magtapat ng nararamdaman...

I'm in love with—

BOG.

Dugdug. Dugdug.

Ano yon?! Hindi ko na nasabi yung huling salita. Nagulat ako. May nanonood ba sa kin? Di ko naman alam. Lakas ng kabog ng dibdib ko. Siguro nga may nanonood sa kin. Lumapit ako sa may pinto... tumingin sa paligid... pero wala namang tao.

Eh ano yung narinig ko kanina? Siguro wala lang yun... siguro—

Huh?! Ano to? Bat may payong?

Dugdug. Dugdug.

Hindi kaya... Hindi kaya si Kyle ang nandito? Hindi... Malabo yun. Panigurado kanina pa yun umuwi dahil atat ata yun mag computer. Eh kanino tong payong na to? Wala naman akong nakitang may nakaiwan ng payong nung naglilinis ako kanina.

At aba... astig. Fibrella. 500 din to.

Tsk. Kawawa naman yung nakaiwan nito. Isusurrender ko na lang to sa adviser ko bukas. Kawawa naman eh. Ang mahal ata ng Fibrella Umbrella no. Hindi ko nga maafford ang ganito eh.

Haay.

Di ko alam kung bakit parang gusto ng kaluluwa ko ang pumunta muna sa seven eleven. Parang inaatake ata ako ngayon.

Dugdug. Dugdug.

Shoot. Si Kyle... bat andito?

"Xeira?"

Xeira?! Tinawag niya ko sa pangalan ko!!! Thank you po Lord... wow. Ang saya ko naman... ang saya ko naman at tinawag niya ko sa pangalan ko. Hindi... inhale... exhale. Umakto kang normal Xei.

"O... Hello. Kanina ka pa andito?"

"Uh... oo... kanina pa. Eh ikaw?"

"Ha? Para kang natitigang... nakita mo kong pumasok diba? Tumingin ka pa nga sa kin eh."

"H... ha? Hindi kita napansin. S... sa iba ako nakatingin."

Haay. Kanina pa pala siya andito. Sana sumama ako kay Chris para pumunta dito.

"Ui. Ayos yang payong na yan ah."

"Ha? Oo nga eh. Pero... di to sa kin. Napulot ko sa tapat ng classroom."

"Siguro... siguro iniwan talaga yan ng may-ari para sayo."

"Bakit naman niya gagawin yun?"

"Kasi... kasi alam niyang wala ka ng payong."

Ayon. Di ko alam kung bakit parang mejo hinihinal siya. Parang tumakbo nga ata siya eh. Di ko naman alam kung bakit ganon... ayoko naman siyang tanungin.

"Uh... sige sige... alis na ko... Bye!"

Tapos kumaripas siya ng takbo. Narinig ko yung chimes ng seven eleven. Hindi tumigil sa kakatunog. Ibig sabihin... sobrang lakas ng pagbukas at pagsara niya nung pinto.

Haay. Nakakainis. Ngayon na nga lang ulit kami nagkausap... bakit hanggang ganon lang? Haay. Pero... tama kaya yung sinabi niya na iniwan to nung may ari para sa kin?

Ewan.

CHAPTER 6

[Roses are White]

February na. Ang bilis ng oras.

Aww. Ang pinakahihintay kong buwan. Bakit? Dahil birthday ko at prom. February 14 kasi ang birthday ko. Tapos prom pa.

Third year na ko kaya natural may prom diba? Wala pa kong partner. Crossed fingers akong nagdasal na sana anyayahan ako ni Kyle para maging prom date niya.

Pero as usual... Hindi.

Si Raiza ang partner niya for the prom. Yun ang narinig ko. Sabi na nga ba. Kung papaano niya tinitigan si Raiza nung choir dati... alam kong may gusto na siya kay Raiza. Ang saket naman.

Haay. Sana maganda ako.

Tiningnan ko yung salamin. Okay lang naman ako ha?! Pero... sha nga naman. Compared kay Raiza o sa kahit kaninong babaeng nalilink kay Kyle... wala akong panama.

Haay. So here I am now... nakikinig na lang ng iPod ko. Buti pa tong iPod ko kinakantahan ako.. sana may ibang tao din na kakanta para sa akin...

You are my only... my only one.

Sakto. Haay. Lahat naman ata eh sakto para sa kin. Lahat naman ata ng kanta... basta kanta... at nakita kong may part dun na nakakarelate ako... yun na yun.

Nagkabalitaan na ng partners sa classroom. Buti pa tong mga mas geek pa sa akin meron na. kahit nga yung mga matataba meron na rin eh. Pero ako... ang kawawang ako... wala pa. nakakalungkot naman.

"Haay..."

"O Xei? Anong problema mo?"

Buti pa tong si Raiza. Nangiinggit. Alam ko namang siya ang partner ni Kyle... Wag na niya ipamuka sa kin yun... Nakakainis. Habang tinititigan ko siya... nakikita ko kung gano siya kaswerte kay Kyle... gusto ko tuloy umiyak kung bakit nung sumabog ang kagandahan sa mundo, konti lang ang napunta sa akin...

"Raiza... tell me. Panget ba talaga ako?"

"Of course not! Ano ba namang tanong yan! Hindi ka panget gurl! Ang ganda mo promise. Bakit?"

"Kasi... kasi wala pa kong partner sa prom..."

"Ah ganon... eh kaya kasi ganon..."

Tapos may tinanggal siya sa likod ko.

"Ayan o. may nakatape sa likod mo ng 'reserved'. E di natural wala ngang magiinvite sayo."

Kinuha ko yung papel. Sino namang magdidikit sa likod ko nito? Ang cute naman. Pero sandali... wala naman akong kilala na may gusto sa akin... or nagpaparamdam...

"Xei..."

"Daddy... tingnan mo oh. May timang na nagdikit sa kin ng reserved sa likod ko. Siguro ayaw niya akong magkaroon ng date... Haay. Mga tao nga naman sa mundo..."

"Ibig sabihin... timang pala ako?"

Eh?! Si Chris ang nagimbita sa kin para maging prom date ko? Parang di naman ata kapanipaniwala yun! Wow. Ang galing naman... totoo ba tong naririnig ko? Parang imposible.

"Totoo ba yan o pinagtitripan mo lang ako?"

"Bakit naman kita pagtitripan ha? Isa pa, sayo ako pinaka comfortable. I mean... wag mong bigyan ng malice pero... kumportable na ako sayo."

Ngumiti ako. Wow. For so how many years, nagkaroon din ako ng isang kaibigan na sinabi niyang kaibigan ko siya.

"Thanks dad... Sige, tatala, ikaw naman na ang nagpareserve."

Ngumiti siya tapos nilabas niya yung right hand niya. Dun ko lang nanotice na nakatago nga yung right hand niya.

Nagulat ako nung may nilabas siyang red na rose.

"O... Para san yan?"

"Para sayo... obvious ba?"

"Mm... B—bakit ka nagbibigay ng ganyan?"

"Wala lang..."

"Chris... M—may gusto ka ba sa kin?"

OMG. Bakit ko naman yun tinanong? Para naman akong timang. Binibigyan ko ng malicia yung pagkakaibigan namin. Nakakainis naman oh. Kung kelan may kaibigan na ko... saka naman ako gagawa ng kapalpakan sa mundo.

"Ikaw talaga."

Tapos pinat niya yung ulo ko.

"Ano ba sa tingin mo?"

"Mm... binibigay mo yan sa akin dahil... anak mo ko?"

"Tama."

Ngumiti ako. Parang dapat kong mafeel na napahiya ako pero di ko yun nafeel. Naging masaya lang ako dahil never in my life na may nagbigay sa kin dahil *kaibigan* lang niya ko.

After non, umalis na si Chris. May nanunukso sa akin pero di ko na pinansin. Kung papipiliin, aaminin ko na gusto kong magkagusto siya sa akin. Hipokrita ba? Mm... Well, gusto ko lang malaman ang feeling na may nagkagusto sa akin... Gets? Pero...

Iisa lang naman ang tinitibok ng puso ko eh.

Si Kyle.

So yun. Di ko nga ba alam sa sarili ko. Ang labo ko talaga. Pwede namang kahit sino diba? Sabagay... Siguro infatuation lang to. Una sa lahat... Bakit ko ba siya nagustuhan? Kasi... Gwapo siya. Diba? Totoo naman eh... nagustuhan mo siya dahil like any other girl in the world na may gusto rin sa kanya.

Pero... Parang hindi.

Siguro as simple as this:

Kasi di ko alam.

Bigla na lang tumibok ang puso ko eh. Ewan. Minsan nga iniisip ko din kung dahil lang ba sa ichura niya? O dahil nakisabay ako sa uso? Hindi ko alam...

Isa lang ang alam ko...

Kailangan ko ng matapos ang assignment ko ngayon.

Ang dilim na kasi ng paligid. Ang bilis namang magsunset ngayong araw na to. Parang nung isang araw lang sobrang tagal. Ngayon naman ang bilis...

Hindi ko ba alam pero kahit gabi na, parang dinadala ako ng kaluluwa ko papunta sa bayan. Well... ano naman kayang gagawin ko dun? Ah... dun na lang ako sa simbahan...

Nung malapit na ko sa Sta. Ursula church, may nakita akong bunch of roses. Sobrang cute. Red na red. Bigla kong naalala si Chris... siguro, dito niya yun binili? Ano nga kaya...

Hindi ko alam kung anong pumasok sa isip ko pero pumunta ako dun sa flower shop.

Dugdug. Dugdug.

Nako... bakit nanaman ba tumitibok ang puso ko? Ang labo talaga... papalapit pa lang ako ng flower shop nun. Pero sobrang lakas nanaman ng tibok ng puso ko.

Nagulat ako nung biglang may lumabas mula sa flower shop.

At sino pa ba?...

"Kyle?"

"Xe!"

"Ano ginagawa mo dito?"

Tapos nakita kong may hawak hawak siya na puting rose. Ang sweet naman. Para kanino kaya yun? Sana akin na lang... Kung pwede ko lang talaga hingiin sa kanya.

"Ah... Uh... Eto, bumili ako ng rosas."

"Pwede ba tanungin kung para kanino?"

Tapos sumimangot siya. Di ko alam kung bakit pero parang may naitanong akong hindi tama. Sana mali yung iniisip ko.

"Mm... Para kay..."

"Hindi mo na kailangan sabihin kung nahihiya ka. Okay lang."

"Ah hindi... Para to kay Raiza."

Nako. Sha nga naman. Para kanino ba ang isang rosas na binili niya kundi para sa crush niya. Siguro... Ang saya maging si Raiza...

Nasaktan ako. Di ko naman alam kung bakit ako nasaktan. Eh... una sa lahat, hindi kami. Pangalawa, dahil hindi kami gaano magkakilala. Pangatlo... dahil mahal ko siya.

Mahal mo sino? Si Kyle?!

Magisip ka muna Xeira. Baka naman infatuation mo lang yan... Hindi ka pa sigurado... Hindi mo nga kilala kung sino siya diba? Hindi mo siya kilala...

Pero... *gusto ko siyang kilalanin.*

"Ah ganon ba... ang swerte naman ni Raiza."

"Pero... Kung gusto mo... Sayo na lang."

"H—ha?"

Tama ba yung narinig ko? Akin na lang daw yung rosas na binili niya para kay Raiza!!! Parang himala... Ayan... kinikilig nanaman ako... ang hirap sumabak sa ganitong sitwasyon...

Parang...

Ay hindi... hindi pala 'parang'...

Umaasa ako.

Wag kang umasa Xeira. Don't expect. You're going beyond your limitations. *Masasaktan ka lang.* That's the worst thing about loving...

"Sayo na lang sabi ko."

"Bakit mo binibigay sa kin?"

"Kasi... kasi nakalimutan kong palitan yung payong mo."

"Okay lang kahit wag mo na palitan... meron naman na akong bago"

"Eh talaga? O eto... Rosas para sa isang makulit na taong tulad mo."

Talaga bang ibibigay niya to sa kin?

"Teka... diba dapat para kay Raiza to?"

"Uh... Oo."

"Eh di... Pano siya?"

"Ibibili ko na lang siya ng bago."

"May tanong ako..."

"Sige... ano yon?"

"Bakit puti? Bakit puting rosas? Diba dapat... red? Kasi..."

"Kasi pang love yung red?"

"Uh... oo... eh ang puti diba pampatay?"

Tumawa siya nung sinabi ko yun. Well, ganon naman talaga yung nakikita ko pag may namamatay. Mga puting rosas yung hinuhulog nila. Kung sa isang babae, red ang binibigay...

"Kasi... di mo sigurado ang red. Oo. Minsan, ang pula ay symbol for love... Pero... Isipin mo... Pag nasa itaas ang red sa flag ng Pilipinas... diba... War yun?"

Wow. Lalo tuloy akong namamangha sa kanya... Never kong inisip yun dahil ang alam ko talaga ay ang pula ay para sa pag-ibig. Yuck... Ang corny ko na. Pero totoo naman eh.

Napatitig ako sa kanya. I stared at him because of fascination.

"Pero, pag white... peace... unity... lahat pang positive diba?"

"Di ko alam na may pagka matalinhaga ka pala."

"Nose bleed naman ako dun... May nalalaman ka pang matalinhaga."

"Mm... Sige... Una na ko... Baka kasi hanapin na ko sa bahay... Uhm... Thanks sa rose ha?"

"Sure. Sige... ingat ka..."

Ayon. Yun na ang katapusan ng paguusap namin. Siguro nagtataka kayo kung bakit ako umalis. Well, di ko alam. Pero parang di na ko makahinga dahil sa lakas ng pintig ng puso ko. Tapos para na kong hihimatayin. Exagg kung exagg pero yun talaga ang naramdaman ko.

Para akong matutunaw sa harap niya.

The next day, busy ang lahat para sa decorations at practice para sa prom. Ako? Hindi ko parin matanggal sa isip ko na binigyan ako ni Kyle ng rose. Alam niyo ba ginawa ko dun? Siguro ang iisipin niyo, nilagay ko sa tubig. Pero hindi... di ko yun ginawa...

Pinutol ko yung petals tapos bumuo ako ng heart sa isang red na art paper. Nakadikit din dun yung stem. Tapos may caption na...

Ang unang rosas na bigay ng mahal ko.

Kung umakto ako, parang kami na. Siguro... siguro dahil sa sobrang saya kaya ko ginawa yun.

Later on, may sumigaw sa na sa corridor.

"Binigyan ako ni Kyle ng roses!!!"

Halos nakalimutan ko na... May isa pa palang babae na bibigyan niya ng ganong uri ng rosas. Bigla akong nalungkot... Sha nga naman. Soon-to-be-gf na niya si Raiza. Siguro at the count of 10 eh sila na.

Nung lumabas ako... nagulat ako sa nakita ko.

Raiza was holding a bunch of RED roses.

Teka... bat ganon?

Akala ko ba... white ang dapat??

Ayan. Pinaasa ka nanaman niya. Well, pinaasa ka niya pero di niya alam na pinaasa ka niya. Naniwala ka naman sa sinabi niyang red is also for war. Kahit anong mangyari... Red will always be for love...

Ang tanga mo Xeira.

Bigla tuloy akong nagalit. Nagalit dahil ganon. At siguro may halong inggit na rin kay Raiza. Nagpaniwala naman ako... Shoot naman.

Bumalik ako sa table ko. Gusto ko umiyak dahil lang sa simpleng dahilan. Siguro ganito nga pag umaasa. Ganito pag nasasaktan. Sa maliit na dahilan, umiiyak na.

Pero nagulat ako nung biglang may sulat sa table.

At lalo akong nagulat nung galing kay Kyle. And for the very first time... he wrote to me.

Uy. Pag nakita mo yung ibibigay ko para kay Rai, wag kang mabibigla okay? Para kasing magagalit si Rai pag puti ang binigay ko. At least... at least ikaw lang yung babaeng first time kong binigyan ng white rose... at natuwa ako nung natuwa ka. Matagal ko na kasing gusto magbigay ng puting rose sa isang babae... pero lagi kong naiisip na baka magalit sila... kaya nung tinanggap mo... natuwa ako. Salamat.

Kyle

Then... after a second...

Nakangiti na ulit ako...

CHAPTER 7 **[Stars and Dances]**

Ilang days na lang prom na.

Nung birthday ko, wala lang. naghanda lang ako ng konti sa bahay. Relatives lang pumunta kasi yun lang kaya ng budget. Haha. Binati ako ni Chris at binigyan ng red ribbon na cake. (Yung isang slice lang). Sabi ko nga sana buong cake na lang eh. Sabi naman niya, next year na daw. May EVAT na kasi. Haha.

At si Kyle?

Siyempre... Ano bang pakielam niya kung birthday ko?

Nakakalungkot talaga. Siguro kung emo ako, nagpakamatay na ko. Oops. Parental guidance. Siyempre joke lang yun... Mahal ko si Lord...

Anyway...

Siyempre nagpapRACTICE kami ng prom. Kada practice nga tinitingnan ko si Kyle. Kung pano siya sumayaw... kung pano siya tumawa...

Kung pano niya nagagawang patibukin ang puso ko.

Ang labo talaga. Minsan kailangan mo pang masaktan para malaman kung ano ang mga sagot sa tanong mo. Pero bakit ba kailangan?

"Xeira?"

"Bakit?"

"Sinong tinitingnan mo?"

"Wala naman. Para kasing may nakita akong star ngayong umaga..."

Ang weird ng sagot ko. Pero pinalampas yun ni Chris.

Before the prom, nagpaayos muna ako. Siyempre. Pero, as much as possible, yung pinaka simpleng ayos lang. yung gown ko nga sa divisoria pa binili... Isang rainbow gown. Maganda siya tapos mura lang kaya namin binili. Nagpakulot lang ako pero wala ng kung anong ipit or crowns.

Sinuot ko yung favorite silver necklace ko na bigay ng mom ko sa kin on my 13th birthday. Yun daw ang regalo niya nung ganap na kong teenager. Tapos nagsuot din ako ng simpleng earrings lang tapos manipis na bracelet.

Pagdating kong school, konti palang ang tao. Hindi ko pa nakikita si Kyle. Ewan ko ba... dun talaga ako magaling...

Ang paghahanap sa kanya.

Pero di ko alam kung bakit feeling ko wala pa siya. Nakita ko si Raiza. Dumating na pala siya. She looked very pretty with her yellow and blue gown. Mas lalo siyang gumanda. Kaya nga di ako makapaniwala nung sinabi niyang...

"Oh my gosh! Ang ganda mo Xeira!!!"

"Nambola ka pa. halos wala nga akong ginawa sa sarili ko eh."

Nakita ko pa nga na nagpolish siya ng nails. May color na blue yung nails niya. Eh ako, nilinisan ko lang yung kuko ko. Kung marunong lang siguro ako mag make-up, siguro ako narin ang nagmake-up sa sarili ko.

"Tiningnan mo ba sarili mo sa salamin?! My gosh... You've changed!!!"

"Thanks Rai... Kaw din... As usual... Super ganda mo..."

"Nako Xei... You transformed into a goddess."

"Kung anu-anong pinagsasasabi mo. Thanks."

Dugdug. Dugdug.

Bigla akong nagkaron ng feeling na andyan na siya. Pero kahit saan, di ko siya makita. Siguro... Guni-guni ko lang yon.

Nakita ko si Chris. Ngumiti siya. Ang gwapo niya. Kung gwapo na siya dati, mas gwumapo pa siya ngayon with his black suit.

"Ang ganda mo..."

"Thanks dadi. Ikaw din... ang gwapo mo."

"Really? Think so?"

"Oo... Uhm..."

Gusto ko sanang itanong kung kasama niya si Kyle pero inunahan ako ng hiya kaya di ko na tinuloy. But deep inside of me...

I know he's here.

Asaan na ba siya?

Narinig ko yung MC namin na malapit na daw ang cotillion. Dumaan ako sa may pwesto niya pero wala parin siya...

Di ko nga ba alam kung bakit ako pumunta sa likod ng dorm... nagbabakasakaling makita ko siya dun...

At hindi ako binigo ng pagbabakasakali ko.

"Kyle... maguumpisa na ang cotillion."

Nakita ko siya. Nakatulala lang sa kung saan. Kung yung iba nga nag 'hi' sa kin para lang sabihin na super ganda ko, siya naman parang wala lang.

"Hindi pa nagpapakita si Orion. Wala pa si Alnilam."

"Uh... oo nga."

Alnilam yung tawag sa star na nasa gitna ng orion's belt. Sa totoo lang... yun lang yung natutunan ko sa star gazing namin this year. Anyway, tapos tumayo na siya.

At naglakad.

Yun lang. para nga niya kong hindi nakita eh. To be more specific, hindi niya ko pinansin. Napakaawkward. Nasaktan ako. Bigla ko nasabi sa utak ko na sana hindi ko na lang siya hinanap.

Though I know that I will still find myself finding him kahit ano pang sabihin ng utak ko.

So yun. Nagumpisa na ang cotillion. Hanggang ngayon, siya parin ang tinititigan ko. Hindi ko na napapansin yung kasayaw kong fourth year. Natapakan ko pa nga ata siya.

Tapos nagkaroon na ng parade ng mga babae ng third year. Pumila na ko.

But not like other girls, I didn't smile.

Ewan ko ba. Parang nabagsakan ako ng langit. Oo... Langit lang... Binagsakan ako ng langit. Napabuntong hininga ako ng di oras. Di ko ba alam kung san ko nakukuha yung lakas para hanapin siya kahit alam kong hindi naman niya ko iimikan. Siguro... Kulang lang talaga ako sa pansin...

Sa pansin niya.

Pumila narin yung mga lalake. Nakita ko si Chris. Ang gwapo talaga niya.

Tapos nakita ko si Kyle...

Nakatingin parin siya sa langit.

Ano bang meron sa gabi? Napatingin na rin ako sa langit. Yung Alnilam parin ba yung inaabangan niya? Ang pagkakaalam ko, maya-maya pa yun dadating...

Tapos siyempre. The usual ceremonies. Yung candle lighting. Yung passing of responsibilities. Yung last will and testament.

Tinanggal ko na yung number na nakalagay sa damit ko. 54 nga yung nakalagay na number. Alam ko namang hindi ako mapipili dun sa top 10. Sino ba ko para piliin?

Kumuha ako ng juice dun sa may cater. Nauuhaw na kasi ako. Uhaw na may halong kaba.

"Xeí?"

"O, dadi. Anong ginagawa mo dito?"

"Anong 'anong ginagawa ko dito'? Ikaw ang dapat tanunging ko ng ganyan... tinatawag ka sa stage."

"Anong tinatawag sa stage?"

"number 54?"

Tapos narinig ko na nga sa stage. Dalawang beses na ko tinawag. Nakakahiya. Well actually, hindi ako nahiya dun sa fact na tinawag na ko ng 2 beses... Nahiya ako dun sa fact na tinawag ako.

Katabi ko si Rai sa stage. Natural... tinawag siya. Ganda niya eh.

"Sabi ko sayo ang ganda mo eh."

Ngumiti na lang ako sa compliment niya. Hindi ako sanay na tumayo sa harap ng madlang tao. Nakita ko na nakakembot lahat ng kasama ko sa stage. Ako naman, simpleng tayo lang ako. So I felt so awkward.

Sa mga lalaki naman, parehong natawag si Kyle at Chris.

Nung pinaparde kami, natural sobrang hiyang hiya ako. Silang lahat parang model yung lakad. Eh ako? Tanungin niyo lahat ng taong nakakita sa kin. Para akong sakang na pike. May stage fright pa man din ako.

So yun. Yun lang naman. Most embarrassing moment ko yun.

Nung nagkaron na ng awarding, hindi na ko nagexpect. Gusto ko na nga umuwi pagkatapos nung parada namin sa quadrangle eh.

"Ui grabe! 1st prince ang Kyle ko!!!"

Napalingon ako sa sinabi ni Raiza. Bigla tuloy ako napadasal na sana ako yung 1st princess.

Pero... ayaw talaga ng tadhana na kahit man lang sa entablado eh magsama kami.

Iba ang naging 1st princess ng third year. Ang pagkakaalam ko, section IV yung nanalo. Anyway, after iannounce yung prince at princess ng fourth year, inannounce na yung mr. and ms. Valentine.

Pumunta sa kin si Chris.

"Xeì..."

"O daddy... hello..."

Kumakain ako ng fish ball nun. Di ko ba alam kung bakit yun yung nakahandang cater sa min. mahirap lang kasi school namin eh.

"Pwede bang—"

Tapos nagannounce si Mr. MC na number 11 from the third year yung nanalong prom king. Pagtingin ko sa number ni dadi...

"Dad! Prom king ka!"

May binulong siya. Alam kong mura yun kaya di ko na sasabihin. Pumunta siya dun sa stage tapos inawardan na. fourth year naman yung nanalo na prom queen.

So yun... nagsayaw na yung tatlong magpapartner na nasa stage.

Haay. Ang saklap naman. Nagsisi tuloy ako na di ako naglakad ng maayos at di ako nagpose ng maayos nung nasa stage ako. eh di baka kasayaw ko ngayon si Kyle sa stage.

At ginawa ko nanaman ang favorite hobby ko... ang magbuntong hininga.

Tumingin ako sa langit...

And guess what...

Andun na si Orion... at ang hinihintay ng minamahal ko na di niya alam na minamahal ko siya... ang Alnilam.

*Everytime I see you falling I get down on my knees and pray
I'm waiting for the final moment you say the words that I can't say...*

Bizaare Love Triangle ni Frente pala yung pinapatugtug. Ang dami na ring nagsisisayaw na mga kabatch ko at ng fourth year.

At ako?

Andito ako sa iisang tabi... kinakausap ko yung star na tinitingnan ng Kyle ko kanina...

"Hoi... ikaw... bakit ka ba tinitingnan ng Kyle ko? Anjan ba yung mahal niya?"

Tapos ngumiti ako kasi nakita ko yung sarili ko na kumakausap sa isang BAGAY. At bukod sa bagay yung kinakausap ko... sobrang layo pa nung bagay.

"Lam mo... ang swerte mo. Buti pa ikaw... kahit malayo... kahit may oras ang paglabas mo... hinihintay ka parin ng Kyle ko... pero ako? ang lapit ko na nga sa kanya... ako na nga tong pumupunta sa kanya... di parin niya ko pinapansin."

Naramdaman ko yung tulo ng luha sa pisngi ko...

"Sana pala... star na lang ako."

"Kung star ka... di kita maaabot."

Nagulat ako nung nagsalita si Chris sa likod ko. Sobrang nabigla ako. Kanina pa kaya niya ko naririnig? Narinig kaya niya yung pangalan ni Kyle?

"Sinong kinakausap mo?"

"Ah... wala... bigla kasi akong nalungkot..."

Tapos nagoffer sa kin si Chris ng tissue. Ay... hindi pala inoffer... siya mismo yung nagpunas ng luha na tumulo sa pisngi ko.

"Ikaw talaga... Bat ka umiiyak? Ayan tuloy... Nagdumi yung eyeliner mo."

Nako... nakalimutan kong may make-up ako. yak... ang panget pa naman pag umiyak tapos may eye liner. Mukha akong goth. Buti na lang pinunasan.

"Bat ka umiiyak?"

Nagpanic ako... hindi ko naman pwedeng sabihin na broken hearted ako dahil kay Kyle. So nagisip ako ng dahilan. At... eto ang lumabas sa bibig ko...

"Wala kasing sumasayaw sa kin."

"Ganon ba? Eh di... pwede ba kitang maisayaw?"

Ngumiti ako. At... sa gwapo ba naman ng nagaya sa kin... hindi pa ko mapapa-oo?

Ang kanta na nun eh Till they take my heart away ni Kyla.

So yun... nagsayaw kami. Nabigla ako nung magkatabi lang pala kaming sumasayaw...

Ako at si Chris...

Si Rai at Kyle.

Tumulo ulit ang luha ko. Dahil sa luha kong peste... napayakap ako kay Chris ng tuluyan. Sort of na pinunasan ko yung luha ko sa suit niya na maganda...

"Bakit... Bakit ka ba umiiyak?"

"Wala naman... May tao lang akong hinihintay..."

"M—may gusto ka? Sino?"

"Hindi ano ka ba... Wala akong gusto..."

Wala akong gusto... may mahal ako...

"Sorry ha? Nadumihan ko pa tuloy yung amerikana mo."

"Okay lang... honor ko ang maging basahan ng luha mo."

Tumawa ako. ang corny eh.

"Ayan... Mas maganda pag ngumingiti ka..."

"Thanks dad..."

"Kung sino man yang nagpapaiyak sayo... Di ko siya mapapatawad..."

"Talaga daddy? Anong gagawin mo sa kanya?"

"Papaiyakin ko din."

Nagsmile ako. ang sweet naman ni Chris.

Nung natapos na yung kanta, inupo narin ako ni daddy. Ewan ko nga ba kay Chris. After niya kong sinayaw, nakita ko na umalis na siya kasama nung mom at dad niya na siguro nanonood din.

At ako?

Nakaupo lang ako dun. Pero after a few seconds...

1...
2...
3...
4...
5...

I decided to go home.

Hindi naman niya ko isasayaw eh. Ano pang silbi?!

"Xe..."

Dugdug. Dugdug.

Narinig ko yung boses niya. Yung angelic voice niya. Ang lakas ng tibok ng puso ko... kinakabahan ako actually... sobra akong kinakabahan... di ko alam kung anong gagawin ko... lilingon ba ko?

"Xe... nahulog mo panyo mo."

"Uh... thanks."

Yun lang pala... Akala ko pa naman iinvite niya ko magsayaw. Pero... sa bagay. Buo na ang araw ko...

"Aalis ka na ba?"

"Uh... ewan ko... ikaw?"

"Hindi pa. Si Chris?"

"Umalis na eh..."

"Baliw talaga yun. Sabi ko sa kanya wag kang i—uh... Ano... Uh... Ano nga bang sasabihin ko?!"

"I—i—isnabin?"

"Yun! Nakuha mo!"

"hindi naman niya ko inisnab. Sinayaw niya ko tapos... umuwi na."

"Sabagay... Pupunta pa kasi siyang airport."

"Ha? Bakit?"

"Susunduin niya yung tito niya."

"Ah... Siya nga pala... M—may tanong ako... yun ay kung pwedeng tanungin... pero kung di mo pwedeng sagutin ok lang..."

"Ano yun?"

"Bakit mo hinihintay na lumabas si Orion? Alnilam?"

"Ah... nanghihingi ako ng sign."

Dugdug. Dugdug.

Lumalakas nanaman ang pintig ng puso ko... kausap ko sa harap ko ngayon ang lalaking pinapangarap ko. Kausap ko ang taong parang tatalon na sa katawan ko yun puso ko.

"Sign na ano?"

SILENCE. This is no ordinary moment.

"Sign... Sign para... Magkaron ng lakas ng loob..."

Bigla akong kinabahan. Napakastrange na aura ng paligid ko... parang... parang may kakaiba... hindi lang kakaiba... may... *nakakabigla*.

Una... kinakausap niya ko... parang ang weird.

Pangalawa... may nalaman ako tungkol sa kanya na siya mismo ang nagsabi. Something insane ang nangyayari ngayon...

Pangatlo...

Ang pinaka weird at pinaka nakakabaliw...

Dugdug. Dugdug.

Hinahawakan niya yung kamay ko.

CHAPTER 8

[Distance and Darkness]

Hinawakan niya yung kamay ko.

Bakit nga ba niya hinahawakan yung kamay ko? Grabe... ang init ng kamay niya. Nakakapasok. Para bang pumapasok sa loob ko yung init. Bale wala na yung malamig na hangin ngayon na dumadampi sa balat ko...

Close your eyes... give me your hand darling.

Do you feel my heart beating? Do you understand?

Do you feel the same? Am I only dreaming...

Is this burning... an eternal flame?

Asteeg talaga ni Lord. Alam Niya kung anong kanta ang dapat iplay sa bawat moment ko with Kyle. Grabe... nagiinit ang kapaligiran. Kahit ba sinisipon na lahat ng taong naka tube at spaghetti dress sa prom... ako naman parang nagliliyab...

Dahil hawak ni Kyle ang kamay ko.

Hindi ko siya matingnan sa mata. Dun lang ako sa sahig nakatingin. Nakakahiya. Pero... di ko alam kung bakit ako nahiihiya. Sa loob ko, naghahanap pa lang ako ng reason kung bakit ako hindi makatingin sa mata.

"Xei... may gusto sana ako sabihin sayo eh..."

"A... ano yon?"

Gosh. Kinakabahan ako. Sobrang lakas. Intensity 5 yung heartbeat ko. para akong sasabog.

Pero teka... kinakausap ba niya ko? Bakit ganon... kung kailan ang lapit lapit niya sa kin... parang ang layo naman niya. Di ko alam kung bakit... e pano pag naging kami? Hindi parin ako makakapagsalita?!

Teka Xeira... sino ba kasing nagsabi na magiging kayo? Malay mo... a favor or something. Pero... ewan ko ba. Sa loob loob ko, gusto kong sabihin niya yung... 'may gusto ako sayo Xeira'...

Ang landi ko ba? Ewan. Yun talaga ang gusto kong sabihin niya... sana... sana... prayers!!! Woah... sana nga yun na yung sabihin niya... please Lord... give me this moment... give me this day...

"Kasi—"

"Kyle!!!"

Oops. Bigla kong narinig yung sigaw ni Rai. Binitawan ko agad yung kamay ni Kyle. Pero... di ko rin alam kung bakit. Nakakainis. Wrong timing... di tuloy natuloy ni Kyle yung sinasabi niya.

Habang pumupunta si Rai papalapit sa amin, lalo kong nakikita na wala talaga akong pag-asa kay Kyle. Sino nga ba naman ako ? if everybody's imperfect, i'm the most imperfect human.

Nako. Masyado ko pa naman pinapababa sarili ko.

Wag ka na kasi umasa Xeira. You're too plain to be liked. You're too boring to be loved. Sana... sana meron talagang nageexist na knight in shining armor para sa bawat babae... para fair... at walang babaeng umiiyak at umaasang tulad ko...

"Ui... andito ka lang pala Kyle."

"Uh... Rai..."

"O, andito ka parin Xei?"

Parang ang sarap sabihin na 'obvious ba?'. Pero di ko naman kayang gawin yun...

"Uh... oo. Actually paalis na rin ako."

"Ah... Ganun ba."

"Uh... Sige. Baka kasi pagalitan pa ko nina mama."

"Andito sina tita?"

If I haven't mentioned, second cousin ko si Rai sa mother's side.

"Oo. Kanina pa sinasabi na gusto na daw nilang umuwi."

"Ah ganon... Sayang naman... Sige... Buh-bye."

"Bye din."

Tapos tumingin ako kay Kyle...

"Bye..."

"Bye..."

Ouch.

That's the last thing na ayaw kong marginig mula sa kanya...

Sana sinabi na lang niya, 'ituloy ko na lang sa Monday' o 'see you next time'. Pero ang sinabi niya eh... 'bye...' the worst word that any human could say...

Tanong niyo kung bakit?

Answer for yourself. Masakit kasi yung feeling.

So ayun nga umuwi na ko ng bahay.

Pagdating namin sa bahay, pinapaabot sa kin ni mama yung eye glasses niya... tapos hahawakan na niya sana yung kamay ko...

"Wag ma!"

Oops. Bigla na lang ako napasigaw. Siguro kasi... kasi hinawakan yun ni Kyle at gusto ko... siya yung huling hawak ko ngayong gabi...

Nabigla si mama. Pero di na niya tinanong kung bakit. Kinuha ko na lang yung glasses niya tapos umakyat na ko sa taas.

Tumingin ako sa salamin...

Maganda ba talaga ako ngayong gabi?

Haay ewan. Kahit anong anggulo ko tingnan... parang... ako parin to. Ako parin si Xeira. Isang mahiyain, geek at tahimik na Xeira...

Ni di ko man lang masabi kahit sa iisang tao lang na may gusto na ko...

Baliw.

Nakatulog ako... isang mahimbing na tulog... tulog na sana di na ko nagising.

Pero... hindi naman pwede. Dahil kailangan ko magising para mabuhay ako... at para Makita ko pa siya ulit...

Monday. Natural, pumunta ako sa school dahil may pasok kami. Geometry class. Sobrang boring ng class. Napasandal ako sa may wall kasi ako yung nasa dulo.

Napamulat ako kasi nakita ko nung tapos na yung klase... Weird nga lang kasi walang tao sa room. lumabas ako sa pinto at nagulat na lang ako nung narinig ko yung pangalan ko...

"Xei..."

Dugdug. Dugdug.

"Kyle?"

Di ko alam kung anong gagawin ko. ayan nanaman siya... nasa harap ko... tinititigan ako. Kung nung una di ko siya matitigan sa mata, ngayon, hindi na makaandar yung mata ko dahil nakatitig na lang sa kanya... para bang nakadikit na yung tingin ko.

"Uh... bakit?"

"Wala lang... gusto lang kitang makasama..."

Woah?! Ano bang nangyayare?! Hindi na to makatotohanan... Parang kahapon lang nasa prom ako at hawak hawak niya yung kamay ko... ngayon naman... sinasabi niya sa kin na... na gusto niya ko makasama?!?!

"Pwede ko pa ba ituloy yung sinasabi ko nung prom?"

"Ah... sure... Uh... dun tayo sa canteen."

Bumaba kami ng stairs. Pero... hindi kami sa canteen pumunta. Dun kami sa likod ng dorm malapit sa canteen kung saan una ko siyang nakausap.

Umupo kami pareho. Parang ang weird ng paligid... ang awkward... di ako mapakali... sasabihin na kaya niya na gusto niya ko?

In your dreams Xeira... in your dreams. Sa tagalog, sa panaginip mo. In your language, the heart-broken language... gumising ka na.

Hindi ka pa nga kilala nung tao... sasabihin na niyang gusto ka niya?! Kung dahil lang sa ganda mo, or if anyone would disagree, sa appeal mo, and if anyone would disagree again, sa pagaayos mo o sa kahit ano pang rason except for memories...

Hindi yun pagmamahal.

Alam naman ng lahat na pag wala pa kayong nacrecreate na memories tapos naging kayo... would your relationship be successful? Siguro... pero a few...

Dapat may memories... nonsense kung wala... except kung... kung kaya mo isacrifice ang buhay mo para sa tong yun...

"Lam mo..."

Ayan na... nagsalita na siya. Ang sarap talaga pakinggan ng boses niya...

"A... ano yun?"

"Di ko alam kung bakit di ko masabi sayo... p... pero..."

Lumunod ako ng laway. Biglang natutuyo yung bibig ko...

"Pero... Xeira..."

And then it came out...

"Mahal na ata kita."

CHAPTER 9

[On my Own]

"Mahal na ata kita."

M—m—mahal na ata kita?!

"Xe... sinong mahal mo?"

Woah. Nagulat ako. Napamulat ako ng mata ng di oras. Nasa geom class pala ako at si Rai yung gumising sa kin...

Nakatingin sa kin yung geom teacher namin. Nakakahiya... may bago na kong mailalagay sa mga slam book ng mga tao...

Most embarrassing moment: when I slept during my geometry class

Ayon. Nakakahiya talaga. Tapos... nabanggit ko pa yung huling sinabi ni Kyle sa panaginip ko... Bad trip naman...

Panaginip?

PANAGINIP???

PANAGINIP!!!

Nooooo!!! Panaginip nga ang lahat. Kaya pala in my dreams. Sabi na nga ba... di magkakatotoo yun. Hanggang panaginip... hanggang panaginip lang...

At dahil sa nakatulog ako sa geometry class, ako yung ginawang board member [taga bura ng writings sa board] sa natitirang oras ng geom time.

Sinasabi ko na nga ba.

Lumabas ako sa classroom para maglunch. Nakakahiya. Baka sabihin pa nung teacher namin hindi ako karapat dapat maging honor... parang ewan.

Nakakahiya talaga.

Pero... si Kyle naman eh.

Oops. Napangiti tuloy ako.

Ang labo talaga ng buhay. Dahil nga kay Kyle kung bakit ako napahiya pero napapangiti paren ako. Siguro kung si Kyle ang papatay sakin, nakangiti akong bangkay...

Haha. Natawa ako dun.

Hindi naman... wag naman sana ang pinakamamahal ko pa ang pumatay sa kin. Papatayin ko din siya para sabay kami mamatay at katabi ko pa siya pag namatay.

Haay! Ano ba naman tong pinagiisip ko!

BOG!

Aww. Saket.

"Sorry."

Dugdug. Dugdug.

"O... Okay lang."

"O... anak, tapos na geom niyo?"

"Opo dad."

Opo dad naman ako pero kay Kyle ako nakatingin. Ang sarap imove yung ulo ko para tumingin kay Chris. Anlabo.

"Tapos na kayo maglunch?"

"Actually, nakalimutan ni Kyle yung wallet niya. Sasamahan ko lang dapat kasi sabi ko hihintayin kita eh. Buti tapos na kayo mag geom.. Gusto mo sabay sabay na tayong maglunch?"

"Ah. Hindi na... okay lang..."

"Sige na! sumama ka na!"

"Oo nga."

WEH?!?! Um-oo si Kyle?! Wow! Ang galing... thank you Lord... ako'y pinagpala...

"Mm... sige."

So yun. Sinamahan ko sila para kunin yung wallet ng mahal ko este ni Kyle sa classroom nila. Mejo awkward kasi nakita ko na meron nagchichismisan. Sana naman hindi ako yun...

Pero pagkakita ko, wala naman siyang bitbit bitbit na wallet. Para ngang wala siyang dinala talaga. Di naman yun napansin ni Chris kaya di ko narin pinansin.

Ewan ko ba. Kung nachichismis man ako, kay Chris yun. Masaya na ko dun. At least hindi kay Kyle... Gusto ko kasi, totooan na pag nachismis ako.

Joke lang... Ayoko parin...

Nako... mangarap ka nanaman Xeira... hindi na yun magkakatotoo. Hindi niya type ang mga simpleng tulad mo. Type niya yung bathaluman ang ganda...

Kinakausap ako ni Chris. Well actually, rinig na rinig ko siya. Pero parang walang nagsstore sa utak ko. Ewan ko ba. Bad ba ko?

Haha. Bad gurl ka nga Xei...

Pumunta na kami ng canteen. At sha nga naman... SAKTO. Anjan si Chris. Anjan ako. Anjan si Kyle... at anjan si Raiza.

Aww. Echepwera nanaman ako.

Siyempre, nakapila kaming tatlo. Nasa harap ko si Kyle tapos nasa likod ko si Chris. Nakikita ko nga na nakatingin yung barkada ni Rai kay Kyle na parang 'ang swerte mo Rai, paano mo naakit yan?' mga tipong ganon?

At ako naman... parang... gusto ko lagyan ng kumot si Kyle para sabihing, 'aken lang to.' Pero siyempre, hindi ko naman magagawa yun dahil hindi naman talaga siya akin.

So yun. Mejo mabagal yung linya kasi mabagal si manang. Nauna na si Kyle. Umupo siya dun sa isang empty table malapit sa electric fan. Pinauna na ko Chris. Siya nalang daw magbayad nung akin.

"Dumadami na utang ko sayo ah."

"Kung pwedeng ikaw na lang ang bayad, okay ba!"

"Ikaw talaga daddy... loko ka."

Tumawa ako kasi binobola nanaman ako ni Chris. Hobby na nga daw niya yun. Ang dream daw niya kasi ngayon eh ang paingayin ako. Weird diba?

Natagalan si Chris sa counter. Si Kuya Aaron kasi, inasikaso pa yung mga singit. Siyempre, ako naman, naghahanap na ng upuan.

Nga pala... kasama ko nga pala si Kyle.

Dugdug. Dugdug.

Mag-isa siya. Supposed to be, dapat ako ang katabi niya. Kaso... nahihiya ako. Parang, 'I do not belong'? alam niyo ba yung feeling ng ganon? Di ako popular and stuff. Pero ngayon... uupo ako katabi ng isang taong halos di ko maabot dati...

And I can't believe... maaabot ko na siya.

Pupunta na sana ako dun sa table pero napaatras ako. Nagkaroon ako ng second thoughts... pano kung ayaw niya kong makasama sa pagkain? Pano kung naeepalan pala siya sa kin?!

So, what I did... lumagpas ako sa table niya (which was supposed to be our table) at dun ako naglagay ng plate sa kasunod na table. Nakatalikod ako sa kanya pero nakaharap siya sa akin.

"Ui..."

"H—ha?"

Imaginín niyo na lang. naguusap kami kahit nakatalikod ako sa kanya.

"Bakit ayaw mo dito?"

"Ah... wala lang. Naisip ko lang na..."

"Wag kang mailang... dito ka oh..."

Yey! Ang saya ko naman! Akalain niyo yun! Pinilit este pinakiusapan ako ng Kyle ko para lumipat sa table niya! Thank you po Lord...

Pero siyempre, nakakahiya parin. Dun ako 3 seats away from him. Hindi talaga ako sanay na kumakain na may kasama.

Usually kung hindi si Chris ang kasama ko sa pagkain, si Rai na lang. alam naman kasi ni Rai na mahiyain ang second cousin niya (which is me) kaya naiintindihan niya na kailangan ko ng kasama. Si Chris naman, pag nagkataong hindi pa ko kumakain, sabay kami kumakain.

Pero this time, ngayon ko lang nakita na kasama niya si Kyle bumaba for lunch.

May barkada kasi sila. Eh research kasi nila before lunch. Yung research subject namin yung nagiging free time kasi laging wala yung teacher (and I thank her for that...) So, parang nagiging advance lunch time na nila yun.

Eh ang masugid kong daddy, hinihintay ako maglunch. Kaya yon.

I wonder kung bakit sumabay si Kyle sa paglunch namin ni Chris.

"Gusto mo ba... lumapit?"

Tumingin ako sa kanya. Si Kyle ba to? O sinapian ng ibang sweet na tao? Di ko alam kung bakit ganon. Weird no? pinalapit ako ng pinakamamahal ko sa kanya...

So yun. Lumapit ako. 2 seats away na lang kami.

"Gusto mo tumabi sa kin?"

Woah! Okay din yun! Pwede... pwedeng pwede! Pero wait... what's wrong?!?! Nananaginip nanaman ba ako?!?!

"Si... Si Kyle ka ba?"

Tumawa siya sa tanong ko. Cute niyang tumawa...

"Ano ka ba... oo, ako si Kyle... wag kang magalala. Di naman kita kakainin."

Tapos pinalo niya yung pwet nung upuan. Para bang 'sige na, tabi ka na dito' kaya yon. Tumabi na ko. Grabe... lakas ng kabog ng dibdib ko. alam niyo ba yung feeling na binabagsakan kayo ng isang obese na tao weighing 900 pounds (kung meron mang ganon)? ganon yung nararamdaman ko ngayon...

"Wag mo to sasabihin kay Chris ha..."

"Ano yon?"

"Di ko talaga kinuha yung wallet ko."

Sabi ko na nga ba. Wala talaga siyang kinuha kanina.

"Eh bakit ka bumalik ng classroom?"

"Wala lang... gusto lang kitang makasama."

Woah!!!! Déjà vu na ba to? Saktong phrase na binanggit niya to sa panaginip ko... ang galing... Kaya lalo ako naiinlove sa kanya...

"Ako?"

"Oo. Gusto lang kitang makilala. Nacurios kasi ako kung anong nagustuha—"

"Ehem."

Oops. Anjan na pala si Chris. Si daddy talaga. Mejo may pagkawrong timing. Sayang... nakakagawa na nga kami ng conversation... tsk tsk... pero okay na rin... at least nakapagusap kami. Happy na ko... wee!

"May sinasabi ka ba Kyle?"

May tinginan sila na tinginan pang lalake. Di ko alam kung ano.

"Wala. Nagkewwentuhan lang kami ni Xeira."

"Batukan kita eh."

"Eto naman... napakaselo—"

"Sige!!! Ituloy mo pa... papatayin kita eh."

Nakakatawa yung paguusap nila. Napapangiti na lang ako dahil sa conversation.

"Xe, lam mo ba na once in a blue moon magkagusto yang si Chris?"

"Uh... Oo. Bali balita nga."

"Tumigil ka Kyle ha. Gusto mo ba makakita ng lumilipad na plato?!"

Alam ko naman na inaasar lang ako ni Kyle kay Chris. Siguro kumakalat na ang chismis. Lam niyo naman, mas mabilis ang chismis kesa apoy.

Buti nalang eh chismis yun.

"Ui sandale, washroom lang ako. Hoi Kyle, pabantay ng pagkain at wag mo ipapadapo sa langaw."

"Pabantay ng pagkain? Si Xeira ba yung pagkain mo?"

"Gusto mo bang ilibing kita ng buhay ngayon?!"

Haha. natawa ako dun ah.

"May pangarap pa ko no. Para kang babae ah. Pabantay ka pa ng pagkain."

"Basta bantayan mo na lang! At... tumahimik ka."

"Oo na."

Umalis na si Chris. Ewan ko ba. Naramdaman ko na ang init pero parang ang lamig ng pawis ko. Di ko alam kung bakit. Sumama ata pakiramdmam ko...

"Xe, merong ka bang gusto kay Chris?"

"Wala."

"Woah... astig... derecho... As in, wala talaga?"

"Wala eh. Tsaka... chismis lang yun. Father and daughter lang turing namin sa isa't isa."

"Ah... Eh di masaya..."

"Ha? Bakit masaya?"

"Wala naman... may tanong pa ko... may crush ka ba dito sa school?"

Kung alam mo lang Kyle...

Yun ang gusto kong sabihin sa kanya...

"Xe???"

Oops. Di ko tuloy alam kung nasabi ko ba yung iniisip ko.

"Ha?! Wala wala."

"Ui... Xeira... okay ka lang ba?"

"B—b—bakit?"

"Nagdudugo ilong mo... Sh*t. Sandali. Kuha ako ng tissue."

"H—ha?"

Pinunasan ko yung dugo sa ilong ko... Tapos biglang sumama pakiramdam ko. Di ko alam kung bakit... Pero ewan ko ba sa sarili ko, tinuloy ko yung pagkain ko kahit parang tumulo na ata sa pagkain ko yung dugo...

Sa tv ng canteen, may kumakanta habang nangyayari to lahat... si Lea Salonga ata yun... kasi narinig ko yung song.

*On my own,
Pretending he's beside me,
All alone, I walk with him till morning.
Without him, I feel his arms around me,
And when I lose my way, I close my eyes,
And he has found me...*

On my own... siguro naaustic na ko. Baka nga mag-isa lang talaga ako ngayon at nananaginip ulit. Pero kung panaginip to, sana habambuhay na to panaginip.

Yun na lang ang lagi kong ginagawa...

Nagpapanggap.

Napatayo ako... tapos nag blurr yung kapaligiran...

Nakita ko si Kyle... unti unti na siyang nawawala sa paningin ko...

AYOKO!!! Panaginip nanaman ba to?! Please... wag po Lord... make this true... make this true... Please... ayoko pong maging panaginip to... first time kong kumain kasama niya...

First time kong...

Makisalo sa kanya...

"Ayoko... Kyle... Ayoko..."

CHAPTER 10 **[My Fall, His Fall]**

Ang galing... si Kyle ang una kong nakita pagmulat ng mata ko...

Haay. Panaginip nanaman... makatulog nga ulit...

Wait...

Minulat ko ulit ang mata ko...

SI KYLE NGA!!!

Napabangon ako ng di oras dahil biglang tumibok yung puso ko ng sobrang lakas na para bang sasabog na. Nagulat din yung mga taong andun sa paligid ko.

"Xe! gising ka na! Akala ko kung ano ng nangyare sayo!"

Ha?! tama ba yung naririnig ko? Bakit... ano bang nangyari?

"Ayan... gising ka na pala."

"A... ano nangyare?"

"Nahimatay ka. Dinala ka namin sa clinic."

"Tinext ko na si tita. Papunta na siya dito."

"Thanks Rai..."

"Nagpapaalam na nga pala si Chris sa mga subject teachers natin. Ako na magbabantay sayo."

"Uh... Sige... aakyat na ko. May klase na kami eh."

"Sige... thanks Kyle..."

Tapos hinawakan niya yung forehead ko. Yung kamay niya... ang init... parang pinagaling niya ako. Napangiti ako nung hinawakan niya ko sa may noo. Nakakatuwa... parang dream come true...

"Di mo kasi sinabi na masama pakiramdam mo... Sana dinala kita bago ka nahimatay."

"Nahimatay ako?!"

"Ipakwento mo na lang kay Rai... Uh... sige..."

Tapos ngumiti na siya for the last time.

Pero sa isip ko, nakastore yung huling ngiti niya. Ang ganda... perfect yung pagkakagawa sa kanya... galing ni Lord...

"Shaaaaacks!"

Pinalo ako ni Rai sa shoulders ko. In fairness mejo masakit yung pagkakapalo nia. May kasama pa kasing paypay...

"Oh my gahd!!! Nakakilig!!! Sana insan gising ka nun!!!"

"H---ha? Bakit?"

"Napatayo ka tapos nung nahimatay ka, napatayo agad si Kyle tapos nasalo ka niya."

"N—nasalo niya ko?!?!"

"Oo! Selos nga ako nun eh. Sa susunod, gagawin ko din yung ginawa mo !"

"Hindi yun sadya Rai... totoong may sakit ako."

"kaya nga!!!"

"Ikaw talaga... tapos, ano pa nangyare?"

"Binuhat ka ni Kyle all the way sa clinic."

WHAT?! Binuhat ako ni Kyle all the way papuntang clinic!?! Ang galing! Woah! Thank you po ulit Lord! Binuhat ako ng pinakamamahal ko!!!

"Nagselos nga ako ng konti... pero alam ko namang wala kang gusto dun diba?"

Sarap sabihin na, 'hindi mo ba alam na ako ang pinakamatalik mong karibal?!'

"Siyempre wala."

"Tapos si Chris yung tumakbo para kay Sir OJ. Kami ni Kyle yung nagbantay sayo. Ewan ko nga ba kay Kyle eh. Nataranta. Siguro ngayon lang siya nakakita ng isang taong nahimatay."

Wow. Ang galing. Nataranta ang prinsipe ko dahil sa kin. Nakakatuwa naman... ibig sabihin, concerned siya. Ang saya ko naman... dapat pala lagi akong hinihimitay para siya lagi ang sasalo at siya lagi ang bubuhat sa kin.

Dumating na si Chris kasama ni Sir OJ, yung mapeh teacher namin na head din ng clinic. Ayon. Chineck nila ko. Tapos dumating na si mama. Inuwi na ko sa bahay.

The next day, hindi ako pumasok.

The next day, nagpacheck up ako, so hindi ulit ako pumasok.

Nung the next day na ulit nung pumasok na ko, unang sumalubong sa kin si Chris. Kasama niya si Kyle non. Gulat nga ako eh.

"Ayos ka na ba anak?"

"Opo dad. Sabi ng doctor nagsabay lang daw sakin yung init at lamig."

Tapos may narinig kaming may tumawag kay Chris.

"Wait lang ha. tinatawag ako eh."

"Okay."

Dugdug. Dugdug.

Wow. Kami na lang palang dalawa. Di ako makapaniwalang nangyayari na pala yung pagkakataon kung saan kaming dalawa ay magkasama na.

"Ano kapatid, ayos ka na ba?"

"Opo. Uh... salamat ha?"

"Wala yun. Ang bigat mo pala no."

"Oo no. buti nga nagawa mo ko buhatin papuntang clinic eh."

"Nagpanic ako... ikaw kasi."

Ako kasi ano?

"Pasensya ka na ha. inistorbo pa kita."

"Okay lang yun ano ka ba. Kaysa naman iwan kita dun na nagkakaroon na ng hemorrhage."

"Sobra ka naman. Ilong lang ang nagdugo sa kin eh."

"Sa susunod kasi, alagaan mo yang sarili mo. Kung pwede lang nga, ako na magalaga sayo eh."

Blush. Siya na daw ang magaalaga sa kin? Ang sweet naman nun. Excited na ko magkasakit ulit... siya pala ang magaalaga sa kin eh. Para talaga akong timang... siyempre joke lang yun.

"Ikaw? Magaalaga sa kin? Himala ata yun."

"Anong himala dun?"

"Unahin mo na lang si Rai."

"Ano ba... siyempre mas uunahin ko ang kapatid ko."

Kapatid?!

"Ha?"

"Ayaw mo? Tatay din ang tawag ko kay Chris pag trip ko. Kaya... kapatid kita."

"Ah... Eh di... kuya na kita?"

Ngumiti siya. Ngumiti din ako. Yun lang ang kaya kong gawin dahil sa sobrang lakas ng pintig ng puso ko. Bwiset nga eh. ang cute cute niya.

"Sure."

Tapos pinat niya yung ulo ko.

"Sa wakas may little sister narin ako."

"At may kapatid na rin akong lalake."

Ngumiti kaming dalawa. Nakakatuwa naman tong paguusap namin. Hanggang ngayon, parang panaginip parin yung nangyayari. Kapatid na niya ako... ibig sabihin... mas lalo ako mapapalapit sa kanya! Yehey!

"May tanong lang ako..."

"Sige ano yun?"

"Bakit mo sina—"

Pero dumating na si Chris kaya di na niya nasabi yung dapat niyang sabihin..

"O anak, ayos ka na ba?"

"Kulet mo dad. Sinabi ko ng okay na ko eh."

"Ui tay, kapatid ko na tong si Xei ah?"

"FC ka ah. Batukan kita eh."

"Oo nga. Nagkasundo na kami, diba sis?"

Parang bakla ang Kyle ko dahil sis yung tinawag niya sa kin... haha! pero okay lang... cute naman eh...

"Opo kuya."

"Tamo! Sabi ko sayo eh!"

"Nako! Kaw talaga. Ang kulang nalang pala eh mommy."

Tapos may binulong si Kyle kay Chris. Sinuntok ni Chris si Kyle sa chan pero yung pabirong suntok... gets? Magkasundo nga sila.

"G*go ka Kyle!"

"Woo!!! Ibuking kita eh."

"Subuksubukan mo lang at katapusan na ng pagkakaibigan natin."

Hindi yun seryoso ah? Siyempre nagtatawanan lang sila. Nakita ko yung next teacher namin, advance biology na pala. malapit na si Mam Jannie sa room.

"Ui... alis na ko. Anjan na kasi si Mam Jannie eh."

"Okay anak. Kita tayo mayang dismissal ah."

"Okay..."

"Bye kapatid."

Nanibago ako... pero parang ang sweet pakinggan... tumitibok na naman ang puso ko kahit paalis na ko... andito paren...

"Bye din Kuya."

Tapos ngumiti ako.

Sobrang saya ko. As in sobrang saya! May surprise quiz kami nun sa Adva Bio pero perfect ko, 20/20 tapos ang susunod na pinaka mataas sa kin eh 12/20. ang galing no? hindi yun coincidence. Binasa ko lang yung notebook ko kagabi sa adva bio kasi wala akong nagawa. Nadagdagan pa lalo yung saya sa nararamdaman ko dahil kay Kyle my labs.

Kapatid ako ni Kyle!!!

Kuya ko na siya... wow. Lalo na kami magkakalapit... yehey!

Excited na ko pagdating nung dismissal... wow. Makakasama ko na ang kuya ko kuno... pero di niya alam... siya ang prinsipal ko...

"Tek, asan si daddy?"

"Umuwi na siya. Naaksidente kasi yung mama niya."

"Ha?!?! ano nangyare?!?!"

"Sabi ata niya nahulog sa hagdan ng office? Yun ata..."

Sumimangot ako. Ang sama naman ng nangyare kay daddy... kamusta na kaya siya?! tapos... pano na yan... di naman ako makakapagsalita kung wala si Chris... uatal utal nanaman ako.

"Uh... gusto mo... pumunta ng Pritil?"

Pritil?!?! OMG. Lalo tuloy akong kinakabahan. Bale kasi... dun sa amin, prtil yung tawag sa parang Luneta. Malapit lang kasi kami sa bay (parte yun ng Laguna de bay). Dun namumuhay yung mga nagkaka-ibigan.

"B—bakit?"

"Wala lang. sarap ng hangin dun lalo na ngayon palubog na yung araw."

Di ako makapaniwala... matutupad narin yung pangarap ko na mapanood ang paglubog ng araw kasama niya...

"Gusto ko rin makilala ang daddy's daughter."

"Ha?"

"Gusto ko makilala yung kinababaliwan ng tatay ko."

"Ang kulet mo... sabi ng walang issue sa amin. Mag-ama lang talaga kami ni Chris."

"Oo na. Ano, tara?"

"Uh... sige... tara."

So yun. Nagtricycle kami. Nakakainis nga lang kasi dun siya sa may tabi ng driver ako naman sa loob. Nung andon na kami sa prtil, nakalubog na yun araw pero may orange color parin yung langit. Umupo kami dun sa bench.

Dugdug. Dugdug.

Di ako mapakali... katabi ko ngayon si Kyle. Kaming dalawa lang tapos dito pa kami sa prtil... di ako makapaniwala...

Sobrang tagal namin tiningnan yung langit na color orange na mejo magdadark blue na. sobrang tagal. At... sobrang tagal din yung oras na parang sasabog na yung puso ko.

SILENCE. Yun lang. walang nagsalita sa aming dalawa hanggang sa siya na yung nauna.

"Naranasan mo na bang... magmahal... pero di mo alam kung bakit mo siya mahal?"

Dugdug. Dugdug.

Ano sa tingin mo? Gusto ko sabihin na... oo. Pero... ako na mismo ang pumigil sa sarili ko.

"Hindi pa... wala pa kasi akong nagugustuhan."

"Grabe no? nakakapagtaka."

"Bakit?"

"May mahal kasi ako... pero... di ko pa siya kilala."

"D... di mo pa siya kilala?!"

"Ngayong taon ko nga lang siya nakilala eh... iba kasi siya sa mga babaeng nagustuhan ko."

"Bakit naman?"

"Ewan ko. Di ko alam... di ko nga alam kung bakit ko siya gusto... eh wala pa kong alam tungkol sa kanya..."

SAKTO! Yun ang nararamdaman ko... parehas pala kami ng nararamdaman... swerte naman nung nagugustuhan niya... sana... sana ako na lang yon.

May nagtext sa cellphone niya tapos yinaya na niya kong umuwi.

"Tara kapatid, uwi na tayo."

"Uh, sige."

"Ano, hatid pa kita?"

"Wag na... baka 8 ka na makarating sa inyo. Traffic pa naman sa hi way."

Malayo kasi yung bahay niya sa school. One hour ang usual na biyahe pero pag gabi, dahil trapik, baka makauwi na siya ng 8. ayoko naman mangyari yun...

"Sige... ingat ka ha..."

"Kyle..."

"Ano yun?"

"Sino yung... sinasabi mo?"

"Yung babae?"

At least alam ko na babae yung gusto niya... at hindi siya bading! Haha!

"Uh... oo..."

"Isang babaeng... ngayon ko lang nakita na maganda siya."

Dugdug. Dugdug.

Ngumiti ako tapos sumakay na ko ng tricycle.

Bigla akong nagdasal...

Sana... Sana ako yun...

Sana...

Sana nahulog na siya para sa akin...

CHAPTER 11

[Santan with Six Petals]

And everything was just a miracle.

After nung naging tawagan na namin ay 'kapatid', lagi na kaming nagkakasama tuwing lunch. Minsan sumamsama na ko sa barkada nila. Ang barkada nila yung sabihin na nating heartthrob sa batch namin. Di ko alam kung pano nangyari to lahat. Parang... lahat impusible.

Nagtataka nga ako kung pano nangyari lahat to. Parang kahapon lang... pangarap lang ang makasama siya. Ngayon, nakakatawanan ko pa.

Halos isang buwan na ang nakalipas mula nung araw na tinawag niya kong kapatid. Madami na rin akong alam sa kanya tulad na lang na takot siya sa multo at mahilig siya sa pusa. Galing no? nagulat nga ako nung sinabi niyang takot siya sa dilim at sa multo. Eh ako nga di ako naniniwala dun, pero takot ako mag-isa.

Ayon. Nakakasama ko yung barkada nila pag lunch o kaya pag pareho kaming walang klase. Tumutugtog sila tapos ako naman ang kakanta. Favorite namin ang mga kantang parokya... lalo na yung silver toes. Haha. may iba daw kasing babae na nagfefeeeling... eh yun daw ang pinaka ayaw nila.

Ang galing no?

Once upon a time I was just a simple girl...

And now... I feel like... ordinary...

meaning, abnormal ako noon. Haha... ordinary as in... ordinary. Ordinaryong tao na marunong na makisalamuha sa tao. Nag hehello na ko sa mga tao at hindi na masyado libro ang kinakausap ko.

Kung bakit ba kasi ngayon lang dumating sa buhay ko si Kyle...

Eh di kung sana... kung noon pa siya dumating sa buhay ko, eh di sana dati pa ko maraming kaibigan tulad ngayon na may nakakausap na ko. Eh di sana dati pa ko nakikipagkantahan sa maraming tao...

Eh di sana...

"Xeii?"

"O, dada, bakit?"

"Wala lang."

Patapos na ang araw. Pagtingin ko sa oras 5:14 pm na. Halos wala ng klase sa mga linggong to eh. Finishing of clearance na lang. Tapos na rin ang periodical tests namin. Guess what, naperfect ko yung periodical sa geom tapos pasado ako sa lahat ng exams (except TLE, 50/60 ako... sayang... isa na lang 85 na eh.) so yun. Pero ako parin yung pinakamataas sa TLE nun. Katuwa no?

Umupo kaming dalawa ni Chris sa may porch (porch?! Di ko kasi alam yung tawag dun sa wall na inuupan... yung pag umupo ka dun tapos nakita ka ng isang teacher, papagalitan ka...) nagholding hands kami... yung crossed fingers. Wala kasing malicia yun sa aming dalawa kahit sabihin pa ng iba na meron. Yung hawakan na iyon ay para sa mag-amang relationship lang.

"Ano, kamusta ka na?"

"Anong kamusta na? Eh kakakausap lang natin kanina ah?"

"Oo nga, kaya nga kinakamusta kita eh..."

"Eto, as usual..."

"Hindi ka na... 'as usual'"

"Ha?"

Di ko gets yung sinabi niya kaya kailangan niyang ulit ulitin yung phrase na sinasabi niya...

"Di ka na 'as usual'... di ka na tulad ng dati..."

Nalungkot ako. Siyempre... di na daw ako tulad ng dati... may problema ba? Nako... baka naman masyado ako naging interactive at narealize ni Chris na parang feeling close na ko sa barkada niya...

"Uy sorry... kase ka—"

"Bat ka nagsosorry?"

"Ha? eh kasi sabi mo di na ko tulad ng dati..."

"Di ka na nga tulad ng dati... yung babaeng walang imik. Yung babae sa banga."

Pinalo ko siya. Eh diba halimaw yung babae sa banga? Tama ba?! Haha... di ko na alam. Pero sa knowledge ko, halimaw yun.

"Batukan kita eh."

"Batukan mo na ko lagi... mas masaya ka tingnan pag ganon..."

"Ha?!"

"Mas masaya ka ngayon... lalo ko nakikita yung ganda mo..."

Uy. Ang galing... napangiti niya ko dun.

"Tamo... ganda ng anak ko. Sana lagi kang ganyan..."

"Salamat ah? Siguro kung... siguro kung di kayo dumating sa buhay ko, siguro forever 'babae sa banga' na ko."

"Mm... siguro kung hindi kita nakitang umiiyak nung araw na yun... siguro di na ko makakakita ng babaeng kasing cute mo."

"Ikaw talaga dad."

"Naaalala mo pa ba yun?"

"Oo naman... yung araw na para kang ewan tapos pinuntahan mo ko sa bleachers."

"Grabe... ikaw na ata ang pinakamagandang babae na nakita ko."

"Baliw ka talaga daddy."

"Seryoso ako..."

SILENCE.

Naiilang ako sa mga sinasabi niya. Di kasi kami naguusap ng ganito. I mean, puro kasi kalokohan yung pinaguusapan namin pag magkasama kami... pero, parang iba to...

"Hay. Di bale na... sarap ng hangin no?"

"Oo nga eh."

Mejo mainit yung hangin pero masarap parin. Cloudy day kasi. Eto yung mga tipong araw na maganda magpalipad ng kite.

"Anak..."

"Po?"

"Pano kung... may manligaw sayo?"

"Liligawan mo ko?"

Tumawa siya dahil sa sinabi ko.

"Hindi... pano kung... MAY manligaw sayo..."

"Alin ang tanong dun?"

"sasagutin mo ba?"

"Mali naman yung tanong eh."

"ano ba dapat?"

"dad, hindi naman lahat ng manligaw ay sinasagot."

"O sige... sha nga naman mali yung tanong ko... pero... papayagan mo ba manligaw?"

"Hindi."

"Hindi?! Bakit?"

"Kasi... kasi ayokong may manligaw sa kin... maliban sa isa."

Ayon. Kung hindi niya gets yun, ako gets ko (natural). Ayokong may manligaw sa kin na ibang tao. Alam naman ng lahat kung sino lang yung isa eh...

"Sino?"

"Daughters keep secrets from their daddys!!!"

Tapos nagkilitian kami. Haha. ayoko nga... bat ko sasabihin?!

"Uy..."

Dugdug. Dugdug.

Woah! Buntik na ko mahulog dun... buti nahawakan ako agad ni Chris. Si Kyle... Ang kaisa isang lalake na gusto ko...

"Ano ginagawa niyo?"

"Naglalandian. Gusto mo makisali?"

"Parang kang timang Chris. Tabi nga."

Sumingit si Kyle sa gitna naming dalawa.

"Umalis ka nga jan!!!"

"Prinoprotektahan ko lang ang kapatid ko laban sa mga kampon ng kadiliman."

Nagtawanan kami. Tinutulak ni Chris si Kyle pababa dun sa inuupuan namin pero kada magaattempt si Chris na gawin yun, hahawakan ako ni Kyle...

"Sige ka... isasama ko si Xei sa paghulog!"

"Subukan mo lang!"

"Susubukan ko yun pag sinubukan mong itulak ako!"

So hindi na tinulak ni Daddy si Kyle.

"Panira ka talaga ng araw."

"Nako... pasimple ka pa. chansing ka eh."

"Wag kang maniniwala sa unggok na yan Xei ha!"

Siyempre naman no. sasapakin ko talaga si Chris pag chinansingan niya ko (as if). Haha.

"Tawag ka nga pala ni Madam sa loob."

"Bakit daw?"

"Ewan ko. Ikaw ang type nun eh."

"Nako, yan ka nanaman."

Tapos bumaba na si Chris dun sa inuupuan namin kaya kaming dalawa ang naiwan dun sa pwesto.

Dugdug. Dugdug.

Nako. Ayan nanaman ako. Kinakabahan nanaman ako. Walang humpay na kaba pag siya na lang ang kasama ko... nako...

"Sis,"

"Bakit po?"

Kinuha niya yung kamay ko. Blush. Yeah, alam ko naman na di ako nagblublush pero alam niyo yung feeling na kinikilig? Basta ganon.

Nilagay niya yung kamay ko dun sa lap niya. Dun ko narealize na may nilagay siya sa palm ko.

"Para sayo."

"Para saan?"

"Wala lang. unang regalo ko para sa minamahal kong utol."

Minamahal.

Tiningnan ko agad yung relo. 5:47 pm na. first time niya tong sinabi. Minamahal niya ko... I'm grateful... kahit mahal lang niya ko bilang kapatid.

Isang... 6 petals na santan.

"Wow! Asteeg! San mo nakita to?!"

"Jan lang sa tabi tabi. Nabigla ako nung nakita ko yan. First time kong makakita."

Usually kasi, 4 o 5 lang ang petals ng santan. Rare ang 6.

"B... bakit hindi na lang kay Raiza?"

"Ayaw mo ba?"

"Hindi! Gusto ko nga... Salamat... pero, bakit sa kin mo binigay?"

"Ewan ko. Ikaw una kong nakita pag angkat ko ng ulo after kong kuhanin tong santan na to. Kaya... kaw naisipan kong bigyan."

"Thanks kuya."

"Lam mo... ang cute mo kasama."

"Bakit naman?"

"Di ka kasi tulad ng ibang babae na may motibo sa barkada namin."

Motibo?! Napatawa ako dun. Anong motibo ng ibang babae sa kanila?

"Anong nakakatawa?!"

"May motibo sa inyo?!"

Habang sinasabi ko yun, mejo hinihinal hinal pa ko dahil tumatawa ako. Imaginin nyo na lang.

"Motibo? Gusto kasi nila kami."

"May gusto sa inyo?"

"Oo."

"Ah... eh magaganda naman lahat ng lumalapit sa inyo eh. Ayaw niyo?"

"Kaya nga lagi namin tinutugtog yung silver toes. Para malaman ng lahat ng babae na iba ang ibig sabihin ng maganda para sa amin."

"Woah?"

"Oo... ay... buntik ko na makalimutan..."

"Ano yun?"

"Yung tanong ko."

"Anong tanong?"

"Yung tungkol dati... nung nahimatay ka?"

"Tagal na nun ah... anung meron?"

"May binanggit ka kasi bago ka nahimatay..."

Nabanggit? Ano bang nabanggit ko noon? Wala na kong matandaan... halos ang tagal tagal na nun eh.

"para kang nagmamakaawa sa kin. Sabi mo, 'Kyle ayoko...', ano yung ayaw mo?"

"Ah... uh... wala lang. nararamdaman ko kasi na parang mahuhulog na ko kaya sinabi kong ayoko."

Nice Lie. Pero alam naman ng sangkatauhan ang dahilan eh.

Ayaw kong matapos ang oras na kasama ko siya.

"Yun lang yun?"

"Oo, bakit?"

"Wala lang..."

"Eh!!! Bakit nga!!!?"

"Wala nga! Xei... may pabor ako."

"Ano yun?"

"Alagaan mo yang santan na yan ah."

"Oo naman!"

Tapos tumayo na siya. Nakita ko na si Chris na papalapit nun.

"Lam mo..."

"Hindi pa..."

"Nyek... siguro kung mas nauna lang kita nakilala..."

"Ano?"

"Wala. Ang ganda mo kasi."

With those words, parang walang halong joke. Lakas ng kabog ng dibdib ko... again and again. Naramdaman ko na he felt those words...

Malapit na si Chris. Pero papaalis na si Kyle...

Nakatalikod na siya sa kin nung sinabi niya... at alam kong hinding hindi ko makakalimutan tong araw na to... ang unang araw na parang hindi lang puso ang sasabog sa kin...

Pati ata ako... sasabog na.

He spoke softly... almost a whisper...

Words that I never expected to come...

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

CHAPTER 12 **[The Beginning]**

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

Waaaaaaaaaaaaah!!!! Ako ang nababaliw!!! ako ang nababaliw!!!

Basilio?!?! Crispin?!?! Mga anak?!?!

Waaaah!!! Mababaliw na ko!

Ay mali... Baliw nako!!!

Ano ba naman... halos ilang linggo na ang nakakalipas nung sinabi niya yan pero hanggang ngayon binibinge parin ako ng mga salita niya... grabe... para siyang shabu!!! Nakakadik!!!

Don't get me wrong ha... di ako nagshashabu. Good gurl ata to.

Nako... ampupu. Nababaliw na talaga ako.

oo. halos ilang linggo narin ang nakalipas nung sinabi niya yun. Summer na eh. Wala ng klase. After nung araw na yun, di na kami nakapagusap. The next day kasi hindi na siya pumasok. And the next day and the next day and the next day and forever. Ayon. Di na talaga siya pumasok. Sabi ni daddy tinamad na daw pumasok. Tatal, finishing of clearance na lang naman na. Eh inaasikaso na daw ng adviser nila [kasi sort of spoiled sila sa adviser nila... ang daya nga eh.]

ayon. Kahit sinabi nung principal na required pumunta sa grad ng fourth year para may pumalakpak, di parin siya pumunta.

Ayan tuloy. Naloloka parin ako hanggang ngayon sa mga huli niyang sinabi bago kami nagkahiwalay.

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

"Siguro kung hindi lang talaga kita kapatid ngayon... Kababaliwan kita."

Grabe. Kung hindi ako nababaliw at nababangang, di ko na alam ang ibig sabihin ng baliw at bangag.

Woosh. Tiningan ko yung orasan. Alas dos na ng umaga. Grabe. After nung araw na yun, nagkaroon na ko ng insomnia. Hindi na ko makatulog. Ang tulog ko alas dos o alas tres tapos ang gising ko alas seis.

Si Lord talaga. Galing magjoke. Haaay.

Kung sana may picture lang talaga ako ni Kyle, siguro kanina ko pa yun hinahalikhalikan. Yuck. Haha. Ang cheap ko talaga. Nako. Adik na ko.

Nandidiri tuloy ako sa sarili ko. Haay. Ang sad naman... ako tong si ms. Asa. As in A S A. Asa. Asa ka naman Xeira. Oo, pinapansin ka na niya. Pero alam mo yun, hindig hindi kayo magiging kayo.

Tingin nanaman ako sa salamin.

Tingnan mo. May tumubo na ngang pimple diyan sa gitna ng ilong mo. Nagiisa pa. At dahil diyan, papangalanan ko ang bago kong pimple na Kyle.

Haha. Naauautistic na ata ako.

So yun. Nakakainis nga eh. Ang boring ng summer. Ang ginawa ko lang eh matulog, kumain, maggitara, magcomputer tapos minsan nag babasketball din. Haha. Favorite sport ko kasi yun. Sarap kasi eh. Nakakaexercise pa.

So yun.

Wala naman ako ginawa this summer. In fact, excited na nga ako magpasukan dahil makikita ko na ulit ang Kyle ko.

Lahat kasi ng communication lines ko nacut. Before grad, pinatangal na ng mom ko yung phone line dahil wala naman daw tumatawag at saka my cellphone naman daw kami.

Well... hindi 'kami'. 'sila' lang yun.

Dahil, nahulog sa bacha na may bleach yung cellphone ko. Buti na nga lang at black and white yun kaya di ako nanghinayang.

Nanghinayang ako dahil andun yung number ng mga kaibigan ko sa dati kong school. Andun din yung number ni daddy.

Kaso... wala akong number ni Kyle... kaya lalo ako hindi nanghinayang. Haha.

Siyempre no... nakakahiya naman hingin sa kanya yung number niya. Sabihin pa eh nakikisali ako sa mga federasyon ng mga silver toes na babae. No way.

Kahit isikreto ko nalang to forever...

Weh?! kaya mo yun Xeira?!

Nako. Tingnan lang natin.

So anyway... research lang talaga yung ginawa ko plus the basic acts. Haay. Gusto ko na magpasukan. Gusto ko na siya makita...

Maya maya, habang nakahiga ako sa kama, biglang sumigaw si mama na ako na lang daw bumili ng sarili kong supplies for school tatala kahit ano naman daw gawin niya eh ako narin ang masusunod.

Nung una ayoko. Pero mapilit si mama. Pag hindi daw ako bumili ng gamit ko ngayon, siya daw ang pipili ng mga notebooks ko. Eh si mama pa naman yung tipong kuripot na kahit high school na ko, ang bibilhin parin yung pang grade 1 notebooks na may artista pa sa front page para lang makatipid.

So yun. No choice. Ayoko nga na ganun yung mga gamit ko.

At dahil ginagawa pa lang ang SM taytay, no choice ako kundi sta. Lucia.

2,500 lang dala ko. Magkakasya kaya dito lahat ng gamit ko?

Kung bakit ba naman kasi ang biological kong utol ay grade 6 pa lamang... kaya ayan. Wala siyang naitutulong sa kinang kahit man lang sa paglalaba. Lagi kasing tamad.

Pero it's nice to have a sister.

Oops. Bigla ko tuloy naalala ang Kyle ko. Haha. May kapatid narin akong lalake.

Nako. Okay lang naman na magkatuluyan kami diba? Hindi naman talaga kami magkapatid after all. Haay. Ayan ka nanaman. Asa ka nanaman.

Habang bumibili na ko ng mga stadmore notes notebooks ko, iniisip ko kung anong klaseng notebooks naman ang binibili niya. Sabi na eh, adik na talaga ako. Pati ba naman notebooks niya iniisip ko?!

Ayon. Pila na sa cashier. La la la la la.

Inabot ako 1,400. kung ano ano pa kasi ang binili ko eh. haha! diba nga mejo may pagka gc ako? Eh ako yung tipo ng tao na takot na takot maubusan ng supplies kaya bumili ako ng bond, art, oslo, construction etc etc.

Crayons nga bumili pa ko eh.

So anyway, nung hawak hawak ko na yung 2 mabibigat na plastic plus plastic cover, nagsisipi tuloy ako kung bakit ko binili yung mga bagay na yun eh pwede ko naman yun bilhin pag pasukan na. Wah! Ang bigat tuloy ng dala ko!

"Miss, kailangan mo ng tulong?"

Dugdug. Dugdug.

Kilalang kilala ko yung boses na yun. Parang gumaan yung dala ko pero yung puso ko biglang bumigat na tipong hindi man lang ako makatayo at di man lang ako makatingin sa kanya...

"Xeira..."

Tinawag niya ko. Di parin makaangat yung ulo ko. Iniisip ko kasi kung ano sasabihin ko. Pwede bang isa pang tawag?

"Uh... Xei?"

"Kyle?"

Nagkunwari na lang ako na mejo masakit yung chan para di halata na di ko talaga inaangat yung ulo ko dahil di ko alam yung sasabihin ko.

"Whew! Akala ko naman nagkamali na ko! Akala ko di ikaw! Di ka kasi sumasagot. Sus. Ang dami naman niyan. Akin na nga."

Di pa man ako nakakasagot sa sangkatutak na sinabi niya, kinuha na niya yung 2 national bookstore na plastic. So, ang hawak ko na lang eh yung plastic cover.

"Uy teka!"

"Bakit?"

"Alam mo ba kung san yan dadalhin?"

Natural alam kong hindi niya alam. Kaya yung tanong ko mejo weird ang dating. Natawa siya dun kaya masaya ako...

Haha. corny ko talaga.

"Oo. Alam ko."

"Weh san nga?"

"Sa jollibee."

Sa jollibee kamo?

So yun. In a wink, bigla siyang tumakbo. So ano pa ba ang ginawa ko? Natural tumakbo din.

Mukha kaming tunge na naghabulan sa mall. Kahit ang bigat nung dala niya, nauna talaga siya sa kin. It just means one thing...

Makupad talaga ako.

Haha! ang ewan ko talaga. Ang dami kasing nanghaharang na tao eh.

Wow. Naimagine ko tuloy yung mga love story sa mga movies na naghabulan yung dalawang nagmamahalan. Yuuuuuck!!!! Ang corny ko na talaga!

So yun. Nakarating na ako sa jollibee. Hinahanap ko siya. Nakita ko siyang nakaupo sa may side na nagtetest. Nakarating kami dun na di man lang talaga naguusap o sinasabi kung bakit niya ako pinahabol. Labo no?

"ang kupad mo pala kapatid!"

"Hoy hindi ah! Nagkataon lang talaga na maraming tao."

"yun nga eh. marami na ngang tao, 2 mabigat na plastic pa ang dala ko, pero nauna parin ako."

"Eh... teka teka... sino bang nagsabi sayo na dalhin mo to sa jollibee?"

Woo. Pa hard to get ka pa Xeira... eh gustung gusto mo naman.

"Ako. Bakit, may angal?"

"Wala... bakit ka andito?"

"binili ko kapatid ko ng cake. Birthday niya eh."

"Oh? Kelan?"

"Bukas. Nung paalis na ko, nagkataong nakita kita... eh di yun."

"Eh asan na yung cake?"

"pinadala ko sa red ribbon sa bahay. Gusto ko kasi surprise."

Woah. Ang sweet naman ng Kyle ko... mahilig pala siya sa surprise... aww... sana makatanggap din ako ng cake...
haha. ayan. Nangangarap ka nanaman.

"Ah. Eh bakit tayo nasa jollibee?"

"Dahil nagugutom na ko."

"Di pa ko gutom."

"Eto naman! Sige na sis. Libre mo ko ah?"

"Teka! Wala kong pera!"

"Tapos na ba ko?"

"Sabi ko nga."

"libre mo ko ng tissue."

"Ha ha ha. corny mo. Tatawa na ba ko?"

"Sure."

Nagtawanan kaming dalawa. Haha. galing ko talaga magpanggap. Pwede na ko makareceive ng famas best actress.

Shucks. Ang cute cute niya. Di ako makapaniwala na nagkita kami dito... tapos dinala pa niya ko sa jollibee... ano na ba to...

Destiny?

"ano order mo? Libre ko."

"burger steak."

"yun lang?!"

"favorite ko yun no. tsaka... pwedeng swirly bitz?"

"sige sige. Hintay ka dito ah."

Ayon. Naghintay naman ako...

Wait... totoo ba to?

Parang kahapon lang nung paulit ulit sa utak ko yung sinabi niya. Ngayon naman, kasama ko na siya... at nilibre pa ko ng jollibee!!!

"O miss taba. Eto na po."

"hindi ako mataba ah. Chubby lang."

"Woo. Sige na nga."

Naconscious tuloy ako. Tsk.

"Xeí."

"Ha?"

Sabay subo ng burger steak.

"Pano kung may nagsabi sayo ng I love you?"

Nabulunan ako pero di ako umubo. Kinontrol ko kasi. Sakit nga ng feeling. Parang lalabas yung kanin sa ilong ko. Eek! Uminom na lang ako ng coke para di niya mahalata. Of all the places... of all the time... bakit ngayon niya tinanong? Parang it came out of nowhere...

"H—ha? bakit mo naman natanong? "

"Masama ba?"

"Hindi naman. Eh di... sabihan niya ko ng I love you. Wala namang problema dun eh..."

Sabay subo ulit ng burger steak.

"I love you."

Dugdug. Dugdug.

At sabay nabulunan ako. This time, nakita na niya at hindi ko na napigilan. Promise. Nakakahiya. Buti di ko naibuga yung kinakain ko sa kanya.

"Nye nye nye."

"Woo! Bakit ba naman kasi walang nalilink sayo?"

"Meron ah. Si Chris."

"Eh di inamin mo narin na may gusto ka kay Chris."

"Nalink lang naman yung sinabi mo eh. tinutukso kami, pero wala yun sa kin."

"Wala ka ba talagang gusto?"

"Wala nga..."

"Ang abnormal mo naman."

"Porke wala ng crush abnormal? Mm... crush ko ang math."

"grabe! Napaka gc mo naman! Pati ba naman math crush mo?"

"eh sabi mo abnormal ang walang crush eh. ayan may crush na ko."

"lalo ka tuloy naging abnormal."

"nako wag mo na nga ko awayin."

"Sige na nga."

"Ikaw... may crush ka diba?"

"Meron. Ikaw."

"Meron. Ikaw." Shucks. May bago nanaman ako iisipin gabi gabi. Nakakaloka na talaga siya.

"Ha ha. tumigil ka na nga."

"Ikee nagblublush siya."

"di ako marunong magblush."

"anong hindi? Eh namumula ka nga eh... sandali! Pag masama pakiramdam mo sabihin mo sa kin ah!"

"ano ka ba. Di naman siguro ako mahihimatay sa mall diba."

Tapos nagtawanan kami.

Woah. Ayan nanaman yung cute niyang dimples. Grabe... ang cute cute niya. Lalo tuloy ako naging thankful kay Lord dahil bigla kami naging close...

Himala!!!! Kasalanan bang huming ako sa langit ng.... isang Himala!!!

After namin kumain, bigla akong kinilabutan. Feeling ko kasi nagtetelepathy si mama at sinasabing umuwi na ko.

"Uh... kuya, kailangan ko ng umuwi."

"hintayin mo na lang yung sundo ko. Sabay ka na samin. Ipapahatid na lang kita sa inyo."

"Wag na! ano kasi... uh... bawal kasi ang la... la... ke... sa bahay."

"hindi naman ako papasok sa bahay nio eh."

"kahit na... bawal talaga eh..."

"Tsk. Sige na nga. Hatid na lang kita sa may jeep."

Hay. Sayang naman. Eh di kung pwede lang sana, makakatabi ko pa siya sa sasakyan nila.

Nung nakasakay na ko sa jeep, parang gusto ko bumaba. Gusto ko pa siya makasama...

At narinig ko ang kanta sa jeep... ngayon nga lang ako nakakita ng jeep na ganito ang pinapatugtog... sosyal...

*Life is a road and I wanna keep going
Love is a river I wanna keep going on....
Starting out on a journey
Life is a road and I wanna keep going
Love is river I wanna keep flowing
In the end I wanna be standing
At the beginning with you.*

Ngumiti siya...

Ang nakakamatay niyang ngiti.

"Ingat ka ha."

"Kaw din."

"Salamat ha. binigyan mo ko ng time."

"Sure... sa pasukan na lang."

"Okay... salamat ulit."

"Wala yun kuya."

"Hindi yun basta wala."

"Bakit?"

Dugdug. Dugdug.

"Ngumiti ako ng hindi pilit... for the first time this summer."

Ngumiti ako. Tapos ngumiti din siya. Tumalikod na siya sa kin. Parang... parang ayokong iwan siya. Gusto ko pa siya makasama...

Sana laging ganito...

Napapasaya ko siya... Na di ko alam na napapasaya ko siya...

CHAPTER 13 **[Bestfriends and Secrets]**

Wow. Shucks. Ang ganda ganda ng araw ko.

At ng araw ko bukas.

At ng araw ko ngayon.

At ng araw ko magpakailanman!

Haha. Ano daw?! Haha! Astig. Masaya ako. Lalo tuloy akong naexcite na magpasukan. Gusto ko na siya Makita... di ako makapaniwala na nanlibre siya ng Jollibee at hinatid niya ko sa may jeep. Kahit maikli lang yun, hanggang ngayon... nakatatak parin sa isip ko...

Yuck. Ang corny ko talaga. Wuhahaha!

Isang tulog na lang at pasukan na!

TULOG.

Yeye! Pasukan na! so yun. Naghanda na ko ng gamit ko. At ano pa ba ang aasahan? Ayon. Sumakay na ko ng tricycle. 1 minutong sakay papuntang school. 1 minutong sakay para makita si Kyle.

Pagdating ko ng school...

Wala pang halos tao. Mejo naexcite pala ako sa pasukan. Hehe. Fourth year nako. Ang galing naman. Parang kahapon lang nung dumedede pa ko kay momi [haha... anong konek...]

Anyway.

Nakita ko na dumating na si daddy. Nag wave siya sa kin tapos binaba na niya yung mailer's bag niya. Nagpagupit siya... haha. siyempre kailangan talaga niyang magpagupit kundi patay siya kay Sir Box.

"Hi dad!!!"

"Tumangkad ka ata?!"

"Hindi no. bagong shoes. Mejo may heels. Hehe..."

"Ay ganon. Ah... may ibibigay ako sayo."

"Ano yun?"

Tapos may binigay siya sa king letter. Haha. si daddy talaga.

"Para san?"

"Wala lang. di ka kasi nagrereply sa mga text ko eh."

"Ay nakalimutan ko kasi sabihin. Wala na kong cell. Tapos pinutol yung phone sa bahay."

"Ay ganon... o dali... basahin mo na."

At heto ang nakalagay sa letter:

Minamahal kong anak,

Haha. ang drama ng daddy mo. Miss na kasi kita eh. di ka man lang sumasagot dun sa mga text ko. Tsk. Lalo tuloy kitang namiss. Musta ka na? sana okay ka lang at inaalagaan mo sarili mo. Wala kasi ako magawa dito sa bahay. Excited na ko magpasukan para makita ang maganda kong anak. Hehe. Siguro sa pasukan mo narin to matatanggap. Sayang, di ako nagaral mabuti. Hehe. Kaya ang daddy mong walang utak, section V parin, at anak kong ubod ng talino eh section I parin! Galing talaga. Sana pala nag aral ako ng mabuti para magkaklase tayo.

Haha. hindi pala pwedeng magkaseksyon tayo. Kasi, pagtinawag yung apelyido ko, dalawa tayong tatayo. Haha... mag-ama kasi tayo.

Tsk. Kahit kailan naman... di mo naman magegets eh. anak lang kasi kita...

Mula sa iyong dadi na miss na miss ka na.

Haha. benta. Natawa ako dun sa part na tatayo kaming dalawa pareho dahil pareho ang apelyido namin. Wahaha. Sira talaga tong si daddy.

So yun. Nagflag ceremony na...

At tumingin ako sa paligid...

Pero...

Wala ang Kyle ko.

Nakakainis naman. Unang araw wala siya?! Naman oh. Siya nga dahilan kung bakit ako pumasok ng maaga pero wala pala siya.

Nung inaannounce na ni Sir Box yung tungkol sa mga lalakeng magsstay para icheck yung gupit nila... bigla akong napangiti...

Dugdug. Dugdug.

Dahil ang aking prinsipal ay dumating na...

Kaso late.

Haha!

Baliw talaga yun. Tama ba naman daw na magpalate sa unang araw ng klase? Haay. Naalala ko tuloy nung second year at umpisa ng third year ko na ang tanging ginawa ko lang ay ang tumingin sa kanya pag dadating na siya. Minsan late siya. Minsan naman hindi. Dati gustung gusto ko na malate siya kasi nakikita siya ng mga mata ko. Eh pag nakapila siya, kailangan ko pang ilingon-lingon yung ulo ko... hehe.

So yun. Nagstart na ang klase. Wala naman talagang nangyari.

Kaso, ang sad part dun, hindi na nila research before lunch, physics na. kaya, hindi na kami magkakasabay ng lunch. Asar naman... so... dismissal na lang talaga kami magmeemeet... nalungkot tuloy ako. Haay. Ang labo talaga. Papasok ako para hintayin ang dismissal...

Para makita siya.

Nako naman. Ang OA ko na. tama ba naman daw na ang dahilan ng pagpasok ay para magtapos ang klase ang makasama siya?! Pasaway ko talaga.

Ayon. Recess time... pero wala akong balak lumabas dahil may klase naman sina Kyle...

"Ui."

"H---ha?!"

"May problema ba?"

"Wala po."

"Eh bakit... bakit ka tulala?"

"Ah... wala yun..."

"iniisip mo si Kyle no?"

HA?!?!?! pano niya nalaman?!?!?!

"Ha?! hindi ah!!!"

"Anong hindi? Eh sinusulat mo na yung pangalan niya sa buong notebook mo eh. di mo namamalayan no?"

OUCH. May nakabuking na sa kin.

At sino?

Galing siya sa section 2. Si Marj. Isang babaeng mejo boyish ang dating. Boyish at maangas pero promise... balibalita na naka 3 boyfriend na siya mula dun sa school na pinanggalingan ng prinsipal ko. Tapos may boyfriend pa siya ngayon mula naman dun sa kaaway ng school na pinanggalingan ni Kyle... school ng mga mayayaman... grabe. Hyper. Sana ganun din kalakas sex appeal ko diba?!

"Ah... wa... wala... to."

"Weird mo. Nakita ko na nga eh. bakit mo pa tatakpan?"

"Eh... kasi..."

"Kasi walang nakakaalam?"

"Pa... parang ganun na nga..."

"At alam ba to ng insan mo?"

SHUCKS. Baka iblack mail ako!!!

"OMG! Please... wag mo sasabihin sa kanya!"

"Kasi siya ang gusto ng gusto mo at nagkakagustuhan na sila?"

"At... pa... parang ganun na nga..."

"Saklap naman ng buhay mo bro."

Bro? sabi sa inyo boyish eh.

"Pasensya ka na sa kinakapatid ko. Mahirap talaga mainlove sa gwapo."

"Kinakapatid?"

"Pssh. Oo. Ninong niya si daddy. At ninang ko mama niya."

Ang liit naman ng mundo. Sa lahat ng makakatabi ko... yung may konek sa kanya... at sa lahat ng makakaalam... kaclose pa niya! Wah! Katapusan ko na!!!

"Wag ka magalala. Marunong ako magtago ng sikreto."

"Mm... promise ha..."

"hidden agenda pala. Akala ko ba boyfriend mo si Chris?"

"Hindi ah! Daddy ko lang siya... di ko siya kahit ano..."

"Kawawa naman si kumpare."

KUMPARE?!?!?!?

"Bakit?"

"Wala. Teka, ibig sabihin... sumasama ka kay Chris dahil kay Kyle?"

"Hindi no. hindi ako user. Sa totoo lang, si Chris lang talaga kaclose ko dati... kasi... kasi isang araw nilapitan niya ko tapos—"

"Alam ko na yun. Kinuwento na niya yun sa kin. Tapos tapos..."

"Kinuwento?! Ba—"

"Wala na yun. Dali... ano na nangyare?"

"eh nung isang araw sumabay sa min ni Daddy si Kyle sa pag lunch... tapos lage na siya sumasama sa min... hanggang sa buong barkada na nila yung sumasama sa min ni Chris mag lunch... tapos... tapos milagro... naging kaclose ko nalang sila."

"Aaaaaaahhh... Nako. Lam mo..."

Tapos nagsulat siya sa papel na sinulatan ko ng pangalan ng Kyle ko.

Malay mo. Ikaw talaga gusto ni Kyle.

"Eh? Di yun mangyayari... kasi... ang gusto niya... si Rai."

"May sinabi ba siya sayo?"

"W... wala. Pero sigurado na—"

"Masikretong tao si Kyle. Marami na siyang nagiging girlfriend... pero alam mo ba na wala pa siyang minamahal sa mga yun?"

"Ha?"

"Di man niya yun sabihin sa lahat ng tao... alam ko yun. Halata naman eh."

Sandali... pano ba niya nalalaman lahat ng yon? Ako may mga kinakapatid... pero... di ko alam lahat ng tungkol sa mga kinakapatid ko.

"Teka... bat alam mo lahat yan?"

"Ex niya ko eh."

WAH?!?!?!?!?! WHAT THE?!?!?! EX NIYA ANG KINAKAPATID NIYA?!?!?! ANONG KALOKOHAN TO?!?!?!?

"At nagbreak kami dahil nagtwotwotimangan kaming dalawa."

"Ha?!"

"May boyfriend ako habang may girlfriend siya at habang kami."

"Woah. P—pano nangyari..."

"Ramdam ko na di niya ko mahal. At siyempre ramdam din niyang di ko siya mahal."

"Eh bakit kayo naging kayo?"

"Wala lang. trip."

Yun lang yun? Trip? Sana ako na lang pinagtripan niya.

"Wag ka magalala... ate na nga ako nun eh. Pinupuntahan na lang ako nun pag may labnat yun."

"Labnat?"

"Oo no. nung third year nga lagi niya kong pinupuntahan para sabihin yung about this girl..."

"Girl? Si Rai?"

"Wala siyang sinasabing name..."

"Sigurado naman akong si Rai yun."

"Hindi. Hindi fit kay Rai yung description eh..."

"Bakit?"

"kasi pag natatapos na ang conversation at tatanungin ko lage kung sino... iisa lang ang isasagot niya..."

At kinilabutan ako. Di ko ba alam kung bakit.

"Isang babaeng... ngayon ko lang nakita na maganda siya."

Dugdug. Dugdug.

"At isang babaeng naguguluhan pa ko kung sino siya."

CHAPTER 14

[The Moment of Truth]

"At isang babaeng naguguluhan pa ko kung sino siya."

Dugdug. Dugdug.

"Ex ano ba! Wag ka nga manggugulat!"

"hindi naman ako nanggugulat. At ano yang sinasabi mo sa utol ko?!"

"Wala. Napagkewentuhan ka lang namin. Aba, di maiwasan ang magkwentuhan sa bagong masikreto kong seatmate."

"Kaya pala hachoo ng hachoo si Kyle habang nagkaklase kami eh."

Haha. ang galing. Naghahachoo pala si kyle? Gusto ko tuloy makita kung pano siya maghachoo. Siguro ang cute cute niya nun.

At dun ko nalaman na ex pala ang tawagan nila sa isa't isa. Ang galing naman. Napakaopen nila sa isa't isa.

"Teka, dadi bat kayo andito?"

"Kayo next class ni madam Fem diba? Pinadala lang niya yung gamit niya dito. Eh narinig namin kayong naguusap."

"Tsk tsk. Masama ang mangchismis tungkol sa ex mo."

"G*go ka Ex. Eh wala lang naman."

"Uy teka, ano yan?"

Nakita ko na kukuhanin ni Dadi yung notebook ko. Halos nakalimutan ko na nakabukas pala yun at punung puno ng pangalan ni Kyle. Siyempre, ano pa ba ginawa ko?

"Wag dad! Diary ko to..."

Haha. Grabe. Galing ko magsinungaling aba. Tsk.

"Ah ganon ba. Uy, sale kayo mamaya?"

"San?"

"May liga mamaya sina Chris sa bayan nila."

"Weh dadi kasama ka dun?"

"Ah... oo."

"Galing!"

"Kaya kailangan mong pumunta Xeira."

"Bakit?"

Tapos nagtinginang lalake sila.

"Hayaan mo na nga yang dalawa yan. Hoi, anjan na kaya ang teacher namin. Lumayas na kayo. Shoo!"

"Nako to namang si ex. Alagaan mo yang kapatid ko ah?"

"Oo ba."

Tapos siniko ako ni Marj na para bang nanunukso.

"Hoy pag may sinabi ka sa anak ko, sapakan tayo mamaya."

"Sige ba!"

"Pareho kayo nitong ex mo. Nako! Pagumbugin ko kayong dalawa eh."

Ayon. Tapos umalis na si dadi at si Kyle. Lumabas muna si mam Fem kasi magwawashroom daw muna. Nakita ko na biglang lumapit si Rai sa ming dalawa.

"Xeiri."

"Bakit?"

"Usap tayo mamaya."

"Para san?"

"Basta."

Ang sungit ni Rai... natatakot tuloy ako...

"Nagseselos lang yun."

"Ha?"

"Nagseselos lang yun kasi ikaw nilalapitan ka ni Kyle. Siya hindi."

Oo nga no. dun ko lang narealize na ako lang yung kinausap ni Kyle nung pumunta siya sa classroom namin. Pssh. Natatakot tuloy ako. Di ko alam kung bakit. Nakita ko na kasi kung pano magalit si Rai...

Una ko siya nakitang nagalit nung first year. Nung naging mag-on yung crush niya at yung mortal enemy number one niya. Daming black mail ang nangyari. Nakick out yung mortal enemy niya at yung crush niya eh sumunod sa gf niya natural.

Ayoko mangyari yun sa kin. Isa si Rai sa mga kaibigan ko mula bata pa ko. Halos best friend ko na siya.

Pero, hindi ultimately na best friend. Kasi ang definition ko sa best friend yung kaya kong sabihin sa kanya lahat ng hinanakit ko. Masikreto kasi akong tao... alam niyo yun? Haha. Eh yung kay Kyle nga di ko masabi kay Rai eh.

Sa ngayon, isa lang ang may alam... si Marj.

So ayun. Nakakatakot. Kinikilabutan ako.

"Marj... anong gagawin ko?... natatakot ako eh."

"Bat ka natatakot? May ginawa ka bang masama?"

"Wala... eh—"

"Matakot ka lang kung may kasalanan ka kay Lord. Tao lang si Raiza kaya wala ka dapat ikatakot sa babaeng yun."

"Eh kasi... baka isipin niya..."

"Kung iniisip niya na kayo ni Kyle, eh di magaling. It just means one thing, malisyosa siya. At feeling pa! feeling niya gustung gusto siya ni Kyle..."

"Ssh.. wag ka maingay..."

"Aba, dapat lang niya yung marinig no."

Eto ang kinakatakot ko pag may kaibigan akong opposite ko. Gets? Pssh. Quiet lang ako at kimkimado... pero tong si Marj maingay, pranka at open. Nako... I smell war.

"Matagal na ko naiinis sa Raiza na yan eh."

"Ha? Eh di pa naman kayo nagiging magkaklase ah?"

"Pag nagmamass. Naiirita ako sa choir pag siya yung nagsosolo."

"Maganda naman boses niya ah?"

"Anong maganda?! Binge ka ba o ano?! Boses butiki."

Mejo natawa ako pero slight lang. Siyempre second cousin ko yun...

"Wag ka matakot. Pag may mahal ka... dapat handa mong ipaglaban yun. Kaya go! Aja!"

"ikaw talaga Marj."

"Wag mo nga kong tawaging Marj. Ex na lang."

"Si Kyle lang pwede tumawag nun. Sayo."

"Yun ang tawag sa kin ng lahat ng tao. Baliw ka. Halatang di ka masyadong socialite."

"Ay ganon."

"Basta... pag hinamon ka niya ng sabunutan, sabihin mo lang sa kin. Ako referee."

"Marj naman eh!"

"Ex nga! Wag Marj!"

"Eh di Ex."

Tapos yun. Nagumpisa na ang klase. Ayoko pa mag lunch... natatakot ako kausapin si Rai. Ewan ko ba kung bakit...

Pero siyempre... hindi naman pwedeng hindi dumating ang lunch time.

LUNCH.

"R—Rai. A... ano yun?"

"Wala naman. Anong sinasabi sayo ni Kyle?"

"Ha?! Uh... wala naman..."

"Eh bat lagi kayong naguusap?"

"Ah... ki-na-ka-mus-ta-niya-ko."

Halatang kinakabahan ako. Natatakot...

"May sinasabi ba siya tungkol sa kin?"

"Mm... w—wala eh."

"Pft."

Wow! Yung lang? di niya ko sasabunutan or anything?

"Bakit?"

"Wala lang... sa tingin ko cuz... ikaw ang gusto niya eh..."

"Hindi ah!!! Malabong mangyari yun... kaw ang gusto nun! Prom nga last year diba? Halos lamunin ka na nun habang sinasayaw ka."

"Oo nga... sana nga... kaibigan mo na pala ngayon si Ex?"

"Uh... oo. Di maiwasan eh. Seat mate."

"Mm. That's good. At least mejo nagiging socialite ka na... kamusta kayo ni Chris?"

"Rai naman eh. Hindi nga kami."

"Woo. Bat ba nagdedeny pa kayo?"

"Natural lang magdeny dahil di naman kami."

"Sayang. Ang cute pa naman ng combination niyo."

So yun. Nagkwentuhan lang kami ni Rai. Ah... so yun lang prob niya. Malungkot siya dahil nafeefeel niya na di siya gusto ni Kyle...

At feeling naman niya na ako gusto nun?!

Parang... napaka imposible mangyari.

Nalulungkot tuloy ako para sa pinsan ko...

"Ano sabi?! Dali! Kwento!!!"

"Wala... nalungkot lang siya kasi... parang di daw siya gusto ni Kyle..."

"Aww... broken hearted?"

"Yup mejo..."

"Nako. Ang sama ko naman. Binakstab ko pa siya kanina."

"Haay. Ewan ko nga eh... parang... parang gusto ko siya tulungan..."

"OMG. Wag mong sabihin na... tutulungan mo yung dalawang yun para maging sila?!"

"Ewan ko."

"Nako ha. Para kang ewan Xei. Naguumpisa pa nga lang yang love life mo eh ikaw pa mismo ang sisira!"

"Eh basta. Bahala na."

"Wag ka magpakamartir. Di bagay."

"Ewan."

"Lahat na lang ewan! Nako! Hirap naman magkaron ng kaibigang matigas ang ulo, kimkimado, martir at ano pa ba?!"

"Basta..."

All these things happened in one day. Mejo mabilis. Parang kanina lang excited ako pumasok para makita si Kyle. Parang kanina lang nung masaya ako kakaisip lang sa kanya. Parang kanina lang hindi ko pa kilala tong katabi ko at ngayon sinasabihan na niya ko na mahirap maging martir. Parang kanina lang nung wala akong problema at ngayon, gumagawa ako ng problema para sa sarili ko... eh pwede namang hindi.

Parang kanina lang nung iniisip ko na sana ako na lang ang mahal ni Kyle instead of Raiza... pero ngayon iniisip ko kung pano mafeefeeel ni Rai na siya ang gusto ni Kyle at hindi ako.

LABO.

Tapos yun. Ewan ko na nga ba sa sarili ko. Buong araw ko inisip yun. Hindi na nga ako sumabay kena daddy sa dismissal.

At yun din ang ginawa ko the next day.

And the next day.

Lahat nung araw na yun, tahimik lang ako at nagiisip. Ewan ko ba. Lagi kasi ako pinapasaya ni Rai kasi after all these years, pinapasaya niya ko.

Pft. Pero naisip ko na mejo tama nga si Ex. Panget ang pagiging martir. Tsaka hindi bagay sa kin. Kimkimado na nga ko, magiging martir pa... hindi kaya sasabog na ko nun?

Tsaka... problema na yun ni Rai at ni Kyle. Hindi naman talaga ako concerned diba ? hindi ako gusto ni Kyle... hinding hindi.

WAH! Naguguluhan na ko.

"Hoy babae. 2 araw ka na walang imik ah. Ganon ka ba talaga ka grade conscious? Ang lagi mong dinadahilan eh nagaaral ka?!"

"Uh... oo... nagaaral ako. Para sa college."

"High school pa lang tayo!!! Enjoy mo nga tong taong to!!! Buwan pa bago ang college!"

"Siyempre malapit na ang mga CATs."

CATs ay college admissions test. Haha.

"yah right. Sige na panalo ka na. Sige, babay. Tawagan mo ko sa bahay. Nakakatamad kopyahin yung assignment sa board."

"Sige. Teka, number niyo sa bahay? Ay! Wait... nakalimutan ko na wala na pala kaming phone."

"May Alzheimer ka ba?! Haynako. Text mo na lang ako."

"Number mo?"

"Eto."

Tapos binigay niya number niya sa kin.

"Ayan."

"Makikitext na lang ako sa kapatid ko. Kasi wala narin akong cell eh."

"Kanino, kay Kyle?"

"Baliw."

"Sige na... bye!"

Tapos yun. Nagpaalam na si Ex sa kin.

Pero ewan ko ba. Hindi ko feel na umuwi ng maaga.

Research time naman namin ang dismissal kaya maaga kaming nakakauwi. Eh by that time, may klase pa sina Kyle at Chris.

Ah alam ko na. Dun na lang ako sa likod ng dorm.

At pumunta ako.

Umupo ako dun sa mismong inupuan namin ni Kyle nung una kaming nagusap... bigla kong naalala lahat... at hanggang ngayon...

Parang himala parin ang lahat.

Naiiyak tuloy ako. Haay. Ngayon ko palang siya nakakalapit. At... alam kong malalapit pa ko sa kanya habang umaandar ang oras.

Pero...

Malalapit... habang gumagawa ako ng paraan para magkaigihan sina Rai at Kyle.

At... para umiyak ako.

Ayan. Tumutulo na luha ko.

Bakit ba ganon? Nakakainis. Ang hirap pala pag ganito... mahal ko siya... pero di niya ko mahal. Ang mahal pa niya yung closest friend ko pa. hindi na nga niya ko mahal... pamamahalin ko pa siya sa iba?!

Gusto ko na ata patayin ang sarili ko.

Ayan. Lumuluha nanaman ako. Mahal ko na ba talaga ang isang lalakeng parang kahapon lang dumating sa buhay ko?!

Corny.

Haha. Natawa ako pero lumuluha. Weird.

*In places no one will find
All your feelings so deep inside.*

Dumaan yung jeep. Yun lang yung narinig kong linya. Ako na yung nagtuloy dun sa next line...

*Was then that I realize
That forever was in your eyes...
The moment I saw you cry...*

Dugdug. Dugdug.

"Iiyak mo lang Xei. Iiyak mo na... ngayon... Sa akin."

KYLE?!

CHAPTER 15 **[Rapist Shop]**

"O, Kyle..."

Napatayo ako agad. Ang hilig niya manurpresa. Kanina pa kaya niya ko nakikitang umiiyak?! OMG. Nakakahiya naman.

"Bat ka umiiyak?"

Tapos umupo siya sa tabi ko. Biglang nagflash back sa kin lahat nung nangyare nung araw na una kaming nagkausap.

"Ah... hindi... ano kasi—"

"Caught in the act ka."

"Wala yun."

"Okay lang naman na sabihin mo sa kin eh. Walang problema."

"Wala talaga."

Kinilabutan ako. Tumingin siya sa kin na parang lalamunin ako. Nakita ko sa mata niya na parang galit na di ko maintindihan. Pero... seryoso yung mga mata niya.

"Dali na."

At dahil sa takot ko, napaupo na lang ako. Bakit ba ko ganon? Natatakot ako sa tingin ng mga tao. Ang hina ko talaga kahit kailan.

"Kasi... kasi parang... ewan."

"Anong ewan?"

"Kasi... wala. Kasi wala."

"Anong wala?!"

"Tingin mo, bakit ganon? Kung kailan... na sayo na ang isang bagay... biglang... may hihingi sayo. Hay! Wala yun... isipin mo na lang wala akong sinabi."

"Pwede namang hindi mo ibigay ah?!"

"Eh pano kung malapit sayo yung taong bibigyan mo?"

"Teka teka, sino ba yan?"

"Wala."

Tapos tumayo na ko.

Laking gulat ko nung hinila niya yung kamay ko pababa. Natumba tuloy ako. Naout balance ako. At... At yon.

First kong nahawakan siya sa may dibdib.

Pero ako lang ata ang nakapansin nun. Inalis ko din naman agad. Ampupu. Ayan nanaman ang kabog ng dibdib ko.

Dugdug. Dugdug.

"Xei."

"Ano yon?"

"Sino yung sinasabi mo?"

"Ah... wala yun... di mo siya kilala."

Naririnig mo ang kabog ng dibdib ko?! Kilalang kilala mo siya Kyle... dahil ikaw yun.

"Sige na. Magtatampo ako pag di mo sinabi."

"Eh! ayoko."

"Please?"

Ayan nanaman ang mukha niyang sobrang cute.

Shoot. Napatingin ako sa labi niya.

WAH!!! THIS IS A SIN!!! Lord!!! Ilayo niyo po ko sa tukso!!!

"Kasi... kuya... bawal..."

"Bakit bawal?"

"Wala pa kasi akong sinasabihan nun eh."

"Eh ano naman? Eh di sabihin mo sa kin!"

"Ayoko... Personal eh..."

Di ko ba alam pero... di talaga pwede... di ko ugali ang magsabi ng problema sa iba... baka problemahin pa nila... lalo na yung mismong problema ko ang nagtatanong kung anong problema ko.

"Please?"

Tapos nakatitig siya sa kin. Para bang matutunaw na ko sa titig niya. Siguro five seconds din yun. Matagal tagal din yun ah... lalo na kung tahimik yung lugar...

At finally. Nakita ko narin ang ngiti niya.

"Sige na nga."

Haay salamat. Sumuko na rin siya.

"Pero... kung gusto mo ng taong kakapitan pag may problema ka... kapit ka lang sa kin ha?"

"Opo..."

"Ayan. Cute ka pagngumingiti. Pero..."

Tapos tumawa siya.

"Bakit ka tumatawa?"

"Wala... naisip ko lang... maganda ka rin pag umiiyak."

Dugdug. Dugdug.

Ayan. Narinig ko nanaman tong si Mr. Heart. Ang lupet talaga ng mga linya niya. Nakakainis. Baka kahit ang sabihin niya na ang panget ko eh titibok parin ang puso ko ng ganitong kalakas.

Nakakainis. Bakit ba sakanya ako nainlove?! Dami ko tuloy karibal.

At ang pinaka karibal ko pa eh isa sa mga closest friend ever ko.

"Tingin ko... mukhang in love ka na."

"Ako?! Bakit?"

"Wala. Ganyan din ugali ko pag alam kong... finally... pagmamahal na nga."

"Ang corny mo kuya ha!"

"Totoo naman eh... at saka... isang beses palang naman ako naiinlove eh."

"Talaga? Eh dami mo ng gf ah."

"Filing ko fats lang yun."

"Fats? Anong fats?"

"Infatuation."

Haha. sa susunod, pag di ko alam kung mahal ko na ba ang tao tapos mag nagtanong sa kin kung may mahal ba ko, ang isasagot ko, 'wala eh. fats lang.'

"Benta yun. Fats."

"Haha. Oo nga eh. Haynako."

"Teka... ibig sabihin... isa lang talaga minahal mo ever?"

"Anong minahal? Minamahal kamo."

"Ah... eh di... mahal mo siya ngayon?"

"tingin ko. Di ko naman siya mahal dati eh."

"Sino?"

"Sabihin mo muna kung sino yung sayo... sasabihin ko yung akin."

WAH!!! Would I ever take the risk na sabihing siya yun? Wag na lang... malalaman ko din naman kung sino yung sa kanya... obvious naman na si Rai. Haay nako!

"Wag na nga lang."

"Bakit?! Sige na! Exchange tayo!"

See... combinsido siya makipagpalit ng names ng mga 'minamahal' namin. Meaning... hindi ako yun... kasi gusto niya malaman yung akin na walang alinlangan niyang sasabihin yung kanya. Haay. Lungkot tuloy ako... nako! Pero wag mo ipahalata Xei.... Go go go!

"Ayoko nga!"

"Eeeeh!!!"
"Malalaman mo din yun."
"Gusto ko ngayon na."
"Ayoko."
"Pasaway ka naman oh. Sige na nga!"

Ayan. Finally... sumuko na talaga! Akala ko di siya titigil eh.

"Si daddy nga pala? Bat di mo kasama?"
"Ah... dumaan siya ng room niyo kanina. Pero nung nakita na wala ka na, umalis na siya. Iniiwasan mo ba kami?"
"Ha?"
"Kasi, hindi ka na sumasabay sa min pauwi."
"Ah... eh... busy eh. Nagaaral na ko para sa CAT."
"Aga naman!"
"Ganun talaga. Eh bat ikaw andito parin?"
"Ewan ko. Bigla kong napagtripan na pumunta dito."
"Eh?!"
"Kapatid talaga kita. Ngayon alam ko na kung san ako pupunta pag di kita makita."
"Ngayon lang ako napadaan dito. Wala akong makitang komportableng lugar eh."

Wow. Destiny meets destiny.

"Oi."
"Po? "
"Anong oras mo balak magstay dito?"

Natawa ako. Dun ko naisip na mejo matagal na nga kami. Haha! mag sisix fifteen na sa orasan ko. At siyempre... hindi naman pwedeng malate sa paguwi ang prinsipal ko. Tumayo na ko... at natural, tumayo na rin siya.

"Uh... sige... uwi na ko."
"Anong uwi ka na? Iuuwi kita."
"Anong iuuwi? Baliw ka kuya."
"hatid kita sa inyo."
"Ayaw!!! Bawal nga eh!!!"
"Dun na lang sa mang@#\$%^&*hasa. Para at least maihatid kita."

Actually... di ko talaga narinig yung sinabi niya kaya ganon. Ang naring ko lang eh yung 'mang' at yung 'hasa'.

"Saan?! Sa manggagahasa?!"

Nagulat ako nung bigla siyang tumawa ng malakas.

"Sabi ko manghahasa!!! Hindi manggagahasa!!! Baliw ka talaga kapatid!!!"
"Ay ganon ba..."

Pero di parin siya tumigil sa pagtawa. Siguro mga 10 seconds yun. Haha. Talagang counted eh no.

"Kuya, me balak ka bang umuwi o ano?"
"Pasensya na... natawa talaga ako sa sinabi mo."
"Pssh. Pasensya na. Bingi lang."
"Oo nga eh. dapat kasi ang linis ng tenga eh kada linggo at hindi kada buwan."
"Kakalinis ko lang ng tenga ng isang araw no!"

Ayon. Tawa nanaman siya. Hehe. Mas okay na yung ganito... napapatawa ko siya. Sarap ng feeling pag ikaw mismo yung dahilan kung bakit nakangiti ang mahal mo diba?

Ayon. Naglakad kami mula school hanggang sa manggagahasa este sa manghahasa. Parang talyer ba yun? Ewan. Basta pangconstruction.

Naghintay kami dun ng tricycle tapos sinakay na niya ko.

"Ingat ka ha?"
"Kaw din. Ingat ka din."

Tapos yun. Drinive na ko ni manong tricycle.

Ang saya saya ko. Biruin mo yun... nakita niya kong umiyak... at nakita ko naman siyang tumawa. Wee! Ang saya ko... thank you po Lord sa araw na to.

At yun. Kahit wala na siya sa harap ko... rinig na rinig ko parin ang kabog ng dibdib ko...
Dugdug. Dugdug.

And that ends the day.

CHAPTER 16 **[His Heartbeat]**

That ends the day... But not the night.

May liga sina Chris sa gabi so ewan ko ba dun. Nirequire ba naman ako pumunta?! Hehe... pero okay lang naman. Ang masaklap dun... buntik na ko hindi payagan ni mama at papa.

So yun. Tinext ko si Marj kung pupunta pa ba siya sa liga. Sabi niya naman, halos nakalimutan na nga daw niya... at buti na lang tinext ko siya. Nagkita kami sa may triangle. So yun...

"Xe!"

Nakita kong kumaway si Marj. Mga 7:30 na siguro nun. Ang curfew ko eh 10:00. Grabe... ang late naman ng basketball na to. Pero okay lang... enjoy naman. Naiimagine ko na yung dami ng tao.

"Tara na. 8 ang game diba? Malapit na magstart."

"May hihintayin pa tayong isa."

"Ha? Sino?"

Mga five minutes eh dumating na siya.

Dugdug. Dugdug.

"diba dapat galing ka pa sa bayan niyo?"

"Ikaw naman kapatid... ayaw mo ba ko Makita? May hihintayin pa tayong isa..."

"isa?"

Nako. Parang... mukhang alam ko na kung sino...

At yon na nga. Pumara na ang tricycle.

"Pucha naman."

Binulong yun sa kin ni Marj. Ramdam ko yung galit na parang 'what the hell is she doing here' mood. Haha. Kinalma ko lang naman si Marj. Galing no? Mas galit siya kay sa sakín eh ako tong dapat affected. Haha. Yun yun eh.

"Bwisit. Kumilos ka na nga! Maunahan ka pa niyang impakta na yan eh!"

"Ano ka ba, wag ka ngang maingay... marinig tayo eh."

"She's just flirting with Kyle. Eh duh! Mas boto naman ako sayo kay sa unclean girl na yan."

"Unclean?!"

"Di na siya virgin! Duh!! Di mo pa ba alam yun?!"

Of course I knew about it. Ako nga yung una niyang sinabihan diba?! Haha!

"Siyempre alam ko yun..."

"Kunsintidora ka siguro."

"Hindi no! Nagawa na nung nagworry ako about her."

"Pssh."

Tapos yun. Since malapit na si Rai sa amin kaya tumahimik na kaming dalawa. Ngumiti naman si Rai. Siguro, yung tingin ko kay Rai, kahit gano pa siya kafilrt sa tingin ni Marj eh as big sister parin... Mejo rebel pa nga siya eh... pero I guide her... ayoko namang mawala siya sa landas no. Kahit hindi kami gaano kaclose sa school, pag kaming dalawa na lang akala mo lagi kami yung magkasama...

So yun. Pumunta na kami ng liga. Hindi pa nagsstart yung game eh 8:30 na. Umupo na lang kami sa may bleachers ng covered court. Hinanap ko si daddy pero mukhang wala pa yung team nila.

"Kyle, samahan mo naman ako bumili ng ice cream."

"Uh... baka kasi magumpisa na yung—"

"Hindi pa yan! Tara!"

Tapos hinila na ni Rai si Kyle.

"F*ck her! Kainis talaga siya! Unvirgin girl!"

"meron bang word na ganon?"

"Oo... sa dictionary ko."

"Ah..."

"Hay nako! Xei naman eh! Wait... teka... tell me naman about what happened during her... alam mo na."

"Ah... eon. Nangyari na."

"Eh! Dali na!"

"First boy friend niya... mga 10."

"ten?!?!? OMG! Ang bata pa niya!!! Ano yun... wala pa siyang bisita?!"

"Yup. Kaya nga siya pumayag eh."

"Grabe. I can't believe it. She had done that?!?!?"

"Ano ka ba... di mo siya masisisi."

"Anong hindi?!?! Eh nagpauto siya eh!!! Ano yon... it's like grade five pa lang tayo!!!"

"Haay... oo nga eh."

"Ilang taon yung bf niya?"

"17?"

"17?!?!?!?!?! Joke ba yun?!"

"Ikaw talaga Marj... wag mo na husgahan yung tao... kaya nga kailangan niya ng guide eh."

"Sabagay... tama ka. And what's her feeling after?"

"Masaya siya... yun ang kinalungkot ko."

"Yuh right. And then... how long did they last?"

"Three months ata. May gf pala yung isa pang guy."

"Tsk... bulag nga naman ang pinsan mo no? She needs a teacher in GMRC."

Eto talagang si Marj. Sabagay... Nung unang sinabi yun sakin ni Rai, it's like I want to scold her... pero natural di ko yun magagawa. Pero sinabihan ko siya... Kaso di parin natuto. Hanggang sa, pumunta siya sakin na umiiyak dahil nagbreak na sila.

Anyway. Dumating na si Rai at si Kyle. May dalang dalawang ice cream si Kyle. Takaw naman nito.

"Eto oh."

"Ha?"

"Para sayo yan."

"Teka! Bakit ako wala!!!???"

"Ayokong bigyan yung taong pinagpalit ako no."

"Aba! Kung magsalita ka parang di mo rin ako pinagpalit!"

Tapos nagtawanan silang dalawa.

Kinilabutan ako. Iniwasan ko yung tingin ni Rai... parang may kidlat na nagconnect sa mga utak namin. Natakot ako...

"Eto, kunin mo na... baka matunaw."

"Ah... wag na Kyle... Ayo—"

"Sige na..."

Wala akong magawa kasi nakatapat na sa bibig ko yung dirty ice cream na para bang pag di ko tinanggap, ididikit na niya yung ice cream sa bibig ko. so... for short, no choice.

"Thanks."

Tapos ayan nanaman si Marj. Sinikuhan ako. Buntik na nga tumilapon yung ice cream.

"Sabi na nga ba eh. May tama na yan sayo!"

"Sira ka talaga..."

Siyempre bulungan lang yun. After nun, nagkaron na ng sigawan. Lumabas na yung team ni daddy. Wow. Cute ng daddy ko oh! Haha! Tapos siya pa yung nagdala ng banner ng team nila plus isa pang girl.

"Wooo!!!"

Ayan. Nakakabingi tong si Marj. Tapos ewan ko ba... naligaw ata ako ng tingin kaya napatingin ako kay Kyle...

At nagulat ako...

Nakatingin din siya sa kin.

Dugdug. Dugdug.

Nilinok ko yung laway ko at mabilis na tumingin sa court. Nakakaconscious naman... ayoko talaga ng eye contact... naiilang ako...

Ewan ko ba.

"Xeii!!!"

Napatingin ako kay Chris. Nag Hi siya sa kin. Nakakatuwa no? haha! Inannounce niya yun sa buong court. Pero di naman masyadong rinig dahil na rin sa sigaw ng tao. Si daddy talaga.

Tapos yung nagumpisa na yung game.

Grabe... galing pala talaga magbasketball ng daddy ko no? haha!!

FOURTH QUARTER.

Buong game nakatingin lang ako kay daddy. Nakakatuwa kasi siyang magbasketball. Haha! Favorite ko pa naman ang basketball...

Tapos biglang bugj! Hinarang si daddy tapos nahulog siya. Napatayo nga kaming dalawa ni Marj nun eh. Napakaunfair kasi. Kitang kita na habang tumatalon eh hinila pababa. Naman. Kaasar yung kalbo na yun.

At dahil dun... hindi na nakapaglaro si daddy. Nagkasprain ata siya eh. That makes it. The night has ended.

"Daddy!!!"

Tumakbo kaming apat pababa ng bleachers at papunta kay Chris na nakalatag yung isang paa. Siyempre, di ko maiwasang magalala diba.

"Ayos ka lang?"

Napaupo ako katabi niya. Naman o. namamaga yung paa niya na para bang may bukol. Grabe. Kung may makakakita man nun, parang maiiyak kayo. Siguro ang sakit ng pagkahulog niya.

"Bwitre. Mamatay na yung kalbong yun."

"Susugurin ko yun eh!!! Tama ba namang saktan ang kumpare ko!!!"

Ang angas talaga nitong si Marj! Akalain mo yun kalaki-laking tao susugurin! Haha! Siyempre pinigilan siya ni Rai at ni Kyle.

"Nakakatouch naman kayo."

"Pare di nga pala nakapunta si Kebs, Nigs at Rob... tatakas sana kaso nahuli sila eh."

"Okay lang yun... andito naman yung taong pinaka gusto ko pumunta."

Tapos tumingin si Chris sa kin. Para akong kinilabutan.

Napatayo ako dahil dun... pero hinawakan niya yung kamay ko...

"Dito ka lang... please..."

Boogsh. Bigla akong kinabahan tapos kinilabutan na parang ewan ko.

"Ah! Tara... punta ulit tayong bleachers!"

"Ha?! Anong pinagsasabi mo Rai?!"
"Tama! Kailangan nila ng time alone."
"Ha?!"
"Diba Kyle?"

Alam ko na kung anong balak ni Rai. Gusto niya kaming ipaglapit ni Chris...

Pero bakit kaya nagkaroon ako ng feeling na it's more like...

Gusto niya kaming paghiwalayin ni Kyle?

"Ayoko. Kung gusto mo ikaw na lang."

Tapos tumitig sa kin si Kyle.

Dugdug. Dugdug.

How I wish na nagseselos siya. Pero di ko alam. Once na nakatitig na siya sa kin habang nakatingin ako sa kanya, parang hindi ko maalís yung mata ko.

"Kyle, sigé, okay lang kami ng anak ko dito. Wag ka magalala."
"Tara na!"

And I see them went off.

"Itetext kita. Impakta talaga."

Binulong sakín yun ni Marj bago siya sumama kay Kyle at kay Rai. Di ko ba alam. First time kong kabahan habang hawak ni Chris yung kamay ko. Namamawis na nga eh. Nakakadiri. Alam kong alam niya na gusto kong bumitaw muna... but he never gave me the chance.

"May sasabihin ako sayo..."
"Ha?"
"Pero mamaya na. After ng game."
"Uh... okay."

Ayon. Pinanood ko yung game hanggang dulo. Mejo over time na nga ata yun at nararamdaman ko na yung vibration ng cellphone ko.

Hinanap ko si Kyle sa may bleachers. At yon...

Dugdug. Dugdug.

Di ko alam kung nakatingin siya sa akin... Or...

Sa amin.

Oo... sabihin na nating hipokrita ako. Pero... ewan ko ba. Hiniling ko na sana nagseselos siya. Sana... sana... sana nga.

At iyon. Natapos na ang game. Natalo ang team nina daddy, pero... okay lang. Di ko nga ba alam kung bakit nakangiti parin si Chris.

Ayon. Ramdam na ramdam ko ng pasmang pasma na talaga ako.

Tinayo ko siya. May mga bumati sa kanyang teammates niya. Tapos may isang lalaki na kung san sinabi niya na hintayin na lang siya sa labas.

Pumunta sa amin si Rai, Kyle at Marj. Eon. Naiinis sila sa kalbo na nagdapa kay Chris.

"Okay lang yun... yun naman talaga ang gusto ko."

Ha?! Yun ang gusto niya?! Eh sira pala to eh. Eh kung magkainfection kaya yung legs niya dahil dito?!

"Gusto mo ba iwan muna namin kayo?"
"Bakit parang nababasa mo isip ko Rai?"

Ha?!?! Ano namang kalokohan to?!

"Tara muna!"

Tapos hinila niya si Kyle. Pero... Pumiglas si Kyle... nakakatakot nga eh.

"Dito lang ako."

Nararamdaman ko na parang may malamig na scene. Ayoko namang iiyak iyak tong si Rai sa kin over the phone para sabihing ako ang gusto niya at hindi siya.

"Ah... Kuya, okay lang. May paguusapan kasi kami ni dad eh."

Nandilat yung mata ni Marj na parang lalamunin niya ako. Oo, alam ko yung ibig niyang sabihin na, 'Duh!!! It's your chance girl! Pahiwatig niya yun!' Pero hindi...

"Okay lang Ex."

Nagsigh si Marj tapos yun. Nagbabye na siya sa akin at nagpaalam. Mauna na daw siya kasi bigla daw siya nabadtrip dahil naalala daw niya si chucky (yung doll na scary sa isang movie). What a worthy reason. Alam ko naman yung laki ng galit niya kay Rai pero di naman pwedeng maglaro tayo ng kampakampihan sa buhay dahil mali yun.

Tapos sunod na hinila na ni Rai si Kyle. Ulit.

"Kyle!!! Dali na hatid mo na ko!"

"Hatid?! Eh mas malayo pa nga bahay ko sa inyo eh!"

"Sige na... please!"

So yun. Walang nagawa ang Kyle ko.

"Eh ikaw?"

"Wag ka magalala, ako ang maghahatid sa kanya."

"Ikaw eh pilay ka?"

"Basta... akong bahala."

Ngumiti sakín si Kyle... at ngumiti din naman ako. Parang ang hirap magpaalam sa kanya...

"Ingat ka..."

"Okay..."

Tumalikod na silang dalawa sa kin. Nasasaktan ako pag magkasama sila... pero parang napakaselfish ko naman kung pipigilan ko yun diba?

"Xei..."

Napalingon ako kay Chris. Ayon. Umonti na yung tao kasi madami ng nagsisialisán. May mga natirang kanto boys na nagbasketball after matapos yung liga. Tapos yung ibang tanod at volunteers para maglinis nung court.

Kinuha niya yung kamay ko... tapos nilagay niya sa dibdib niya.

"Teká Chris..."

Tinanggal ko yung kamay ko. Ewan ko ba. Ang lakas ng kabog ng dibdib ko. Pero... hindi ito yung kabog ng dibdib na tulad nung nararamdaman ko kay Kyle... dahil... kaba't takot to.

"Xei... pasensya ka na... di ko na talaga to mapipigilan..."

Ayokong sabihin niya yung susunod niyang sasabihin. Ayoko. Ayoko. Di ko alam kung bakít ayoko. Siguro... napapakiramdaman ko na kung bakít ayokong ituloy niya... dahil... things will just be complicated after this chapter in my life.

Ayokong masaktan...

Ayokong may masaktan.

No... not my daddy...

Please... tell me na hindi yun ang sasabihin mo... do not tell me those forbidden words...

"Xei... mahal kita."

CHAPTER 17 **[First Times]**

Want to know what happened next?

Di ako nakapagsalita. First time sa tanang buhay ko ang may nagkagusto sa kin. (except dun sa mga lalaki sa tabi tabi na lagi akong tinatawag at sinasabihan ng sexy). Ayon. Alam niyo ba ang initial reaction ko?

"Uh... sorry... pakiulit?"

Tanga ko talaga. Pinaulit ko pa. eh kulang na lang eh isuka ko yung kinain ko mula toddler pa ko. Hindi ko take... parang ang hirap nung sinabi niya... siguro nga... unang beses tong nangyari sa kin na para bang... first time na may umamin sa kin na gusto niya ko? Hay ewan.

Hindi kami nagsalita pareho. Sinakay niya ko sa jeep sa may terminal ng bayan nila kahit pipilay pilay siya. Hipokrita naman ako kung di ko maaappreciate yun diba?

"Ingat ka..."

"Uh... okay. Kaw din."

At dun na talaga natapos ang araw. Kinakabahan ako for the next school day. Para bang... di ko alam kung pano siya haharapin... kung pano ko haharapin si Chris.

Mejo late ako for the flag ceremony. Lakas ng kabog ng dibdib ko dahil sa kaba. Lahat ba ng babae ganito ang nararamdaman pag first time na sinabihan sila na mahal sila ng isang lalake... or ako lang talagang ganito?

"Xei?"

"Kuya..."

"Kamusta na?"

"Okay lang. May klase kayo?"

"Wala eh. Kayo?"

"Di pa dumadating teacher namin."

"Si... si... sinabi na... ba... sayo ni..."

Alam ko naman kung anong tinutukoy niya eh. So... alam pala niya...

"Uh... oo..."

Tapos nagfaint smile siya. How could I describe a faint smile? Basta... parang 'sigh' narin yun. Haay.

"Anong... reaksiyon mo?"

"Di ko pa alam eh... first time kong masabihan nun..."

"First time?!"

"Oo... first time..."

*"B*llsh*t."*

"Bakit?"

"Wala..."

Tapos umalis siya. Di ko naman alam kung bakit. Para siyang nagalit. Di ko tuloy alam kung may nasabi ba akong masama...

"Marj... ano gagawin ko?"

"Bakit?"

"Nahihirapan ako eh..."

"Bakit ka nahihirapan? Kay Kyle at kay Rai?"

"Hindi... kay Chris at kay Kyle..."

Tapos nanlaki yung mata ni Marj. Hinila niya ko papunta sa corner para makapagusap kami. Haii. Bakit naman kasi ganon diba? Nahihirapan tuloy ako...

"Bakit?! OMG. Ano ba sabi?"

"Kasi... kasi sinabi ni Chris na mahal niya ko..."

"WEH?! Sinabi na niya?!"

"Ha? Ibig mong sabihin... alam mo?!"

"Ah... oo. Alam ko... nanghihingi siya ng tulong sa kin eh."

"Eh... si Kyle... alam din ba niya?"

Pause.

"Oo."

Bigla akong natahimik... nalungkot... alam pala ni Kyle. Di ko alam kung bakit ako nalungkot eh parang ano naman kung alam niya? Ewan...

Nung lunch, mukang maagang dinismiss sina Chris. Nakita ko yun kasi nasa labas ako ng room. Pupunta na sana ako ng canteen nung nakita ko yun...

"Marj tara!"

"Bakit? Wag ka ngang magmadali!"

"Eh tapos na sina Chris. Tara dali!"

"Eh bakit ka ba nagmamadali?"

Tapos tiningnan ko na siya na para bang 'please?' kaya tumakbo na kami pababa sa canteen. As fast as we could bumili na kami ng pagkain. Hindi na kami naglunch. Buti nga maswerte ako kasi si Marj yung kasama ko at medyo pasensyosa siya pagdating sa kin.

Dumaan kami sa likod ng canteen para di nila kami Makita...

"Sh*t."

Nakayuko ako nun tapos narinig ko na lang na sinabi yun ni Marj. Pagkaangat ng ulo ko, andun yung barkada nila, maglulunch na siguro sa canteen.

Bakit naman ganon?! Pwede naman dun na lang sila sa harap dumaan ha?

"Uh... hi."

Yun na lang ang nasabi ko. ngumiti naman si Chris... siguro sanay na siya na sinasabihan niya ang isang babae na mahal niya...

Pero bakit ganon? Naiilang parin ako...

"Sama ka sa min... sa canteen."

Tapos nakita ko yung mga kabarkada niya na ninunudge si Chris na parang 'buti ka pa tol di torpe'. Basta mga ganun. Di ko alam kung anong isasagot ko...

Sa harap ni Kyle.

"Oo nga... sumama ka na sa min."

Nagtinginan kami ni Marj. Sa tuwing si Kyle ang nagsasabi, parang ang daling magdesisyon... kung ano yung sinabi niya... parang... yun ang gusto kong sundin...

"O sige... basta treat niyo kami."

Napangiti ako sa sinabi ni Marj. Savior ko talaga yan.

Ayon. Bumili sila ng lunch. Si Chris yung nagtreat sa min ni Marj ng lunch. Iyon. Nakaupo na kami ni Marj sa isang table. Hinila nina Kebs at Nigs si Marj papunta sa kabilang side. Kahit ayaw ni Marj... ano nga bang magagawa ni Marj sa mga lalakeng to?

Tapos maya maya dumating na si Chris... hawak hawak yung dalawang tray.

"Eto para sayo Marj... at... para sayo..."

Tapos binigay na niya yung tray na para sa kin.

"Di ka ba kakain?"

"Kakain. Si Kyle yung nagdala nung akin."

Tapos dumating na si Kyle. Sa kanya lang talaga ako nakatingin na para bang ewan. Gusto ko sabihin kay Chris na di ko siya gusto... pero ayoko. Agh! Ang gulo...

Tumabi si Chris sa kin tapos si Kyle nasa kabila, kaharap ko. naiilang ako. Kaya pala hinila nila si Marj papunta sa kabila para kaming dalawa lang dun sa isang side.

Nauna akong natapos kasi parang nawalan ako ng gana kaya mga kalahati lang yung naubos ko. Kinuha ni Kebs yung pagkain ko kaya okay lang.

Tapos tinapos na rin ni Chris yung pagkain niya.

Nagulat ako nung... sa ilalim ng table... bigla niyang hinawakan yung kamay ko.

Pinilit ko tanggalin... pero di siya pumayag. Napatingin ako sa kanya pero di siya tumingin sa kin. Patuloy parin niyang kinakausap si Marj nun.

Pag alis namin, hindi parin niya tinatanggal yung kamay ko... kaya... nakita na ng lahat ng tao na nasa canteen yung pangyayaring yun...

Ewan ko na.

Di ako makapagisip ng matino kaya go na lang ako. Nalulungkot na nga ako dahil sa mga nangyayari. Kung sana pwedeng hawakan din ni Kyle yung kamay ko... pero alam ko naman na di na yun mangyayari... diba?

Hinatid kami nung barkada nila sa classroom namin. Actually, nakita yun ng buong klase kasi late na pala kami. Siyempre nagsorry kami sa teacher namin. Ang nakakagulat dun, si Chris ang kumatok para sa min. Eh tita naman niya kasi yung teacher namin kaya okay lang...

Pero ewan. Siguro mas gusto ko pa na pagalitan ako kay sa magtago sa kasinungalingan.

Anong kasinungalingan?

Kasi mukhang sa inaakto ng maraming tao, para bang nagkakagustuhan na kaming dalawa... eh hindi naman. Oo... gusto kong umakto ng ganon pero ayoko namang masaktan si Chris...

Pagkatapos nung klase naming yun... lumapit agad sa kin si Rai... at ang nakakagunaw na tanong...

"Kayo na ba ni Chris?"

"Hindi pa sila."

Si Marj na yung sumagot. Napatingin nga ako dun eh.

"Kung ako sayo sis... sagutin mo na si Chris."

"Hindi pa nga nanliligaw eh."

Nako. Sumagot nanaman si Marj. Nararamdaman ko yung galit sa boses niya kaya nagsalita na ko... ayoko namang mag away yung dalawang close kong mga kaibigan... kahit na mejo nagaaway na nga sila.

"Teka... pano mo nalaman na..."

"Sinabi sa kin ni Kyle."

OUCH.

Si Marj naman yung napatingin sa ming dalawa. Siyempre... alam kong alam niya yung nararamdaman ko nun. Si Marj lang naman yung nakakaalam sa tunay kong nararamdaman eh...

"Xe, samahan mo ko sa banyo..."

"Teka lang Rai ha..."

Savior ko talaga si Marj. Naiiyak na nga ako nung time na yun. Sabihin na ng lahat na super sensitive ko... pero... di ko alam kung bakit masakit sa puso...

Nung nasa banyo na kami, tumulo na yung luha ko ng di oras.

"O eto, tissue. Sabi na nga ba eh. Impakta talaga yung babaeng yun."

"Ano ka ba Ex, okay lang."

"Hindi yun okay. Halata naman na gusto niyang sagutin mo si Chris para mawala ka sa buhay ni Kyle."

"Hindi naman siguro ganon yun. Ewan ko ba sa sarili ko kung bakit ako napaluha nung sinabi niya yun."

"Ako naiintindihan kita..."

"Ano na bang gagawin ko Ex? Habang tumatagal ang oras lalong kumakalat yung issue."

"Aminin mo na kaya kay Chris..."

"Na alin? Na di ko siya gusto? Natatakot ako Marj..."

"Hindi... hindi ganon ang sasabihin mo..."

"Eh ano?"

"Na mahal mo si Kyle."

Nashock ako sa sinabi niya. Natural lalong masasaktan si Chris nun...

"Ex naman eh..."

"Seryoso. Direchuhin mo na siya... bago siya pa ang makaalam."

"Pero..."

"Ano bang gusto mo... lumaki ang issue habang umaasa si Chris, o tumigil ang issue at malaman ni Chris ang totoo?"

Napatahimik ako. May choice nga ako... pero mas mabigat yung isa.

Aling isa?

Listen to my heart.

Uwian. Kinakabahan na ko... I have 5 seconds left to decide.

1..

2..

3..

4..

"Xeii!"

Ayun na si Chris. Tinext ko kasi siya na kailangan namin mag-usap... kailangan talaga namin magusap... ayoko na patagalin pa yung issue.

Umupo kami sa may bleachers, kung saan lagi kaming naguusap tuwing uwian. Nakita ko si Kyle sa may second floor, kausap pa yung iba niyang kaibigan...

Focus Xeii. Mamaya na muna si Kyle... kailangan mo tatagan yang loob mo.

"Chris..."

"Po?"

"Ano... ano bang... ano ang nagustuhan mo sa kin? Eh... di naman ako maganda..."

"Wag mo nga sabihin yan... maganda ka para sa kin..."

"Eh... bakit mo nga ko nagustuhan?"

"Ewan ko... di ko talaga alam. Siguro may isang milyon akong dahilan."

"Eh di... magbigay ka na lang ng isa sa isang milyon na yon..."

"Kasi... kasi bigla mong pinatibok yung puso ko na di ko alam kung bakit gabi gabi, naiisip kita... at tingin ko mababaliw ako pag di kita makikita..."

Ouch. Parang pareho kami ng dahilan kung bakit ko nagustuhan si Kyle... lalo tuloy akong nahihirapan sabihin sa kanya yung totoo... pano ba... ano bang gagawin ko?

"Bakit mo naitanong?"

"Ano kasi..."

"Hindi ko naman sinasabi na sagutin mo agad yung sinabi ko sayo eh... di naman ako nagmamadali at—"

"Chris... hindi ikaw..."

SILENCE.

Shoot. Nasabi ko na... di ko ba alam. Sa loob ko hinihiling ko na sana naintindihan niya pero di niya naintindihan. Ay ewan! Ang gulo... ayoko na... gusto ko na lang magshrink...

Nakita ko yung mukha ni Chris. Sa totoo lang, hindi ako makatingin sa mata niya. Nakita ko lang sa far side ng mata ko.

"Hindi ako. Hindi ako..."

"Sorry..."

"Teka... baka nabigla ka sa sinabi ko nung isang araw... di naman talaga kita gus—"

"Chris... hindi talaga ikaw..."

Napahawak na ko ng mahigpit sa bag ko. Gusto ko ng umalis. Gusto ko magrewind mula sa umpisa ng third year ko na kung san simple lang at tahimik akong babae...

Bakit nga ba ako napunta dito? Gusto ko simulan sa simula... kung pwede ko lang ulitin ang oras...

"Sino."

Yung paraan ng pananalita niya, hindi na siya nagtatanong. Para siyang nagdedeclare... para siyang galit na di ko alam. Expressionless na may expression... di ko madescribe... natatakot na ko... gusto ko ng umalis...

Pero ang tanong naman lage... PAANO?

Nakatingin lang ako sa palda ko. Di ko masagot yung tanong niya. Kahit may sagot naman talaga... ayokong sagutin...

Bumaba na si Kyle mula sa second floor. Napatingin ako.

THE GREATEST MISTAKE I EVER DID.

"Si Kyle? Si Kyle ba?"

SILENCE. Hindi parin ako makasagot... kailangan kong sumagot ng hindi. Pero pinipigilan ako ng konsensya ko. Una sa lahat, ayokong lokohin ang ibang tao...

Siguro kaya ko... pero lahat naman ng tao sinasabi na... hindi ko kayang lokohin ang sarili ko.

Finally I have decided. Sasabihin ko na hindi. Sasabihin ko na hindi si Kyle. Sasabihin ko na wala talaga akong gusto sa ngayon... I just feel na di ngayon ang tamang time...

I tried to open my mouth...

But it was way too late...

"Siya nga."

CHAPTER 18 **[Complicated]**

Wala na. Sinabi na niya. Ngayon... di ko na alam ang gagawin ko. Pwede namang sabihin ko na, hindi... pero... dito talaga ako hindi magaling...

Sa panloloko ng damdamin.

Hai ewan.

Bumaba na si Kyle. Napatayo na ako. Pagkakamali ko ulit, lalo pang naprove ni Chris na tama siya. Ang tanga ko talaga.

"Uy! Sensya na tol. Tinanong ko pa kung ano yung mga assignment eh. Ay... naguusap pala kayo."

"Tara."

Yun lang yung sinabi ni Chris. Tapos tinalikuran na niya ako. Iniwan niya kami ni Kyle na nakatayo sa may bleachers...

"Ano nangyari dun?"

Di ako sumagot. Ngumiti lang ako. At yon. Mukhang katapusan na ng mundo.

Ngumiti lang sa kin si Kyle tapos nagpaalam na kasi mukhang kailangan pa niyang habulin si Chris. Sana di sabihin ni Chris kay Kyle...

Puro na lang ako sana... nakakainis.

Nung susunod na mga araw, lagi kaming walang pasok dahil sa bagyo. Isang linggo din siguro yun. Di ko na alam kung anong nangyayari sa labas...

At ang mangyayari sa susunod.

Di ako excited. Natatakot pa nga ako. Dati, simpleng babae lang naman ako na ang tanging pinoproblema lang ay kung pano ako makaka 95 sa lahat ng subjects. Pero ngayon, sa tao na ang problema ko.

Di naman ako Maganda... di naman ako cute... at lalong di ako girlfriend material. Boring ako... bakit naman sa lahat ako pa nagustuhan niya?

Bigla akong tinawag ng kapatid kong babae na 2nd year high school na. di ko alam kung bakit. May text daw ako. Siguro galing kay Marj kasi siya lang naman ang nakakaalam ng number ng kapatid ko.

Nagulat ako nung pagtingin ko...

Ui anak. May pasok na daw bukas. Sa wakas makikita narin kita. Pasok ka ng maaga. Usap tayo. Chris nga pala to.

Nagulat ako. Tapos nakaopen na yung message. Meaning, binasa na ng kapatid ko. Pero dibale na... wala naman siyang dapat malaman kung di ako magpahalata.

The next day, maaga akong umalis ng bahay dahil sinabi nga ni Chris. Nako... maguusap daw kami. Sa lagay ng pagalis ko, SOBRANG aga compare sa original time na umaalis ako sa bahay.

Pagdating ko...

Andun na si Chris. Siya palang tao sa school. Nakita ko siya na nakaupo sa may stairs. Ako naman, pumunta ako dun tapos umupo sa tabi niya. Lakas ng kabog ng dibdib ko dahil sa kaba.

"kamusta ang bakasyon?"

"Okay lang... ikaw?"

"masama..."

"ha? Bakit naman?"

"inisip ko lang na... di kita makukuha... ang karibal ko pa... kaibigan ko."

"hindi mo naman siya karibal eh... ako ang may gusto sa kanya... hindi siya..."

Oo nga... halata naman eh. di niya ko magugustuhan... hinding hindi...

"kahit na... mas lalo naman yung mahirap... kasi puso mo ang nagsasabi kung... kung sino ang karibal ko."

"sorry dad..."

"hulaan ko... gusto mo na siya third year pa lang no."

"mali... second year pa lang."

"tagal na pala..."

"pasensya ka na... mas mahirap naman ang sitwasyon ko eh... ang karibal ko, pinsan ko na halos best friend ko na."

"si Rai? May gusto din siya kay Kyle?"

"Halata naman diba?"

"mejo... pero di ko binigyan ng malisya yun."

"hai... ang saklap nga eh. MU na sila."

"kaya ka ba umiiyak nung una kitang makita... dahil..."

"Oo. Dahil sa kanya."

"diba hindi pa naman kayo ganon kaclose? Eh bat ka na umiiyak nun?"

"ewan. Naiyak lang ako sa katotohanang... di niya ko magugustuhan... kasi ang mga gusto niya yung mga perpekto."

"nakakainis naman. Sana pala... ako na lang siya."

"panget yun. Kung ikaw siya, ikaw ang magiging dahilan kung bat ako umiiyak halos araw araw."

"sabagay... basta... sabihin mo lang pag masakit na... dito lang ako... palagi... maghihintay..."

Buti siya... *maghihintay*.

Nagring na yung bell. Time for the flag ceremony. Siyempre kanya kanya na kami ng pila. Late nga si Kyle eh. Hay ewan... nung tapos na yung FC, pinuntahan ako agad ni Chris. Naspecial mention pa nga siya sa stage kasi hindi pa daw tapos yung FC eh umaalis na agad siya. Tsk. Ayan tuloy napagalitan pa dahil sa kin.

Anyway, binuhat ni Chris yung bag ko. ang kulit nga niya eh... sabing ako na lang pero pinilit niya. Nakakahiya tuloy... Masaya ako kasi tanggap niya...

Pagdating ng room...

"Ingat ka ah."

"Ano ka ba daddy, dito lang naman ako sa room eh."

"Andito lang ako pag gusto mo ng taong masasandalan... wag mo kimkimin ah."

"Sira ka dad... ano ba yang pinagsasabi mo?"

"Mas delikado pag nasa loob ka lang ng isang kwarto at anjan ang taong makakaaway mo sa kanya."

Gets ko na siya in fairness. Si Rai pala yung sinasabi niya... ngumiti ako ng pilit...

Pumunta na ko sa upuan ko... tapos sumigaw si Marj.

"Hoy babae may sulat ka."

"sulat?"

Parang ang weird... uso pa ba yung letter?!

Di ko sinasabi na sumusuko na ko. kung pwede lang gagawin ko lahat para magustuhan mo ko... pero di kita pipilitin. Maghihintay lang ako...

Mahalaga ka sa kin Xei... ayokong Makita kang umiiyak... punta ka lang sa kin kung gusto mo sumigaw o manakit ng tao... ayokong may tinatago ka...

Ayokong Makita kang malungkot. Kung si Kyle ang dahilan ng ikalulungkot mo... handa akong bigyan siya ng leksyon... handa akong sabihin kung gano ka kahalaga... lalo na sa kin.

Chris.

Aww. Ang sweet naman ni Chris... kung pwede nga diktahan si Mr. Heart eh... kaso matigas ulo...

"Ano sabi?! Ano sabi?!"

"Ikaw talaga Marj..."

"Patingin!"

Tapos inagaw niya yung letter. Natural nagagawan kami. Pero ano pa nga bang magagawa ko... natural nanalo ang amazona kaysa sa akin.

"Ikee!"

"Marj ano ka ba!"

"Grabe... ang sweet naman ni Chris..."

"Oo nga eh..."

"Pasaway naman kasi yang puso mo diba... pwede naman kasing siya na lang. gwapo naman... wala nga lang utak."

"Sira ka talaga ex."

"Sabagay... pagdating sa utak, mas gugustuhin ko na si Chris kay sa kay Kyle no. Kung si Chris walang utak, si Kyle walang bungo."

"Marj naman eh!"

"Nakakatuwa talaga pag ang babae ay in love tapos aawayin yung lalake."

Siyempre nagtawanan kaming dalawa. Dumating na yung teacher namin after. Siyempre, naglesson na kami...

After ng classes, nagkwentuhan muna kami ni Marj. Lunch time na kasi nun. Eh hindi ko namang trip kumain. Kaya nagstay na lang ako sa room.

Biglang may kumatok sa room...

Dugdug. Dugdug.

Pagtingin ko... si Kyle.

Nagtinginan kaming dalawa ni Marj. 3 lang naman ang pwede niyang hanapin sa room eh. Si Marj, si Rai... o ako.

Pumasok siya sa room. Tumalikod na lang ako para di ko Makita kung sino man lalapitan niya. Tingin ko naman si Rai eh...

Nagulat na lang ako nung nasa harapan ko siya.

Dugdug. Dugdug.

Ang buhay nga naman... kinikilig ako... pero bakit naman ako yung pinuntahan niya?! Nako... baka mamaya biglang umiyak na lang si Rai at sabihing ako talaga ang gusto ni Kyle...

"Xei..."

"Ha?"

"Pwede bang usap tayo mamaya? Dismissal?"

Tumingin sa kin si Marj. At sa likod, tingin ko nakatingin sa min si Rai na parang kulang na lang eh magtirik siya sa kin ng kutsilyo sa likod... nararamdaman ko yung galit kahit nakatalikod ako. Eh ang pwesto pa nun, nakaupo ako sa upuan tapos naka kneel si Kyle na para bang magpropose na? Nako... kaya naman kung sino mang babae ang nandun sa pwesto ko... sino bang hindi magsasabi na pwede na silang mamatay?

"Uh... kasi magaaral sana kami ni Ma—"

"Asus! Okay lang. Kahit wag na tayo mag-aral forever makapagusap lang kayong dalawa."

Pinalo ko si Marj. Masyado siyang pahalata eh. Patayan pa kung narinig yung ng pinsan ko...

"Eh di, pwede?"

"Oo naman. Pwedeng pwede."

"Teka... tungkol san ba kuya?"

"Kahit saan... basta makausap lang kita... Okay?"

Tapos umalis na siya. Siyempre, alam ko na ang kasunod niyan...

Lumapit si Rai sa kin. Alam ko namang sa loob loob niya eh nanggagalaiti na siya sa kin... pero siyempre... basta pag kausap ako ni Kyle... ang una niyang sasabihin ay...

"Ano sabi sayo ni Kyle?"

"Ah... wala lang... gusto daw niya kong... makausap."

"Eh?! Tungkol daw san?"

"Di nga niya sinabi eh..."

Nagfrown si Rai... siyempre... comfort nanaman ako...

"Ano ka ba Rai. Wala lang naman yun eh... sigurado ako wala lang yun."

"Kwento mo kung anong nangyari ah?"

"Uhm... okay..."

"Promise?"

"Promise..."

Patay. Nagpromise na ko. so kahit ano pa yun... kailangan kong sabihin kay Rai... kahit gano man kasakit para sa kanya, o gano man kasakit para sa akin...

Ewan ko nga ba...

Nung dismissal, nakita ko na unti unti ng umaalis yung section nina daddy. Mejo Masaya ako na mejo kinakabahan. Siyempre... kakausapin daw ako ni Kyle. Iniisip ko na nga kung anong sasabihin niya eh... sana yung tipong 250/90 na ang pulso ko. haha... wag naman. Baka matuluyan na ko nun.

"Anak, maguusap kayo ni Kyle?"

"Uh... opo daddy."

"Hai... ang sakit naman..."

Tapos umakto si Chris na masakit yung puso niya. Mejo nakakatawa yung act... hindi seryoso.

"Daddy naman eh."

"sabagay... mas gusto ko naman yung sinabi mo sa kin na maguusap kayo kay sa Makita ko kayo na naguusap... mas masakit yun."

"bakit?"

"tipong magusap kayo... wag niyo lang ipakita na naguusap kayo sa harap ko."

"ay ganun."

Sabay smile naman siya sa kin tapos kinulong niya ko sa isa niyang arm... hindi siya yakap... semi yakap. Haha.

"sabihin mo kung anong sabi niya ah?"

"bakit naman?! Confi yun dad."

"Asus. Confi confi ka dyan. Wag na..."

"dada naman eh!"

"Oo na... joke lang... basta tawagan na lang kita mamaya."

"Nyek. As if naman may phone kami."

"ay oo nga pala no. teka... eto."

Tapos nagsulat siya sa isang kapisasong papel. Hulaan niyo kung anong nakasulat. Haha.

"address ko."

"ano namang gagawin ko diyan?!"

"puntahan mo lang ako kung gusto mo magpapatay ng tao."

"nyek nyek."

"joke lang... basta kung kailangan mo ng masasabihan... kasi naman! Walang cellphone, walang telephone... tapos hindi nagyyim! Tao ka ba?!"

"nagyyim naman ako. Pero pag may gusto lang akong itanong sa mga classmates ko."

"tingnan mo. User ka eh."

"oi hindi ah!"

"o sha na... anjan na yung mangungusap sayo eh. Alis na ko ah. Baka mapatay ko lang yan eh."

"sira ka talaga dad."

Tapos umalis na siya. Masaya na ko kahit papano kasi naiintindihan ako ni Chris. Hindi tulad nung ibang lalaki na napapanood ko na naghihiganti na mukhang ewan. Haha...

"xei..."

"ha kuya?"

"teka lang ah... hintay ka lang sa bleachers... punta lang kaming bayan."

"bakit?"

"kasi tong mga groupmates ko eh... okay lang? kung masyado ng matagal... alis ka na."

"uhm... okay."

So yun. Naghintay ako sa bleachers at pinagmasdan siyang umalis. Hay nako... kung hindi lang kita mahal... di naman kita pagbibigyan. Pssh... nakakabanas naman...

Pagtingin ko sa orasan, 5:47 na. siguro naman sandali lang yun...

Tik. Tok. Tik. Tok. Tik. Tok.

6:00 na. asan na kaya yun? Pag 6:30 na... aalis na siguro ako...

Tik. Tok. Tik. Tok. Tik. Tok.

6:35 na... bakit kaya wala pa yun?

Tik. Tok. Tik. Tok. Tik. Tok.

7:00 na. gabi na. hindi na ata siya dadating... hay... naaawa tuloy ako sa sarili ko. Oops. May tumulong luha. Bat ka naman iiyak Xei? Eh sabi naman niya pag masyado ng matagal alis ka na diba? Ikaw lang naman kasi tong tanga na kaya siyang hintayin ng ganito katagal eh.

Eh kung 5 minutes pa kaya?

Tik. Tok. Tik. Tok. Tik. Tok.

Wala na... wala pa talaga siya... siguro, ayaw talaga ni Lord na magkita kami. Sabi Niya, may some other time naman. Parang... nakakaikay naman. Heto ako, naghihintay para sa kanya... tapos siya... nakauwi na habang iba ang hinihintay.

Aalis na ko. iiwan ko na lang puso ko dito... baka sakaling, pulutin niya at puntahan niya ko para ibalik yung puso ko...

Dugdug. Dugdug.

"Xe... astig... naghintay ka."

CHAPTER 19 **[The Saddest Day of My Life]**

"Xe... astig... naghintay ka."

Dugdug. Dugdug.

Pagtalikod ko, andun na siya. Hingal na hingal. Mukha ngang tumakbo pa siya mula sa bayan. Pawis na pawis nga siya eh...

"o Kyle!!! Sh*t! ano nangyare sayo?!"

Pumunta ako sa kanya kasi bigla kong narealize na basang basa siya. Aba ewan... hindi naman umulan. Bakit naman kaya siya basa?!

"eh kasi. May baliw na nambubuhos ng timba na may tubig. Nagaaway yung magkapit bahay. Pasensya ka na... ang hirap kasi maghanap nung pinapahanap sa amin eh."

"okay lang okay lang... tara. Hiram muna tayo ng damit sa dormers."

Pumunta kami sa may dorm. 7:15 na sa orasan ko. pero... wala na kong pakielam. Malapit lang naman bahay ko eh. Eh siya?! One hour siyang magbbyahe na basa?!?!?! Hindi na ata ako makakapayag niyan.

"dapat pala mommy kita eh."

"sira ka talaga... kahit naman sino magaalala sa kalagayan mo eh..."

"hindi ah... ikaw lang."

Dugdug. Dugdug.

"kuya naman o."

At...

Ewan ko ba...

Ang init...

At sana hindi na matapos ang araw na to...

Yinakap niya ko.

Yakap niya ko.

Bakit ba ganon? Sa tuwing hawak niya kamay ko... sa twing nakatitig siya sa kin... parang ang tanging gusto ko na lang eh tumigil ang oras at habang buhay na kami nakaganon... gusto ko akin lang siya... kung pwede nga lang yun eh... kaso alam ko namang hindi siya sa kin... yun lang naman nakakalungkot dun diba?

"Kuya—"

"teka lang..."

Gusto ko sumigaw. Gusto ko sabihin na eto na ang pinakamasayang parte sa buhay ko... kaso... may pumipigil sa kin na yakapin din siya... oo nga yakap niya ko... pero di ko siya yakap... basta. Hindi siya sa akin... wala naman ata ako sa pwesto para gawin ko din yun... baka naman yakap kapatid lang diba? Haay. Gusto ko tuloy umiyak... kaso pag umiyak ako... magtataka siya... itanong pa niya... patay nanaman ako dahil hindi ako makapagsinungaling...

"sorry ah... payakap lang sandali..."

"bakit kuya? May... problema ka ba?"

"meron..."

"ano?"

"kung pano ko pasasayahin ang sarili ko... di ko pa kasi alam..."

...

"Ako... Pwede naman kitang pasayahin eh."

Sh*t naman. Ano nanaman ba yung sinabi ko?! gusto kong isuka yung sinabi ko. gustung gusto ko. parang ang weird naman kasi diba?! Teka... una sa lahat... gabi na. mag 8 na ata pero andun parin kami sa school. The fact na gabi na, magkayakap pa kami sa corridor... eh hindi naman kami magjowa... pangatlo... YAKAP NIYA KO. yun ang pinaka weird na parte sa kabanatang to eh...

Baka naman panaginip nanaman to?!

Hindi. Hindi siya panaginip. Yakap parin niya ko hanggang ngayon...

Dugdug. Dugdug.

Ang lakas ng tibok ng puso ko. para na kong sasabog... gusto ko na siyang yakapin... ano ba pwede kong gawin?! Naiilang na ko...

"Kuya..."

"Ha?"

"Bat ako yung yinayakap mo?"

"Kasi... kasi alam ko namang maiintindihan mo ko eh... alam ko namang... parehas lang ang tinitibok ng puso natin..."

Dugdug. Dugdug.

Talaga bang nangyayari to?! Si kyle ba talaga to?! Baka naman kung sinong mumu lang kasama ko... bakit ganito pinagsasasabi niya?!

"H—ha?!"

Binitawan na niya ko. tapos...

Tapos nakita ko na umiiyak siya...

Umiiyak siya.

"Kuya! Ano nangyari sayo?!"

Pinunasan niya yung luha niya. Aba malay ko naman kung bakit siya umiiyak. May halong saya at halong lungkot yung naramdaman ko. saya kasi... DUH. Tinatanong pa ba yun?! Lungkot kasi nakito ko siya na umiiyak...

Hinawakan niya yung kamay ko tapos hinatak niya ko pababa para umupo dun sa corridor...

Kinakabahan ako.

Naiimagine ko na nga na hahalikan niya ko tapos sasabihin niya na mahal niya ko. este... baligtad pala. Sasabihin niyang mahal niya ko tapos hahalikan niya ko. mga tipong sinehan lang?!

Dugdug. Dugdug.

Ayan nanaman si Mr. Heart. Di na siya makahinga... *hindi na ko makahinga.*

"Sori kapatid ah... Gusto ko lang umiyak. Gusto ko lang ng kayakap."

"B—bakit?!"

"Ewan ko. Siguro kasi... Lahat na lang ng gusto kong makuha hindi binibigay sa kin..."

"Tulad ng?"

"Kapatid..."

Nung una, di ko maabsorb yung sinabi niya. Alam kong alam niyang di ko nagets kaya inexpalin na niya.

"Gusto ko magkaroon ng kapatid na babae... Yung pwede kong yakapin... Pwede kong iyakan... Kaya ko yun ginawa sayo... Gusto ko... Maging kapatid na kita..."

Maging kapatid na kita.

Halos ilang Segundo din bago ko naabsorb yung mga sinabi niya. Kaya lang niya yun ginawa dahil gusto niya ng isang kapatid na pwede niyang maiyakan at mayakap...

Kasi naman Xei. Umasa ka nanaman. Eh may sinabi ba siya na kaya ka niya yinakap ay dahil gusto ka niya?! Wala naman diba?! Wala naman siyang sinabi...

Ikaw lang tong nagcoconclude...

Ang sakit naman. Haha. Tawa na lang tayo. Ang sakit pala pag nawala sa landas yung expectation mo... parang... sabay nakakainis... after maki PDA (private display of affection... private kasi wala naman nakakita... hehe)... yun lang?!

Nako naman Xei. DUH. Eh ikaw nga lang naman kasi nagiisip ng kung anu-ano. Kapatid. And that's all. He wants a little sister...

Little sister.

Yun nga naman ako.

"Sorry ah. Ikaw pa tuloy nabiktima nitong seremonyas ko."

"Ha?! Seremonyas?!"

"Ah... kasi... pag tinotopak ako tapos kung sinong kasama ko... ginaganito ko... wala lang. gusto ko lang umiyak... tapos kahit anong dahilan na lang..."

"Eh di... hindi totoo yung kanina?!?!?"

"Hindi naman... mejo totoo din. Topak lang talaga ako... magpakwento ka nalang kay Ex kung gusto mo."

Ha?! Wala na ata akong magets. Parang kanina lang yakap niya ko tapos ngayong kung san lupalop na napunta discussion namin... parang... WOOSH! Isang iglap naiba na usapan.

Ang labo naman.

At halos buntik ko na kalimutan... may sasabihin nga pala siya sa kin...

"Kuya... May sasabihin ka diba?!"

"Ay teka... Wag tayo dito... 7 11 na lang tayo... Tara."

So yun. Sumunod naman ako kahit mejo 8 na ata ng gabi. Haha. Mapapagalitan na ko ng nanay ko. well, okay lang naman kasi... si Kyle naman to eh...

Haha. Ang hipokrita ko talaga...

Ang nakakatuwang parte pa sa time na to, katabi ko siya sa tricycle. Karaniwan kasi, dun siya lagi sa likod. Ngayon naman... nasa tabi ko na siya sa loob ng tricycle... diba ang saya?!

Kaya naman... nilagay ko sa palad ko...

The Happiest Day of My Life.

Sinulat ko yun na naka red ballpen. Ang saya saya nga eh... kung sino mang nasa pwesto ko... natural mamatay na yung kung sino man yun dahil sa kilig...

"Ano gusto mo?"

"Coffee house na lang... at... siopao?"

"KKB ah."

"Okay..."

"Eto naman! Joke lang... Pinagabi na nga kita eh... Siyempre libre ko na..."

So yun. Binili na niya yung sinabi ko... ano ba to... DATE?! Haha. Joke lang yun siyempre... pero... ang cute lang kasi ng scene. Hinintay ko siya... tapos pinagpalit ko siya ng damit... yinakap niya ko... sabay kami sa tricycle... libre pa niya lahat... parang KAMI...

Sana nga kami.

Well... sana nga.

"O eto na."

"Thanks kuya... Ano ba sumapi sayo ngayon at bat parang di ikaw yan?!"

"Tinotopak nga ako."

"Bakit naman?"

"Wala lang. Basta."

Sabay kagat dun sa hotdog in bun niya.

"Kamusta na kayo ni Chris?"

"Ano ba... hindi nga kami ni Chris."

"Pero pinaligaw mo na?"

"Hindi... bakit?"

"Bakit hindi?!"

"Eh di pa kasi ako handa... bat mo tinatanong?"

"Wala naman... trip ko lang tanungin..."

"Ah..."

"Masarap yun magmahal..."

"Mukha nga."

SILENCE.

Heto nanaman po kami. Ayoko talaga sa ganitong scene. Mamamatay ako sa mga ganito...

"Xei..."

"Ha?"

"Anong... Anong magiging reaction mo pagsinabihan ka ng isang tao ng I love you?"

Duh. Eh di pag ikaw Masaya... ay mali... SUPER saya...

"Ewan ko... kikipalabutan."

"Bakit naman?"

"Ewan ko... siguro ganon lang talaga..."

"Ganun ba naramdaman mo nung sinabi yun ni Chris."

"Uhm... mejo..."

"Ganon ba kayong lahat na babae?"

"Hindi naman. May ibang sasaya..."

"Eh?"

"Oo..."

"Xei..."

"Bakit po?"

"Tingin ko... in love na ko."

Lunok laway.

IN LOVE NA DAW SIYA!!! Gosh. Parang di ko ata kaya yung sinabi niya... eto na ba yun?! Aaminin na ba niya?!?!

"K—ka—kanino?"

Tapos may binigay siya sa kin na regalo... ako?! Ako?! ako ba?!?! Parang... di nanaman ako makahinga... heto na... nakikita ko na na bumubuka yung bibig niya para sabihin yung pangalan...

Dugdug. Dugdug.

"Xei..."

"Po?"

"Kaya... kaya kita pinasama talaga..."

"ano yun?"

.
. .
.

After 3 hours...

Heto ako... umiiyak sa kama ko... yung nasa palad ko kanina... iba na ang nakasulat...

The Saddest Day of My Life.

I would ALWAYS regret this day... Itong araw na to na pumayag ako sa lahat ng gusto niya... pero... sino nga bang nagsabi na magexpect?! WALA naman. Ikaw lang tong tanga Xei... Sana... I was NEVER there.

Naaalala ko pa... 3 hours ago... yung walong salita na sinabi niya bago ako umiyak... napigil ko pa nga eh... pero pagbagsak ko sa kama... parang... di ko na ata kakayanin... kakayanin ko pa ba?...

Paulit ulit sa utak ko... bakit nga ba kasi... *umasa pa ko?*

"Xei, pwede mo ba akong itulay kay Rai?"

Damn.

CHAPTER 20 **[London Bridge is Falling Down... Almost]**

Sometimes, words speak louder than actions.

Kaya nga hingan ka lang ng favor na... *itutulay* mo ang mahal mo sa isang kaibigan... wherein the saddest part is kaibigan mo...

Hindi mo pa ba masasabi na mas masakit ang salita kaysa gawa?

Well, aminin natin. In some cases, words are stronger than actions...

Parang... masasabi mo sa sarili mo... *sa lahat ng tao na pwede mong hingan ng favor, ako pa. and all of the favors, yun pa. and all of the people na makakasakit sa kin... ikaw pa.*

Ang weird no?

Eto. Hulaan niyo ginagawa ko ngayon...

Kung babae ka... you would know.

Siyempre... umiiyak ako ngayon... na walang luha.

Tanong: pwede ba yun?

oo. Mejo gusto ko nga magpakaemo. Di ko na alam gagawin ko... gusto ko umiyak as in na may luha. Humagulgol... pero di ko alam kung bat di ako umiiyak... but I want it out of me. Sikip ng dibdib ko na parang hindi ako makahinga. Gusto ko sumigaw... gusto ko umiyak...

pero bat di ko magawa?

Napahiga ako. Siya lang nasa isip ko alam niyo ba... corny no? pero... nakakalungkot lang na... wala na kong chance na mapasaya NIYA.

Ginawa ko na lahat para umiyak ako. Nagvolunteer na nga ako na ako na ang maghihiwa ng sibuyas... pero ang weird kasi di man lang nairita mata ko. Sinugatan ko sarili ko [ops mga bata, wag gagayahin!] pero di parin ako umiyak...

But I know it hurts deep inside.

Konti na lang, feeling ko mamamatay na ko. Ang sikip sikip ng dibdib ko. Ang bigat ng feeling... di ako makahinga... I need someone to lean on... kung pwede lang tumawag ng assassin eh... gagawin ko na... ipapapatay ko na sarili ko...

"Puntahan mo lang ako kung gusto mo magpapatay ng tao."

Ops... parang bigla kong naalala si Chris. Oo nga pala, nasa akin address niya...

Naisip ko na wala naman si mama at mejo gagabihin pa sila ng uwi ni papa...

"Ate Kar, alis lang ako."

At eto namang pinsan ko eh basa lang ng candy mag at sumangayon naman siya... kaya yun. Naligo na ko para pumunta sa isang kaibigang alam ko na maiiyakan ko...

Well sana... lumabas ang luha ko...

Ayon. Alam ko naman kung pano papunta dun sa village nila. Remember, nakapunta na ko nung liga. Ang problem ko na lang yung mismong street at bahay...

Nako naman kasi. Tao pa ba ako?! Walang phone, walang cellphone at rare magbukas ng e-mail... nako. Hindi nga ako tao... inis naman. Mejo wrong timing ang lahat ng bagay sa mundo...

#12 dulonglangit

Nakakatuwa naman yung street ni daddy. Haha. 2 lang pinapahiwatig niyan eh... dulo ng langit at dulong langit. Haha. Parang ang pangit ng meaning nung pangalawa. Nyay.

Kulay blue na bubong

Mukhang andito na ko sa tapat ng bahay nila. Nagpahatid kasi ako sa isang pedicab driver sa may village nila. At heto... andito na ko...

Ngayon...

Kakatok... o hindi kakatok?

Xeira... napakadali lang naman kasi ng problema mo diba? Eh di umiyak ka... try mo ipahid yung sibuyas sa mga mata mo...

O kaya...

Ewan. Isa lang masasabi ko.... Ang sikip na ng dibdib ko... kailangan ko na ng taong maiiyakan...

DING DONG.

DING DONG.

DING DONG.

Mukhang walang tao... sabagay. Hindi rin naman expected ni daddy na pupunta ako. Malay ko bang umalis silang pamilya...

"Xe?"

Ops... alam ko kung kaninong boses yun... pagtalikod ko...

"Dad..."

Tumakbo siya papunta sa kin. May dala dalang mga dvd tapos dalawang malaking tempura. Haha. Kamustahin naman diba.

"Ano ginagawa mo dito?"

"Kasi..."

"Teka... Pasok tayo sa loob."

So yun. Pumasok kami sa loob. Two floors din bahay nila, mejo may pagka garden ang dating. Haha. Mayaman sila... pero hindi naman mansion bahay nila... uhm... sabihin na nating isa sila sa mga remarkable na bahay sa isang subdivision...

May isang malaking mirror sa may sala. Tumingin ako...

This is not me.

Yun ang sabi ko. Totoo naman eh... *SHE IS NOT WHAT I'M SUPPOSED TO BE*. Dapat isa lang akong ordinaryong babae ngayon diba... pero... isa na kong babaeng may pinoproblemang lalake... Naalala ko pa nung bata ako na sinabi ko sa sarili ko na hindi ako iiyak dahil sa isang lalake o sa kahit ano pang love life dahil parang ang stupid...

Pero ngayon... I know what it feels... to be hurt by love.

"ano gusto mo?"

"taong maiiyakan..."

"walang pagkain o inuming ganon."

"dugo."

"Xeì..."

"dad... wala akong pinunta dito kundi... kundi ikaw..."

Ngumiti siya...

"nakakainlove naman yang sinabi mo..."

Tapos umalis siya. Ang kulet eh. Nagtimpla pa ata ng juice tapos naghagilap ng kung anu mang makakain. Konting butter cookies tapos orange juice yung hinanda niya...

"kain na..."

"di ako gutom..."

"kung gusto mo umiyak, gawin mo yung mga ayaw mo gawin."

"tulad ng?"

"ayan. Ayaw mo kumain... eh di kumain ka."

"ang corny dad."

"totoo... say 'a'."

Ayan. May hawak hawak na siyang butter cookies sa harap ng bibig ko.

"ayoko dad."

"sige na."

Ayon. Wala na. nakadikit na yung butter cookies sa may labi ko kaya no choice naman ako kundi ang kainin yun...

"dad... gusto ko umiyak..."

"ngumiti ka."

"ha?"

"ngumiti ka..."

"sabi ko gusto ko umiyak..."

"kung gusto mo maiyak ang di mo maiyak, gawin mo ang ayaw mong gawin..."

"tulad ng... ngumiti?"

"oo..."

.
.
.

The next thing I know, nakayakap na ko kay Chris. Oo, sinubukan kong ngumiti... pero... hindi ko kaya... pinilit ko... nung nakangiti na ko... napaiyak ako... bakit? Kasi ngumiti ako kahit alam kong yung katawan ko na ang mismong ayaw ako ngumiti... at... dahil dapat, umiyak ako nung time na ngumiti ako...

Umiiyak ako nung nagusap kami ni Chris. Kahit mejo ngongo na nga pananalita ko eh...

"dad... alam mo na no..."

Tapos tumahimik. Sabi na nga ba. Kaya niya binigay yung address niya dahil alam niya kung anong mangyayari nung sinabi kong kakausapin ako ni Kyle...

"sabi na nga ba..."

"sorry..."

"bat ka nagsosorry?"

"nagcontribute ako sa mga luha mo ngayon... eh di sana... kung sinabi ko lang na—"

"kahit naman alin ang mas nauna eh. Mas masasaktan pa nga ako siguro kung ikaw ang nagsabi sa kin... marahil hindi lang ako umiiyak ngayon pero humahagulgol pa diba..."

"I love you..."

"dad..."

"gusto ko lang yun sabihin sayo... para at least... alam mong may nagmamahal parin sayo..."

"sana... sana ikaw na lang..."

"sana nga."

Tapos yun. Pinatulog na niya ko. Nanood na ata siya nung dvd after... at yun. Mga 3 na niya ko ginising... nakakahiya nga eh.

"nakatulog pala ko."

"oo naman. Ako ata ang pinakamagaling na nagpapatulog ng baby."

"asan nga pala parents mo?"

"may inattendan silang conference pareho."

"uh... sige alis na ko..."

"Xei..."

"ha?"

"okay lang na... di mo tanggapin yung favor niya..."

"pag di ko tinanggap yun... baka may iba siyang isipin..."

"mas okay na yun... kay sa masaktan ka."

So yun. Umalis na ko sa bahay nila. Hinatid niya ko hanggang makasakay ako sa jeep. Hanggang ngayon siya parin nasa isip ko ngayon...

He'll never be mine.

CHAPTER 21

[My First Attempt]

Dugdug. Dugdug.

Ayon. Kitang kita ko siya mula sa pwesto ko dito. Ang gwapo niya... hindi talaga kami bagay. Sino nga ba ako para agawin ang pwesto ni Rai?

Sabi nga ng isang guidance counselor namin, sa age namin, mas trip namin yung may ichura ng lalake. Pero someday, maghahanap kami ng isang lifetime partner na responsible...

Tapos eto namang si utak... sasabat...

Bakit, mukha namang responsible si Kyle ah?

O diba. Bongga...

Hai. Napakasarcatic mo na Xei... ano na bang nangyayari sayo? Gusto mo na ba mawala sa landas ng mundo? Magpakatino ka nga... nakakadiri ka ah. Lalaki lang yan. Tapos gaganyan ganyan ka. What's the matter with you?! Ano ka—

Dugdug. Dugdug.

"Xei, pwede mo ba to ibigay sa kanya?"

Gusto kong bawiin yung heartbeat na sobrang lakas kanina pero wala din. Tuluy-tuloy na yung pagtibok ng puso ko ng sobrang lakas...

"ano to?"

"sulat..."

"ah..."
"pwede mo basahin... kung gusto mo..."
"ah, wag na... ibibigay ko na lang sa kanya..."
"ah teka!"
"ha? Bakit?"
"ah... wait... ako na lang pala magbibigay..."
"uh... okay..."

Tapos nilagay niya sa bulsa niya yung letter. Aalis na sana ako nung tinawag niya ko...

"Xe..."
"ha?"
"eto... ibigay mo sa kanya..."
"sulat ulit?"
"uh... oo..."
"eh kanino yung isa?"
"sa kanya din... pero... ako na magbibigay nito."

Ang labo.

Pero sige... susunod na lang ako... eto lang naman ako eh... TULAY.

"Rai... o."
"Ano yan?"
"sulat... galing kay Kyle."
"Weh?!"

Tapos inagaw na niya sakín yung sulat. Gusto ko tingnan pero nagdecide ako na wag na lang... baka lalo lang ako masaktan...

"Psst."

Tumingin ako. si Marj pala yung tumawag sa kin. Umupo na ko sa upuan ko... ano pa nga ba? Alam ko namang itatanong niya din yun eh...

"bat ka pumayag?"
"na ano?"
"na magpatulay? Sira ulo ka ba?"
"eh hindi naman niya ko gusto eh..."
"and so?"
"so wala talaga akong chance. Eh di ibibigay ko na lang sa iba..."
"nako Xei ha. Ewan ko sayo."
"bakit?"
"ang tanga mo eh. Nako. Bahala ka na nga. Walang sisihan ah."
"wag ka magalala... kung may sisihan man ako... ako yun... at hindi kung sino."

So yun. Hindi na ko nangusap. Nag-aral na lang ulit ako...

Alam ko namang... bumabalik na ko ulit sa dating Xei. Seryoso... tahimik... malihim... malalim... tingin ko mas mabuti kung ganito na lang ako diba...

May biyaya pang dumating. Sunud-sunod nga eh.

Pagdating ko sa bahay, may linya na kami ng telepono. Tapos binilhan na ko ni mama ng cellphone... siguro ganito nga no... hindi talaga kami destined. Dumadating lahat ng swerte kung kailan bibitawan ko na siya.

Haha. Ang drama ko naman. Eh hindi pa nga nagiging kami... pano ba yun? Ang labo...

Tumawag ako kay Marj para sabihing may telephone na kami at may cellphone number na ko... siguro siya lang muna ang sasabihan ko na may contacts na ko para wala munang aberya...

Ayan... nagriring na yung phone...

"Hello?"

Sh*t. Kilala ko yung boses na yun.

"Hello? Sino to?"

"Uh... hello... pwede po ba kay... Marj?"

"Sino to?"

"Si... si Xei po..."

"Xei?"

Darn. Sabi na nga ba...

"Xei! Ui! Astig! May phone na kayo?"

Tapos somewhere sa background, narinig ko na boses ni Marj... *'akin na nga yan peste ka ah'* yun yung narinig ko...

"Xei, ikaw ba to?"

"Yup..."

"Uh... I'm sorry..."

"bakit siya anjan?"

"ewan. Bigla lang niya trip pumunta... sorry talaga..."

"sayo ko lang balak sabihin na may phone..."

"puch—a... sorry talaga!!!"

"okay lang nangyari na... teka... eto na lang... wag mo nalang sabihin yung cellphone number ko..."

"ano cell number mo?"

DARN.

Ano nanaman yun? Galing sa kabilang linya?!

"Hoi Kyle! Ano ba! Wag ka ngang parang makulit na bata, ibaba mo yung phone."

"eh teka, ayaw niyo nito, 3-way?"

"kasi Kyle! Ikaw na nga tong nanggulo ng buhay ng may buhay eh!"

"astig. May phone na si Xei... anong number mo?"

Hai. Mukhang wala na ata akong magagawa... nakakaiyak naman. Dapat pala talaga, hindi na ko tumawag kay Marj. Nakabuntot pa pala sa kin ang malas...

May choice ba ko?

"Teka!!! Wag Xei!!! Kyle ano ba!!! Wag mo nga kaming istorbohin!"

"Ano bang meron at ayaw mo ipasabi kay Xei yung number niya sa akin? Nagseselos ka no?!"

"Puch—a! ang kapal din ng—"

"Teka Marj... eto na yung number ko..."

So yun. Sinabi ko na. tuluy tuloy para di na makaimik si Marj. Uh, oo, in a way, mejo naasar ako kay Marj. Pero ang pangit naman nun kasi wala siyang ginagawang masama. Yung timing lang ng pagtawag ko sa kanila ang panget... ayan tuloy. Nasira na araw ko...

Hindi ko na alam. Gusto ko umiyak... pero napakababaw naman kung iiyak ako sa ganong dahilan. Maya maya... tumunog cellphone ko...

Xei. Marj to. Sorry... :(wag ka magagalit sa kin ah. Wrong timing eh. Papatayin ko na siya para sayo.

Okay lang... mejo nasira nga araw ko eh. Pero okay lang mare... sige... mwah.

Napahiga ako sa kama. Hai. Ayoko na. ang sakit talaga ng pakiramdam ko. Sobrang sikip ng dibdib ko... gusto ko ng sumabog... gusto ko ng—

Narinig ko nanaman na may text. baka may reply na si Marj.

Xei... usap naman tayo bukas. Wee. Thanks. Labyu! –Kyle

Ha?! Sino? Si Kyle?

Binasa ko ulit yung text. parang di ako makapaniwala. Wrong send lang to siguro... pero nung tiningnan ko yung message... hindi naman. Andun yung pangalan ko... andun yung pangalan niya. Ang mali lang... bakit may 'labyu' dun? Parang naligaw yung salita...

Di ko alam kung kikiligin ba ako o malulungkot nanaman ako dahil... umaasa nanaman ako pero obvious naman talaga na wala na akong pag-asa.

Hai! Ano ba tong ginagawa niya sa kin?! Di ko alam kung anong meron siya na gustung gusto ko... pwede naman si Chris na lang na laging anjan diba??

Okay.

Fine.

Bukas.

Heto na, andito na ko sa may bleachers. Ano nga ba paguusapan namin? Teka... in the first place bat nga ba ako pumayag na maging tulay nila? Nakakainis.. ang tanga ko talaga... makaalis na nga—

"Xeii!!!"

Ayon tapos tumakbo siya. Yung preno niya eh halos itulak na niya ko. Haha. Para siyang bata na ang tagal tagal na niyang di nakita yung kung ano man ang di pa niya nakikita.

"Ano?"

"Ang sungit naman nito... wala naman... usap lang tayo..."

Tapos yun. Ilang minuto din na di kami nagsalita. Maaga pa kasi kaya hindi pa nagflaflag ceremony... eh ayoko namang iissue ng mga tao diba? Sabihin pa nila... hipokrita ako... mangaagaw. Eh hindi naman talaga ako ganon. At higit sa lahat, ayoko ng tinatawag akong malandi.

"Kyle... kung wala ka namang sasabihin... pwede bang... alis na ko?"

"Tanong ba yun o statement talaga?"

"Mukha namang... tanong siya diba?"

"Ah. Ayoko. Dito ka lang."

Dugdug. Dugdug.

Tinitigan ko siya ng pasikreto. Haha. Pano yun? Sikretong malupit. Basta. Nakakapagtaka kung bakit siya ganon. Pero di ko alam, Masaya lang ako na nasa tabi niya. Masaya ako kasi pinipigilan niya kong umalis... Pinapatibok nanaman niya si Mr. Heart... naiiyak ako...

Hindi siya sa akin.

"Ayan na, magflaflag ceremony na pala."

"Usap ulit tayo mamaya."

"Wala nga tayong napausapan ngayon eh."

"Eh di mamaya meron na. Basta. Ha?"

Ngiti. Kabog.

Dugdug. Dugdug.

Di ko na alam ang gagawin ko. Habang nagkaklase, naglisip ako ng paraan para magkaroon ng excuse na di siya Makita. Malala na to. Pag nakapagusap pa kami... baka di ko na makayanan. Bawat araw na lang na nakikita ko siya, parang ayoko na umalis sa kinaroroonan ko. Meron siyang ability para patayin ako pero Masaya parin ako... gets? Hay ewan. Ayoko na... kailangan ko na tigilan to... di ko naman kakayanin.

Dugdug. Dugdug.

"Marj..."

"Yes my dear?"

"Di ko na alam gagawin ko..."

"Hay nako. Ang tanga mo naman kasi gurl. No offense... pero... dapat di mo na tinanggap kung di mo naman talaga kaya diba?"

"naumpisahan na eh. Pagnagrefuse pa ko... may iisipin si Rai."

"Mas mahalaga pa ba talaga sayo ang iniisip ni Rai?!?"

"Mejo."

"Hindi eh. OO ang sagot mo... eh basta. Ikaw gurl... desisyon mo yan. Pero kung ako ang gagawa ng desisyon MO, titigilan ko na yang kamangmangan ko. Anjan naman si Chris... bakit naman kasi hindi nalang yung gunggong na yun kesa naman dun sa sadistang isa pa?"

"Ewan ko nga eh..."

"ayoko na marinig yung sagot na 'kasi di ko kayang turuan ang puso ko' blablabla. 20th century na tayo Xei. Di na uso ang mga tangang babae ngayon. Ay mali pala ako... uso parin pala... pero yun nga ang dapat iwasan eh!"

Grabe. Straight to da heart ang punto ni Marj. Tama siya. Tama. Yun na lang ang sasabihin ko pag nagusap kami mamaya... ayoko na... titigilan na... tama rin naman diba? Ako rin naman talaga ang masasaktan... hindi naman ako masokista...

Dismissal.

"Hindi ka parin ba sasabay?"

"Ah, hindi na dad... maguusap kami ni—"

"Ah okay... wag mo na sabihin."

"Nako. Pwede ba makisali sa love triangle na to?! Ang daya naman eh. Wala akong love life!"

"Hanap ka nalang ng mga lalake sa kanto Ex. Dami jan."

"Whatever Chris. O ano Xei, sure ka ba? You can do it by your own na?!"

"Oo Marj. Good luck na lang. sasabihin ko na talaga na di ko kaya..."

Ngumiti si Chris. Ramdam ko naman na gustung gusto ako ng ugok na to eh. Handa siya maghintay. Pero di ko naman siya pinapaasa... ayoko ng ganon... siya lang yung may choice...

"Xei..."

"Po?"

"Dito lang ako ha?"

"Opo dad... alam ko yun."

Ngumiti na lang ako bilang ganti din dun sa ngiti niya. Ayon. Tapos umalis na sila. May meeting pa kasi sina Kyle dun sa group report nila sabi ni Chris kaya naghintay ako ng konti. Maya maya, dumating na siya...

SIYA.

Dugdug. Dugdug.

Ilang beses na niya napatibok yung puso ko ng sobrang lakas. Sobrang lakas na parang mamamatay na ko. Ilang beses ko na nga ba yun inulit? Ewan ko na. basta pag nakikita ko siya... para parin akong mamamatay.

"Xei..."

Dugdug. Dugdug.

Sinabi niya yung pangalan ko... sarap pakinggan.

"O?"

"La lang."

"Ayan ka nanaman... wala ka bang sasabihin?"

"Eh kasi... parang... naguguluhan ako."

"naguguluhan na?"

"Para kasing... hindi si Rai ang mahal ko."

WOAH? Tama ba narinig ko?

"Ha? Eh sino?"

"I mean... para kasing nagbago si Rai... hindi siya yung dating nagustuhan ko. Bigla na lang niya ko sinusungitan. Di ko rin naman alam kung bakit."

Napabuntong hininga ako. Akala ko, hindi nga talaga si Rai. Yun pala... siya parin... nako naman kasi Xei. Bat ka nga ba nangangarap diba?

"Kasi... alam mo... selosa yung... selosa yung pinsan ko."

"Selosa?"

"Oo... hula ko kasi... baka... baka nagseselos siya... sa... kin?"

"Sayo?"

"Uh... well... baka kena Ma—"

"Sabagay... may karapatan naman siyang magselos sayo..."

SILENCE.

Ayoko. Di ako padadala. Lumaban ka Xei! Hindi pwedeng naniniwala at napapatumba ka nalang ganun ganon sa sinasabi niya...

"Sira."

"Xei..."

"Ha?"

"Pwede bang, maging best friend kita?"

****. Di ko ba alam. Siguro nga tama si Marj. May lahi siyang sadista by heart...

"Best friend? Para kang bata."

"Totoo... para kasing... napaka komportable na sabihin sayo lahat ng tungkol sa kin..."

"Sira ka. Hinihiling pa ba yun? Eh pwede naman yun na automatic ah?"

"Talaga?"

Tapos ngumiti siya. Leche yang mga ngiti na yan. Sarap patayin...

Umuwi na kaming dalawa. Hinatid niya ako hanggang bahay. Pagdating ko nga sa bahay inintriga agad ako ng nanay ko kung boyfriend ko nga ba yun. SANA. Kaso hindi eh. Best friend. Yun ang sabi ko. Best friend ko lang siya...

Di ko nasabi sa kanya na ayoko na...

Di ko nasabi na ayokong maging tulay... dahil mahal ko siya.

CHAPTER 22

[First Step: Be Calm]

Ok salamat po!!! Labyu!!!

8:45 pm

Ayun. Nakita ko yung cellphone ko na nagvibrate. Si Kyle. At yun yung reply. Ewan ko ba. Napapangiti nanaman ako. Ano naman kung may labyu yung text nia? Eh ganon naman talaga siya...

Eto kasi Talaga yun.

GM. Good evening people. Kain na kayo. Hehe... [Marj, may assignment ba tayo?]

7:48 pm

Ui Xei!!!

7:53 pm

O? Prob?

7:55 pm

Xei... pano ko ba uumpisahan? Pano ba kayo mapapaligaya? Kayong mga babae hirap nio naman kasing iplease.

7:56 pm

Hihingi na nga lang ng advice mamaliitin pa ang gender namin. Maging kalmado ka lang. kahit ano namang mangyare, sasagutin ka ni Rai.

8:01 pm

Napatagal naman magreply nito. Pano maging kalmado? As in wala akong gagawin?

8:02 pm

Hindi. Kilalanin mo muna yung tao. Magusap kayo kahit sandali. Ano ba sabi mo sa letter na bigay mo sa kanya dati? Tinanong mo kung gusto mo siyang ligawan?

8:04 pm

Sikret.

8:05 pm

Ano ba yan. Fine. Eh ang dami mo naman ng naging gf. Bakit ka pa humihingi ng advice sa kin? Eh di gawin mo kung anong ginagawa mo sa kanila dati. Pano mo ba sila ligawan?

8:07 pm

Sa text... eh sinasagot din nila ko sa text.

8:08 pm

Ang babaw naman nun. Kaya pala may mga gf ka na 1 week lang.

8:09 pm

Eh loko loko lang yun. Di ko naman talaga sila mahal. Puro crush lang siguro. Di ko pa talaga nararamdaman yung parang spark. Haha. Turuan mo nga ko magmahal...

8:10 pm

Dugdug. Dugdug.

WAH. Ayan nanaman Xei. Ang ngiti mo nanaman abot tenga. Ang babaw ng kaligayahan mo... o ano. Ano ng isasagot mo jan?! tuturuan mo ba talaga siya kung pano magmahal?! Sige nga...

Hai nako. Wag ka nga magpadala. Nagpapadala ka naman agad. Kainis. Kahit sa text pinapalakas niya yung tibok ni mr. heart.

Ui. Bat din a nagrep?

8:15 pm

Sori may ginawa lang ako. Ganto... maging kalmado ka lang. kilalanin mo muna si Rai... as in favorite color. Favorite song... kung ano mga gusto niyang gawin... etc.

8:17 pm

Talaga? Effective yun?

8:18 pm

Lalake ka ba? Ano ba yan... di naman porke gwapo ka tapos for a week napapasagot mo yung mga girls na easy to get eh iaapply mo rin sa iba. Lagot ka sa kin pag ginanon mo si Rai.

8:20 pm

So meaning gwapo talaga ako?!

8:21

Shoot. Ano ba namang reply to... hay. Nakakakilig na ewan. Alam niyo yung feeling na kinikilig ka pero alam mo na dapat di ka kiligin?! Yun yung pakiramdam ko ngayon...

Aminado naman ako nun. Kaya nga magkapatid tayo eh. Gwapo ka, maganda naman ako.

8:24 pm

Maganda ka nga... hehe... kaya nga ikaw ang pinili ko...

8:25 pm

Ano daw? Ako daw pinili niya? Mejo weird yung sagot... pero ewan. Kung ang ibig sabihin nun eh ako daw ang pinili niya bilang mamahalin... kikiligin na ko. Kaso, alam ko naman hindi ganon yung meaning niya. Mapagkamalan pa kong nagfeefeeling... ayoko naman ng ganon...

Wala naman ng ibang pwede maging little sister mo. Haha. Yabang ko.

8:28 pm

Little sister? Sige na nga.

8:29 pm

Ha? Di ko na gets...

8:30 pm

Wala... so magiging kalmado lang ako? Kikilalanin ko muna yung babaeng mahal ko? Parang ganon? Parang ganito?

8:31 pm

Oo kikilalanin mo muna si Rai... Anong parang ganito? Sorry ulit mejo matagal reply.

8:33 pm

Ok lang. parang ganito... text text...

8:34 pm

Oo parang ganito. Katext mo din ba si Rai?

8:35 pm

Tinext ko siya kanina ng gud eve pero di siya sumagot.

8:36 pm

Yun lang yun?!?! Loadan mo siya...

8:37 pm

Wala na kong pera... ako nga inutang ko lang tong pangload ko...

8:38 pm

Bakit?

8:40 pm

Kasi natanggap ko gm mo... kaya nag unli ako para makatext ka... tatanong ko nga kung ano pwedeng gawin...

8:41 pm

Tapos yun. Dumating na yung expiration ng unli ko. Nakakainis nga eh... kung kalian ba naman kami magkatext eh dun bigla dumating yung expiration ng unli ko...

Ui wala na kong load. Last na to. Kita kits na lang sa Monday. Usap na lang tayo...

8:42 pm

Promise maguusap tayo?

8:43 pm

Yep... Last na talaga to... good nyt...

8:44 pm

Ok salamat po!!! Labyu!!!

8:45 pm

So yun. Dun na nagtapos ang texting history namin. After non, napaiyak nanaman ako. Naiinis ako kung bakit hindi siya sa kin... natural alam niyo na yung ganong drama... yung tipong in love na inlove kayo sa kanya pero di niyo naman pwede ipilit yung sarili mo kasi di ka niya talaga gusto...

"Xei..."

"O, Rai..."

"Bakit ba ganun si Kyle sa kin?"

"Ha? Bakit?"

"Di niya ko kinakausap... wala siyang ginagawang kahit ano!!!"

"Teka... kakausapin ko siya..."

Pano ba naman to. Hirap maging tulay... maya't maya hihilingin ng isa na gusto niya makausap si ganito tapos mamaya si ganyan naman... di ko naman talaga to forte...

Parang kahapon lang nung di kami magkakilala na parang "a" lang ang kong sabihin sa kanya... ngayon gusto ko siya batukan dahil umaasa sa kanya yung pinsan ko... and at the same time umaasa din ako sa kanya...

Wah. Wag naman ganon.

Nakakainis. Kailangan ko ng silent place to stay...

Ah alam ko na... dun na lang sa may grotto... wala naman sigurong tao dun... gusto ko talaga ng peace of mind... sana alam ko kung ano talaga yung kailangan kong gawin... hihingi narin ako ng tulong kay Lord...

Nung palakad na ko, saka ko naisip na dadaan pala ako dun sa lugar kung san una kaming nagkausap ni Kyle... natatandaan ko nanaman...

Siyempre napangiti ako...

Dugdug. Dugdug.

Coincidence ba to?

Eto, andito na ko dun sa lugar... at dun sa may grotto... nakita ko siya... *nakita ko si Kyle...*

"Kyle? Anong ginagawa mo dito? May klase ka pa diba?"

"Ewan. Nagcut ako... kailangan ko kasi ng peace of mind... eh dito ako napadpad dahil tingin ko dito ko makukuha yung peace of mind na sinasabi ko..."

Dugdug. Dugdug.

And destiny talaga... comedian. Di ko alam kung gusto lang ba talaga ako saktan ng destiny o sadyang ganon. Alam ko nanaman na di talaga kami... pero kami parin ay pinagkikita... kung nasan siya, parang... gumagawa ang tadhana ng paraan para makapunta din ako dun.

Ang corny.

Ewan. Nawawala na ata ako sa sarili ko... basta. Makakakuha nga ba ako ng peace of mind kung andito siya? Baka love of heart ang makuha ko. Hahay. Ang corny ko na talaga... di ko mapigilan... ngayon pang di ako makapinawala na parehas kami ng isipang puntahan dahil parehas kami ng hiningi...

"Ah ganun ba... sige alis na—"

"sandali lang... diba sabi mo kausapin mo ko?"

"Ah... oo..."

"O yun... kausapin mo na ko..."

"Ano ba sasabihin ko?"

"Magkwento ka nga tungkol sa sarili mo..."

"Ha? Bakit?"

"Eh kasi... dapat alam ko din ang tungkol sayo..."

"Bakit nga?"

"Wala lang. kagabi kasi, naisip ko na aalamin ko na agad yung kay Rai... eh yung mismong hiningan ko ng favor eh di ko pa ganon kakilala... parang ang sama ko naman ata... tsaka... best friend na kita..."

"Ano dapat mong malaman sakín? Eh nagkikita naman tayo araw-araw..."

"Lahat. Mga paborito mo... kung ano unique sayo... mejo naisip ko nga na kung tutuusin, wala talaga akong alam sayo... ang alam ko lang eh matalino ka at maganda ka..."

"Nakakaasar ah. Di naman kailangan magsinungaling."

"Totoo naman yun ano—"

"o sha sha. Uh... color, black. Pero okay din ang pink at red. Mahilig ako sa ice cream tapos basta luto ni mama okay na ko. Uh... movie? A walk to remember. Song? Lahat favorite ko. Mahilig ako sa music, magcomputer, magsulat ng kung anu-ano..."

"May minahal ka na ba?"

"ano bang klaseng tanong yan? Ang corny..."

"Meron? Sino?"

"Ha?"

"Ako?"

"O—nde."

"Onde?!"

Shet. Nabuking ako. Wah. Lord help. Mejo nadala kasi ako. Dapat mapapaoo na ko kasi narealize ko na... yun na nga. Nadugtong ko yung nde... hala... nu ng gagawin ko?!!!

"Onde?!?! Oo na hindi na ako ang mahal mo... ikee... sabi—"

"Ikaw talaga kuya... onde ang pangalan nia... elementary pa yun..."

"Onde? May ganun bang pangalan?"

"Oo naman..."

Nako po... sana naman maniwala siya sa make-up lie ko... nakakaiyak naman to... grabe nga naman pag napasubo...

"Ah... ano pa ba?..."

"anong ginagawa mo pag malungkot ka? Umiiyak ka na lang ba basta?"

"Oo..."

"Eh pag galit?"

"Tinatago ko galit ko..."

"Eh? Di ka ba nagbuburst?"
"Hindi... lumilipas din..."
"Sang mga bagay ka ba nagagalit o nalulungkot?"
"Ako? Nagagalit ako pag di ako nakakuha ng mataas na grade... tapos pag may nawala sa kin... nalulungkot ako... out of nowhere. Minsan kasi bigla na lang ako naluluha na walang dahilan..."
"Bakit naman?"
"Di ko rin alam eh. Pinanganak na kong ganito... ikaw?"
"Anong ako?"
"Tungkol sayo... ako lang ba tong magshashare? Hindi lang naman ako ang best friend mo... best friend din naman kita..."
"Ang sarap naman pakinggan yun... o sige... color? Red. Tapos, movie... basta action, comedy o fiction okay na. Ano pa ba? Song? More than words tapos—" *More than words?!?! May pusong mamon ka pala...*
"Hindi naman... pero mula pa bata naastigan na ko sa kantang yun... Gusto mo kantahan kita?"
"Ok lang..."

And there he goes.

*Saying I love you
Is not the words I want to hear from you
It's not that I want you
Not to say, but if you only knew
How easy it would be to show me how you feel
More than words is all you have to do to make it real
Then you wouldn't have to say that you love me
Coz I'd already know...*

Grabe. Kinanta niya yun sa harap ko. Mejo dumadami na yung taong lumalabas, meaning lumalapit na ang dismissal...

Naalala ko tuloy yung hiling ko dati na sana kantahan niya ko... at eto na... para nga akong hindi makahinga nung natapos na siya. Gusto ko na lang tumulala na parang... ewan. Halos nakalimutan ko na kung sino tong kaharap ko. Siya si Kyle I. Solomon... halos kumpleto na... sayang walang utak. Yun nga daw sabi nila. kahit na. kung ano namang wala siya... meron ako... haha...

Kaso... kung anong meron ako... meron din si Rai. At yung meron si Rai... wala naman ako...

"Xei..."
"Ha?"
"Hatid kita sa inyo... gusto mo?"
"Sus wag na... baka magtampo na sakin si Dadi kasi hindi na ko sumasabay sa kanila."
"Okay lang naman yun siguro..."
"Teka... itext mo si Rai mamaya... kilalanin mo siya ha? Ang alam ko kasi unli siya..."
"Talaga? O sige... sabi mo eh..."

Tapos yun. Umalis na kami sa may grotto. Kinuha na lang namin yung bag namin tapos umalis na kami. Hindi na nga ako nakapagpaalam kena Marj at Chris... masyado ako Masaya para banggitin ang salitang 'bye'...

Hinatid niya ko hanggang bahay... nagulat lang naman ako...

"Ui... salamat ah."
"Wala yun... gusto ko rin naman kareerin ang pagiging best friend mo..."
"Sira ka talaga kuya..."
"At... sabi mo narin... pagiging kuya mo..."
"Ganon... ingat ka ah."
"Oo naman... o ayan... nagawa ko na yung unang step ah..."
"Di mo pa nga nakakausap si Rai eh."
"At least... nakilala kita."

Tapos ngumiti siya...

Dugdug. Dugdug.

Ano bang meron ang taong to at kaya niyang pasundin ang puso ko kung kelan siya titibok ng mabilis at malakas?!?!

Mejo hindi ko gets yung huling linya niya... pero alam ko dahil dun... nakumpleto ang araw ko...

Kaso... sa loob ko...

Alam ko paring... hindi ako.

CHAPTER 23

[Second Step: Be Aggressive]

"Kaya mahal na mahal ko ang little sister ko eh..."

Katabi ko siya ngayon at naguusap kami na parang nasa langit ako pero nasa impyerno din. Langit kasi SIYA ang kausap ko... impyerno kasi tungkol sa MAHAL NIYA ang pinaguusapan namin... hanggang ngayon, di ko parin alam kung bakit ko to ginagawa... siguro kasi... siguro isa tong paraan para mapalapit ako sa kanya... at least kahit maging single ako forever... masasabi ko na sa isang beses sa buhay ko, hindi ko lang basta natitigan yung mahal ko... nakausap ko pa...

Teka nga... ano ba yan Xei!!! Bat mo ba cinoconsider na magiging single ka FOREVER?! Ayaw mo ba magasawa?!

Eh kasi... hindi siya?!?! What the... dami dami jan na pwedeng magmahal sayo eh. Dami dami jan na pwede mong mahalin... hindi pa siya ang katapusan...

Pero ewan ko. Sa tuwing naiisip ko na ako yung bride's maid sa kasal nina Rai at Kyle, parang sasabog ang puso ko. Sa tuwing naiisip ko na iba na ang mahal ko, parang magugunaw na ang mundo...

EWAN! Bakit ba yun ang iniisip mo? 16 ka palang Xei. Madami pang mangyayari sayo... may college pa nga diba?!

Kakasabi lang niya yung 'kaya mahal na mahal ko ang lil sis ko eh' dahil pinautang ko siya ng 10 pesos ... parang ewan no?

"Chris samahan mo ko sa canteen."

"Ikaw na lang ugok."

"Bakit ba parang lagi kang galit sa kin?"

"Teka nga! Dun ka na dali! Alis!!!"

"Popormahan mo nanaman kapatid ko!? Asus!!! Sige sige!"

Tapos bumaba na si Kyle. Ako naman, napatitig lang ako kay Chris na parang 'bakit mo naman ginawa yun' factor.

*"P*ta. Ang manhid talaga. Sarap sapakin. Tigilan mo na nga yan Xei. Ako nasasaktan para sayo eh."*

"Dad... okay lang. Free will ko to."

"Asan ang free will sa napilitan ka lang dahil siya ang humingi ng favor?!?!"

"Dad..."

"Haynako. O eto."

"Ano yan?"

"Hindi naman masyadong obvious na picture niya yan diba?!"

"sira ka daddy!!!"

"sus. Okay lang yan. Grad pic niya. Pucha. Jan ko nga narealize na wala talaga akong panama sa kanya eh."

Tinitigan ko yung picture niya. Grad pic niya nung grade 7 siya. Siyempre, may grade 7 kasi sila sa elementary school niya. Di ko nga ba alam kung bakit siya nagtransfer eh isa yung mga school niya sa pinakamagandang exclusive-for-boys school ever...

Lord... bakit naman po kayo gumawa ng isang tulad niya? Grabe. Ang kinis ng balat. Para siyang never nakaexperience ng pollution... semi-perfect... di ko parin akalain na makakausap ko siya...

Grabe... no wonder kung lahat ng babae sa school ay may gusto sa kanya...

"Bat mo to binibigay sa kin?"

"Kasi... alam ko ng... wala na kong pag-asa?"

"Tanong ba yun?"

"Mejo."

Tapos nagtawanan kami.

"Pero andito parin ako para saluhin ka."

"Whatever."

"Aba! Ginaganyan mo na ko ah!"

Dumating na sa part na nagkakilitian kami. Buti nga tanggap niya eh. Pero, kahit saang sulok ng salamin, hindi ko parin Makita kung bakit siya nagkagusto sa akin.

Anyway.

Umakyat na si Kyle. Siyempre tinigil na namin ni Chris yung kilitian. At lalo akong napatigil nung kausap niya si Rai. Nalungkot ako... pero nakangiti parin ako. Heto, may nabubuo na sa kanila... habang sa loob ko, may unti unting nawawasak...

"Pwede ka bang mamayang dismissal? Samahan mo ko sa merriam."

"Ah... di po kasi ako pwede. May tutor ako."

"ganun ba... insan, pwede ka ba?"

"Yup... tingin ko naman wala akong gagawin mamaya."

"Okay!"

Pumasok na si Rai sa room. At nung lumingon ako kay Kyle, nakakunot yung noo niya.

"Bakit ka um-oo?"

"Eh... wala naman akong gagawin mamaya eh."

"Ikaw yung sinasabi kong tutor... kaya di ako pumayag... tuturuan mo ko... diba?!"

WAH!!! Ako pala yung sinasabi niyang tutor! nakakagulat naman. Eh akala ko kasi totoo yung tutor niyang excuse eh so meaning free na ko... yun pala ako yun... Hala... ano ng sasabihin ko kay Rai?!

"Langya ka pare. Anong klaseng manliligaw ka?! Sasamahan mo yung tulay pero di mo sasamahan yung nililigawan mo?!"

Narinig ko yung galit sa tono ni Chris. Eh ayoko namang makahalata si Kyle na may gusto ako sa kanya at pinalaya ako ni Chris dahil sa kanya... kaya ako na ang nagexcuse.

"Ano ka ba dad... siyempre kailangan talaga expert na si kuya para isang tanong isang sagot lang si Rai... diba kuya?!"

"Tama."

Shoot. Di ko na alam gagawin ko dito. Habang tumatagal ang sitwasyon... lumalala... may namumuong parang galit. Yung 'tama' na boses ni Kyle, parang nagpapahiwatig kay dad na, 'o ngayon, anong gusto mo iparating?' natatakot tuloy ako...

Nagbabay na ko at pumasok na ko sa room. Siyempre to da rescue si Marj nung nagtanong ako kung anong pwedeng iexcuse.

"Sabihin mo sasamahan mo ko ke ka-Jenny na bumili ng mga cartolina."

"pero pano kung sundan niya tayo?!"

"ano ka ba! Iaalok ko ba yung excuse na yung kung hindi totoo?! Sasamahan mo talaga ako no!!!"

So ayun, punta naman ako kay Rai...

"Rai... uy di pala ko pwede. Kailangan ko kasi samahan si Marj eh..."

"Saan?"

"Kena ka-jenny..."

"Sige sige. Sa iba na lang ako magpapasama."

"Ui... sorry talaga."

"Ano ka ba insan! Okey lang yun no!"

So yun. Problem solved. Kailangan ko na lang sabihin kay Kyle na si Marj muna ang sasabihan ko... hai... bad ba ko? Nagsinungaling ako... sa pinsan ko pa... hai... I feel guilty...

Nung dismissal na, saka ko sinabi kay Kyle... ayun, pumayag naman siya. Maghihintay na lang daw siya dun sa likod ng dorm ulit.

So yun, nakita na namin na umalis si Rai kasama yung iba niyang kaibigan. Umalis na din kami ni Marj. Nakisabay na sa amin si daddy. At yun, sinamahan na namin si Marj kay ka-jenny tapos pumunta agad ako sa school...

Siyempre pumunta na ako dun sa likod ng dorm...

Wala siya.

Lumingon ako... umikot sa school...

Wala siya.

Tinanong ko sa guard kung may tao pa ba dito. Sabi ng guard wala na daw maliban sa dormers.

Wala na siya.

Isa pang ikot...

Wala.

Hopeless.

Ganun na ba katagal yung oras na sinamahan ko si Marj? Hai. Siguro nga. Para sa akin na may ginagawa, mabilis lang yon. Eh siya? Nakaupo lang dito at walang ginagawa kaya matagal. Nakakainis. Sana pala nung nakita ko na umalis na sina Rai, sana nagpaalam na ko kena Marj...

Naiiyak tuloy ako.

Ayon may tumulo na.

"Hulaan mo kung sino to."

Dugdug. Dugdug.

Sa tono palang ng boses at sa kamay... alam ko na kung sino yun. Siya. Siya yun. Si Kyle... ang mahal ko na may mahal na iba...

OMG. Nakahawakan niya yung luha ko.

Di na ko nakapagsalita. Di ko alam kung matutuwa ako dahil nakatakip yung mga mata ko ng mga kamay niya, o manglulumo dahil nahuli niya na umiiyak ako...

Siguro mga isang minuto na walang nangungusap. Hindi narin siya nagsalita pagkatapos nung sinabi niya. At ako... napipe ako. Gusto ko magsalita pero di ko alam kung pano uumpisahan.

Dugdug. Dugdug.

Dahan dahan niyang tinanggal yung kamay niya. Naramdaman ko na sumama yung luha ko dun sa kamay niya. Sh*t. nakakahiya. Di ko alam kung anong sasabihin ko...

Nakatalikod parin ako sa kanya... kinakabahan ako.

Dugdug. Dugdug.

"Sorry... tinakot ba kita?... gusto lang naman kitang gulatin..."

Di ko alam sa sarili ko kung bat ako napahagulgol. Di ko na alam kung anong ginagawa ko. Bat ako humagulgol?!?! Shet talaga. Nakakahiya! Siguro napaiyak na lang ako dahil sa sobrang kaba...

Sobrang kaba na wala akong babalikan...

Sobrang kaba na hindi nakapaghintay si Kyle...

Sobrang kaba na wala siya...

Para akong tuta sa posisyon ko... di ko alam kung pano ideo. Basta naka taklob yung arms ko sa legs ko pero di nakasayad yung pwet ko sa floor. (imagine... para akong maliit na bata.)

Pumunta siya sa harap ko.

"Ui... sis... sorry... libre na lang kita ng ice cream... wag ka ng umiyak... sorry... gusto lang naman kitang gulatin eh... ui..."

Tapos tumingin ako sa kanya.

Dugdug. Dugdug.

Ang lapit lang pala niya sakin! Naririnig kaya niya yung lakas ng pintig ng puso ko?! Hala... siguro mga 5 inches away lang yung ulo niya sa kin... yung posisyon niya parang posisyon ko na isang maliit na bata na nagsosorry sa kalaro niya...

Dugdug. Dugdug.

sinok

Shet! Nakakahiya!

Sininok ako sa harap niya dahil sa sobrang kaba. Akala ko tatawa siya. Pero ngumiti lang siya. Yung ngiting yun yung lalo pang nagpasinok sa kin.

Tumayo siya tapos tumayo na din ako. Siyempre naman hindi ko na hihintayin na itatayo pa niya ko no. nakakahiya.

"Tara... libre na lang kitang ice cream..."

Nagnod ako tapos sininok na ko. Siyempre habang naglalakad kami, pinupunasan ko yung mga luha ko at pinapawala ko yung sinok ko. Bwiset. Ang CHILDISH ko... nakakahiya... baka layuan na niya ko...

Kinuha na niya yung bag niya tapos lumabas kami. Bumili kami dun sa tapat na tindahan ng ice cream on stick na selecta. Napangiti ako kasi cookies and cream yung kinuha niya... favorite ko.

Umupo kami dun sa bench. Kahit na pwede naman siya sa harap ko umupo, umupo siya sa tabi ko... kinakabahan ako... at tumatalon ako sa tuwa.

"Ang ganda mo."

"Ha?"

"Ewan ko. Nasisiraan na ata ako ng bait."

"Bakit?"

"Kaya ako di nakapagsalita kanina... nung inangat mo na yung ulo mo... parang... ewan."

Tapos nilick niya yung ice cream niya.

"Parang... ang sarap mo alagaan."

Dugdug. Dugdug.

"Nasisiraan ka na ata ng bait. Yang banat mo ha... naiyak ako kasi... kasi natakot ako. Kala ko holdaper yung nasa likod ko."

What an excuse.

"Weh? Sorry ah."

Buti naman naniwala siya...

"okay lang..."

"Grabe... ang ganda mo talaga kanina..."

"kanina lang?!"

Haha. That was meant to be a joke. Pero di siya tumawa. Seryoso siya habang naguusap kami.

"eh di sige... maganda ka talaga... pero kanina... para kang anghel na pinaiyak ng isang demonyong tulad ko..."

Di ko alam kung ano sasabihin. Isa lang ang alam ko... ang lakas ng tibok ng puso ko. Ayoko na matapos. Sana pala lagi na lang niya kong nakikitang umiiyak... para ganito din lagi yung sinasabi niya...

Nung natapos na namin yung ice cream, bumili siya ng pangdinner niya. Dun na lang daw siya magdinner tatal

wala naman daw tao sa bahay nila.

"sa susunod wag ka na ulit mananakot ah... kung ako si Rai, hindi lang yun iiyak... hahagulgol pa yun."
"Weh? Grabe pala talaga. Sorry. O ano pang tips?"

Sabay subo ng pagkain niya.

"okay lang ang surprises. Kunwari... flowers, chocolates ng biglaan. Parang random moments lang at hindi yung dahil lang may okasyon. Parang... pinaparamdam mo dun sa babae na espesyal siya."
"eh bakit, sinurpresa kita kanina pero umiyak ka pa imbes na natuwa."
"akala ko nga kasi holdaper!"
"oo na! boses holdaper na pala ako. Anu pa?"
"mm... wag mo kalimutan ikiss yung girl sa noo before kayo magkahiwalay..."
"parte parin ba yun ng panliligaw? Diba gagawin lang yun pagkayo na?"
"Ang dami mo ng gf nagtatanong ka pa sakín niyan."
"eh ano ba! Lahat kaya yung hindi seryoso. Eh si Rai naman yung kaseryoseryoso eh..."

OUCH.

"oo nga naman... pero... tingin ko naman mas kikiligin si Rai pag ganun yung ginawa mo..."
"Ah... anu pa?"
"be gentle... at saka piliin mo na lang yung mga sasabihin mo... pero... ikaw."
"anong mas gusto ng mga babae... yung wild, o yung conservative na lalake?"
"niye. Anong tanong yan?"
"ikaw, ano gusto mo?"
"ewan ko. Depende. Kasi dapat may times na wild ang lalake. May dapat na soft. Soft dapat lalo na pag seryoso moments o pag kayong dalawa. Wild na tipong proud ka na siya ang nililigawan mo o siya ang mahal mo pag nasa harap ka ng ibang tao. Nakakatuwa pag ganun."
"galing naman ng tutor ko. Teka... sauli ko lang to..."

Tapos yun. Sinauli na niya yung plato niya.

Naglakad na kami. Mas ginusto ko kasing maglakad kesa sumakay ng tricycle. Sabi ko kasi iniwan ko na yung bag ko sa bahay at wala akong nadalang pera kundi 10 pesos lang.

"ay... nakalimutan ko pala."
"ano yun?"
"kung mejo aggressive ka, try mo hawakan yung kamay ni Rai ng matagal. Yung hindi lang as in hawak. Crossed fingers. Naalala ko yung ex ni Rai eh. Kasi kahit hindi pa nagiging sila non, naghhold hands sila tapos yun na. sila na. pinakagusto ata ni Rai sa isang guy yung malambot yung kamay eh."
"talaga?"
"at yung hindi pasma. Haha. Naalala ko yung nandiri daw siya nung hinawakan daw siya nung ex niya na pasma ang kamay nung lalake kasi kinakabahan."
"ah... pateesting ah."

Dugdug. Dugdug.

Hinawakan niya yung kamay ko. Crossed-fingers. Kinabahan ako lalo. Hinahawakan ako ni Kyle ngayon... hindi siya nahihiya kung sa public... hindi siya natatakot na may makakita sa amin... basta hawak niya ang kamay ko...

Dugdug. Dugdug.

Testing lang Xei. Wag ka masyadong illusionada jan. Hinahawakan ka lang niya para testing. Tingnan mo, after 10 seconds, bibitawan na niya yung kamay mo at tatanungin kung malambot ba at kung namasma ba...

10...
9...
8...
7...
6...
5...
4...
3...
2...
1...
0...

Hindi parin.

Isa pa...

10...
9...
8...
7...
6...
5...
4...
3...
2...
1...
0...

Wah!!! Kinikilig na ko!!! Well, kanina pa ko kinikilig pero... lalong lumalakas yung pintig ng puso ko. Grabe... hindi ba niya naririnig? Ako rinig na rinig ko kahit pa may mga abarurot ng mga tricycle.

Shoot. Malapit na pala yung bahay namin. Maghihiwalay nanaman kami ng landas. Ako na lang ulit si Xei na simple, at siya na si Kyle na di maaabot.

Nung andun na kami sa street ng bahay namin, binitawan na niya yung kamay ko. Yun na yung pinaka mahabang hawak ko sa kamay ng isang lalake. Mas mahaba pa dun sa hawak ko sa kamay sa tatay ko.

"ano... okay ba?"

Ngumiti ako.

"astig. Hindi namasma? Malambot?"

"oo nga."

"yes! May pag-asa!"

Ayun. Nalungkot nanaman ako. Pero di ko siya pinahalata. Natural.

"ay teka... may bibigay ako sayo."

May dinukot siya sa bag niya. Siyempre malamang naghintay ako. Ano yung ibibigay niya? Sulat nanaman para kay Rai?

"eto oh."

Hindi siya sulat. Bracelet. Ano kaya sa susunod ang ibibigay niya naman kay Rai? Singsing na may 'will you be my gf'?! hai... sigh.

"Okay... ibibigay ko sa kanya."

Kukunin ko na sana nung bigla niyang nilayo.

"hindi to para sa kanya... para sayo to."

"para sa kin?"

"oo... para sayo..."

"siguro para talaga kay Rai yan... pero dahil napaiyak mo ko kanina saki—"

"kung ano man yung sasabihin mo, hindi po iyon. Binili ko siya kagabi. Naisip ko na... magkuya na nga tayo, magbest friend pa tayo. Kaya eto... bracelet para sayo. Para sa lahat ng ginawa mo."

"di mo naman kailangan na suhulan mo pa ko."

Joke ulit yon pero sineryoso niya ata.

"suhol?! Hindi no. sige ka, ako naman ang iiyak."

"weh. Oo na joke lang. pero... kung friendship bracelet to, bakit wala ka?"

"iisa lang yan eh."

"impossible!"

"dapat nga dalawa bibili ko... isa para sa kanan mo, isa para sa kaliwa mo."

"niye. Kala ko naman isa para sa kin tapos isa para sayo."

"siyempre joke lang. haha. Kaya ko talaga yan binili kasi iisa na lang yan. Alam mo yun. Orig."
"pano magiging orig? ibig sabihin marami ng nakabili nung iba kaya di parin yun orig."
"talo na ko..."
"eto naman! Joke lang..."

Tapos ngumiti siya... ang nakakamatay niyang mga ngiti. Nung ngumiti na din ako, sinuot niya yung bracelet sa kin. Hai. Nakakatunaw. Sana lagi kaming ganito... sana ako na lang... bakit kasi... hindi na lang ako...

"ingat ka ah."
"ano ka ba... jan na lang ako eh. Ikaw ang mag-ingat."
"opo nay."
"hindi mo ko nanay... little sister mo ko..."
"haha... ikaw talaga..."

Tapos...

Tapos...

Tapos...

Dugdug. Dugdug.

Hinalikan niya ko sa noo.

Ngumiti siya. Napatulala lang ako. Pero nagrelease ako ng parang ngiti na may hinga para naman may reaksiyon ako. Pero sa totoo lang... napatulala na lang ako bigla.

Sumakay na siya ng jeep na dumaan. Dun na tapos ang araw.

Pero hindi pa dun natatapos ang tibok ng puso ko para sa kanya.

CHAPTER 24

[Last Step: Be Hers]

Nakatingin ako ngayon sa blackboard at sa teacher naming nakatalikod sa amin at nagsusulat ng lecture. Wala akong maabsorb. Parang ang tingin ko lahat ng sinusulat niya eh puro kyle kyle kyle kyle kyle. Nakakaduling.

Nung recess, pumunta kami ni Marj sa canteen siyempre para bumili ng pagkain. Hindi ko alam kung bakit wala ako sa sarili. Siguro kasi ang init init.

"Xe, si computer o."

Si Marj talaga. Oo nga pala. Ang computer eh si Kyle. Nanggaling siya sa PC na ang totoo namang ibig sabihin eh prince charming. Haha. Ang corny talaga nitong babaeng to.

"Yah. Alam ko."
"Diba may klase sila?"
"baka walang teacher."
"ibig sabihin wala din tayong English! Yehey!"
"wag ka ngang maingay. Sabihin nila malaking deal na wala silang klase."
"wala ngang deal! Pero imaginin mo naman! Haha! Hindi ko pa kasi tapos book report ko eh!"
"kaya naman pala ang saya mo."
"papalapit sila."

Tumahimik na ko nung sinabi yun ni Marj at basta na lang kinain yung baked mac. Hay. Di ko nga ba alam. Parang ayoko siyang Makita ngayon. Para akong kinakabahan na may masamang mangyayare.

"Xe, usap tayo mamaya ah."
"Saan?"
"Dun ulit. Sa likod."
"Oo nga no. hindi man lang namin alam kung san kayo naguusap."
"dun sa likod ng dorm."
"eh? Dun din yun sa likod ng principal's office ah."
"hindi dun. Pero malapit."

"wag kayo dun. Baka mapagkamalan pa kayong kayo."

"ay nako Chris. Eh di kung gusto mo magusap kayo ni Xei sa harap ng faculty room para pagkamalan kayong kayo."

"gusto mo bang prituhin kita ng buhay ha Ex?!"

"ayoko ng prito. May mantika yun. Steam na lang."

Tumawa kaming dalawa. Nanggigil pa nga si Chris kay Marj kaya yun. Nagpaluan sila sa may canteen. Kaming dalawa naman ni Kyle, nakatingin sa kanila.

Tapos bigla na lang ako napatingin kay Kyle.

Dugdug. Dugdug.

Tapos napatingin si Kyle sa akin.

Dugdug. Dugdug.

Mga 5 seconds kaming nagkatinginan ng mata sa mata. At ewan ko ba. Naisip ko nung mga panahong yun na mahal ako ni Kyle. After nun, sabay naglayo yung mga tingin namin.

Dugdug. Dugdug.

At sa di inaasahan pagkakataon, tinugtug yung akap ng imago. Luma na yung kantang yon. Pero sa tuwing tinugtugtog yun, parang feeling ko bumabalik ako sa second year kung san tinititigan ko lang siya.

Sabihin sa kin lahat ng lihim mo. Iingatan ko.

Ibalin sa kin ang problema mo. Kakayanin ko.

Napabuntong hininga ako.

"Kapatid."

"ha?"

"la lang. excited na ko makausap ka."

Dugdug. Dugdug.

"Ano ba naman yang pinagsasabi mo kuya."

"yun lang naman kasi bumubuo sa araw ko eh. Pagkausap kita, ayun na. kumpleto na."

"niye. Corny mo."

"oo nga totoo!"

Tapos nagtawanan kaming dalawa.

Napatingin sa amin si Chris at Marj na parang nagtaka kung bakit sabay kaming tumawa. Tapos napatigil kami. Ewan.

Nung physics, inutusan ako ng teacher namin na kunin yung mga test paper sa table niya. Eh ako naman, lakad ako.

On the way, nakita ko si Chris. Napangiti ako pero di siya ngumiti sa kin. Siyempre, sino bang di malulungkot nun diba?

Nung kinuha ko yung mga test papers, nakasalubong ko siya pero di ko na siya tiningnan. Baka kasi simangutan pa niya ko ulit.

Hai.

Ano na bang nangyayare? Di ko na alam.

Dumating na yung dismissal. Yung usual kasi, pupunta na si Kyle dun sa likod ng dorm. Maghihintay. Tapos ako, ihahatid si Marj at Chris sa may labasan. Pero ngayon... parang ayoko.

"Marj, kayong dalawa na lang. dederecho na ko dun sa likod ng dorm."

"bakit?"

"eh sige na..."

"o sige. Ay teka, washroom lang ako. Pabantay ng gamit."

"okay sige."

Tapos habang naghihintay, nakita ko si Chris na papalapit. Gusto ko sana umalis pero nagbabantay ako sa gamit ni Marj. Tumungo na lang ako para di ko na makikita yung reaksiyon niya.

"Sorry."

Napatingin na lang ako sa kanya nung binulong niya yan. Di ko ba alam. Parang may mabigat na pakiramdam.

"alam ko namang wala akong karapatan eh. Pero... nagseselos ako."

"wala kang karapatang magselos... hindi naman kami—"

"minsan ba nagtataka ka kung bakit ikaw lang ang gusto makasama ni Kyle?"

"hindi... alam ko kasing tulay lang ako."

"sigurado ka bang si Rai ang nililigawan ni Kyle?"

"pano mo nasabi? Oo naman para nama—"

"sa tingin ko kasi... parang ikaw na."

"ano ka ba dad. Pagisipan mo nga yang mga sinasabi mo..."

Nakita ko na hindi pala sa direksyon ko nakatingin si Chris. Sa iba siya nakatingin.

"naiinis na ko sa kanya. Di ko ba alam kung talagang gusto ka lang niyang nasasaktan. Pero alam ko naman kung gano yun kamanhid kaya alam kong hindi pa niya alam na may gusto ka sa kanya. Pero... di ko alam. Naiinis na ko. Minsan gusto ko nalang siyang suntukin. Hindi nga ata minsan... palagi na eh. Nakwento niya sa kin yung isang gabi. Hinalikan ka niya sa noo at yung nagholding hands kayo. Sinabi niya kung gano kalambot yung mga kamay mo. Naiinis ako."

Sinabi niya yun? Lumalakas yung tibok ng puso ko. Parang sumasaya? Pero alam ko naman hindi ako dapat maging masaya dahil itong taong to... si Dad... Si Chris... naghihintay siya sa akin.

"nung sinabi niya yun, tinanong ko siya kung may gusto na siya sayo. Sabi niya wala. Kapatid lang daw. Pero ikaw daw nagkukumpleto ng araw niya. Sumasaya daw siya. Ang kumportable daw niya kasi sayo. Naiinis ako sa kanya."

"pabayaang mo na dad."

"pano ko pababayaang? Mahal kita Xei. Alam mo naman yun diba? At ang pinakaayoko yung sinasaktan ka.

Papaasahin ka. Alam kong gusto mo siya. At alam kong masaya ka pag kasama mo yung sira ulo na yun. Kahit nga ayokong magkasama kayo, hinahayaan ko na lang kasi... sa kanya ka masaya."

Tapos lumabas na si Marj. Nagbbye sa kin si Marj pero si Chris hindi.

Pumunta na ako sa likod ng dorm. Andun na si Kuya na naghihintay habang nakaupo. Yung lakad ko mejo mabagal. Di ko nga ba alam. Dapat kasi masaya ako dun sa sinabi ni daddy eh. Pero parang ang sakit sa puso na galit sa kin si Chris.

"bat ang tagal mo?"

"ah la naman. Uh... kuya..."

"ano? Umupo ka kaya muna?"

"ah oo nga."

Tapos umupo na ko sa tabi niya.

"kuya... sabihin mo nga... ano ko sayo?"

"ha?"

"ano ako sayo... wala lang."

"sa akin? Para kang... heartbeat."

"heartbeat? Bakit?"

"ewan ko. Pag nakikita kita, yun ang naisip kong salita. Heartbeat. Para kasing bagay sayo."

"bagay sa kin?"

"oo. Di ko nga alam eh. Pero mula nung una kitang nakita, iba yung napansin ko."

"na alin?"

"hindi naman sa napansin. Pero parang pag lalapit ako sayo, parang may tunog ng drums? Mabilis na tunog. Eh naisip ko nga tibok ng puso mo yun eh. Pero ano namang dahilan na titibok ang puso mo diba? Tsaka, physically impossible ang marinig mo yung heartbeat ng isang tao... diba?"

Sh*t.

Sorry nakapagmura tuloy ako. Pero... honestly... naririnig niya yun? Bigla akong sumaya. Sumaya dahil naririnig niya. Kahit manhid siya... masaya akong naririnig niya...

Masaya akong naririnig niya.

"uh... ano na bang paguusapan natin kuya?"

"ewan. Tips ulit?"

"ay teka... ano ng progress niyo ni Rai?"

"ayun. Lagi nga akong napapaunli dahil sa kanya. Ayos naman kami. Nung isang araw hanggang alas kwatro ata kami magkatext."

Oops. Nalungkot ako. Alas kwatro? Too much yun ah. Halata ngang gusto nila ang isa't isa. Impusible yung sinasabi ni Chris sa kin na ako ang gusto niya.

"tapos telebabad."

"anong pinaguusapan niyo?"

"Pag sa text marami. Nagkwekwentuhan kami kung anong nangyayare. Sa phone paminsan minsan lang kasi sa dulo, wala akong nasasabe."

"eh bakit hindi mo siya kausapin sa personal?"

"eh. Wag na."

"bakit? Ano ka ba... dapat lalapitan mo din siya."

"nilalapitan ko din naman siya. Kaso minsan lang kasi hindi sabay ng sked."

"eh bat ako... nakakausap mo..."

"ikaw? Eh natural na yun. Nagkikita tayo eh. Pero kami hindi. Hindi kasi siya palabas ng room niyo eh."

"impusible. Lage kaya siyang lumalabas."

"eh ewan. Ay teka... apir tayo."

"ha?!?!"

"Apir tayo. Pero wag mo tatanggalin yung kamay mo ah."

Tapos nagappear kami.

"ayan."

Tapos nung binuka namin, magkaduktong yung dalawang curve dun sa mga palad namin. As in exacto. Nakakatuwa nga eh.

"tapos?"

"alam mo sabi nila, pag nagappear daw yung 2 tao tapos nagkadutong to, soulmate daw kayo. Ibig sabihin, soulmate kita."

Dugdug. Dugdug.

"ano naman?"

"wala naman. Di man tayo magkatuluyan, at least alam mong soulmate mo ko."

"hindi naman lahat ng soulmate nagkakatuluyan eh..."

Example na lang... KAMI. Soulmate pero impusibleng magkaron ng relasyon.

"oo nga. Malay mo lang sa dulo pala..."

"ano?"

"wala."

Tapos tumayo siya. Sabay bulong. Di ko narinig yung bulong niya kaya hinayaan ko na lang.

"Xei..."

"ha?"

"bukas..."

"ano?"

"birthday ni Rai bukas... diba?"

Shocks. Oo nga. Birthday ng pinsan ko bukas. Tapos dulo pa ng buwan.

"ay oo nga no! birthday niya bukas."

"sana makatanggap ako ng regalo."

"kuya, siya ang may birthday..."

"oo nga."

"eh anong sinasabi mo?"

"bukas... bukas ko na siya tatanungin kung pwede bang maging kami."

SILENCE.

Napatingin ako sa kanya. Nakaupo ako pero nakatayo lang siya. Lumakas yung hangin. Biglang lumakas. Pagabi na nun. Binuksan na ni manong guard yung mga night lights.

Tumayo ako at pinilit kong ngumiti. Iningatan kong wag tumulo yung mga luha ko.

Pero... hindi ako nagsucceed. Tumulo siya.

"Xe! Ui! Bat ka umiiyak?"

"natutuwa kasi ako. Sa wakas! Magbubunga narin yung pinaghirapan kong tulay!"

Sinigaw ko yun. Pero walang galit. Sigaw na dulot ng lungkot. Bukas, wala na akong kwenta. Eto na pala yung huli naming paguusap dito.

"tingin mo ba may pag-asa ako."

"hindi na yun tinatanong ano ka ba."

"ayan na. gumaganda ka nanaman."

"ngayon mo na sabihin na maganda ako... dahil bukas, hindi mo na yan masasabi sa kin."

"bakit naman?"

"kasi... kasi... iba na ang sasabihan mo niyan."

Kinuha ko na yung bag ko. Gusto ko tumakbo pero di naman pwede. No choice. Kailangan kong magsalita.

"kuya, alis na tayo."

Di na ko nagsalita. Naglakad na ko. Hindi ko na tiningnan kung nakasunod nga ba siya sa kin. Pero nararamdaman ko naman na nasa likod ko siya hanggang pumasok na ko sa bahay.

Malapit na matapos ang storya naming dalawa... na hindi man lang naguumpisa.

CHAPTER 25

[They are. They will be.]

MUGTO.

Mugto ang mga magaganda kong mata.

Well honestly, yun lang naman talaga maganda sa kin... mata. Diba nga? Tapos ngayon, mababahiran na siya ng dugo. Hawak ko yung cutter ko ngayon. This is my DARKEST secret ever. I talk to a cutter. I keep a cutter in my pocket. My cutter is my pal.

AH!!! Ano ba! Nagiging miserable ako dahil lang sa kanya?! Ni hindi pa nga naguumpisa ang storya namin eh. Ano ba naman Xe. Madami pa naman diyan diba? Hindi lang naman siya ang anjan. Let them be.

Sila na. sila na habang buhay.

Don't be too insane Xe. Ayaw mo naman siguro malulong sa drugs diba?

RING.

Nagring yung telephono nung gabing yun. Di ko alam kung kailangan ko talaga siyang sagutin. Pwede bang iwan na lang na nagriring?

"Hello..."

"Xe!!!"

"O... Rai..."

It sucks. It sucks hearing her voice. AH! Wag ka ganyan please... Xe... you're transforming into a monster... pinsan mo siya, remember? Hindi naman siguro kayo magaaway dahil sa lalake diba? At saka... kasalanan mo yan... first of all, natakot ka na magtatap kay Kyle... you're afraid to be rejected... ayan... ayan ang napala mo ngayon.

"birthday ko na bukas!"

"Uh... oo nga..."

"my party dito sa bahay... punta ka ah?"

"uhm... baka kasi..."

"wag mo sabihing di ka pwede! If ever na di ka pwede, first time mo na di pupunta sa mga kainan dito sa bahay... sige ka... magtatampo ako..."

"Baka kasi maging busy ako eh..."

"don't worry... invited ang buong klase natin... andun si Marj."

"ah... o sige... I'll try..."

"and guess what..."

"ano?"

"ininvite ko din si Kyle at Chris... siyempre dapat nga si Kyle lang eh. But for you, inimbitahan ko si Chris..."

"ah... ganon..."

"at alam mo... sana dun na ko tanungin ni Kyle... bukas! Kasi if ever... sasagutin ko na siya!"

What the...

"uh sige tawag na ko ni mama."

DIAL TONE.

Tears. Tears. Tears. Ano ba. Bakit ba kailangan maging ganito kakomplikado ang buhay? Pinaparusahan na ba ko dahil sa mga kasalanan ko?

Nakatulog ako... at pagkagising ko... came the worst day ever.

"Xei... Xei... anjan na si ma'am."

Eto na yung seventh time na ginising ako ni Marj. Kasi seventh subject na namin. Halatang mugto yung mata ko kaya ayokong itaas yung ulo ko. Itatanong pa nila kung bakit ganon yung mata ko... diba?

"Xei... Xei..."

"anjan na ba?"

"hindi... tapos na ang klase at walang klase susunod."

"ah. Okay."

Sabay tungo.

"xei ano ba! Hindi ka ba nagugutom? Malapit na magdismissal ni hindi man lang kita nakitang bumangon. Buti na nga lang naiintindihan ka ng mga teachers eh. Tatal sabi nila ikaw lang naman daw yung hindi natutulog sa klase."

"eh? Nakakaflatter."

"hindi ba pwedeng iangat mo yang ulo mo pag magsasalita ka?"

"ayoko."

"ano bang nangyare... ha? Si Kyle ba?"

"wag mo nga lakasan yang boses mo."

"sige ka sisigaw ako ng pangalan niya."

"sigaw mo. Magsisisi kang naging kaibigan mo ko."

"Xei naman eh!!! Ilang beses na sumilip si Kyle at Chris dito alam mo ba yun? Pero tulog ka lagi."

"ok."

"halika nga, usap tayo."

Tapos hinila niya ko papunta sa banyo. Ayoko talaga pero sa sobrang lakas niya eh nahila niya ko. At yon. First time kong Makita yung sarili ko. May orange mark na ko sa noo at sobrang halatang umiyak yung mga mata ko.

"tingnan mo nga yang sarili mo. Para kang nakahithit ng marijuana."

"masarap ang marijuana, kaya hindi magiging ganyan ang mata mo."

"ano ba!!!"

"gusto ko magpahinga... please. I wanna end this day."

"pati ba buhay mo gusto mo na magend?"

"okay lang."

"p*cha naman eh. Ganyan ka ba pupunta sa birthday ni Rai?"

"siguro."

"ano ba. Ayusin mo nga yang sari—"

"Marj... please... ngayon na sasagutin ni Rai si Kyle... okay? Leave me alone."

Umalis na ko ng banyo at agad pumunta sa room. Tumungo agad ako na walang pinapansin. I know everybody wanted to know the hell why pero the hell din ko sila sasagutin.

"Xeì..."

Narinig ko yung boses ni Chris.

"Xeì... alam ko na... sinabi sa kin ni Marj..."

"Xeì... kung ayaw mo kong kausapin... baka si Chris gusto mo... hinila ko na siya dito..."

"Xeì..."

"ayokong makipagusap sa kahit na sino."

"Xeì."

Shoot.

Pati ba naman yung taong least na gusto ko marinig eh nandun din?!

"Xeì... kapatid... anong problema?"

"bat ka andito, hindi naman kita tinawag ah!"

"Eh gusto ko lang naman—"

"pare please. Ikaw ang—"

Inangat ko na yung ulo ko bago pa man masabi ni Chris yung dapat niyang sabihin. I'm a good liar. Alam ko yun.

"namatay aso ko."

Natahimik siya. Natahimik sila. Yun yung rason na naalala ko. Yung rason niya kung bakit siya umiiyak nung una kaming nagkita...

"okay... naintindihan ko."

Tapos umalis na si Kyle. Si Chris nag sigh tapos umalis narin. Si Marj umupo at nagopen ng notes. Ang pangit. Ang pangit ng sinabi ko. Ang pangit ng ugali ko ngayong araw na to.

"Xeì..."

"ha..."

"iwasan mo na siya... kung siya lang naman ang nagpapaganyan sayo... kahit mahal mo yung ungas na yun... try mo lumayo ng konti... wala namang mawawala..."

Totoo. Wala namang mawawala.

Nagempake na ko ng mga gamit para umuwi. Sa ngayon, wala na kaming paguusapan kaya alam kong hindi na ko dapat pumunta sa sinumpang lugar na yon.

Dapat nung una palang... iniwasan ko na. sabagay... ang pagsisisi ay nasa huli. Kalian nga ba nagsisi ang tao nung una pa lang?

"Xeì."

"bakit?"

"siguro naman pwede ka ng sumabay sa amin ni Marj."

"ayoko."

"diba... pupunta tayo sa party ni Rai?"

Oo nga pala. Halos nakalimutan ko na yun.

"oo nga."

"tara."

Binibitbit niya yung bag ko. Kahit ayokong bitbitin niya yun, hinayaan ko na lang. wala kasi akong lakas para magsalita.

"hindi na ba natin isasabay si Kyle?"

"ayokong isabay natin yung taong nanakit sa babaeng mahal ko. Sira ulo ka ba ex?"

"sabagay... hindi ko nga gusto sumabay sa tin ang nanakit sa best friend ko."

Natouch ako sa dalawang to. Napangiti ako.

"uy teka pasabay!"

Narinig ko siyang papalapit sa amin.

"pwede ba, lumayo ka na?!"

"o, teka, anong problema mo, ha ex?!"

"wala naman. Naiirita ako pag nakikita kita."

"namimiss mo ko?!"

"tumahimik ka nga."

"Kyle..."

Napatingin silang lahat sa kin dahil parang first time kong magsalita na walang lungkot... well, meron... pero sabi ko nga... I'm a good liar. Kaya kong itago yung sakit na nararamdaman ko...

"dapat... sumabay ka kay Rai... di ba?"

Tapos ngumiti ako. Isang aktong ikinagulat ni Marj at Chris. Ngumiti din si Kyle saka niya pinat yung buhok ko.

"condolence sa aso mo."

Tapos ngumiti siya at pumasok na sa room namin.

Naramdaman kong nasaktan ako. Pero naramdaman ko din na nasaktan si Marj at Chris para sa akin. Yinakap ako ni Marj tapos hinawakan nilang dalawa yung kamay ko... si Chris sa kanan, si Marj sa kaliwa. Sabay kaming pumunta kena Rai.

Pagdating namin dun, nakasalubong ko sina tita, tito at yung iba ko pang pinsan. Naalala ko na may 8 birthdays siya all in all. 5, 7, 10, 11, 12, 14, 16 at ngayong 17 na siya meron parin. Eh ako nga 7 years old lang ako napaparty and that was the end of it. (siyempre except nung 1st birthday talaga dahil wala pa naman kaming kamalay malay nun.)

Naghappy birthday na kaming lahat. Ako nakangiti lang. gusto ko na umuwi.

Nagkainan na. sa totoo lang ayokong kumain. Gusto ko ng umuwi.

"uuwi na ko."

"bakit naman?"

"agad?! Dami pang food oh!"

"gusto ko na umuwi."

"o sige sama na kami sayo."

"hanapin ko lang si Rai, magpapaalam na ko."

So hinanap ko na si Rai. Sabi ng mama niya nasa garden daw nila. Eh dalawa kasi yung garden nila. Mejo may pagka nature lover kasi sina tita at tito.

Paglabas ko, andun silang dalawa. *Silang dalawa.*

Papasok na sana ako para hindi makaistorbo nung narinig ko yung tanong na gumunaw ng mundo ko... isang tanong na ako din naman ang may dahilan kung bakit niya tinatanong yun... dahil... pumayag ako maging tulay nga nila... diba?

"Rai... okay lang ba sayong maging akin?"

Alam niyo ba kung ilang karayom ang tumusok sa puso ko? Parang bawat Segundo na dumadaan eh may tumutusok. Sobrang sakit... ang sakit sakit...

"hindi na yun tinatanong Kyle... Oo..."

Para akong dinaanan ng pison sa mga sinabi niya... di ko matanggap. Ang tanga tanga mo Xei. Pumayag ka maging tulay. Pumayag ka... at ngayon... eto na... ang sakit diba?

Pagtingin ko, magkayakap na silang dalawa at para silang timang na sumasayaw sa ilalim ng langit.

Gusto ko umulan.

"Xei... andito ka pala!"

Sinigaw sa kin yun ni Kyle. Ang manhid talaga.

Shoot. Lumuluha pala ako. Sana ngayon lang... kahit ngayon lang... gusto ko umulan.

PLOK.

At biglang bumuhos ang malakas na ulan. Sobrang lakas ng ulan.

pumasok lahat ng nasa labas sa loob. Pero ako? Binuksan ko na yung gate at tinahak ang malungkot na daan...

...mag-isa.

CHAPTER 26 **[I Need an Umbrella]**

Binuksan ko yung gate. Wala akong pakielam kung mabasa man yung notes ko o yung libro ko. wala din akong pakielam sa mga taong sumisigaw ng pangalan ko at pinapabalik ako.

Gusto ko lang mapagisa.

Gusto ko lang umiyak.

Gusto kong mawala.

Bigla ko tuloy naalala yung araw na kung saan hinabol ko pa siya hanggang sakayan ng jeep para lang iabot yung payong.

Nakakaasar lang dahil... hindi niya yun magawa sa kin. Hindi niya kayang habulin ako para iabot ang isang payong inaasam ko.

Pero ano pa nga bang kwenta nun kung basa na ko?

Ang sakit. Ang sakit pala marinig yung mga salitang yun. Nakakamatay. Nakakamatay. Para akong pinapatay unti unti. Gusto ko magpatong ng metal sa ulo ko para tamaan ako ng kidlat para mapantayan yung sakit na nararamdaman ko.

Rai... okay lang ba sayong maging akin?

Ang sakit. Kung tutuusin napakaromantic ng pagkasabi niya. Pwede namang 'can you be my girlfriend' na lang o kaya 'pwede mo na ba kong sagutin'...

But I'm sure, guys would not let themselves say that... right?

Kailangan romantic. Kailangan kilig to the bones. Kaya naman sobrang nasaktan ako nung nasabi niya yan. P*cha. Ang sakit. Maging kanya?!?!?! Oo na! kahit sino naman na tanungin niya papayag eh...

I need an umbrella.

Kailangan ko ng isang taong magdadala ng payong at sasabihing, 'Xei, hindi lang siya.' Alam niyo yun? Sobrang sakit. Yung ulan parang unti unting pumapasok sa lahat ng butas ng katawan ko papunta sa mahina kong puso...

Ambigat ng damdamin ko ngayon. Mas mabigat dun sa feeling na soaked na ko. nalulunod na ko. would someone save me?

Sumigaw ako. sumigaw ako kasabay nung kidlat. Ayokong may makarinig. Umiiyak ako para walang makahalata na umiiyak ako. kahit sino pang sumunod... madali lang naman magdahilan. I'm the best liar ever.

"Xeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!"

Narinig ko yung sigaw na yun kahit kasabay yung kidlat at yung malakas na hangin. Kasalanan mo kasi Xei... di ka nanood ng news report kanina... di ka tuloy nakapagdala ng payong.

Hindi ko makita. Nung una silhouette pa lang... hanggang sa lumapit na isang nilalang. Hindi ko alam kung gusto ko ba talaga siya makita sa oras na ganito. Hindi ko rin alam kung gusto ko siyang itaboy dahil sa sakit ng

nararamdaman ko.

"Kyle?"

"Sira ulo ka!!! Bat ka nagpaulan?!?!"

Oo. Sira ulo ako.

"umalis ka na nga."

"tingnan mo basang basa ka oh!"

Dalawa yung payong na dala niya. Yung isa hawak niya at yung isa nakasilong samang dalawa. Para ngang ewan eh.

"itabi mo na nga yan."

"yung alin?"

"yung payong."

"ha?!"

"yung payong."

"bakit?! Magkakasakit ka niyan!"

"tabi mo na!"

"Baliw ka pala eh. Tingnan mong basang basa ka na—"

"yun nga eh. Ikaw ang baliw. Kita mong basa na ko. ano pang silbi ng isang payong?"

Di ko masabi na kanina ko pa siya hinihintay. Di ko masabi na kanina pa ko nagmamakaawa ng isang payong. Haha. Ang papansin ano? Pero gusto ko maramdaman na mahalaga din ako sa kanya...

"kahit na—"

"kyle... ano pa bang silbi?! Ano pang silbi ng isang payong kung naulanan na rin ang papayungan mo? Ano pang silbi kung nasaktan na siya?!"

Teka. Ano na ba tong pinagsasabi ko.

"gumaganda ka."

Baliw pala to eh. Ngayon pa niya ko sasabihan ng—

Teka... sinasabi lang niya yan pag umiiyak ako... ibig ba sabihin alam niyang...

"pano mo..."

"alam kong bobo ako. pero kahit papano, may ipagmamalaki ako. may isa akong maipagmamayabang sa lahat. alam ko ang pagkakaiba ng ulan sa luha."

"iwan mo na nga ako."

Aalis na sana ako nung may sinabi siya. Hindi ko kinuha yung payong na binigay niya.

"naaalala mo pa ba yung una mo kong nakita? Dun sa likod ng dorm?"

Napatingin ako sa kanya. Oo naman... pano ko nga ba makakalimutan yun...

"yung sinabi kong namatay na yung aso ko?"

"o ano naman..."

"kasinungalingan yun."

Ano daw? Di ko masyado naabsorb nung una hanggang sa... shoot. Nagsinungaling siya? Na namatay yung aso niyang si brown? Ibig sabihin wala talaga siyang aso o ano?

Pero... ano yung dahilan?

"talaga... eh di anong dahilan?"

"lam mo... umiyak ako nun dahil kakabreak lang namin nung huli kong gf nun."

Ang labo. Akala ko ba wala pa siyang sineseryosong gf? Bakit naman niya iiyakan yung hindi niya sineryosong gf?!

"kahit hindi ako seryoso sa lahat nung mga yun... masakit parin pag hinihiwalayan nila ako. ibig sabihin wala akong kwentang mag alaga. Wala. Naiisip ko na magaling akong magpacute sa kanilang lahat... pero sa huli nagiging burden na nila ako kaya nakikipagbreak sila sa kin. Tatawanan ko lang yun sa harap ng mga kaibigan ko... pero

pag ako na lang mag-isa... naawa ako sa sarili ko... dahil di ako marunong magmahal..."

Natahimik ako. gusto ko maging bato ang puso ko. bakit ba kailangan niyang sabihin sa kin yan?!?!

"kaya nung sinabi mong namatay ang aso mo... alam kong di totoo yun."

"kyle, ibig ba sabihin porke sinabi mong namatay yung aso mo at kasinungalingan lang yun, ibig sabihin ba yung akin kasinungalingan din?! Eh pano kung totoo?! Hindi dahil parehas tayo ng rason eh parehas din tayong nagsisinungaling."

"Xei... ano bang nangyayare sayo?"

Shocks. Hindi na ako si Xei. Bakit ba ako sumasagot in the first place? Pwede ko namang iwasan na lang siya at sabihin nung una pa lang na wala akong payong diba pero gusto ko na umuwi?! Ano nga bang nangyayare sa kin...

"Xei... ano bang nangyayare sayo... may nagawa ba akong masama?"

Hindi mo lang kasi alam...

"wala... totoong namatay ang aso ko... bumalik ka na dun... baka hinahanap ka na ni Rai."

"si Rai nga ang nagsabi sa kin na puntahan ka eh."

OUCH.

Sobrang sakit naman nung mga sinabi niya. Nakakaasar. Hindi pala siya whole-heartedly na tumakbo para sa kin...

"alis na ko."

Tapos may narinig akong tumba ng isang bagay. Nung pagtalikod ko...

"para kang sira ulo!!!"

Tapos tumakbo ako. Pano ba naman kasi, hinulog niya yung payong niya. Kahit naman na ganun ang nangyare... mahal ko parin siya...

At hihintayin ko na lang na humupa ang ulan.

Alam kong matagal bago maghilom to... baka nga imposible pa. pero... matutunan ko din yun... sa ngayon... ayokong may mangyare sa kanyang masama... ayoko siya magkasakit... kahit na ganun pa ang nangyare...

Nakatapak siya dun sa hawakan ng payong kaya di ko maiangat. Baliw talaga to. Di ko alam kung gaya gaya ba o ano.

"ano ka ba! Itaas mo nga yan! Baka mabas—"

"baliw ka pala eh. Basa na ko. Aanhin mo pa ang payong kung nabasa narin ang papayungan mo... di ba nga?"

"nako... kyle... sira ka talaga..."

Tapos hinila ko ng sobrang lakas yung payong. Nung hawak ko na, ako na ang nagpapayong sa kanya. Kahit pa alam kong mas matangkad siya sa kin... kaso...

SWOOSH.

May dumaan na sa sasakyan sa harap namin at hinagisan ba naman kami ng baldeng baldeng tubig. Ayon, basa na kami. Basa na siya...

Tumawa siya.

At nakita ko... Masaya siya...

Kaya kahit malungkot ako...

Masaya na rin ako.

Ang labo no? pero... sabihin niyo ng baliw ako... siguro... ganon lang talaga...

"pero alam mo..."

"ha?"

"mas cute ka pag nakangiti ka..."

Napatingin ako sa kanya...

At ulit...

Napaluha ako...

Dumating na sina Marj at Chris. nakita nila na pareho kaming basang basa ng ulan. Siyempre ginawa nila yung ginawa ni Kyle... pinayungan nila kami kahit basa na kami. Pero nagtinginan na lang kami at tumahimik...

"balik na ko."

"anong idadahilan mo kay Rai nian?"

"may kotseng bastos na biglang dumaan at binasa ang kawawang ako."

"sige, ingat ka tol."

Tumingin ako sa kanya ng huling beses. Tinitigan ko siya ng mabuti dahil baka yun na yung huli naming pagkikita...

Naluha ako.

Hindi na siya pwedeng mapasakin...

At ang huling narinig ko sa kanya nung araw na yun ay mga salita na kailangan na lang ibaon sa limot... isang memorya na lang...

"ingatan niyo yang mahal ko ah."

CHAPTER 27 **[Their Happy Days and My Happy Ending]**

Ingatan niyo yang mahal ko?! Sinong mahal niya na tinutukoy niya dun... ako?!

Pssh.

Ilang beses ba niya ko lolokohin? Hindi ko alam kung dapat ba akong ngumiti sa sinabi niya nung isang araw...

Naiinis ako kung bakit ko siya minahal... or Xei ... to be correct, minamahal. Ang weird no. hindi ako naiinis sa puso ko... naiinis ako sa tibok ng puso ko.

Masaya ako nung isang araw. Nung hinalikan niya yung noo o, hinawakan niya yung kamay ko... tapos sabihan pa niya ko ng maganda. Tapos biglang BAGSAK?!?!?! Sobrang bagsak... sila na ng pinsan ko.

Ang sakit naman nun mga kababayan.

Okay enough. Continue life. Kailangan mo yang ituloy. Hindi pa naman katapusan ng buhay diba? Isang lalake palang naman ang nadadaan mo and you don't need to be like that.

Honey usap tayo bukas. Love you.

Rai

!@#\$\$%^&*() !!!!!!!

Ay sorry insan. Wrong send. Sorry talaga.

Rai

Okay lang. di naman sinasadya eh.

Ako

Haha. Super saya ko Xei. ^__^

Rai

It's good to hear that.

Ako

Buti pa siya... masaya. Samantalang ako... naghihinagpis dito. Malapit ba ang pangalang Xei at Kyle para mawrong

send niya yun sa kin?

Nung mga sumunod na araw ay mas lalong naging mahirap sa kin.

Pano ba naman hindi naging mahirap... eh nasa iisang room lang kami ni Rai. Oo. Gusto ko magevolve sa isang mangkukulam. Gusto ko silang kulamin dalawa. Pero hindi... wala akong karapatan. Ako din naman ang may kasalanan... diba?

"Bee, o."

Honey at bee. Honey ang tawag ni Rai kay Kyle at Bee naman ang tawag ni Kyle kay Rai. Nagbigay lang naman si Kyle ng dalawang chippy kay Rai.

"Gusto mo na bang patayin natin sila? Sabihin mo lang... may dala akong cutter."

"wag na Marj. Ayoko ng gulo."

"peste sila. Nanaja ba sila?!"

"hindi naman nila alam eh... hindi niya alam na gusto ko siya..."

"eh... bakit nga ba... hindi mo pinaalam sa kanya?"

"ayoko Marj... wala akong lakas ng loob..."

"anu ba yan!!! Ang corny mo ah! Ayaw mo naman siguro gawing telenobela tong buhay mo eh no?!"

"ayoko Marj... pero... ganon talaga... di naman kasi ako malakas eh... bigla na lang siyang sumipot na parang bula sa buhay ko... hindi ko naman akalain na... ganun na..."

"tapos bigla din mawawala na parang bula... hayaan mo na... andyan pa naman si Chris..."

Si Chris?

"ayokong masaktan yung tao. Sira ka talaga."

"alam mo nagusap kami kanina."

"anong sabi?"

"sabi niya... handa daw siyang maging panakip butas."

"weh?!"

"oo. Sabi ko nga para siyang timang eh. Pero ewan ko dun."

"bakit?"

"gusto daw niya patunayan na kayang diktahan ang turuan ang puso kung sinong mamahalin... at kung sinong kakalimutan."

Sira talaga yun.

"Xei!"

Joog. Para akong nagfroze nung tinawag niya ang pangalan ko. Ayoko na... gusto ko ng lumayo sa kanya... ayoko na siyang lapitan...

"pwede ba lumayo ka na nga sa kanya!"

"teka, ano bang problema mo ha, Ex?!"

"wala naman. Ayoko talagang Makita ka na lumalapit kay Xei."

"tibo ka ba?! Tibo ka no?!"

"oo! Tibo na kung tibo basta lumayo ka lang kay Xei!"

"para tong timang."

"washroom lang ako."

Hai. Di ko na kaya. Sa tuwing lumalapit siya sa kin parang tumitigil ang buong mundo. Sumasakit nanaman... sumisikip nanaman ang dibdib ko na para akong di makahinga.

Tumingin ako sa salamin. Ayan na... umiiyak nanaman ako na parang timang lang...

"Xei..."

Woah!!! Nagulat ako dun. Si Rai yung tumawag sa kin. Nagulat ako nung nasa tabi ko lang siya... bakit ganun... sa tuwing nakikita ko naman siya... sumisikip din ang dibdib ko... di ko kaya tingnan yung mukha nilang pareho...

"may gusto ka ba kay Kyle?"

"ha?"

Mas ikinagulat ko ang tanong... saklap. Sarap sabihin na... oo may gusto ako sa kanya... pero... alam mo yun... pinsan kita eh. Wala akong magagawa... perpekto kayong dalawa... para kayong best couple ever. Wala akong

binatbat... wala...

"may gusto ka ba... kay Kyle..."

"bakit mo naman nasabi?"

"wag mo naman sagutin yung tanong ko ng isa pang tanong..."

"wala... bakit naman ako magkakagusto sa may girlfriend na?"

"eh nung wala pa siyang gf... meron?"

"ano bang meron Rai... bigla ba kayong nagaway? Sabihin mo lang..."

"hindi... kasi... ang weird mo ngayong mga araw na to..."

"hindi no... ano ka ba insan... hindi ko yung magagawa... ever since elementary may nalaman ka na bang nagustuhan ko? Wala... alam ko ang priorities ko Rai... remember? Pagaaral muna bago lahat..."

"oo nga naman... haha... bat ko nga ba natanong? Ewan ko sa sarili ko... sorry ha nagworry lang kasi ako na baka... gusto mo na pala siya..."

"kilala mo naman ako diba? Hindi yung manyayare..."

"tama... hindi yun mangyayare..."

Hindi yun mangyayari dahil nangyayari na.

Aywan ko na nga ba. Siguro dapat na kong bumalik sa dati kong buhay. Yung boring na ako at yung walang pakielam sa mundo...

Nung kalahati ng araw walang klase dahil yung mga teacher nasa urgent meeting. Malay namin kung anong ginagawa. Yung ibang tao nakahiga sa room. Yung iba nagmumusic trip at yung iab tambay sa canteen.

Pumunta ako sa classroom nina Chris. Ibabalik ko yung gunting niya...

"Excuse me..."

Tumigil lahat ng taga section five. Sila kasi yung section na mejo barumbado. Gets niyo naman diba? Para silang mga mambubugbog. Well... lahat kasi sila mejo walang utak... nagtataka nga ako kung bat andun si Chris eh...

"Oh... Xei!"

Nagsigawan lahat sila ng woo. Hindi ko alam pero nagblush ako.

"mga sira kayo!"

Tapos nagbato ng notebook si Chris dun sa mga nangaasar. Nakita ko na wala pala dun si Kyle sa room nila...

"isasauli ko lang naman gunting mo eh."

"ah... ganon ba..."

"sige... alis na ko..."

"uh... teka!"

"huh?"

"usap muna tayo... kung... kung may gagawin ka."

Ayon. Umalis kami dun sa section five tapos nagusap kami sa may bleachers sa may quadrangle.

"ano... kamusta ka na?"

"eto... masakit parin..."

"tss..."

Tapos ginulo niya yung buhok ko na parang si Kyle lang...

"sorry ah... pinipilit kong maging si Kyle para magustuhan mo..."

"di mo kailangan yun daddy..."

"p*cha."

"ha?"

P*cha nga.

Dun ko lang narealize na opposite namin sa bleachers ay si Rai at si Kyle. Masaya silang dalawa. Nakangiti at nagshashare sa iisang juice... sa iisang junkfood...

"sorry..."

"di mo kailangan magsorry... alis na tayo dito dad..."

Tumayo na ko...

Tumayo din siya... at hinawakan niya yung kamay ko...

"Xe... kung di niya kaya... ako gagawa..."

Hindi ako napatingin sa kanya pero dun sa dalawa...

Nakita ko na nakatayo na si Kyle at nakatingin na sa direksyon namin...

Dugdug. Dugdug.

Stop that stupid heartbeat will you!!! Wala na siya!!! Wala na!!! hindi siya pwedeng maging iyo... please Xe... open your eyes...

"Xe... mamahalin kita... hindi tulad niya..."

Tiningnan ko siya... si Kyle.

Tiningnan ko siya... si Chris...

Sino bang mahal mo? At sino bang nagmamahal sayo?

"Hayaan mong baguhin ko muna... ang tibok ng puso ko..."

CHAPTER 28

[Teardrops on My Guitar]

Aaaaah!!! Hindi dapat ito ang buhay ko!!! Hindeeeee!!!

I wanna go back to the real me. To the past me. To me. Ayoko na ng ganito. Sobrang sakit na nakikita silang dalawa na pakalat kalat...

Nagddrawing ako sa notebook ng mga puso na nawawasak. Si Marj lang nakakakita nun. Siyempre... ang makakakita lang naman ng ginagawa mo eh yung katabi mo. Eh si Marj lang naman katabi ko dun...

"Woi. Narinig mo yun?"

"ha?"

"recital na daw bukas."

"recital?"

"oo. Duh!!! Recital!"

"ah recital..."

"omg... ano na kayang gagawin ko..."

"mag... flute ka na lang ulit."

"yun lang naman ang alam ko eh. Pero... gusto ko magitara... turuan mo naman ako!"

"ay nako Marj... kung ako sayo magflute ka na lang. ikaw na nga lang tong nakakapagflute eh."

"pssh. Pero mas cute pag gitara."

"kaming mga nagigitara, ang nakukuha lang 97 and below. Eh yung mga kakaibang instruments nakaka 99 o 100."

"may point ka!"

"baba tayo... nagugutom na ko."

"aba... kumakain ka na?"

"kailangan ko pang mabuhay no..."

"talaga?"

Woah!!! Nakakagulat talaga tong si Chris.

"ano pinaguusapan niyo?"

"recital para bukas... kayo, kailan recital niyo?"

"bukas din."

"astig."

"Xe..."

"ha?"

"wala... eto oh."

"ano yan?"

"pss. Wag ka nga magmanhid-manhidan. Di bagay sayo."

"ikaw talaga daddy. Para san to?"

"para palitan na yang bracelet mo."

Nakita ko na suot ko parin pala yung bracelet na binigay sa kin ni Kyle. Di ko ba alam. Parang parte na to ng katawan ko. Di ko siya kayang tanggalin... pag tinanggal ko na... parang... parang kulang na ko.

"uh... kasi dad..."

"kasi di mo kaya?"

"ewan..."

"hanggat may alaala pang natitira... hindi mawawala ang sakit..."

Naisip ko... tama siya... kung hahayaan ko na lang na saktan niya ko... natural masasaktan at masasaktan talaga ako...

Nilagay na niya yung bracelet sa wrist ko. Yung kay kyle brown at light brown. Yung kanya naman white and black...

"thank you."

"la yon. Para sayo."

And then... I have decided.

"Ah Chri—"

"Xei..."

Dugdug. Dugdug.

Napatingin ako sa likod nung tinawag niya ko. Oo... siya. Si Kyle. Sino pa nga ba ang nagpapatunog sa puso ko ng ganon? Di ko alam... siguro nga may lahi akong masokista...

"bakit?"

"samahan mo naman akong canteen..."

"hindi mo siya yaya."

"yan ka nanaman Marj nangaaway ka nanaman."

"layuan mo na nga si Xei! Kayo na ni Rai diba? Hindi na siya tulay or anything?"

"teka, bat parang ang bitter mo?"

"pssh. Bwiset."

Tapos tumayo at nagwalk out si Marj.

"ano bang nangyayare don?"

Sumunod kami ni Chris sa labas tapos andun si Marj na umiiyak. Natouch ako kay Marj. Kita ko kung gano siya kaconcern sa kin na aabot pa sa iiyak siya...

"Sorry Xei... naiinis na ko sa kanya eh. La siyang karapatan saktan ka..."

"hindi niya alam Marj... hindi niya—"

"wui Marj! Ano bang nagawa ko?!"

Tapos nagbigay si Kyle ng panyo kay Marj.

"P*cha. Ngayon mo lang ginawa kanina pa ko umiiyak."

Tapos kinuha ni Marj yung panyo ni Kyle. Pinat ni Kyle yung ulo ni Marj na parang ginagawa niya sa kin. Kakaakyat lang ni Rai nun at nakita ko siyang nakairap.

Alam ko kung gano kaselosa si Rai. Para siyang mangangain ng tao sa mga karibal niya.

"Dad..."

"ah?"

"usap tayo mamaya. Kausapin ko lang to. Bantayan mo muna si Marj."

"sige."

"kuya, usap tayo."

Hinawakan ko yung kamay niya tapos di ko alam kung san kami dapat magtungo. Siguro dun na lang sa canteen. Kunwari magpapasama. Well, yun naman talaga eh. Magpapasama siya papuntang canteen kaya dun narin kami pumunta.

Inabot ko na kay kuya cashier yung potato fries na binili ko. Pero siya... wala paring binibili...

"bat wala ka paring binibili?"

"uh... wala naman talaga ako bibilhin eh."

"ha?"

"wala... para kasing... tagal na nating di naguusap."

"kakakausap lang natin nung isang araw."

"bat parang sumusungit kayong 3 sa kin? Ano na bang nagawa ko?"

"kuya..."

"ha?"

"layuan mo na ko."

Boogsh. It hit me.

Hindi ko alam kung bakit masakit. Pero yun. Nalabas ko na. totoo. Dapat layuan na niya ko. Una sa lahat baka machismis kami. Ayoko nun. Pangalawa... alam ko kung gano kaselosa si Rai. Hindi ko naman hahayaan na pati kaming 2 magaway...

"h—ha?"

"layuan mo na ko. Ayoko ng chismis. May girlfriend ka na. alam mo yun? Dati okay lang dahil hindi naman taga dito yung gf mo nung nagkakilala tayo. Pero ngayon... taga dito na. kaklase ko pa. ang awkward tingnan para kay Rai na lumalapit ka parin sa akin eh tapos na ang pagiging tulay ko..."

"p—pero..."

"may klase na kami. Una na ko."

At sabay akyat sa taas.

Di ko alam kung tama yung ginawa ko pero masakit. Kung sakaling tama man... masakit. Hay. Ilang beses ko na ba nabanggit na masakit? Xei... tama na...

Kinagabihan... wala akong maisip kundi yun lang. para talaga akong ewan... oo... ewan nga.

At biglang tumunog ang tugtog na yun sa radyo. 97.9. first time kong marinig yung kantang yun at parang tamang tama sa kin. As in saktong sakto... saka ko naalala na may recital nga pala bukas.

Kung tutuusin... may choice ako para piliin yung mga alam ko ng kanta. Pero hindi, gusto ko yun hanapin. Kahit man lang sa kanta... malaman ng lahat yung nararamdaman ko.

Nagresearch ako para sa chords. Medyo mahirap, plucking kasi yung nakita ko. Pero nagpuyat ako para pagaralan yun...

Kahit papano... may karapatan din naman akong mailabas to...

Nung mapeh time na namin, pumunta kaming section sa conference room.

"ano kanta mo Xei?"

"Secret."

"secret? Maroon 5?"

"ay grabe... oo."

"eh?"

"para kang sira. Basta, malalaman mo mamaya."

"bakit ayaw mo sabihin?"

"basta."

At nung naglalakad kami...

May bumunggo sa kin...

Dugdug. Dugdug.

Siya.

Pero...

Kasama niya si Rai...

At magkahawak silang dalawa.

"Sor—"

Alam ko namang sorry yung salitang sasabihin niya pero binilisan ko ang lakad para hindi ko na yun marinig. Masyado masakit sa kin ang Makita siya.

Pero teka... ano bang ginagawa nia dito?

Dun ko nalang nalaman na magkasama pala ang section one at five dahil wala daw yung teacher ng section five nung mga oras na yun kaya inabuso ni sir.

Pumunit kami lahat ng papel tapos tiniklop namin at nilagay dun sa box ni sir. Bunutan kasi yun...

Magkakasama kami nina Chris at Marj.

Nung tumalikod ako...

Dugdug. Dugdug.

Napaharap ako agad.

Nakatingin siya sa kin... pero nung mga panahong yun nakasandal si Rai sa kanya... hay. Di ko ba alam kung iniinggit nila ko o ano. Pero alam ko namang hindi...

Malapit na matapos yung period. Malakas yung kutob kong hindi ako matatawag dahil 8 minutes na lang to be exact...

Pero...

"Ui! Xei!"

"ha?"

"nakikinig ka ba?! Ikaw na!"

"ha?"

"IKAW NA!!!"

Kakasink in lang nung sinabi sakin ni Chris at Marj. Nakakainis. Natawag ako. Akala ko pa naman hindi ako matatawag.

Kinuha ko na yung gitara. Okay naman dahil acoustic guitar yun. Choice ko kung uupo at tatayo. Pinili kong tumayo dahil hindi ako makakakanta ng maayos kung nakaupo ako...

Nakita ko silang dalawa.

Parang lalong lumakas yung urge ko para kantahin yung kantang yun...

"Para sayo to."

At inumpisahan ko na.

Drew looks at me, I fake a smile so he won't see

oo... ngumingiti ako ngayon... kahit naman lagi eh... ngumingiti ako para di niya mahalata kung sino ako... kung ano ang tunay kong nararamdaman

*That I want and I'm needing everything that we should be
I'll bet she's beautiful, that girl he talks about
And she's got everything that I have to live without*

Habang kinakanta ko yung linyang yun... napatitig ako kay Rai... oo... perpekto... ang isang babaeng hindi ko dapat tinapatan...

*Drew talks to me, I laugh cause it's so damn funny
That I can't even see anyone when he's with me*

Napatingin ako sa kanya... halos nakalimutan ko na kumakanta pala ako... halos makalimutan ko na... na may tao nga pala sa paligid namin...

*He says he's so in love, he's finally got it right,
I wonder if he knows he's all I think about at night*

*He's the reason for the teardrops on my guitar
The only thing that keeps me wishing on a wishing star
He's the song in the car I keep singing, don't know why I do*

*Drew walks by me, can he tell that I can't breathe?
And there he goes, so perfectly,
The kind of flawless I wish I could be*

Hindi ko na alam kung tama ba tong tibok ng puso ko. Kung kinakabahan nga lang ba ako o dahil hindi ako makahinga... nakatitig siya sa kin...

*She'd better hold him tight, give him all her love
Look in those beautiful eyes and know she's lucky cause*

Alam ko... si Rai na ang pinakamaligaya at pinakamaswerteng babae na nasa mundo ko ngayon... nasa kanya ba naman ang mundo ko... na sa kanya ang tanging hiling ng puso ko...

*He's the reason for the teardrops on my guitar
The only thing that keeps me wishing on a wishing star
He's the song in the car I keep singing, don't know why I do*

*So I drive home alone, as I turn out the light
I'll put his picture down and maybe
Get some sleep tonight*

*He's the reason for the teardrops on my guitar
The only one who's got enough of me to break my heart
He's the song in the car I keep singing, don't know why I do
He's the time taken up, but there's never enough
And he's all that I need to fall into..*

Gusto ko ulitin ang linyang yun... he's all that I need to fall into... at siya lang... oo... siya lang...

Drew looks at me, I fake a smile so he won't see.

PLOK.

Hindi yun ulan.

Nagulat na lang ako.

Nagulat na lang silang lahat.

Nung napaluha ako at bumagsak sa gitara.

Ngumiti ako para walang makahalata. Pero alam ko namang alam ng lahat at nakita ng lahat na nangyari yun. Gusto ko ng matunaw sa harap nila.

Nagkamali ata ako... hindi yun dapat ang kinanta ko... totoo... totoo lahat nung sinabi sa kantang yun... ibahin lang yung Drew ng Kyle...

Shoot. Gusto ko ng mawala... mawala sa mundong to... at mahulog...

he's all that I need to fall into...

CHAPTER 29

[More Cries. Less Smiles.]

He's all that I need to fall into...

Naiinis ako kung bakit yun pa ang pinili kong pangrecital. Di ko naman akalain na magiging ganun. Parang napahiya ako sa lahat.

Nung natapos ako, hindi ko na mapigilan yung mga luha ko. Lahat sila nagbubulungan kung ano bang nangyare sa ken. Ako naman, napapunas na lang ako ng mga mata at back to normal.

"anu nangyare sayo?"
"na carried away lang."

Yun yung dinahilan ko kay Marj... at sa lahat ng taong nagtanong sa kin nung araw na yun. Nakakahiya. Hindi na dapat ako nagpadala sa agos nung kanta.

Bumalik na kami sa room at hindi na ako tinigilan ng tanong. Tinatanong ng lahat ng tao kung may love life na daw ba ako. Sabi ko naman, wala. Ang kulit... ilang beses ko na rin inulit yung 'nacarried away lang' na phrase sa class.

Sumisikip ang dibdib ko. Para akong di makahinga.

Literally.

Tumakbo ako papuntang banyo dahil ayokong Makita nila ako na sakitin. Oo totoo naman eh. Sakitin ako. Di ko nga alam kung may malala na kong sakit or what...

Di ako makahinga...

Tulong.

Nasa washroom ako ng mga babae at nakapaloob sa isang cubicle. Hawak hawak ko yung dibdib ko. Parang inaatake nanaman ako...

No. Can't be.

Lumabas ako ng washroom na parang normal lang pero di ko parin mabitawan yung parte ng uniform ko sa may dibdib ko.

Di ko na ata kaya.

May nakita akong taong papalapit sa washroom. Lalake. Dumodoble na yung paningin ko at para na kong mamamatay.

"Tu—"

Hanggang dun na lang ang naalala ko.

Pagkagising ko nasa ospital na ko at andun si mama at si papa na nakikipagusap sa isang doctor. Nakauniform parin ako pero wala na yung ribbon ko at half open yung blouse ko.

Pagtingin ko sa orasan ko alas ocho na ng gabi. Kung maaalala ko, 4:00 yung recital. Ibig sabihin, kanina pa ko sa ospital?

Naghanap ako ng signs kung anong ospital ba ko naroon. Nakita ko sa paglibot ng mga mata ko ang Manila East Medical Center, sa may Taytay. Mejo malayo sa school ko pero yun na yung pinakamalapit na ospital sa school at sa bahay.

May nakita kong mga bulak sa braso ko. Ibig sabihin ininjectionan ako or something. Nakita na ko nina mama at papa na gising. Pagkatapos nun umuwi na kami.

Feeling ko sobrang haba ng tulog ko kaya pagdating ko sa bahay umupo agad ako at nanood ng tv. Tinatanong ako ni mama at papa kung ano bang nangyare. Sinabi ko lang na inatake ako ng asthma sa school at kabum, di ko na alam.

Napagod siguro sila sa kakatanong kaya mga 11 pm eh wala ng gising sa bahay kundi ako. Nung may narinig na

akong mga meow ng pusa at parang mga nagbabagsakan sa bubong, pinili ko na lang humiga sa kama.

Nung papunta na ko sa kama...

RING.

Kumalabog ang puso ko. Nagulat ako dahil nagring ang telepono. Sino bang sira ulo ang tatawag ng ganitong oras? 11 pm na. siguro mga tita ko yun sa states or something. Eh since ako na lang ang gising, sino pa nga ba ang sasagot sa telepono?

Sa ikatlong ring nasa tapat na ko ng telephone. Kinakabahan ako. Pano kung si sadako yun at bigla na lang sabihin na 7 days?

Shoot. Xei naman. Wag mo naman takutin ang sarili mo. Tapos... biglang bubukas ang tv at kaboom may balon na at isang babaeng papalabas...

WAH! Ayoko... ayoko sagutin...

Ikawalong ring na nung sinagot ko... nung una hindi ako nangungusap... yung caller yung hinintay kong magsalita...

Maghehello na sana ako nung...

"Hello?"

Dugdug. Dugdug.

Bakit siya tumawag? Yung baliw pala na sinasabi ko kanina ay walang iba kung di ang kinababaliwan ko... si Kyle. Pero... bakit siya tumawag... sa dis oras pa ng gabi?

"Uh... hello po... tanong ko lang po kung okay na si—"

"Kuya..."

"Xei!"

Di ko alam pero parang tumalon siya sa tuwa nung narinig niya yung boses ko. At ewan ko ba... parang tumalon din ako sa tuwa nung narinig ko ang boses na gustung gusto ko marinig...

"okay ka na?"

"uh... oo. Nakauwi na ko ng bahay."

"nagalala talaga kami kanina."

"ganon ba... thanks..."

"Alam mo ba..."

"hi—hindi pa..."

SILENCE.

Hindi ko maintindihan. Wala naman akong masabi. Iniikot ko na lang yung wire sa telephone namin. Alam ko namang curled na yun pero cinucurl ko parin...

Hinihintay ko parin ang sasabihin niya...

"pinagalala mo ko. Halos mabaliw na ko kanina..."

Dugdug. Dugdug.

"ma—ma—mabali—w?"

"oo."

Natahimik nanaman kaming dalawa. It's nicer this way. Yung tipong ang naririnig ko lang ay yung tibok ng puso ko...

"May aa—"

Tapos di ko na alam. Binaba ko na yung telepono nun dahil narinig ko na yung footsteps ng mama ko. Isipin pa niya manliligaw ko o bf ko something. Ayaw pa naman ni mama ng ganon.

Nagtext ako sa kanya agad. Wish ko lang may load pa ko.

Uy sori kung binaba ko na. takas lang eh. Geh, night po.

Ako

*Ah ganon ba. Sige... sarap marinig boses mo. Night din. Mahal kita kapatid. *kiss sa noo**

Kyle ko

Dugdug. Dugdug.

Hindi tama... hindi talaga tama. Magdecide ka na Xei. Ayaw mo naman siguro na forever na lang mangarap na magiging iyo siya diba?

Okay. Inhale. Exhale.

Nagabsent ako nung mga susunod na araw. 2 days to be exact. So may 1 araw na lang ako para pumasok. Dun ko na lang aalamin lahat.

Maraming nagtetest sa kin kung bakit hindi ako pumasok. Unfortunately, wala naman akong load. Paramihan ng text si Chris at Marj. Si Chris laging tinatanong kung okay lang ba daw ako at si Marj naman yung ginawa nung subject na yon.

Nung pagpasok ko the next day... niregret ko kung bakit pa ko pumasok.

Una, nabalitaan kong may quiz na sunud sunod. Pangalawa, ipapasa na pala yung research bukas... at ang pinaka masakit sa lahat...

Isang balitang di ko inaasahan...

Naguidance daw si Rai at si Kyle...

Dahil san?

Nahuli lang naman daw silang naghahalikan sa school...

Halik.

Ang sakit.

Dapat di na ko pumasok kung yun lang din pala ang aabutan kong mangyayare. Hindi ko alam kung sa lahat ng babae na may gusto ngayon kay Kyle eh sinusumpa na si Rai.

Oo alam ko naman eh.

Kahit ako gusto ko siya sumpain. Pero... di ko kaya. Una sa lahat, ang unfair kay Rai. Hindi lang naman siya ang naging girlfriend ni Kyle sa school. Nung second year ang pagkakaalam ko meron siyang 1 week or 2 week na girlfriend sa section five na nakick out na. meron din siyang mga naging ex na graduate na. hindi ko naman alam kung nakahalikan na yun ni Kyle...

Gusto ko magdabog pero wala akong karapatan. Eh ano naman kung naghalikan sila... eh sila naman?

Naiiyak lang ako lalo. Di ako makapagsalita sa balitang yun. Naiinis ako sa sarili ko kung gano ako Katanga para mahal in ang isang tulad niya...

Tiningnan ko agad yung cellphone ko.

*Ah ganon ba. Sige... sarap marinig boses mo. Nyt din. Mahal kita kapatid. *kiss sa noo**

Napatitig ako ng konti tapos binura ko na agad yung text message na yun. Nakakainis. Naiirita ako sa sarili ko kung bakit sa lahat ng tao... siya pa.

"Xei..."

Si Marj yun. Natural, katabi ko at siya lang yung nakakita ng ginawa ko. At siya din yung nagbalita sa kin ng tatlong kagimbal gimbal na balita.

"alam ko namang hindi ko na dapat sinabi yun eh. Lalo na yung ikat—"

"okay lang. natauhan na rin naman ako."

"sorry."

"okay lang Marj. La kang kasalanan."

Tumayo ako at pumunta ng banyo bago pa man magumpisa ang klase. Pupunta sana ako ng banyo nung nakita ko si Rai at si Kyle na papunta na sa mga classroom.

Gusto kong tumigil...

Pero tinuloy ko ang paglakad.

Nilagpasan ko silang pareho na kunwari di ko sila nakita...

Pero pagdating ko sa banyo...

Ang sakit.

Sobra.

Hindi na masakit dahil dun sa halik issue. Pero mas masakit yung dinaanan ko lang siya... dinaanan ko sila... dinaanan ko lang ang pagmamahalan nilang dalawa.

Gusto kong iumpog yung sarili ko sa salamin. Ayoko na Makita yung sarili ko. Yung katangahan ko. Ayoko na ulit marinig yung tibok ng puso ko.

Bigla ko nakita sa salamin yung halikan nila. Kinilabutan ako. Nandiri ako. Hindi sa kanila... kundi sa sarili ko. Hanggang kailan ba ko magiging bulag? Tama na Xei... tama na.

Bumalik ako sa room na parang normal ulit. Ayoko ng marinig ang kahit ano.

Nung recess, siyempre pumunta sa amin si Chris. napangiti ako. I have decided...

"Chri—"

"Xei..."

"ha?"

"wala naman."

"bakit?"

"narinig mo na yung balita?"

"uh... oo..."

"pasensya ka na..."

"bakit ka naman nagpapasensya?"

"alam ko kasing nasaktan ka dun eh... hindi ko alam... di ko alam kung pano kita papasiyahin sa balitang yun..."

"Chris... ayoko na... ayoko na maging ganito. Masakit pala masaktan... kung alam ko lang na masisira lang pala ang buhay ko dahil sa pesteng tibok na puso na to... hindi ko na sana pinakinggan pa kung ano man to..."

"Ano ibig mo sabihin?"

"ayoko na... kakalimutan ko na siya... kakayanin ko naman... diba? Kakayanin ko... kung tutulungan mo ko..."

Napatigil siya.

Napatigil din ako.

Tama ba? Tama ba tong magiging desisyon ko? Ang sama ko... gagawin ko lang siyang panakip butas? Bawiin mo na Xei... hindi siya dapat masaktan... wag mo siya itulad sayo...

"Pasensya ka na... dala lang ng emosyon... wag na pala."

"teka."

"bakit?"

"okay lang sakin na maging rebound... uh... rebound... butas... uh... gets mo?"

Napangiti ako. Alam ko naman kung anong ibig niya sabihin. Pero nahihiya siya dahil... oo nga naman. Aminin ng lahat pero... nakakawala ng dignidad kung papayag kang maging rebound diba?

"ayoko dad... ayoko namang danasin mo to."

"okay lang... okay lang Xei... gusto lang naman kita maging Masaya... kahit... okay lang na di mo ko magustuhan... makalimutan mo lang lahat ng sakit na gawa niya..."

Ngumiti ako... sana... sana ganto na lang ako lagi... nakangiti... kahit na nasasaktan.

Haha. Ang corny.

"teka dad, cr lang."

Punta akong cr dahil naihi ako. Natural naman diba? After kong iflush, siyempre naghugas ako ng kamay. Pero hindi lang kamay ang hinugasan ko... pati yung mukha ko. Tatanggalin ko na lahat...

Simula ngayon.

"Xei."

Dugdug. Dugdug.

Bakit... bakit andon parin ang tibok na puso na yun... kahit na... sobrang nasaktan na niya?

"Wag."

Hinawakan niya yung mga balikat ko ng pareho ding kamay. Natatakot ako. Di ko masabi... pero nakakatakot siya... natatakot ako sa kanya...

"alin?"

"wag mo hayaan. Wag."

"ano ba ibig mo sabihin?"

Nung tumingin ako sa mga mata niya, bigla akong natakot. Di ko alam kung ano yung pakiramdam na yon... pero natakot ako sa tingin niya...

"wala."

Tapos binitawan na niya yung mga kamay ako at dumaan siya sa kin. Sinundan ko siya ng tingin. Gusto ko umiyak pero pinigilan ko.

Nung paalis na ko... bigla siyang humarap sa kin.

"lam mo... nung inatake ka ng asthma... ako yung sumalo sayo... dito..."

Nagulat ako sa sinabi niya. Ngayon naalala ko na. siya pala yung lalakeng nakita ko na papunta sa banyo na hihingan ko sana ng tulong.

"nung nakita kita na parang walang malay... totoo... di ko alam kung anong gagawin ko. Napatakbo ako kung saan saan... hanggang sa dinala ka na sa ospital... at ewan ko..."

Dugdug. Dugdug.

Ayoko ng makinig sa sasabihin niya. Pero kahit sumara pa ang tenga ko... nakabukas naman ang puso ko para pakinggan siya...

"naisip ko..."

Lumunok ako ng konting laway. Pwede ba Xei... wag ka na makinig sa kanya... baka kung ano nanamang mga paasang salita ang sasabihin niya...

"ayokong... mawala ka sakin..."

Dugdug. Dugdug.

Gusto ko magsalita pero hindi ako makapaghanap ng mga salita sa utak ko. Alam kong may dapat akong sabihin... pero... napipipe ako sa mga sinasabi niya...

Dugdug. Dugdug.

Kinakabahan nanaman ako na parang una lang kaming nagkita. At heto nanaman... minamahal ko nanaman siya ng paulit ulit...

"kaya sana maintindihan mo kung bakit ko ginawa yung kalokohang yun..."

Kalokohan? Sa dami nun... alin dun yung kalokohan na tinutukoy niya?

"nabaliw ako. Maniwala ka sana."

CHAPTER 30

[Make Me Forget Who He Was]

Ako ang mababaliw sa kanya.

Matapos nun, umalis na siya. Di ko alam kung dapat ko ba yun paniwalaan. At in the first place... bakit ba niya kailangang magexplain?

Nabaliw ako. Maniwala ka sana.

Dugdug. Dugdug.

Ayoko na. ako na ang mababaliw kung hindi ko pa titigilan ang kabaliwan na to. Bigla na lang siyang dumating sa buhay ko. Oo alam ko na nung second year parang pangarap lang siya... tinititigan ko lang sa malayo habang kinaiiinggitan yung mga kaclose niya. Third year okay lang. maganda ang relasyon namin bilang kaibigan...

Pero ngayon...

Ano na bang nangyayare?

Ang gulo na... hindi ko na alam kung sino ako...

"Xe!"

Buti na lang anjan si Marj para gulatin ako.

"ano ba Marj... kalabitin mo man lang ako..."

"kalabitin man kita, suntukin man kita, ipakagat man kita sa ahas, o tawagin lang kita sa pangalan mo, iisa lang ang reaksiyon mo no. magugulat ka lang din. Bruha ka talaga."

"hay nako Marj. Nagawa mo na ba assignment sa physics?"

"hindi ka ba talaga marunong mapikon man lang?! tapos ang itatanong mo lang sakin eh physics?!?!? Wala ka bang alam kundi pagaaral?"

"studies na lang ang nagmamahal sa kin."

"empakta. Nakalimutan mo na ba ko?"

"drama naman nito. Siyempre kasali ka na dun."

"yuck! No way! Hindi ako makakasali sa academics mo no."

"tunge... ang si mo talaga."

Tumayo kaming dalawa para kunin yung mga gamit sa locker namin. Bigla ako napatigil nung bumalik sa kin yung sinabi sa kin ni Kyle kanina.

"Marj... may kkwento ako sayo..."

"Bakit?"

"anjan ba si madam?"

"balita ko wala... tara, tambay sa pinto."

Umupo kaming dalawa sa pinto at yon. Kinuwento ko na sa kanya ang mga nangyare. Lahat ng sinabi ni Kyle sa kin kanina...

"weh?!?!?"

"oo nga. Nagulat nga ako eh."

"shoot. Baka naman..."

"Marj kung iniisip mong meron... wala."

"yeh. Para namang impusible... pero pwede naman yun eh. Two timer din naman yung hayop na yun."

"Tsk! Marj naman eh!"

"tingnan mo to. Matapos saktan at lahat eh magagawa mo pang ipagtanggol yun."

"sira ka... ayoko lang na ganun..."

"woo... ganon lang talaga pag in lab mare. Masakit para sayo kahit hindi naman ikaw yung sinasabihan ng masakit..."

Tama si Marj.

"ewan ko lang sis ah. Pero... tingin ko... mas cute kayong tingnan ni Chris."

"ha?!"

"bagay kasi kayo. You know. Kung may pagkakataon nga eh liligawan ko si Chris eh! Kaso ayoko dahil kadiri. Tsaka, mas cute kayong dalawa."

"sira ka."

"seryoso! Ewan ko nga ba sayo eh. Payag na nga maging elastosil, ikaw pa tong tatanggi. He's giving everything to you na!"

"whatever."

"ay nako. Bahala ka. Boto ako kay Chris. gandang lalake no. matalino pa. nako... hindi mo ba alam na dapat kaklase talaga natin yan?! Pero pinakiusapan niya na yung principal na section five na lang siya dahil andun si Kyle. At ngayon, laking pagsisi niya. Malay ba niyang makikilala ka daw niya."

Woo. Ang sweet naman ni Chris.

"o ano. Believe it or not?"

"ewan."

Tapos tumayo na ko. Hanggang ngayon di ko parin nakakalimutan yung sinabi sa kin ni Kyle. Nakakabaliw...

Sa iPod ni Marj... narinig ko yung kanta ng tatu...

I've lost my mind.

Nakakabaliw naman ang buhay.

"Psst."

"O daddy."

"ikee ayan nanaman kayong dalawa."

"gusto mo ba Makita yung mga natutunan ko sa taekwando?"

"bading ka talaga Chris."

"Uh... Xei, pasamang canteen..."

"diba may klase kayo?!"

"sa totoo lang dapat banyo lang pupuntahan ko eh... eh nakita kita... naisip ko na yayain kang canteen."

"pano klase mo?"

"cut."

"ayoko daddy!"

"sige na!"

"ayaw! Magagalit ako sayo sige ka!"

"sige na nga. sige punta na kong cr."

Sira talaga tong si Chris. Tama ba naman daw magcut?

"tingnan mo. Tingnan mo kung gano nababaliw ang taong yun sayo. Magcucut para lang sayo?!"

"tumigil ka nga."

"bulag ka talaga."

Nung dumating na yung teacher namin, pumasok na kami sa loob. Naisip ko... bulag nga lang ba talaga ko? Bulag ba talaga ko?

Nung dismissal na, bumaba na kami ni Marj. Nagpatext ako kay Marj at sinabi ko na dun na lang sa lobby kami magkita kita nina Chris dahil ayoko ng Makita si Kyle.

Mula sa kinatatayuan ko, nakita ko na mabilis tumakbo si Chris pababa.

At nakita ko din na papalabas si Kyle sa room...

Parang may mali.

Dati naghihintayan silang dalawa. Pero ngayon... hindi na. naiba na ang lahat... parang nawala na din yung pagkakaibigan nila...

Kasalanan ko ba?

"Ui."

"Ayan na... tara—"
"teka..."

Napalingon silang dalawa sa kin. Sa totoo lang di ko rin alam ang sasabihin ko.

Tumingin ako sa taas. Andun si Kyle sa room namin. May hinahanap siya... siguro si Rai. Tapos tumakbo siya pababa.

Siguro nga hinahanap niya si Rai.

Pero... nagulat ako nung biglang lumabas si Rai sa room.

Eh di... sinong hinahanap niya?

"Ui... ano? Tara?"
"uh... o... o sige."

Tama na Xei. Wala ng kwenta. Wala na...

Pumunta kami sa tindahan na nasa tapat lang ng school namin. Bumili kaming tatlo ng cornetto. Pero ewan ko ba kung bakit...

Kung bakit...

Kung bakit siya lang yung nasa isip ko.

Paalis na sana kami nung...

"Xei!"

Dugdug. Dugdug.

Nagulat ako. Sumigaw si Kyle.

Nakita kong kumunot yung noo ni Chris. Nako po.

"Teka! Pasabay naman muna ako sa inyo."
"sino ka naman para makisabay?!"
"hindi ikaw ang kinakausap ko. Si Xei."
"porke ba mabait sayo yung tao inaabuso mo na?!"
"ano... kuya kase..."
"tigilan mo na nga siya."

Woop. Ayoko nito. Gusto ko na makauwi.

"may gf ka na pare."
"teka... oo nga may girlfriend na ko... pero diba ko pwede makisabay sa bestfriend ko?"
"aba! Agawin mo pa ang titulo ko!"
"Marj..."
"nililigawan ko na siya."

Period. Ayoko na. gusto ko na magmelt na lang. hindi ko rin naman kakayanin yung mga nangyayare... hindi ko nga alam kung anong nangyayare eh.

"ano?!"
"nililigawan ko na siya."

Tumingin sa kin si Kyle na para niya akong papatayin. Ngayon ko lang nakita nag anon yung mga mata niya... na parang umaapoy.

"totoo ba yun Xei?!"
"bakit ba kailangan mo pa tanung kay Xei kung totoo o hindi?! Nagseselos ka ba?!"
"Marj..."
"masama bang malaman?!!"
"Oo. Kyle, anjan si Rai na naghihintay sayo o."
"Kuya..."

Napabuntong hininga ako. Here I come... the savior of the day.

"Oo. Nililigawan na niya ako. Pumayag na ko... okay lang ba yun sa kuya ko?"

Alam ko na nagtunog bata ako sa sinabi ko na parang isang tunay na bata na nakalimutang magpaalam sa nakatatanda niyang kapatid...

Napatingin sa kin si Marj at Chris. Alam ko nagulat sila sa sinabi ko na nakiride lang sa kanila. Pero... I have decided...

"sige."

Tapos tumakbo na siya ulit pabalik ng school. Natakot nga ako para sa kanya dahil para siyang magpapasagasa dahil hindi man lang niya hinintay yung signal ni manong tagatawid.

Tumingin sa kin si Chris na hindi alam kung anong sasabihin.

"Woi Xei, nakiride lang ba yun ... o totoo na? well... okay lang kung nakiride... pero mas feel ko kung papayagan mo na talaga si Chris."

"wag mo nga pangunahan Ex!"

"oo... pumapayag na ko na... kahit papano... turuan ako ni Chris na mawala to... kung ano man tong nararamdaman ko."

Dun sa sinabi ko, hinawakan agad ni Chris yung kamay ko. Oo alam ko... wala... wala yung tibok ng puso hindi tulad nung hinawakan ni Kyle yung kamay ko... pero alam ko na kakayanin naman siguro ng puso ko... diba?

Hindi yun binitawan ni Chris hanggang sa makauwi na ako. Ang nakakagulat lang, kinatok niya pati ang bahay namin. Pinigilan ko siya dahil siguradong magagalit ang nanay ko. Pero ayon, di namin siya mapigilan ni Marj. Sobrang nasurprise ako nung nagpaalam siya kay mama na ligawan ako. Ang ichura pa ng nanay ko eh kakatapos lang maglaba.

"sorry po kung inistorbo ko kayo... pero... mas gusto ko naman na alam po ninyo na gusto ko po si Xei..."

Kinakabahan ako dahil nasa labas pa kami ng bahay nun. eh ang reaksiyon pa naman ni mama kung magalit eh sobrang wild. Ayaw niya kong magbf hanggat 18 na ko. Ayon. Nashock si mama. Akala ko hindi na talaga ako makakapasok ng bahay nun...

Pero mas ikinagulat ko ang sagot ni mama.

Pinapasok niya sina Chris at Marj sa bahay. Friday na kasi nun kaya pumayag yung dalawa. Nakakahiya dahil magulo pa. yung kapatid ko sumilip pa mula sa taas. Nakakahiya talaga.

Naghanda ng meryenda nanay ko. Good thing wala pa si papa kundi baka mapugutan ng ulo si Chris at ibitin pa ko patiwarik.

Nagkwentuhan silang tatlo sa sala. Kalokohan ko sa school etcetera na umabot hanggang 7 ng gabi. Siyempre pinauwi ko na silang dalawa at baka gabihin pa sila.

Nung nasa may paradahan na ng jeep...

"yun ang manliligaw!"

"ha?"

"nagpapaalam muna sa magulang bago sa kung sino pa man! O diba Xei... ang sweeeeeeeeeeeeeet!"

"oo na oo na."

Ngumiti si Chris at hinawakan niya ulit yung kamay ko. Dumating na yung jeep na hinihintay nilang dalawa.

"masaya ako. Salamat."

"wala yon."

"pero sana... pwedeng... hindi lang rebound... sana makapuntos man lang ako."

"ang corny mo daddy."

"oy tara na Chris! May bukas pa para sa panliligaw!"

"tumahimik ka nga! Corny ba? Enxa... sige... bye..."

"teka... hindi ko sigurado kung... kung yun nga ang mangyayare..."

"okay lang... maging masaya ka lang."

Hindi ko alam pero parang lumabas si Kyle sa imahinasyon ko... pano ko ba makakalimutan si Kyle... kung lage siya na lang ang laman ng utak ko?

"Chris..."

Tumingin siya sakin kahit umaandar na yung jeep. Alam kong maririnig niya...

"Gusto kong sumaya."

CHAPTER 31

[Closed]

I have decided to close my doors.

Minsan nga gusto ko no lang itapon yung puso ko eh. Mahirap pero kailangang kayanin. Nakapangako na ko sa sarili ko na iiwas na ko para walang gulo. Nung susunod na linggo, umiwas na ko sa kanya...

"Marj..."

"Yes my dear?"

"My favor ako sayo..."

"sure... ano yon?"

"pag pupunta siya sa room, pupunta ako sa washroom. Itext mo sa kin kung aalis na siya."

"sinong siya?!"

"ang si mo... si Kyle."

"ah... sureness. Ibig sabihin... iiwas ka na talaga?"

"oo... ibabalik ko lahat sa dati... itatama ko lahat."

"no prob!"

At yon. Nung mismong araw na yun, pumunta siya sa room. Nagwashroom ako. Alam ko sinundan niya ko ng tingin pero di ko na siya pinansin. Nung nakapunta na kong banyo, wala akong ginawa kundi umupo at titigan yung cellphone ko.

Woi wala na

Marj

So umakyat na ko. Pero nagulat ako nung nakita ko siya na papunta sa direksyon ko.

At dahil ako ay isang dakilang taga iwas, tumakbo ako at umikot sa kabila pang daan para lang hindi ko siya makasalubong.

Ang sakit pala. Ang sakit na pigilan yung tibok ng puso ko.

"Ano ayos ba?"

"Yap. Buntik ko na siya makasalubong."

"buti naiwasan mo."

"nga eh. Teka... patext naman kay Chris."

"sige."

Daddy... punta ka naman sa room namin. -Xei

Nung kakababa ko palang nung phone ni Marj eh bigla ko nalang nakita si Chris sa pinto. Ang bilis nga niya...

"Bakit?"

"bilis mo ah!"

"pupunta naman talaga ako dito nung bigla kong nareceive yung message eh."

"ah dad..."

"bakit, may problema ba Xei?"

"dun tayo sa labas..."

Tapos lumabas kami ni daddy. Dun lang kami sa may corridor na nakaupo.

"gusto ko ng bumalik sa dati ang lahat..."

"no ibig mo sabihin dun?"

"kasi... mula nung dumating ako sa buhay mo... sa buhay niyo... parang nasira na ang lahat..."

"tsk. Wag mo nga sabihin yan. Ikaw na ang pinakamagandang dumating sa buhay ko."

Napangiti ako sa sinabi ni Chris. sana magawa ko din na patibukin ang puso ko para sa kanya.

"para kasing... nagaaway na kayo... kayong tatlo nina Marj. Minsan hindi ko ba alam kung maaawa ako sa kanya kasi parang... nawala kayo sa kanya."

"wag mo nga isipin yun."

"hindi eh... kailangan ko isipin yun... uh... may favor sana ako sayo..."

"ano yun?"

"gusto ko... paminsan minsan... samahan mo siya pauwi..."

"pero—"

"sige na dad... ayaw ko naman na masira yung pagkakaibigan niyo..."

"hindi naman nasira. Naguusap parin naman kami at nagbibiruan sa room. Pero di ko talaga maiwasan na maasar sa kanya pag ikaw na yung pinaguusapan."

"basta... minsan yayain mo siya na umuwi kayo ng sabay... please? Hindi naman lagi pero—"

"naintindihan ko na."

Tapos ngumiti siya sa kin. Ngumiti din ako sa kanya. Mabilis yung mga pangyayare. Maya maya nakahawak na yung mga kamay namin tapos naguusap na lang kami ng kung anu-ano.

"iniwasan ko na siya."

"kelan pa nagumpisa?"

"kanina... ayoko na siya kausapin at Makita hanggat maari... yoko na ng gulo..."

"ay teka, anjan na si ma'am. Balik na kong room."

"sige dad."

Tapos pinisil niya yung kamay ko at bumalik na siya sa room nila.

Huminga ako ng malalim at bumalik na sa classroom. Hinintay na namin yung next teacher namin. And with that... nagtuloy ang araw.

Nung second break namin, wala talaga akong balak lumabas. Halos lahat ng tao sa room naghahapit dun sa calculus assignment. Ako naman, wala lang. dahil natapos ko na sa bahay.

"Xei..."

Pagtingin ko, si Rai pala yun.

"Samahan mo naman ako sa canteen. Lahat sila naghahapit eh."

"Okay."

So yun. Tumayo na ko para samahan siya.

"uh... Xei..."

"Yahp?"

"La lang... kasi..."

"kasi ano?"

"alam mo namang selosa ako diba? Alam ko namang alam mo yun mula pa grade school."

"Ah... oo... bakit?"

"Kasi... nakakahiya pero... nagseselos ako kay Marj... at sayo."

Nagulat ako sa sinabi niya. Pero... sort of hindi. Ang labo.

"kay Marj, alam ko kung bakit. Kasi naging sila dati. Pero alam ko namang laro lang nila yung dalawa. Pero yung sayo... di ko alam kung bakit sobrang nagseselos ako..."

"Ano ka ba Rai... wala namang—"

"Alam ko. Wala namang nangyayare sa inyo diba? Yun nga eh. Pero lalo na nung hindi pa kami. Feeling ko nga hindi ako yung nililigawan niya dati kundi ikaw. Minsan nababackstab na tuloy kita dahil feeling ko inaagaw mo siya sa kin."

Sabi na nga ba.

"pero nalaman ko mula sa kanya na... hindi... na ako talaga ang gusto niya. At ikinatuwa ko yun. Pero alam mo ba... minsan habang magkasama kaming dalawa, kalahati ng topic tungkol sayo. Kaya minsan, naasar na talaga ko."

Hai. Eto na. Alam kong may kasunod to.

"Sorry ah. Alam ko namang di tama na magselos eh."

"Naiintindihan naman kita Rai eh. Wag ka magalala... iiwas ako."

"Kaya mo yun? E diba halos close na kayo?"

"Hindi naman. Naging close lang naman talaga kami dahil sayo eh... pero ngayong tapos na yung pagiging tulay ko... siguro wala din naman ng dahilan para magkasama kami diba?"

Nararamdaman ko naging masaya si Rai. Alam ko naman na ito yung dapat gawin eh... ang umiwas. Dapat nga noon ko pa to ginawa... noon pa lang nung gusto ko pa lang siya... ngayon iba na eh...

Mahal ko na siya. Mahal na mahal. Sobrang mahal na ang sakit na.

"Sorry insan ah. Nashare ko pa tuloy. Pero kung di mo kaya ayos lang—"

"hindi... kakayanin ko."

At dun na nagumpisa.

Habang tumataas ang araw, lalo kong nararamdaman na bumabalik na nga lahat sa dati. Oo... iniwasan ko na siya.

Tama yan Xei. Tama yan.

Nakikita ko pa naman siya pero extreme iwas na talaga ko. It's good na sinunod ni Chris yung gusto ko. Paminsan minsan sumasabay siya kay Kyle.

Hindi ko alam pero... aaminin ko masakit talaga na iwasan siya. Lalo na pagpapunta siya sa direksyon ko tapos ako naman iiwas ako.

Nagkakasabay kami ng lunch at recess paminsan minsan. Pero pag ganon ang nangyayare, magpapabili ako ng pagkain kay Marj. Okay lang naman kay Marj eh. Pero pag sa tuwing pupunta si Kyle sa room, hahanap kami ng pwesto ni Marj para makainan.

And the good thing is, mejo nagiging okay na ko kay Chris.

Well, hindi naman sa may gusto na ko sa kanya... pero nagugustuhan ko yung mga ginagawa niya sa kin. Minsan bigla na lang niya hahawakan yung kamay ko. Minsan pa nga gugulatin na lang niya ko na may dala dala na siyang isang bouquet ng santan na may 6 na petals.

At di ko na namalayan ang oras. Dalawang linggo na pala yung nakalipas.

Sa sarili ko, hindi talaga ako makapaniwala na umabot ng dalawang linggo yung pagiwas ko. Alam ko napapansin na niya. Nung isang araw kasi lalapitan niya sana ako pero umiwas ako at tumakbo papunta sa kung saan man ako pupunta. Alam ko sinundan niya ko dahil bigla siyang lumabas.

Cat and mouse to.

Di ko alam kung san ako magtatago. Well first of all, ang feeling ko naman dahil sabihin kong ako ay hinahabol niya. Pero totoo eh... at hindi lang ako basta nagfeefeeling.

Una sa canteen ako pumunta. Nung nakita ko siya na pumasok sa canteen, dun ako umexit sa kitchen. Buti na nga lang at kaclose ko sina manang. Kaso paglabas ko, andun na siya.

Ayon. Binilisan ko ang lakad. Ayokong ipahalata na umiiwas ako pero alam kong alam na niya.

"Xei teka!"

Dugdug. Dugdug.

Woops. I heard him. Kunwari wala kang narinig Xei. Bilisan mo pa ang paglakad.

Pero naririnig ko na tumatakbo siya... papunta sa kin?

SHOOT.

Papunta nga sa kin.

Tatakbo ka ba Xei? Eh di mahahalata nga niya na umiiwas ka sa kanya. Eh teka... ganon na ba siya kamanhid para hindi niya mapansin na iniwasan mo siya?

Someone... save me.

"Xei!"

Dugdug. Dugdug.

Ayon. Nakuha na niya yung braso ko na may hawak na bananaque. Ngayon... magisip ka na ng irarason mo Xei.

"Iniwasan mo ba ko?"

"H—ha? Hindi ah. Teka kuya. May gagawin pa kasi ako."

"May gagawin ka? Ano? Ako gagawa."

"Ah... hindi na. At saka, may klase pa kami sa calcu—"

"Nasa meeting si madam."

"Ano at saka..."

"At ano pa?! Xei... bakit mo ba ko iniwasan?"

"Hindi. Hindi kita iniwasan. Madami lang talaga ko ginagawa. Sige."

Sabay hugot ng kamay ng sobrang lakas mula dun sa mahigpit niyang kapit.

Pinilit kong tumakbo pero di ko ba alam kung bakit hindi ako makagalaw ng maayos. At bago pa man bumalik ang senses ko, nakuha na niya ulit yung kamay ko. Nalaglag pa yung bananaque na hawak ko.

"Ay yung bana—"

"ibibili pa kita kung gusto mo. Kahit bilhin ko pa lahat nung nasa canteen. Bat mo ko—"

"Hindi nga kita iniwasan!"

Ayon. Mejo tumaas na yung boses ko pero hindi sa point na maririnig na ng buong school. Siyempre nageexagg lang ako. Pero... ang sakit. Mas masakit pa dun sa hawak niya.

"Eh bakit... bakit?"

"Bakit ano?"

"hindi mo na ko kinakausap."

"busy nga ako."

"hindi. Tinatanong ko kay Rai yung mga ginagawa niyo. At alam kong hindi—"

"Kung si Rai hindi busy, ako oo. Sige, punta na kong room."

Pero di niya ko pinaalis. Hawak lang niya yung braso ko.

"Bayaran mo na lang ako ng isa pang bananaque."

"Xei... wag ka namang ganyan."

"Kailangan ko na talaga umalis."

"Xei."

"Kuya, bitawan mo na ko... please."

Dugdug. Dugdug.

It meant something. Kaya lalo akong nasaktan.

Unti unti, binitawan niya yung braso ko. Ako naman... unti unting tumatalikod sa kanya. Hindi ko ba alam pero napaka sakit. Napaka sakit ang talikuran na lang siya ng ganon...

Lumakad na ako...

At bago pa man ako makaalis... narinig ko sa kanya ang mga salitang di ko inaasahan...

"Xei... wag mo ko iwasan... masakit."

Dugdug. Dugdug.

Napaluha ako. At least hindi niya nakita. Ayoko na talaga. Habang nasasabi niya yang mga salitang yan, lalo akong aasa. Aasa na magugustuhan niya ko pero hindi naman.

Nung dismissal, iningatan kong di siya Makita. Umuwi kami ng maaga ni Marj. Hindi na namin hinintay si daddy dahil baka Makita ko pa si Kyle... eh wala na akong mukhang maiharap sa kanya.

Nasa bahay na ko ng mga 5:30 pm. Ang aga ko nga eh. Nagbuntong hininga ako. Pero ang nakakapagtaka lang sa langit, hindi pa nag susunet.

Kumain muna ako ng pancit canton tapos nag wash dahil sa dumi na nalakap ko sa buong araw. Dun ko nakita na dalawa na nga pala yung bracelet na nasa kamay ko... yung kay Kyle at kay Chris.

Tinitigan ko ng maigi.

Saka ko tinanggal yung bracelet na bigay sa kin ni Kyle. Oo... alam ko. Masakit na tanggalin yun. Pero... dapat eh. Nilagay ko sa bulsa ko yung bracelet na yun.

Tama na. wala ka ng panahon para sa ganyan.

kinalkal yung gamit ko para sa kung anong assignment ang kailangan ko unahin. Dun ko nakita na wala dun sa bag ko yung Calculus notebook ko. Eh yun pa naman yung pinakamadaming items na kailangan sagutan. So here I go. Kinuha ko yung wallet at cellphone ko at nagtricycle pabalik ng school.

Nung pagbalik ko, marami pa ding tao. Nagbabasket ball, naghihintay ng service, kumakain... at kung anu ano pa.

Bumalik na ko sa room para kunin yung calculus notebook ko. Tapos napagdesisyunan ko na dun na ko gagawa ng assignment tutal may nakita naman akong hbw sa mesa. Haha. Ang labo ng dahilan ko no? baka kasi pag sa bahay pa, makaligtaan ko pa.

Eksatong tapos na ko sa calculus nung umakyat na si manong guard. Umalis na daw ako. Niloko ko muna siya para di magalit. Friends kami nun eh. Yung maintenance and faculty lang naman talaga ng school ang nakakausap ko ng maayos.

6:40 na. medyo weird ata ang araw ngayon dahil hindi pa nagseset yung sun. well, mejo paset na pero parang ang liwanag parin. Dapat kasi mejo madilim na eh. Haha. Diktahan ba daw ang kalikasan.

Ayon. Umalis na ko sa room. As usual, wala kaming lock. Kaya nga ko nakapasok eh. Ayon, umalis ako. Siyempre sinigurado ko na sarado lahat.

Pagkalabas ko...

Dugdug. Dugdug.

Alam ko namang alam na ng sanlibutan kung para kanino yung tibok ng puso kong yun eh. Isang hudyat na anjan na siya.

Heto nanaman. Nakatitig siya sa kin na parang ewan lang. di ko ba alam kung anghel siya na sumisipot eh. Ang labo... ang labo talaga.

"Xei."

Buntik nanaman ako mawala sa sarili. Ayon. Nung sinabi niya yung pangalan ko, natauhan ako sa paligid ko. Na siya na lang pala at ako. In the first place, bakit pa siya andito?

"Alis na ko kuya."

"Sandali lang."

Hinawakan niya yung kamay ko. At oops. Napansin niya yung bracelet na bigay sa kin ni Chris... at na hindi ko na suot yung bracelet niya.

"kanino galing to?"

"kay Chris."

"asan na yung bigay ko sayo?!"

Kinuha ko sa bulsa ko... pero...

ASAN NA?!

Kinapa ko ng maigi... pero...

D*mn it.

"nilagay ko sa bulsa ko yun eh..."

"tss"

"di ka ba naniniwala? Nilagay ko talaga yun sa bulsa ko."

"bakit mo winala?"

"hindi ko naman sinasadya eh."

"talaga bang... ayaw mo na ko kausapin?"

"ano ba sa tingin mo ang ginagawa ko ngayon?"

"Xei... ikaw ba yan?"

"Sorry. Ako to... di lang ako makapaniwala na nawala ko yung bracelet na bigay mo..."

At shoot. Napakaiyakin ko talaga.

Umiyak nanaman ako sa harap niya. Bigay niya yun eh. Bigay niya... at nawala ko lang basta basta. Iningatan ko pa naman yun. Nagsisisi tuloy ako kung bakit ko ba tinanggal yun kanina.

Hinawakan niya yung mukha ko at pinunasan yung luha ko...

Dugdug. Dugdug.

Ayoko. Di pwede.

Pinalo ko yung kamay niya... ampagit kasi tingnan. Hindi naman niya ko kaano ano eh...

"Xei. Wag mo kong iwasan. Masakit."

"Sorry kuya... pero... kailangan."

Tapos tumalikod na ko.

Pero ayon. Hinawakan niya yung kamay ko.

"Please naman o."

"Kuya..."

"Xei... sige na naman..."

At nung narinig ko yung boses niyang yun...

Nalaman kong...

Umiiyak siya.

Dugdug. Dugdug.

Kailan ko nga ba siya nakitang umiyak? Di ko na maalala... pero di ko alam kung bakit natutuwa yung kaluluwa ko. Masama ba ko?

At lalo akong nagulat nung sinabi ko kung ano yung nasa utak ko.

"Masaya akong nakikita kang umiiyak ngayon... sa harap ko."

Di ko ba alam kung ako nga ba tong kumakausap sa kanya o may isang espiritu ang pumasok sa kin. Bakit ko ba to sinasabi sa kanya? Bakit ko ba sinasabi to sa mahal ko?!

Pinunasan niya yung luha niya. Di ko ba alam. Siguro kasi Masaya ako na hindi lang pala ako ang umiiyak... pati din pala siya. At ang maganda dun, hindi ako ang umiiyak para sa kanya pero siya ang umiiyak para sa akin.

Ang ganda ng pakiramdam na nagtagumpay ka sa paghihiganti mo na hindi ka man lang naghiganti. Gets ba? Pero...

"Salamat. Kasi pinaiyak mo ko."

"walang anuman. Alis na ko."

"Bakit ba?! Ano bang problema mo?!"

At ngayon... napasigaw siya sa kin. Nagulat ako nung sinigawan niya ko. Nanlaki yung mata ko. Oo mahal ko siya... mahal ko nga siya...

Pero siya... mahal ba niya ako?! Mahal din ba niya ako para sigawan ako?!

Nagalit ako. Mula sa tuwa naging galit.

"Alam mo kasi Kyle, di na tulad ng dati. Hindi na ako tulay o kahit ano pa man. Dapat di na kita kinakausap. At alam mo, kinausap na ko ni Rai... diba sinabi ko naman sayong selosa siya?! Ayokong magalit siya sa akin dahil sayo..."

"Kaya ka ba umiiwas... dahil sa kanya?"

"Half oo."

"Eh ano yung isa pang kalahati."

"Uuwi na ko."

"Gusto ko malaman... yung isa pang kalahati."

Dugdug. Dugdug.

Gusto mo malaman?! DAHIL MAHAL KITA. DAHIL HINDI KO NA MABAGO YUNG TIBOK NG PUSO KO. PERO IBA NAMAN ANG MAHAL MO EH, DIBA?! AYOKO NAMAN NA HABANG BUHAY MASAKTAN!!!

Gusto ko sabihin sa kanya yun. Pero wala akong lakas ng loob. Naawa ako sa sarili ko dahil sa kahinaan ko... at ewan...

"Hindi mo na yun malalaman... kahit kailan."

At mula sa mga salita kong yun... umalis na ko.

Nasa tricycle pa lang ako nung tinext ko na siya. Nakakahiya yung mga sinabi ko. Lalo ko na tuloy siyang di maharap ng matino... pano ba to?

Kuya. Kung pwede pa kitang tawaging kuya. Sorry. Mejo may tama lang ako. Sorry kung nasabi ko yung mga ganong bagay. Kailangan ko tong gawin para kay Rai. Wag mo sana sabihin sa kanya.-Xe!

Pero wala siyang sagot. Sana simpleng wala siyang load. Sana ganon lang at hindi yung tipong dahil ayaw niya akong sagutin. Kasalanan ko tong lahat...

Kasalan ko tong lahat...

CHAPTER 32

[The Songs Speak]

Tinakpan ko yung mukha ko ng unan. nakakahiya talaga. Ano bang sumapi sa kin at sinabi ko yun?! Sino ba ko para sabihin yun?! Aaaah! Sana hinayaan mo na lang siya! sana di ka na lang nagsalita!!! And now your doomed for eternity!

Ang hirap naman nito. Kinuha ko yung wallet ko at dun nakita ko yung grad pic ni Kyle nung grade 7 pa lang siya. grabe. Tinitigan ko siya ng maigi... sobrang titig na kulang na lang eh malusaw yung picture.

Dugdug. Dugdug.

Kahit pala sa picture lang tumitibok parin ang puso ko. Kaya lalo ako nainis. Bigla kong naala yung mga oras na magkasama kami. Pano... pano nga ba kami naging ganito? Mula sa magkabatian lang naging magkaibigan... naging magkapatid at best friends pa daw... pano ba kami naging ganito? Samantalang dati pangarap lang ang makausap siya... ngayon... nakakausap mo na siya... di ka ba masaya? Sabagay... anong silbi kung may mahal naman siyang iba?

Ang layo na ng nirating ko. ang goal ko lang naman dati eh ang makausap siya... pano ba naging ganito ang lahat? hindi ko naman sinasadya... ang gusto ko lang naman eh maramdaman ang pakiramdam ng may minamahal... ngayon, alam ko ng masakit... pwede bang... bawiin na lahat ng pangyayare?

Gusto ko ng makaimbento ng time machine at uulitin ko sa umpisa. Uulitin ko mula sa umpisa kung saan hindi pa tumitibok ang puso ko para sa kanya...

Late na ko na pumasok sa school. Mga 7:15 na ako nakarating. Wala kasing gumising sa akin. Nakakahiya nga kasi taga jan lang naman ako at nalate pa ko. pag nalelate talaga ko nahihiya ako...

Nung mga susunod na oras... wala akong ginawa kundi ang magisip. At anong iniisip ko? mali... sinong iniisip ko? obvious naman eh. Eh di siya... siya na nagpapatibok ng puso ko. nakakaasar na. may gamot ba para matanggal siya sa isip ko?!

WALA.

Kinuha ko yung gitara sa room at tumutugtog ako... tinugtog ko yung madalas kong naririnig sa jeep. Haha. Kanta yung ng isang rapper. Pero kahit na mejo korni at naririnig lang sa tabi tabi... nagustuhan ko parin yung melody at lyrics... chorus lang naman ang pwedeng tugtugin dun eh.

Kaya yon... tinugtog ko na...

*Sa puso ko'y nagisa
Kahit mayrong iba, kahit hindi tama ang ginagawa sinta
Basta ba'y makasama lang kita kahit kapiling mo pa siya
At wag ng mangamba
Kahit sabihin na kalimutan ka, di ko to makakaya
Basta ba'y makasama lang kita kahit kapiling mo pa siya...*

"uy diba rap yan?"

"yehp."

"yan yung... kay sakit naman isipin na sa puso mo'y ako'y pangalawa..."

"Sige lang ituloy mo lang Marj. Pwede ka na maging rapper."

"at sa twing nakikita kitang kasama siya, pinipikt ko ang aking mga mata at sa gabing kasama mo siya... halos hindi ako makahinga ha!"

"ay nako. Tama na nga yan."

"wala akong magawa. Mga teacher bang tamad na pumasok. Sana ganyan sila lage."

"diba English club opening ngayon?"

"ay oo nga pala. Kaya pala hindi pumasok si madam."

Nung mga panahong yun... English kasi namin...

"kanta tayo."

"anong kanta?"

"yung... ay... alam mo yung weak ni jojo?"

"oo naman."

"o sige... kanta na!"

"teka, ako lang?!"

"oo naman... may talent ka naman eh! Dali na!"

"ang daya naman nito. Akala ko ba tayo?!"

"eh sige na! sus bang arte mo dai! Buti ka nga may talent... eh ako wala! Ientertain mo ko! dali dali!"

"fine..."

At siyempre... dahil sa pagpupumilit ni Marj, napakanta tuloy ako ng di oras...

I don't know what it is that you've done to me

Nako po. Mukhang isang kanta nanaman ang maiaalay ko para sa kanya. Napaisip ako tuloy... siguro lahat ng kanta... pwede kong ialay para sa kanya...

But it caused me to act in such a crazy way

Buti naman at sinasabi na ng kantang to ang nararamdaman ko. nakakabaliw. Nakakabaliw talaga ang mahalina siya...

*Whatever it is that you do when you do what you're doing
It's a feeling that I want to stay*

Yung mga araw na yun... yung masaya ako na kasama siya... yun lang naman ang gusto ko... at ngayon, bumabalik sa alaala ko...

*'Cuz my heart starts beating triple time
With thoughts of lovin' you on my mind*

Obvious naman eh. Ang tibok ng puso ko... puro siya. pati ata yung utak ko tingin ko tumitibok narin para sa

kanya. Kung yung iba sinasabi na, "sundin mo yung utak mo..." eh pano kung yung utak ko sinasabi na mahal din siya... kahit na sa katotohanan... dapat ng tigilan?!

*I can't figure out just what to do
When the cause and cure is you, you*

Siya lang naman ang dahilan ng lahat diba? Dahilan kung bakit ngayon... marunong na akong magmahal... at masaktan... ngayon... alam ko kung pano to malulutas... mahal niya ko. pssh. Napaka imposible. Mangarap ka na lang Xei. Hinding hindi mangyayare ang ganon.

*I get so weak in the knees
I can hardly speak, I lose all control
Then somethin' takes over me
In a daze, your love's so amazing
It's not a phase
I want you to stay with me, by my side
I swallow my pride
Your love is so sweet, it knocks me right off of my feet
Can't explain why your lovin' makes me weak*

Tinigil ko na. ayoko na magsabi ng kahit ano pang katotohanan. Pati ba naman ang mga kanta pinamumuka sa kin na mahal ko siya?! darn it. Oo na mahal ko na. pero siya... mahal ba niya ko?!

Nung saktong pagtigil ko, nakita ko siya sa tapat ko. hindi naman sa mismong tapat ko pero andun siya na nakasandal may corridor sa tapat ng pinto ng section namin. Eh nabigla ako... mula anong oras pa siya anjan?!

"ganda talaga ng boses ng kapatid ko."

Dugdug. Dugdug.

"ano ba! Stalker ka ba?!"
"kung stalker ako... wag kang magalala, hindi ikaw ang iniistalk ko."
"kuya... baka Makita ni Rai."
"hindi mo ba napapansin... wala si Rai. Absent."

Nagtinginan kami ni Marj sabay tingin sa room. Dun lang namin napansin na wala nga talaga si Marj. Bakit nga ba hindi namin napansin?!

"napaghahalata tuloy na di kayo attentive."
"bat ka nasa labas?! Diba may klase kayo?!"
"meron. Test yun."
"saan may test?!"
"ano ka ba Marj... diba may test tayo sa Filipino? Unit test."
"WEH?!?!?! Totoo ba yan?!"
"bakit, di ka pa nakapagalar?!"
"shoot!"
"Marj ano ka ba! Kakatapos lang kaya ng Filipino natin! Diba wala pa nga si madam?!"
"eh malay mo biglang nagexchange pala sa isang subject!"
"ay oo. Inexchange ni madam yung mapeh namin eh."
"Nako po!"

Sabay takbo si Marj para kuhanin yung hamaka IV namin. Ako naman, itutuloy ko sana ang pagigitara nung nakita ko na nasa right angle ko na siya. bale ako nakasandal sa pinto, siya naman nasa dulo ng mga paa ko na nakasandal dun sa wall.

"diba may test? Bat ka nasa labas?"
"tapos na ko."
"ah."
"pwede pahiram?"
"ng?"
"gitara."
"hindi to akin."

Tapos bigla niyang sinigaw sa room namin.

"kanino to?! Pahiram ah!"

Tapos umupo na siya para tumugtog. Narinig ko na may tumawa sa room namin. Hindi ko alam kung giggle ba yun o witch laugh na parang 'yes nahawakan ni kyle yung gitara!' whatever.

"ano gusto mong kanta?"

"kahit ano."

"tingin ko walang kantang ganon."

"uhm. Maybe na lang ng secondhand serenade."

"waw. Buti nalang naaral ko na. sige."

And this was his turn.

Nakakatuwa dahil kinakantahan niya ko. well, kung hindi man niya ako kinakantahan, at least kumakanta siya sa harap ko.

Natutunaw nanaman ako. Di ko ba alam... pero parang wala siyang ginawa sa aking masakit. Ate heto nanaman...

I'm forgiving him and loving him all over again.

Nagumpisa na siyang kumanta...

Dugdug. Dugdug.

*Didn't you want to hear
the sound of all the places we could go
Do you fear
the expressions on the faces we don't know
It's a cold hard road when you wake up
and I don't think that I
Have the strength to let you go*

Hindi ko alam. Pero... ikaw lang naman ang gusto ko marinig. Yang boses mo. Habang tinititigan kita, nabubuo parin yung pangarap ko na kahit sa sandaling panahon man lang... maging akin ka...

*Maybe it's just me, Couldn't you believe
that everything I said and did, wasn't just deceiving
And the tear in your eye, and your calm hard face
makes me wish that I was never brought into this place*

*There goes my ring
It might as well have been shattered
and I'm here to sing
about the things that mattered
about the things that made us feel alive for oh so long
about the things that kept you on my side when I was wrong*

Sana nga. Sana napansin mo na andito lang ako sa tabi mo. Pero kahit ata anino ko hindi mo mapapansin...

*Maybe it's just me, Couldn't you believe
that everything I said and did, wasn't just deceiving
And the tear in your eye, and your calm hard face
makes me wish that I was never brought into this place*

*And someday, I promise I'll be gone
And someday, I might even sing this song
To you, I might even sing this song, to you
and I was crying alone tonight
and I was wasting all of my life just thinking of you
So just come back we'll make it better
So Just come back I'll make it
better than it ever was*

At nung kinakanta niya yan... nakita ko nanaman yung maamo niyang muka. Mejo nakakainis kung pano niya nalililang lahat ng babae sa mukhang yan.

Ayoko. Natural. Ayokong mawala ka sa kin. kahit nga hindi na yung isipin mo ko habang buhay... kahit eto lang oras na to... habang kinakanta niya tong kantang to... sana iniisip niya ko.

*Maybe it's just me, Couldn't you believe
that everything I said and did, wasn't just deceiving
And the tear in your eye, and your calm hard face
makes me wish that I was never brought into this place
Maybe it's just me, Couldn't you believe
that everything I said and did, wasn't just deceiving
And the tear in your eye, and your calm hard face
makes me wish that I was never brought into this place
(I want it all, Don't leave right now)*

I want it all. Don't leave right now. That's all my heart could tell you.

(I'll give you everything)

And that's what my heart wanted you tell me.

Dugdug. Dugdug.

Nung natapos na yung kanta, ngumiti siya sa kin. At nakita ko na unti unti ng lumalabas yung mga tao sa room nila. Binigay na niya sa kin yung gitara.

"sana wag mo ko iwasan."
"di yun pwede."
"bakit?"
"ayoko lang."

Dugdug. Dugdug.

Tapos nakita ko na si Chris. Tumalikod na si Kyle at pumunta sa room nila. Si Chris naman ang pumunta papunta sa kin. Kaso andun na yung next teacher namin kaya ayun... nagbabay na lang siya sa akin at ngumiti.

Mga bandang 3 o'clock, pinababa kaming lahat sa quadrangle dahil closing ng English club. Katabi ko si Chris nun tapos nasa likod ko naman si Marj.

Mejo mga 3:30 na nun nung hindi parin naguumpisa. Filipino time nga naman.

Bigla namin nakita na mejo nagiging haggard yung vice president ng English club. Dun ko lang naalala na ang president pala ng English club eh si Rai.

"hala. Kaya pala sila nahahaggard eh. Wala si Rai."
"teka tawagan ko nga."

Tinawagan ko yung phone nina Rai. Sumagot si tita. Ang sabi niya hindi daw makakapasok si Rai dahil sobrang taas ng lagnat niya. Gusto daw pumasok ni Rai pero hindi daw niya pinayagan.

Tumakbo ako agad para ibigay yun sa vice pres nila. Sabi nila, alam daw nila yun. Mejo problema lang nila ang intermission number dahil nakalimutan nila na si Rai nga pala ang gagawa nun.

So ako, bumalik ako sa upuan ko.

"ano daw sabi?"
"intermission number daw. Si Rai dapat dapat gagawa eh."
"Oh?"
"then it's your time to shine! Kanta ka na!"
"ano ka ba!"

At boom mukhang may nakarinig na english member at sinabi sa vice pres nila. Nako naman... ayoko. May stage fright ako!

Pumunta sa akin yung vice pres at nakiusap sa kin. Ayoko. Tinanggihan ko... mangangatog lang tuhod ko sa stage. Hindi ko kakayanin yun.

"ano ka ba!!! Dali na Xei!"
"maganda naman ang boses mo ah?"
"wala kong tutugtugin!"

"teka, kukuha ako ng chords sa room."

Tumakbo si Chris sa room nila. Aynako! Yung least na person na iexpect kong isangkot ako sa gulong to ang sumangkot sa kin! Nagtatatalon na yung English club dahil may performer na daw sila. In the first place... ayoko talaga.

Nagcheer silang dalawa sa kin. Mejo naasar nga ko sa dalawang yun. Pinahamak pa ko... eh ayoko nga. Pinapunta na nila ako sa backstage. Ako daw sunod nung speech ng presentation of activities.

Ano namang kakantahin ko?

Tiningnan ko yung chords ni daddy. Eh puro metal rock to. Yung may growl ba? Hindi ko alam kung alin ang tutugtugin ko dito...

Nako naman. Kung minamalas ka nga naman.

Naasar na ko dun sa chord book na bigay ni daddy kaya sinara ko na kahit mga 2 pages na lang yung natitira na hindi ko nakikita. Pano kaya pag yung teardrops ulit yung kantahin ko? ah! Ayoko! Baka macarried away ulit ako!!!

Tiningnan ko yung relo ko. 20 minutes para magaral ng isang kanta. Okay. Ano ba ang alam kong kanta?! No choice. Kailangan ko makakita ng kanta dun sa chord book ni daddy. Nagumpisa ako dun sa huli.

Tiny Heart – Flyleaf

Eto lang yung nakita kong maayos na kanta sa chord book niya. So no choice... kailangan ko tong tugtugin. Buti na lang at narinig ko na tong kantang to.

Okay. Konting practice. Medyo madali lang naman para sa kin. Buti na lang talaga at madali lang ako makapick up ngchords at lyrics. Memorize ko naman na yung kanta eh. Yung chords ang kinakabahan ako.

gusto ko magwala. Pumunta muna ako dun sa pinaka likod ng backstage (okay yun ah) para makapaginhale exhale. Nagulat na lang ako nung bigla siyang dumaan.

Dugdug. Dugdug.

Bumalik ako sa pwesto ko. Pero alam ko rin namang nakita niya ko... kaya, non sense.

Siguro pinagtatawanan na niya ko dahil sa sinapit ko dahil sa kanya. Nakakaasar. Naiinis ako. Para tuloy akong batang inagawan ng lollipop at di na binalik sa kin.

At yon. Bigla ko gustong kumanta. Gusto kong iparamdam sa lahat yung galit ko.

Dumating yung ibang English members at may dala na electric guitar. Well, good for me, makapagwala ako lalo. Sabi nila, yun lang daw yung pwede nila magawa para sa akin...

Haay. Napabuntong hininga ako. Ano Po ba ang nagawa ko at bakit ganito na lang? ganito na lang... buti pa si Marj naging ex na niya si Kyle. Buti pa si Rai nahalikan na siya ni Kyle.

Eh ako? Buti pa ako nasaktan na niya?!

Wala naman sigurong ilabas lahat ng sama ng loob through a song. Total andito din naman yung mensahe ko. Sabi ko nga, pwede ngang lahat ng kanta eh maidededicate ko na sa kanya eh.

Narinig ko na yung signal para lumabas na ko. Dala dala ko na yung electric guitar. Sana lang tumama ako sa mga chords na minemorize ko kanina.

Hindi naman ako rockstar para mambati ng kung sinu-sino. In the first place, bigla na lang akong kinuha... so yun... inayos ko na yung strap at tinugtug ko na... since ang first word at first chord ay sabay...

*Tiny heart, stuck inside yourself
When will you open up for me?
I love you so, wanna meet you again
Before one of us must go.*

Nakita ko siya na natayo kasama ng ibang boys ng batch. Ayon. Nangtitrip. Pero di ko alam kung may pakeelam nga ba siya. Gusto ko lang marinig niya yung kanta ko... kanta ng galit...

Your lips touched every hand but mine

Hindi ko ba alam kung dapat nga ba akong maiinggit... pero kung sakaling pwede pa... gusto ko sa kamay ko ikaw huling hahalik.

*In the shadows you slept fine
When will you get back to me so we can rest?
Tiny heart, you're not by yourself*

Napatingin ulit ako sa kanya...

Dugdug. Dugdug.

When will you recognize the beat?

Kailan... kailan nga ba? Oo nga... sinabi mo na sa kin na narinig mo na yung tunog... tunog ng pinaktatago kong tibok ng puso... pero... kailan mo ba malalaman kung ano talaga yung sinasabi?

*Of my own heart, making your blood flow
So that your chest can rise and fall.*

*Your lips touched every hand but mine
In the shadows you slept fine.
When will you get back to me so we can rest?*

*You will never know what you have done to me
You will never know losing your love for me
You will never know a single day alone.*

Siguro nga... di mo malalaman. Pero gusto kong malaman mo na mahal kita... kadiri. Ang korni. Pero... seryoso... aalagaan din kita... kung papayagan mo lang ako...

*Tiny heart, stuck inside yourself
When will you open up?*

Pesteng puso. Kailan nga ba? Kailan mo nga ba sasabihin kung ano yung nasa loob mo?! Napaka duwag mo... duwag...

*Your lips touched every hand but mine
In the shadows you slept fine
When will you get back to me so we can rest?*

*When you choose me, I'm waiting for you.
Always waiting.*

At lagi.

Dugdug. Dugdug.

Lagi akong maghihintay para sa kanya.

CHAPTER 33 **[This Is How We Go]**

After ng araw na yun, halos lahat ng mga klase ko pinapakanta muna ako sa harap bago magumpisa yung klase. Di ko alam kung bakit.

Siguro nga maganda boses ko. Pero di naman kasing ganda nung mga nasa opera. Sabi nga ni Marj, "rakistang voice".

Uwian na. nagayos ako ng gamit. Sabi ni dad, gusto niya daw ako ipasyal dun sa bayan nila. Ako naman, okay lang. sino ba ako para tumanggi eh halos lahat ginawa na niya para sa akin. kung tutuusin, kung PWEDE mamili ng mamahalin, siya ang mamahalin ko.

Kaso di pwede eh.

At ayon. Ang mahal ko, sino pa ba? Eh di yung taong tinatanaw ko mula sa bintana ngayon dito sa pwesto ko.

Dugdug. Dugdug.

Suko na ko. Okay lang naman. At least, at least nakausap ko siya. At least, naging close kami. at least alam ko na ang feeling ng nagmahal at nasaktan...

And not to mention... Nagmamahal.

Oo. Di ko parin siya matanggal sa puso ko. Weird talaga.

Ganito ba talaga ang pakiramdam na pag once tumibok yung puso eh matagal pa bago maalis yun? Yuck. Ang corny ko talaga. Ano ka ba naman Xei.. sigurado ka ba na habang buhay na yang tibok ng pusong yan? Eh hello high school ka pa lang at...

Dugdug. Dugdug.

Ayon. Nakita ko siyang dumaan sa room namin habang nagkaklase kami. Nakakaasar. Ang sarap hugutin nitong puso ko.

Ano bang nangyayare sa kin? Di mo parin ba nakukuha Xei? May gf na siya. Although you know na mejo playboy nga siya dati... pero I think he's serious with Rai.

Pano ko nga ba nalaman na seryoso siya kay Rai?

Natural, nakwento na niya sa kin. Marami na siyang naging girlfriend simula nung nalaman niya ang salitang girlfriend.

Pero eto... si Rai. Nagpaturo pa siya sa kin kung anong mga gusto ng mga babaeng tulad niya. Siyempre, seryoso na yun diba?! Personally ba naman nanligaw eh.

At ako si tulay. Si tangang tulay.

Napatingin ako sa langit. Ang blue na blue at ang ganda ng mga cumulus clouds. Sana ganyan din kaganda ang buhay ko. Bigla kong naisip.

Nung break, pumunta ako sa canteen mag-isa dahil may inasikasong group report sina Marj. Tiningnan ko lahat ng tao eh parang wala naman akong maapproach para magpasama sa canteen. Kaya eto ako, mag-isa lang na pupunta.

At yun, lumabas ako sa corridor... ang tadhana nga naman...

Dugdug. Dugdug.

Napatigil ako ng konti dahil nakita ko siya. Siguro kakagaling lang niya ng banyo. Di ko alam kung babalik ba ko sa room o itutuloy ko na lang ang lakad ko.

Teka... bat naman ako babalik sa room?!

Oo nga. Bakit nga naman? Eh di naman niya ko kakainin ng buhay. So yun, tumuloy lang ako sa paglakad... nakatungo yung ulo ko... nagbabasakaling di niya ko mapansin.

"Xei."

Siyempre mali nanaman ako sa hinala ko. iba na ang sitwasyon ngayon. Anjan na si Rai at ayokong makita niya kami. Ayokong maghinala ang kahit sino...

Lalo na sa nararamdaman ko.

Tumakbo ako agad papunta canteen kunwari di ko siya narinig. Napakamapanggap ko. pero di ko rin naman maiiwasan yun eh. Gusto ko na pigilan kung ano man tong nararamdaman ko... dahil di tama...

Oo nga... pwede kami. Kaso... di tama kung itutuloy ko pa tong pag-ibig ko sa kanya.

YAK!!! Nakakadiri ka Xei. Ang corny mo. Pag-ibig?! Saan mo naman yan natutunan?! Nakilala mo lang si Kyle naging ganyan ka na...

Sa canteen, may nagapproach sa kin na AP club officers na third year. Tinanong nila sa akin kung pwede daw ba ako magperform para sa AP club opening. Eh ako naman, sa totoo lang ayoko na magperform. Kung sakali, okay lang naman sa room pero ayoko na ulit magperform on stage.

Pero di ko ba alam kung bakit ako napapayag. Siguro kasi nakakahiya para sa kanila kasi mga bata. Huh? Haha. Ang labo ko talaga. Sabagay, minsan kasi di talaga ako marunong tumanggi.

Ang kasama ko daw ay si Sherwin ng first year. Kasamahan ko siya sa choir. Magkasing tangkad lang kami pero kung sa lalake maliit siya. Maganda yung boses niya, mala westlife ba dating, panlalaki. Eh diba karaniwan sa mga maliliit na lalake eh maliit din ang boses? Kaso siya di.

Sabi nila ang kakantahin daw namin eh yung This Is How We Go ng Yellowcard. Galing yun sa The Big Fish na movie. Cute yung kanta. Kaya daw nila yun pinili kasi nga AP is all about history na kahit di man natin nakita eh pinapaniwalaan. Ahaha.

Okay lang naman sa kin dahil alam ko na. bale kakanta lang daw kami at sasabayan yung music. Parang videoke version na lang daw. Kaya ayun. Mejo iniba lang namin ng konti.

Mabuti naman.

Pinakinggan ko yun sa iPod ni Marj at dun nga, pinakinggan ko ng mabuti kung san ako dapat eentra kasi duet yun. Di naman sa duet, pero parang ako yung second voice dun. Well anyway, parang gusto ko rin naman yung part ko sa kanta. Katulad nga ng sinabi ko, may iibahin kami.

"Ganda."

Napangiti ako.

"ikaw talaga dad."

"kakanta ka nanaman?"

"yup."

"dumadami fans mo ah."

"sira ka talaga dad."

"at ang demand, tumataas."

"nyeh nyeh."

"ikaw naman. Eto oh."

"ano yan?"

"bakit ba kayong mga babae tinatanong kung ano yan eh obvious kung ano man to?!"

"para san naman tong blue magic na to? Anong okasyon?"

"wala naman. Para at least kung sakali, nabigyan ko ng regalo ang second love ko."

"ikaw talaga dad!"

"eh kahit di maging tayo, maregaluhan man lang kita ng teddy bear. Ayoko nga na lumalagpas ako na may nagugustuhan na di ko nabibigyan ng teddy bear!"

"ganon ka din ba kay Velvet?"

"spoiled nga yun sa kin dati. Sana... sana masaya siya ngayon."

"dad... mahal mo pa ba siya?"

Ay nako. Ano bang klaseng tanong to. Kung di ko pa nasasabi, Velvet yung pangalan nung girlfriend niya na nagcheat sa kanya dati... taga ibang school yun. Pero kahit ganon, balitang balita nung first year pa lang kami kung gano siya kaloyal dun.

"ano ka ba. Ikaw na ang mahal ko."

At nagulat ako nung hinalikan niya ko sa cheeks.

Pero di lang ako ang nagulat kundi ang buong klase ko dahil nakita nila lahat yung pangyayareng yun... at ang masasabi ko lang?

"sira ka talaga dad."

Tapos buong klase nag 'ikee' sa aming dalawa. Well, di naman buong klase pero yung mga nakakita sa amin nun.

Hinawakan niya yung kamay ko tapos pinisil niya.

"nakalimutan mo na ba siya?"

"ewan ko. pero... mukhang di pa."

"ang hirap siguro kalimutan pag mahal mo talaga no."

Nakita ko si Chris na nakatingin sa langit. Oo nga. Di lang naman ako ang nakadanas nito. Pati siya... ano na nga bang pakiramdam niya?

"okay ka na ba?"

"oo naman."

"sigurado ka bang nakamove on ka na mula dun sa huli mo?"

"matagal na. simula nung nakita kitang umiiyak dun sa bleachers... naisip ko kaagad na ikaw yung tipong gusto kong alagaan habang buhay... kasunod nung babaeng akala ko habang buhay narin kami."

"dad..."

"ha?"

"pano kung... pano kung di ko parin siya makalimutan matapos ang habang buhay?"

"maghihintay din ako... habang buhay."

Gusto kong tumibok ang puso ko. pero di... wala. Wala parin akong naramdamang kahit ano. Kung tutuusin, yun ang mga salitang hinihintay ko para sabihin ng isang lalake sa akin sa takdang panahon. Pero ngayong narinig ko na to... bakit hanggang ngayon di ko parin maramdaman?

"isa lang naman ang magiging dahilan para mawala tong tibok ng puso ko para sayo..."

"ano yun?"

"pag tumibok na yung puso niya para sayo... at... sa mga panahon yon... tumitibok parin ang puso mo para sa kanya..."

Ngumiti ako. sira talaga to.

"salamat sa teddy bear."

"pwedeng ako magpangalan?"

"okay lang. ano?"

"mm... cherry. Cherry na lang."

"san naman yung galing?"

"uh... mula sa Chris at Xeira?"

"ay nako ang labo mo."

Tapos tumawa kaming dalawa. Pero sa pagtawang yun...

Nakita ko siya... na nakatingin sa aming dalawa.

Nung nakita ko yun, biglang lumabas si Rai sa room tapos pumunta sa kanya. Di ko ata kayang tingnan yung senaryong yun kaya ginusto ko na lang na pumasok.

"dad... pasok na ko."

"o sige. Ivideo ko yung opening mamaya ah? Yung sa may parte mo."

"sige ah! Promise mo ideo mo yun."

"o sige ba! Kahit sino pang partner mo, basta andun ka."

"si Sherwin ang partner ko. yung first year na maliit?"

"o? astig. O sige. Punta narin akong room. May hahapitin."

Tapos pumunta na ng room si dad.

Hinawakan ko yung pisngi kung saan hinalikan ako ni Chris. Isa lang ang naramdaman ko. kaibigan. Hanggang dun lang talaga. Kung ordinaryo akong babae, siguro kikiligin na ko ngayon. Pero di. Isang patunay na abnormal ako.

"Oi. Kayong dalawa kaiinggit kayo ah!"

"ikaw talaga Marj."

"pag pinakawalan mo si Chris... aagawin ko sayo yang gandang nilalang na yan!"

"ikaw talaga. Pag may nangyayare sa aming dalawa, gusto mo si Chris. Pero pag anjan na si Chris sa harap mo, ayaw mo na sa kanya."

"ano ka ba! Ayoko nga magpakita ng motibo! Kader!"

"sira ka talaga."

"o ano, game ka na ba? Chris na ba talaga forever sis?"

"tingin ko... tingin ko di."

"Ano bang almoranas ang meron ka at bakit ayaw mo pa?!"
"di ko alam Ex... pero... mahirap kasi kalimutan si Kyle eh..."
"nako. Ewan ko sayo. Di na yan katangahan eh. Kabaliwan na yan!"
"siguro nga..."
"pareho silang gwapo. Pero... o sige mas gwapo si Kyle. Pero kung ibabase mo sa pagpapaligaya sayo, definitely Chris na ko gurl!"
"eh mahirap eh. It takes time."
"aysus. Baha—"

Pero di natapos yung sasabihin ni Marj nung biglang umentra si Rai na nagdadadabog at bigla na lang ginulo yung mga gamit na nasa ibabaw ng locker.

Nagtinginan kami ni Marj. Nagaway kaya sila?

Ngumiti si Ex. Parang 'buti nga sayo' smile. Pero tingin ko naman di tama. Ako lang ang naglakas loob lumapit sa pinsan ko para tanungin kung anong nangyare.

Pumunta kaming dalawa sa labas dahil dun daw niya ikkwento.

"kayong dalawa na ba ni Chris?"
"uh... di. Bakit?"
"buti pa kayo. Di pa kayo pero hinalikan ka na niya sa cheeks. Alam mo yun? Ang romantic. Bakit ba siya di niya kayang gawin yun?"
"baka... baka kasi... ewan..."

Tinap ko yung shoulders niya. Gusto kong kausapin si Kyle kung bakit niya ginaganito si Rai. Pero bigla kong naisip yung issue na tungkol sa naguidance sila...

"pero... pero diba hinalikan ka... hinalikan ka naman na niya sa lips?"

Natahimik siya. tapos bigla siyang ngumiti. Sabi na nga ba.

"sabagay. Lips naman yung amin. Pero ewan ko. Di kasi siya romantic tulad ng inaasahan ko. Well, thanks for making me realize that insan!"

At bigla na lang niya kong iniwan sa labas at pumasok sa loob na parang walang nangyare. Ang weird. Parang kanina lang eh nagtatampururot siya dahil lang nagselos siya sa ginawa namin ni Chris kanina tapos namention ko lang yung tungkol sa halik—

And then I wondered... ano kaya pakiramdam ng halik ni Kyle?

AH! WAG! AYOKO! Wag mo nga isipin yan...

"ang landi talaga ng bruhanng yun."
"o Marj."
"narinig ko yun in fairness ah. At isa lang ang masasabi ko. Inggeterang inggrata! Kung di mo lang talaga yun pinsan eh!"

Tapos tinawag na ko nung isang member ng AP club. Pumunta kami sa MAPEH room para makapagpractice nung kanta. Kaming dalawa ni Sherwin. Pinalitan nila ng konti yung lyrics. Konti lang naman. Yung 'son' naging 'yes'. May mga dancers din pala kaming kasama. Mga dancer na may gown na puti tapos yung arms eh see thru na mahaba. Para silang mga diwata.

Haha. Natawa ako nung papasuotin pala kami ng costume. Every year kasi pag may UN eh binibili nila yung costume pag natripan nila. Eto, ipapasuot daw nila sa akin tong costume ng Greece last year.

Nagpractice na kaming dalawa ni Sherwin. Di pa nga ako makaconcentrate dahil ang lilikot nung mga interpretative dancers.

Naka 5 practice kami bago kami pinaalis. Kasi, opening na ng AP club. So niligpit ko yung konting kalat tapos lumabas na ko.

At nagulat na lang ako, nung nakita ko siyang nakadungaw sa bintana.

Dugdug. Dugdug.

"Sorry kung pinanood kita..."

Gusto ko sumagot na parang baket naman siya nagsosorry? Pero di ko na siya sinagot. Tumakbo na lang ako pababa. Ang weird talaga.

Nagather na lahat sa quadrangle. Lahat nakaupo sa bleachers. Kami ni Sherwin yung ending ng opening. Haha. Ayon. di pa ko pinagbihis ng mga members ng AP club. Mamaya pa daw. Nung mejo malapit na yung presentation namin, saka na kami pumunta ng girl's dorm para dun magbihis.

"Woi! Xei! Anjan ka ba!"

"Yup! Bakit?"

"Namatay daw yung lola ni Sherwin kaya di daw siya makakaperform!"

Napalabas ako ng di oras sa banyo. E ano na?! pano na?!

"hala! Pano na yun?! Solo na lang ako!?"

"Ewan ko. May hinihila daw silang lalake. Magadlib na nga lang daw."

"eh!!! Magmumukhang comedy show yun!!!"

"okay lang yun! Siguro naman di sila kukuha ng tutunge tungeng substitute."

"may point ka dun."

Nung natapos kami sa pagbihis, nalaman ko na may kapalit na daw si Sherwin. Itatanong ko sana kung sino pero pinagmadali nila ko papuntang backstage. Yung partner ko daw kase na dapat si Sherwin eh manggagaling sa harap. Inexplain nila sakín na kailangan daw may effect.

Narinig ko na yung piano. Yung intro ng song. Mga 20 seconds din yun. May panahon pa para huminga ng malalim..

Ang ganda.. ang ganda ng tunog..

Saka ko narinig..

Ang boses na gumimbal sa kin..

I could tell you the wildest of tales

T—t—tama ba ang naririnig ko?!

My friend the giant and traveling sales

Di pwede.. w—wala naman siyang projection... di ba?

Tell you all the times that I failed

WAG. WAG. Wag mong sabihing..

The years all behind me

Impusible.

The stories exhaled.

SIYA YUN?!

And I'm drying out

Unti unti akong lumalabas mula sa backstage. Na para bang gusto ko umiyak dahil mukhang siya nga..

Crying out

At nakakita ako ng isang anghel. Isang anghel na parang bigla na lang lumitaw sa harap ko. Di ko mapaliwanag.

Dugdug. Dugdug.

Hindi... bakit ba sa lahat siya pa?!

This isn't how I go.

Lumakad ako papunta sa harap niya. Di ko alam kung susundin ba namin yung napraktis kanina... parang ayoko na...

*I could tell you of a man not so tall
Who said life's a circus and so we are small*

Di ko alam pero yung prinaktis ni Sherwin eh inaapply niya. O sadyang gusto lang talaga niya gawin?

Tell you of a girl that I saw

Tinitigan niya ko sa mata... mata sa mata... na parang ako lang ang nakikita niya ngayon...

I froze in the moment and she changed it all

*And I'm drying out
Crying out
This isn't how I go
Hurry now*

Tulad sa prinaktis, nilagay niya yung kamay niya sa bewang ko at dahan dahan ako binaba. Nakatitig lang ako sa kanya habang kumakanta.

*Lay me down
And let these waters flow (ooohhh)
Flow (ooohhh)..*

*Yes I am not everything you thought that I would be
But every story I have told is part of me*

Hinawakan niya yung kamay ko at sinayaw niya ko na parang pang slow dance... tulad ng prinactice... Nababaliw na ko...

Oohh.. oohh.. aahh.. aaahh..

Itinaas ko ang mga kamay ko habang karga karga niya ko sa ere... eto na ata ang pinaka magandang pakiramdam... ang hawak niya... lahat... siya...

*you keep the air in my lungs
Floating along as a melody comes
And my heart beats like timpani drums
Keeping the time while a symphony strums*

Sa stanza na yun lang kami nagsabay ng boses. At narinig ko sa mic ang pinakamagandang blending ng boses na narinig ko...

ang boses naming dalawa.

And my heart beats like timpani drums

Di ba yun nakakabaliw?

*And I'm drying out
Crying out (out)
This isn't how I go
Hurry now
Lay me down (down)
And let these waters flow (ooohhh)..
Flow..*

Padaanin niyo ang luha. Ang luha ng kaligayahan. Sana di na lang to matapos. Pero ewan ko ba. Kung ano ang dinidikta ko, sinusuway ng katawan ko.

Dahil hanggang ngayon naririnig ko ang tibok ng puso ko. Sobrang lakas. Di ko mapigilan.

Let it flow ooohhh
Let it flow
Let it flow ooohhh
Let it flow

Hawak na namin ang kamay ng isa't isa na nakapikit. Umiikot sa min yung mga diwata sa entablado.. na parang nagiging storya lahat ng ginagawa namin..

Isang dula.

Isang pagaarte...

Na sana totoo.

Yes I am not everything (everything) you thought that I would be
But every story I have told is part of me

Umikot ako sa kanya dahil yun ang huli kong gagawin ayon sa prinactice namin.

Yes I leave you now (I leave you now) but you have so much more to do

Pero may ginawa siya na wala naman sa pinagplanuhan.

And every story I have told is part of you

Lumuhood siya sa harap ko at hinalikan ang mga kamay ko..

Dugdug. Dugdug.

Please don't let me fall too deep...

CHAPTER 34

[Numbness]

Pagkatapos nun nagsi-exit na kami sa backstage. Dumerecho na ko sa banyo para magbihis ng uniform ulit. Paglabas ko nagsisiwian na lahat ng tao dahil uwian naman na.

Ayoko siya makita... wag ngayon.

Ang una kong hinanap eh si Chris at si Marj. Kasabay ko silang dalawa paguwi. Una kong nakita si Marj na nagdadabog at nilulusot yung gamit sa bag.

"Marj..."

Tinigil niya yung pagliligpit ng gamit.

"Bakit ganon Xei?! Ano bang gusto niyang palabasin?! Kung may gusto siya sayo, sabihin na niya! Hindi itong sinasaktan ka niya. Nababanas na ko. Ayokong ginaganito mga kaibigan ko."

"Ewan ko nga din. Bigla na lang na siya yung sumulpot sa stage. Si Chris?"

"Kung nakita mo lang..."

"Na?"

"Halos madurog na yung camera niya."

Dun ko lang natandaan na ivideo nga pala niya yung buong presentation.

"OMG. Asan siya?!"

"Ewan ko. Pagkatapos niya ideo yung presentation niyo umakyat na siya ng room nila."

Pumunta ako sa section five pero wala na si daddy. Bumaba ako sa canteen, clinic, sa bleachers at sa tindahan... pero wala.

Pupunta na sana ako ng room nung...

"Psst."

Pagtalakod ko, si daddy. Nayakap ko siya. well, sinadya ko yun. Ayoko naman kasing magalit siya sa akin. Baka sabihin pa niyang sinungaling ako.

"Dad... sorry..."

"O, bat ka nagsosorry?"

"Kasi... kasi baka... nagalit..."

"Ah... yun. Oo nga... nagalit ako... sobra."

Tapos pinakawalan ko na siya sa yakap ko. yung yakap ko sa bewang niya. Yung tipong yakap ng isang anak sa daddy niya.

"O, bat mo ko binitawan?"

Ngumiti ako kasi nakangiti siya na parang nanunukso.

"daddy naman eh!"

"halika na nga."

Hinawakan niya yung kamay ko tapos pumunta na kaming room. Pumunta muna siya ng room niya para ayusin yung gamit niya.

"Marj naman eh!"

"bakit?!"

"sabi mo galit siya?! hindi naman!"

"oo nga, galit siya... bakit?!"

"eh bakit nung pumunta ako sa kanya hindi na siya galit?!"

"aba ewan! Ano, nasan na siya?!"

Tapos dumating na si daddy. Napagdesisyonan namin mag 7 11 na muna. Pero si Marj parang may balak... sira talaga yung babaeng yun.

"kailangan ko ng umuwi. Magreresearch na ko!"

"Weh! Marj naman eh!"

"asus! Para makapagsolo naman kayong mag labidabs kayo. Geh!"

Tapos tumakbo na siya palabas.

"yung babaeng yun. Wala talaga yun magawa."

"oo nga eh."

Tapos kumain siya ng chips.

"dad."

"yeh?"

"may tanong ako..."

"ano yun?"

"nagalit ka ba talaga... kanina?"

"oo."

"eh... bakit nung nakita kita... hindi ka naman na galit?"

"ikaw ba naman na hanapin ka para magsorry at yakapin ka ng taong mahal mo... magagalit ka pa ba nun?"

Ngumiti siya. at siyempre ngumiti din ako.

"pero alam mo..."

"ha?"

"kanina... nung nakita ko na siya yung nasa stage..."

"ano?"

"gusto ko na itapon yung camera ko..."

"eh bakit kinuhanan mo pa kami? Pwede mo naman hindi na kuhanan..."

"eh di ba... nakapangako... na ako?"

Touched.

Natouch ako sa sinabi niya. Pinilit kong tumibok ang puso ko... pero ang laki laki ng problema ng body part kong to...

And every story I have told is part of you.

Dugdug. Dugdug.

Saka lang tumibok tong puso ko. ano ba naman yan... kailangan ba talagang si Kyle ang isipin ko bago ka tumibok?! Nakakaasar...

Pwede pala yun... nagkakasundo ang utak at ang puso..

Pero yung mismong kaluluwa eh hindi? Ang labo.

"o, bakit ka nangingiti?"

"ah... wala."

"naisip mo si Kyle no?"

"hoi hindi—"

"hindi ka talaga magaling na bluffer. O ayan."

Tapos binato niya sa kin yung digi cam niya. Buti nasalo ko... eh pano kung hindi?!

"ano ba dad!!! Pag ito hindi ko nasalo!!!"

"eh nasalo mo naman eh. Haha!"

"daddy naman eh! Pag ako inatake ako dito!"

Tapos inopen ko na yung digicam at plinay yung video. Napanood ko yung video naming dalawa. Narinig ko nga din yung sinasabi ng ibang tao sa likod ng cam...

"Sila na ba?"

"Bagay sila in fairness!"

"Ehem! Rai inaagawan ka o!"

"whatever."

"Diba magpinsan sila ni Rai?"

"Eh diba girlfriend na siya ni Chris?"

"ang cute ng dancers oh!"

"bwisit talaga yang impaktong yan."

"tumahimik ka marj narinig ka sa video."

"hindi ganyan ang tipong gurlalu ni Kyle."

"oy ano ba yung juice!"

"tingnan niyo yung titigan nila."

"parang may meaning."

"hala ka Rai."

"nakakaantok."

"threat yan!"

"hindi yun magagawa ni Xeira."

Yung pinakahuli kong narinig, sigurado akong boses yun ni Rai. Nalungkot ako bigla. May tiwala sa kin si Rai na wala talaga akong gusto kay Kyle.

Ngumiti ako tapos binigay ko na yung digicam kay Chris.

"pwede ko ng burahin?"

"uh... oo... thanks..."

Tapos binura na niya.

"tara na... hatid na kita."

"Uh daddy..."

"bakit?"

"Di ko... siya... matanggal... sa..."

"ayoko ng marinig. Tara na."

Tapos dinala na niya yung bag ko papunta sa bahay namin. Ang bilis niya maglakad. Kahit tumatakbo na ako, di ko parin siya maabutan.

Nung pagdating ng bahay namin, nagulat ako nung bigla na lang siyang umupo dun sa may elevation ng bahay namin...

"Ikaw."

"ha?"

"ikaw si Ms. umbrella."

"h—ha?"

"naalala ko pa nun. may sinabi siya sa kin."

"ano yun?"

"ayoko sabihin... masasaktan lang ako."

"ah... okay lang... wag mo na sabihin kung—"

"kailangan eh... eto ata ang makakapagsaya sayo."

"pero daddy... ayokong umasa."

"hindi ko naman sinabi na gusto kong umasa ka eh. Gusto ko sumaya ka."

Tama siya.

Pero pano kung parehong mangyari sa kin yun?

"naalala ko pa. yung sinabi niya. Meron pa palang mga babaeng ngayon mo lang makikita na maganda siya no?"

Dugdug. Dugdug.

Naalala ko bigla yung sinabi ni Marj nung una kaming nagkakilala na hanggang ngayon eh di ko parin nakalimutan. Halos parehas lang nung sinabi ni Chris na sinabi daw ni Kyle. Napalunok ako ng laway.

"tinanong ko siya kung sino yun. Ang sabi niya... si Ms. Umbrella. Tapos bigla kang dumating na hinahanap siya. saka ko siya tinawag tapos tinukso kong ikaw si umbrella girl... naalala ko pa lahat nung araw na yun... yun yung tinanong mo siya kung pwede ba siyang maggitara para sa choir niyo nung third year..."

Naalala ko yun. Oo... naaalala ko pa yun. Si Chris yung tumawag nun. nagtaka pa nga ako nun kung bakit niya nalaman yung tungkol sa payong.

"Alam mo ba nung sinabi niya yun? Gusto ko malaman kung sino yun. Pero kahit anong gawin ko, ayaw niya sabihin. Hanggang sa nakita kita... at nagustuhan kita agad."

Umupo ako sa tabi niya... sa harap ng bahay namin.

"Dahil dun, nawala na yung paghahanap ko sa Ms. Umbrella na yun. Pero... nung nakita ko kung paano siya tumitig sayo kahapon... naalala ko lahat..."

Hindi ko maintindihan kung bakit sasabihin sa kin ni Chris tong kwentong to kung alam niyang masasaktan siya... at kung aasa lang ako lalo...

"Dad."

"Po?"

"Bakit mo sinasabi sa kin tong mga bagay na alam mong masasaktan ka lang... at aasa lang ako?"

"Hindi ko rin alam. Pero... ikaw nga ba yun? Sana... sana hindi ikaw..."

Hindi ko alam kung bakit wala akong lakas ng loob para sabihin sa kanya na ako yun... may mawawala ba? Wala naman... di ba?

"Kung ako man yun... bakit hindi ako ang niligawan niya? Diba? Bakit si Rai?"

"Oo nga. Kanina ko pa iniisip kung bakit si Rai... kung ikaw nga talaga si Ms. Umbrella."

"Dad... wag mo na isipin... ayoko din isipin eh... diba sabi mo... gusto mo ko pasiyahin?"

Tumayo siya tapos tinayo niya ko gamit yung 2 niyang kamay.

At...

Yinakap niya ko.

Isang yakap na alam kong hindi ko masusuklian.

"I love you Xei."

Natahimik ako.

Biglang bumukas yung gate at ayun yung kapatid ko. Automatic na naghiwalay kami ni Chris. Nagbbye na siya sakin at sumakay agad ng jeep. Ako naman, natatakot ako pumasok.

At ayon. Perfect. Napagalitan ako ni mama. Tinatanong niya kung boyfriend ko na daw si Chris. Ilang beses ko inexplain sa kanya na nanligaw pa lang. Pero hindi niya ko tinantanan ng tanong kung bakit daw ako nakayakap sa kanya. Ang sinabi ko na lang, namatayan kasi siya kaya kailangan niya ng karamay.

Pagkatapos ko kumain, maligo, magbihis at magtooth brush, humiga na ko sa kama ko. naisip ko lahat ng sinabi ni Chris. Umaasa nanaman ako. sinampal ko yung sarili ko para magising. Pero bigla kong naalala yung ginawa niya sa stage. Yung hinalikan niya ko sa kamay...

Dugdug. Dugdug.

Nababaliw na ko. parang wala na akong inisip kundi yon. Yon buong gabi. Hanggang sa nakatulog ako.

"Hindi yun magagawa ni Xei."

"Hindi yun magagawa ni Xei."

"HINDI YUN MAGAGAWA NI XEI!!!"

Nagising ako mula sa isang bangungot. Si Rai. Lumalapit siya sa kin na sinasabi yun paulit ulit. Parang kanina lang eh masaya ako... ngayon pinagpapawisan na ko dahil sa panaginip ko.

May tiwala sa kin si Rai. Tiwalang hindi dapat mawala.

Okay. Nagpahiwatig na rin lang ang mga panaginip ko... kailangan ko na iapply sa tunay na buhay. Kailangan ko siya iwasan alang alang sa pinsan ko. kung tutuusin, may choice naman ako eh. Pwede ko siyang hindi iwasan. Pero... kilala ko kasi pinsan ko. sobrang selosa. Alam kong hindi niya ako kayang awayin... pero ayoko yun itake advantage...

Act normal. Parang dati. Wag mo na lang siya pansinin parang dati. Eh dati naman hindi naman talaga kayo nagpapansin diba? Hindi ka mahihirapan nun...

the next days... umiiwas nanaman ako sa kanya.

Todo iwas nanaman ako.

Napatingin ako sa bintana. Ang hirap pala no. ang hirap pala na ganito...

Hai.

Dismissal na. kailangan kong magpaiwan dahil tatapusin ko pa yung correct response na pinapagawa ng TLE teacher namin.

Natapos na ko gabi na. 7:30 na. kung hindi lang dahil teacher ang nakiusap sa kin na magcheck nun, hindi ko yun gagawin. Ang pinagtataka ko lang eh kung bakit ako lang? pwede naman siyang humingi ng tulong sa ibang estudyante.

Haha. Ang sadista.

Pero sabagay. Gusto ko namang maging teacher balang araw kaya dapat ko silang intindihin. Siguro maraming pagod.

In the first place tinanong naman niya kung may gagawin ako. sabi ko naman wala. Pwede naman akong hindi pumayag sa favor niya eh. Ang problema lang talaga sakín... hindi ako marunong tumanggi.

Nagbabay na ko sa mga kasama ko sa comlab. Nagaayos sila ng layout at articles sa dyaryo namin. Mga 6 pa sila.

Paalis na sana ako nung...

"Xei."

Dugdug. Dugdug.

Napatingin ako sa likod ko at nalaman kong siya yun. Gusto ko siyang makita... gustung gusto... pero... hindi pwede... dahil alam kong hindi talaga pwede.

Anong ginagawa niya dito? Gabi na... bakit hindi pa siya umuwi?

Hindi ko alam. Pero alam ko na ang inappropriate nung ginawa ko. Pero bigla na lang umandar ang mga paa ko para tumakbo.

Tumakbo?

Oo. alam ko na ang weird ng ginawa ko, pero di ko rin alam sa mga paa ko kung bakit bigla na lang tumakbo papalayo sa kanya. Isang sakay na lang to ng tricycle at makakauwi nako...

"Xei ano ba! Para kang bata! Wag kang tumakbo!"

At bogsh.

Nahawakan niya yung kamay ko.

"Ano ba Xei! Hindi ka na bata!"

"teka, sino ka ba para sabihin mo kung anong kailangan kong gawin?!"

"kaya nga ako nagpaiwan dito ngayong gabi dahil alam kong wala si Rai... gusto lang naman kita makausap... ano bang problema mo?!"

"ano bang problema ko?! IKAW!"

Dugdug. Dugdug.

Oops.

Nasa huli ang pagsisisi. Bakit ba hindi tumikom ang bibig ko sa kakasalita?! Ano ba tong sinasabi ko... tumahimik ka Xei!!!

"teka... anong..."

"wala. Uuwi na ko... sobrang gabi—"

"sobrang gabi?! Eh ako?! anong oras ba ko—"

"hindi ko na problema kung uuwi ka ng..."

"Xei... ikaw pa ba yan?! Bakit ba habang tumatagal parang lalo kang nagagalit sa kin? Eh hindi ko nga alam kung bakit ka nagagali—"

"KASI MANHID KA!!!"

Dugdug. Dugdug.

I've said it.

Ayoko. Ang drama. Ayokong gawing telenobela tong buhay ko. napapanuod ko lang to sa sine at sa mga drama sa TV... hindi ko naman akalain na...

Binitawan niya yung kamay ko. nakaharap na lang kaming dalawa sa isa't isa. Tinititigan na lang namin ang isa't isa...

Pano... pano ba to matatapos?

Pero mukhang hindi niya ko paaalisin hanggat di ko sinasabi kung ano ang mga DAPAT niyang marinig.

"gusto mo malaman ang totoo? gusto kita kyle. nung second year palang nung transferee ka lang... third year nung nagkakilala tayo... at ngayon... ang pinakamatinding pagkakamali ko... ngayong fourth year... mali ako... mali ako na sabihing mahal kita... naging totoo tuloy."

Yung reaksiyon niya... wala siyang reaksiyon. Pero hindi siya nagulat o tulala o kung anuman. Tinititigan lang niya ko... pinapakinggan ang bawat salitang sinasabi ko...

"natuwa talaga ako nung nagkausap tayo. Nung naging magkaibigan tayo. Pero katapusan na nung habang tumatagal lumalala. Umaasa ako na malalaman mo. Sabagay... pano mo nga ba malalaman kung hindi ko sasabihin? At kung manhid ka?!"

Nakatitig parin siya sa kin.

"pero ikaw na mismo ang nagsabi na para kang may naririnig na drums pag kasama mo ko. oo... kasi tibok yun ng puso ko."

Natawa ako. di ko na alam ang sinasabi ko.

"ang corny diba?! Naasar ako. parang hindi ko na kilala yung sarili ko. mula nung nakilala kita."

Tumingin ako sa kanya. Ganon parin. Taimtim parin siyang nakikinig sa bawat letra... bawat salita... gusto ko magalit... pero ano bang karapatan ko?

Eh nagmamahal lang naman ako?!

"Masaya ka na? kaya kita iniwasan dahil sa pinsan ko. May tiwala siya sakin. May tiwala siyang wala akong gusto sayo. Na hindi na hihigit sa pagiging tulay ko ang relasyon nating dalawa. Ayoko naring masaktan. Ayoko ng magmahal."

"Bakit... Bakit hindi mo sinasabi sa kin noon pa?"

Dugdug. Dugdug.

Huminga ako ng malalim.

"dahil alam kong hindi tayo parehas ng tibok ng puso."

Umalis na ako at iniwan siyang nakatayo. Gusto ko nga siyang balikan at sabihing, kalimutan mo na yun. Joke lang yun! Sabay tayo uwi, gusto mo? Pero wala akong lakas ng loob...

Masakit ang mga sinabi ko...

Pero bakit... bakit ako tong nasasaktan ngayon?!

CHAPTER 35 **[Wounded and Healed]**

Hindi ako mapakali sa mga nangyari nung isang gabi. Tatawagan ko ba siya? Ititext ko ba siya para sabihing joke lang lahat ng mga yun?

Ano ba naman kasing nasa isip mo at sinabi mo yung mga ganong bagay?

Itong buhay kong to... nagpapatunay na hindi na ko bata.

Napaluha ako.

Namimiss ko na yung mga panahong ako lang mag-isa. Yung walang gumagambala sa kin. yung mga araw na ginawa ako para ngumiti para sa mga tao...

Or... talaga bang namimiss ko yun?

Hai. Hindi. Hindi ko yun namimiss. Aminado ako na hindi na ko bata. Masayang may kaibigan... pero hindi ako Masaya na nasasaktan ako dahil sa kanya.

Nung next school day... wala akong gana. Kahit kumain o magsalita. Nakatungo na lang ako lagi. May hawak ako... yung cutter ko.

Alam kong natatakot sa kin yung mga tao. Natatakot silang lumapit sa kin. alam ko. Nakalabas kasi yung blade ng cutter ko to its fullest. Nakatungo ako pero nakabagsak yun left hand ko na hawak yung cutter kong yun...

Wala na akong pakielam kung tawagin nila akong gothic o emo. Ayoko lang na may lumapit sa kin ngayong araw na to. Gusto ko mapagisa muna.

Tapos bumagsak pa ko sa surprise test na binigay sa min ng physics teacher namin. Yun pa naman ang pinaka malaking units sa 4th year. Eh sabi ng teacher namin, yung surprise test daw na yun ay bubuo ng 20% ng grade namin.

What the.

Nung mismong araw na yun, nalaman ko sa papa ko na aalis si mama papuntang states kasi namatay na lola ko.

Lalo akong nalungkot... pero pilitin ko mang umiyak... walang lumalabas sa mga mata ko. Siguro napagod na rin.

Tinanong ko kay papa kung ilang araw siya mawawala. Sabi ni papa, 5 months daw. 5 months? Ni hindi man lang makakapunta si mama sa birthday at graduation ko... ganun ba? Sabi ng papa ko marahil daw. Bakit naman ganon katagal?!

Hindi ko alam kung tinubuan ba ko ng balat sa pwet at biglang nagkaganon ang buhay ko.

Wala akong kinausap nung araw na yun. Hindi rin ako nilapitan ni Marj at Chris kasi nagtext na ko sa kanila before na wag muna nila ko lapitan... I need to be alone first.

Pagkauwi ko sa bahay ko, narinig ko na sumisigaw si mama. Nagaaway sila ni papa. Hindi ko rin alam kung bakit. Pagdating ng kapatid ko, nahuli pa siyang may sigarilyo sa bulsa. Lalo kong narinig yung talak ni mama. Nasampal pa nga yung kapatid ko ni papa.

Bakit... why all of a sudden naging ganito?

Nagkulong ako sa kwarto. Umiyak ako. Iyak na hindi maririnig ng kahit sino. Sinara ko yung ilaw. Ayoko makakita ng liwanag.

Bakit... bakit biglang nangyare sa kin tong mga to?! Oo... siguro nga sanay na ko sa problema ng pamilya... pero bakit nakisabay pa sa problema ko na ngayon ko pa lang naencounter? Ang ma in love... Ayoko na. masyado ng masakit.

Kinuha ko yung cutter ko.

Nilabas ko yung blade.

Umiyak ako ng umiyak. Nilagay ko yung blade sa wrist ko...

Pero bigla kong naisip...

Kung ginawa ko ba to...

Makikita ko pa ulit yung mga ngiti ni Kyle?

Shoot.

Ano ba naman Xei. Nasa bingit ka na ng kamatayan, si Kyle parin ang iniisip mo?! Wala ka na bang nasa utak kundi si Kyle?!

Binaba ko yung cutter ko at umiyak ako sa unan ko. Sorry Po... hindi ko sinasadyang gawin yun... alam ko naman na andyan pa Siya... kasalanan to... wag mo na gawin Xei...

Impyerno na ang buhay mo dito...

Gagawin mo pa bang impyerno ang buhay mo pagkatapos ng buhay na to?

Wag na.

Umupo ako at nagsorry sa Kanya. Tapos natulog na ko.

Pagkapasok ko the next day, nakaupo ako sa may pinto. lumapit na sa kin si Chris.

"Xei... ayos ka lang—"

"hindi."

"Akin na yung cutter mo..."

"ha? Bakit?"

"wag mo na saktan yung sarili mo."

"bakit? Ayoko."

"tingnan mo nga yang mga sugat mo."

"hindi yan dahil sa cutter."

"wag ka na magsinungaling."

"ayoko!"

Pinilit kuhanin sa kin ni Chris yung cutter ko pero ayoko. Ayoko.

Pero ano bang laban ko sa kanya?

"ano ba?! Bakit ba lahat na lang ng kinasasaya ko kinukuha ninyo sa akin?!"

Tapos tumakbo ako papunta sa banyo.

Kinatok ako ni Marj dun sa cubicle na pinagkulungan ko.

"Xei..."

"Pati ba ikaw... kukuhanin mo sa kin mga nagpapasaya sa kin?"

"hindi ko naman kukuhanin ang sarili ko mula sayo... diba?"

Natahimik ako. Lakas ng impact nung sinabi sa kin ni Marj.

Lumabas ako ng cubicle at napayakap ako sa kanya. Pumunta kami sa quadrangle at dun ko sinabi lahat ng nangyare kahapon... at nung isang gabi.

"kaya pala. Nagkahalu halo na yang mga problema mo."

"oo. Tapos dadagdag pa si Chris."

"tama yung ginawa niya... ayaw lang naman namin makitang nasasaktan ka eh... tapos kahit sarili mo sinasaktan mo pa..."

Nakita kong naluluha si Marj pero pinupunasan niya before pa bumagsak.

"sorry Marj... hindi... hindi kasi ako magaling sa pagsosolve ng mga problema..."

"para san pa ba ang mga kaibigan?"

"ayoko naman na tawagin lang kayo dahil kailangan ko lang kayo..."

"pero hindi mo kami tinawag... kami na ang lumalapit sayo... pero tinatanggi mo... masakit para sa amin yun ni Chris..."

Napaisip ako... oo nga...

"Sorry..."

Napayakap ako ng mahigpit kay Marj. Nainis ako sa sarili ko... pagod na ko sa ganito... gusto ko na bumalik yung simple kong pamumuhay...

Tinawag ako ng adviser ko. Buti na lang mabait siya sa kin. sabi niya, hindi daw niya to sasabihin sa mga magulang ko... pero, kailangan ko daw ibigay sa kanya yung cutter ko.

Pumunta ako sa room nina Chris. andun si Kyle, natutulog. Manhid talaga. Parang wala lang sa kanya yung mga nangyayare sa kin at yung mga sinabi ko nung isang araw.

"Dad..."

"Bakit."

Nakatingin siya sa langit. Di niya ko tinitingnan. Yung mga kamay niya nasa bulsa pa niya.

"I'm... I'm sorry."

Napatingin siya sa kin...

At yinakap niya ko.

"Ayoko... ayokong nagkakaganyan ka."

"ayoko... ayoko din namang nagkakaganito ako."

Tapos kinuwento ko na sa kanya yung mga problema ko kahapon at nung isang araw.

"inamin mo na pala."

"Oo. Pero okay lang. mukhang ayaw narin naman niya akong kausapin ngayon."

"wala nga yang ginawa kundi matulog sa room. 2 beses na siya pinalabas kanina sa klase."

"may problema din ba siya?"

"ewan ko. Pero kahapon pa siya ganyan. Natutulog lang. pag bumabangon siya, para talaga siyang walang tulog, kaya pinagbibigyan na lang namin. "

Napaisip ako kung anong iniisip niya.

The rest of the day was just normal. Tinanong ako ng mga classmates ko kung anong nangyare sa kin at nagmuka daw akong sadako. Inexplain ko lang na sumabay sabay lahat ng problema ko.

But I never told them about Kyle.

Pinauna ko na sina Chris at Marj. Gusto daw magstay ni Chris pero ayoko. Dun na ko gumawa ng assignment sa room.

Sunod, pinuntahan ko yung likod ng dorm. Kinausap ko yung mga stars dun. Nakita ko si Alnilam. Naalala ko yung mga nangyare mula sa umpisa hanggang sa kasalukuyan.

Napaluha ko.

At dun sa pwestong yun... nangako ako sa sarili ko na hindi na ko iiyak.

Bumili muna ako ng ice cream at nilibre ko yung mga guard. Siyempre... inabala ko sila eh. Sinabi ko kasi sa kanila na magsstay muna ako hanggang gabi... gusto lang magmuni muni. Ayon. Siguro mga 30 minutes din ako nakipagkwentuhan sa kanila hanggang sa gumabi na talaga.

Woops. Nakalimutan ko na ang bag ko ay nasa room pa namin.

Pagtingin ko, 2 ang bukas na ilaw. Yung isa sa room namin, at yung isa yung sa section V. sino pa kayang nandun?

Baka nakalimutan lang isara.

So naglakad na ko at pumuntang room namin. Kinuha ko yung bag ko tapos pumunta ng section five. Pinatay ko yung ilaw nung may biglang may narinig akong gumalaw...

Yung table.

OMG. Hindi ako makakilos. Parang gusto ko buksan ulit yung ilaw... pero natatakot ako na baka kung ano ang lumabas. Greatest fear ko talaga ang mga multo. Eh ang mga nakabukas na ilaw nun eh yung nasa corridor.

Narinig ko na parang may umandar pa dun sa table. Ano Po ba talagang nagawa ko at nilalapitan ako ng malas?! Malas... multo... maga... wah! Di ko na to kaya...

Xei... pag ka bilang ko ng tatlo... tatakbo ka na... 1 ... 2...

Takbo!!!

So ayun. Tumakbo ako. pero narinig ko na nalaglag yung cellphone ko mula sa bulsa ko... so okay...

Mamili ka Xei...

Ang buhay mo... o ang cellphone mo?

Hai. Fine...

Cellphone na lang!

Dalian mo... kunin mo na bago ka atakihin ng multo jan sa...

"Xei."

"AAAAHHHHH!!!"

Dugdug. Dugdug.

At ang multong gumulat sa kin... ay ang taong nagpapatibok pala sa puso ko...

"Kuya ano ba! Wag ka nga manakot!"

Tapos ngumiti siya.

"Ang cute mo talaga."

"Naman eh! Halos atakihin na kaya ako!"

"Mas maganda pala pag natatakot ka... kasi kinakausap mo ko. lagi nga kitang tatakutin."

"subukan mo lang!"

"susubukan ko talaga."

"eh di, sige, subukan mo nga ko takutin ngayon?!"

Pero imbis na gulatin niya ako o kung anu man...

Kinuha niya yung kamay ko at sinandal sa pader...

Dugdug. Dugdug.

Tinitigan ko siya... ano ba sa tingin niya ang ginagawa niya?! Pero lalo akong nagulat nung parang nagapoy yung mga mata niya nung tinitigan niya ko. tapos... lumalapit yung...

Yung...

Yung mga labi niya...

Wag.

Pero tumigil siya, at nakita niyang nakadilat pa rin ako. bigla siyang tumawa. Sira talaga to. Nainis tuloy ako.

"Ang sama mo!"

"ano, natakot ka ba?"

Tapos ngumiti siya sa kin at nilagay yung mga kamay niya sa ulo niya.

"oo."

Tumingin ulit siya sa kin tapos pinat niya yung ulo ko. saka siya bumalik sa room at kinuha yung san mig light sa ilalim ng table.

"umiinom ka?"

"uminom ako."

"kanina pa?"

"nung dismissal. Tapos nakatulog ako sa ilalim ng table."

"bat ka naglasing?!"

"ewan ko. nababaliw ako sayo eh."

Dugdug. Dugdug.

"A—ano?"

"Yung mga sinabi mo. Hindi ako pinatulog."

"O?"

"Oo. Hindi ako pinatulog kahit nung sabado at nung linggo."

"bakit, nakonsensya ka?"

Tumawa siya. bumabalik nanaman kami sa dati... sana ganito na lang lagi...

"hindi. Nagsisisi ako."

"nagsisisi na?"

"wala."

"dali na!"

"gusto mo?"

"hindi ako umiinom."

"weh?"

"oo... ayoko nian... pero pag sasabihin mong marunong kang magsmoke, ayoko na sayo."

Tumawa siya ng malakas... para talagang sira... nakakainis!

"ano bang nakakatawa?"

"kasi cute ka."

Tapos hinawakan niya yung pisngi ko. ang lambot ng kamay niya. Sana habang buhay na lang yung kamay niya sa

pisngi ko.

Dugdug. Dugdug.

"gusto mo ba yun?"

Natahimik ako. gusto... oo. Natural... gustung gusto ko yang paghaplos mo sa mukha ko... sana nga kung pwede habang buhay na...

"hindi."

"hindi ka marunong magsinungaling. Nakakatuwa ka talaga kapatid."

Nilagok na niya yung san mig light. Kahit na umiinom siya, ang bango bango parin niya. Ewan ko ba. Siya ba talaga ang lasing, o ako? oo nga... tama... baka naman... lasing siya...

"lasing ka ba?"

"hindi... hindi ako marunong malasing."

"ha?!"

"light to ano ka ba."

"masama kaya yan..."

"summer pa ang huli kong inom... kaya hindi to masama..."

"ah. O sige... uuwi na ko..."

"gusto mo bang ihatid kita?"

"alam mo ikaw, porke nalaman mong may gusto ako sayo kung anu ano nang kababalaghan ang gusto mong gawin. Tandaan mo, may girlfriend ka na... at pag sinaktan mo siya, mapapatay kita."

"ang cute mo pala pag mejo galit ka no?"

Dugdug. Dugdug.

"lasing."

"in love."

Dugdug. Dugdug.

"ano?!"

"wala."

"narinig ko yun eh!"

"narinig mo naman pala eh."

"baliw."

"ka sa kin."

"ang yabang mo! Jan ka na nga!"

Tapos naglakad na ako. alam kong sumusunod siya sa kin. Hay. Nakangiti ako. sobrang ngiti. Hay. Pigilan mo nga yan Xei...

Nung nasa may lobby na kaming dalawa...

"Geh, uwi na ko."

"ayaw mo talagang magpahatid?"

"ayaw ko."

"sige, sakay ka na. kuya, ingatan mo yang kapatid ko ah?!"

"baliw ka talaga. Sige na, ikaw, di ka pa ba sasabay?"

"hindi na... baka makarinig nanaman ako ng drums eh... tulad kanina."

"yabang mo."

"kaya nga na in love ka sa kin."

"hindi ah. Ibang dahilan."

Tapos umandar na yung tricycle unti unti.

Pero may sinabi pa siya na narinig ko... malinaw na malinaw...

Dugdug. Dugdug.

"Ako natakot ako kanina nung nakita kita... natakot na bumalik ako sayo."

CHAPTER 36 [My Ferris Wheel]

Hindi nanaman niya ko pinatulog sa mga sinabi niya. Hay nako po, mahaba habang inuman nanaman to ng gatas para makatulog.

Ala una na ng umaga, at may pasok pa bukas. Pero hanggang ngayon, umiikot parin sa utak ko yung sinabi niya. Ano bang ibig niyang sabihin dun? Hindi ko maintindihan... Ibig sabihin kaya... ako talaga ang gusto niya... dati pa?!

Erase erase erase. Hindi siguro. Pano niya ko magugustuhan?! At kung ako man ang gusto niya, eh bakit si Rai ang niligawan niya?! Diba?! It doesn't make sense.

Pumunta na ko sa kama. Hay. Napangiti ako. Kinikilig ako na parang ewan lang. alam ko namang may girlfriend na siya eh. At ayokong maging malandi ang image ko sa ibang tao.

So ano Xei, hintayin mo na lang hanggang sa magbreak sila?!

Pssh. Baliw ka. Wag kang ganyan Xei. Bad yun.

Umalis narin si mama papuntang states. Hai.

The next day, habang nagaayos ako ng locker, maraming naguusap tungkol sa concert na gaganapin sa bayan. Well, hindi ko talaga alam kung sinu-sino mga bandang pupunta dun. Yah, I'm a silent rocker. One day gusto ko din mag head bang sa harap ng mga maraming tao. Kaso ang kinakatakutan ko lang talaga eh ang claustrophobia ko.

"Xei, ano, pupunta ka ba?"

"San?"

"dun sa concert? Ang alam ko marami daw pupunta dun eh. Kukuha din ang MAPEH club ng ideas para sa battle of the bands next month."

"ay oo nga, malapit narin yun."

"so ano, punta ka?"

"pupunta ka ba?"

"kung pupunta ka."

"pupunta ako kung pupunta ka."

"naman oh, ako nga tong unang nagtanong eh!"

"kung merong mas importanteng gagawin, hindi na ko pupunta."

Habang inaayos ko yung locker ko, biglang may nahulog na envelope. Ako naman, siyempre tiningnan ko. Wala naman kasi to nung isang araw.

*And now I concede on the night of this fifteenth song
Of melancholy, of melancholy
And now I will repeat in this fourth line
That I love you, that I love you*

Huh? Sino naman kaya to?

"ano yan?"

"ah wala."

"weh. Love letter yan no."

"hindi. Lyrics lang ng kanta."

"ng?"

"broken sonnet."

"weh? Favorite song yan ni Chris ah."

"o?"

So I assumed na si Chris ang nagpadala ng letter na to. Si daddy talaga, para siyang sira. Haha. Pero sa totoo lang, napangiti talaga ako dun.

Pinatawag ako sa principal's office maya maya. Secretary kasi ako ng seniors organization kaya may kailangan akong asikasuhin.

Pagbalik ko sa room, nakita ko siya na papasalubong sa kin.

Anong gagawin ko? A, iiwas? B, iiwas? C, iiwas? Nako po. Ano ba namang klaseng mga choice yan. Pero pwede din ang D, wala kang gagawin. So, D na lang. eh ano naman kung makasalubong ko siya?

Shucks. Ayan na... papalapit na siya.

Dugdug. Dugdug.

Lumiko ako kasi may likuan naman. Bale it's either lumiko, tataas, tapos bababa na lang ulit. Kung didirecho ako, didirecho lang... pero makakasalubong ko siya.

Nung lumiko ako, akala ko ligtas na ko.

Pero sino bang nagsabi na hindi siya pwedeng lumiko?

"ayan ka nananaman, umiiwas ka nanaman."

"hindi ah. Nakaget over na ko."

"get over?!"

WAH!!! Para namang naging kayo para may karapatan kang mag move on ano! Wah! Bawiin mo Xei, bawiin mo!

"ah, wala."

"punta ka sa concert?"

"ewan ko."

"bakit ewan?"

"kung merong may mas importanteng gagawin, hindi ako pupunta."

"eto o."

"ano yan?"

"mamaya mo na lang buksan. Sige, pinapatawag pa ko ni Sir Venus."

Tapos umalis siya. Pero nagulat na lang ako nung nakita ko si Rai na naglalakad sa quadrangle. Di ko alam, pero natouch ako dahil uh... ano yon? Umalis siya dahil ayaw niya akong mapahamak dahil baka kausapin nanaman ako ni Rai?

Ewan ko.

Habang tumatagal...

Alam kong lalo pa kong nahuhulog para sa kanya.

Malala na to.

Pagkabukas ko nung tin can na maliit na yun, ang lumabas eh isang cute na cute na stuffed dog. Maliit lang siya, tapos para siyang keychain.

"Xei!"

"o, Rai!"

"paki bigay naman to kay Sir Venus. Pinapatawag pa ko ni Madam Purr sa comlab."

"Okay sige."

Tapos pumunta ako ng faculty. Nakita ko si Sir Venus na nagchecheck ng papers. Eh natandaan ko yung sinabi ni Kyle, na pupunta daw siya kay Sir...

Pero... wala akong makitang Kyle sa faculty.

Nung tinanong ko si Sir kung pumunta ba si Kyle sa kanya, nagtaka siya kung ano daw sinasabi ko, eh kanina pa daw siya check ng check ng paper na walang dumadaang estudyante.

Sira talaga yun.

Pagbalik ko ng classroom, chineck ko yung locker ko at meron nanamang nakaenvelope. Nung tiningnan ko, kadugtong nanaman nung lyrics ng broken sonnet.

*I don't care what they say
I don't care what they do
Cause tonight I'll leave my fears behind
Cause tonight I'll be right at your side*

Sira talaga tong si daddy. Nung pumunta ako ng section V, may klase na sila, kaya wala na akong panahong mag pasalamat.

Pagtalikod ko...

"sinong hinahanap mo?"

Shoot.

"Si... si Chris."

"Oh?"

"Oo naman Rai..."

"Ah... okay... teka, dito ka muna, may iaaannounce lang ako."

Tapos pumunta kami ng Section V. pagpunta namin dun, nagikee lahat ng tao. Siguro dahil kay Rai at Kyle...

Tapos biglang may narinig ako na *woi Chris ayon na oh!!!* At isa pang *Kyle lagot ka!!!* ... at dahil dun, hindi ako masyadong mapakali.

Nakita ko na nagtinginan silang dalawa.

Ano ba.

Habang naglalakad kami ni Rai...

"Bagay talaga kayo."

"Ikaw talaga Rai..."

"Nakakaiinggit naman kayo..."

"Hindi pa naman kami eh."

"Eh hanggang kailan mo ba siya paaasahin?"

Hanggang kailan?

Hindi ko masyado naabsorb yung sinabi ni Marj hanggang sa napaisip ako... pinapaasa ko nga ba siya? pano kung... hindi na talaga niya kaya? Ayoko naman na habang buhay siya maghihintay...

Xei... magisip ka... papayagan mo na ba siyang maging parte ng puso mo?

O makukulong ka parin sa isang lalakeng alam mong hindi ka naman magugustuhan?

Shoot.

Lumapit na ang dismissal. Nagcheck ako ng locker... at eto nanaman ang isang envelope...

The clock on the TV says 8:39 p.m.

It's the same, it's the same

And in this next line I'll say it all over again

That I love you, that i love you

Napangiti ako. sobra. Tapos nun, nakita kong nagbibihis na ang halos lahat ng mga kabatch ko. pati si Marj, nakabihis.

"San kayo pupunta?"

"Ay shocks! Nakalimutan kong sabihin magdala ka din ng extra!"

"Okay lang, hindi na ako pupunta."

"Susme ang arte nito! Eh jan lang din naman sa bayan ang bahay niyo ah!"

"Eh... wag na."

"Sumama ka na."

Ayon na si Chris at nakabihis. Ang gwapo niya sa puti at maong.

"Shoot!!! Chris ang gwapo mo!!!"

Tapos tinitigan niya ko.

"Oo na. gwapo ka na."

Ngumiti siya, kaya lalo pa siya gwumapo. Grabe.

"Yun yun eh. Kailangan talaga si Xei ang magsabi para ngumiti ka. Papansin ka talaga!"

"Tumahimik ka nga Marj. Sige nanaman Xei, sumama ka na."

"Hai nako... wala akong pe—"

"Meron na kaming ticket!!! O ano, aangal ka pa ba?!"

So ayun...

Pumunta kami ng bahay namin at pinagbihis lang nila ko. eh si Marj naka red, si Chris naka white... naisip ko magblack. Haha. Magfeefeeling rakista lang ako ng isang araw.

Nung inayos ko na yung bag ko, may nakita akong envelope...

And again, part nanaman siya ng lyrics ng broken sonnet.

*I don't care what they say
I don't care what they do
Cause tonight I leave my fears behind
Cause tonight I'll be right at your side
Lie down right next to me
Lie down right next to me
And I will never let go, will never let go*

Shocks. Nababaliw na talaga tong si daddy.

Paglabas ko, si Marj na lang yung nakita ko. hindi ko na nakita si Chris.

"Asan si Chris?"

"Bumili siya ng jollibee, para sa atin."

"Sira talaga yun. Ang sweet."

"Wooh. Sana kasi matauhan ka na."

"Oo nga eh... sana matauhan na ko."

Pumunta kami ni Marj sa jollibee at nakitang nakapila si daddy...

Pero may nakita akong kumakain...

Si Rai... at si Kyle.

Biglang sumikip yung dibdib ko. napatingin ako sa kanilang dalawa. They look perfect. Eh pag ako ang kasama niya?! Do we look perfect?

Impossible.

Lumipat sa kin yung mga tingin ni Kyle.

Dugdug. Dugdug.

Tumingin ako agad sa ibang lugar. Grabe talaga pag napatingin lang siya sa kin, kinakabahan agad ako. hay. Nakakabaliw.

Nung nakuha na ni daddy yung jollibee, lumabas na kami. Ayoko dun sa loob. Ang sakit sakit sa mata nung mga nakita ko.

At least paglabas, merong ferris wheel. Kasi ganun talaga ber month na dito. Lumalabas yung mga perya. Pero ang pinakagusto ko eh yung ferris wheel. Maliit lang. although kahit ilang taon na ko dito, never pa talaga akong nakasakay jan sa ride na yan.

Pumasok na kami dun sa gym na gaganapan ng concert. Uh... gym ba to o covered court lang? ah basta. Haha. Di ko maexplain. Ayon. Ang daming tao. Para akong di makahinga...

Nakita ko na yung grupo ni Rai na nasa bleachers. Sina Marj at yung iba ko pang batchmates, nakatayo, naghihintay dun sa pageant. Ako naman, ninais ko munang lumabas para at least makalanghap muna ng masarap

na hangin.

Pagkalabas ko...

Dugdug. Dugdug.

"O, kanina pa kita hinihintay."

Ha?! Ano daw?!

"Ano?!"

"Kanina pa kita hinihintay."

"Bakit?!"

"alam ko kasing lalabas ka jan."

"Pano mo nalaman?"

"Eh may sakit ka eh. Alam kong di ka makakahinga sa ganyang pwesto."

"ang feeling mo talaga kuya. Porke nalaman mong—"

"porke nalaman kong may gusto ka sakin?"

"yabang."

"ano ka ba. Wala naman to eh... magkapatid parin tayo diba?"

It hit me.

Kahit pala sinabi ko na, wala paring mangyayare. Sabi na nga ba... hindi talaga niya ko mamahalin. Hindi... ang tanga ko talaga. Pwede bang, pakawalan mo na siya?! hindi naman niya masusuklian yang pagmamahal mo eh.

"nakasakay ka na dun?"

Tapos tinuro niya yung ferris wheel.

"hindi pa."

"16 years ka na dito hindi ka parin nakakasakay sa ganyan niyo dito?"

"ayoko lang. hindi ko type."

"gusto mo sakay ta—"

"hindi."

"para namang may choice ka."

Dugdug. Dugdug.

Kinuha niya agad yung wrist ko at hinila ako. pinipigil ko talaga kaso pag pinigil ko eh baka sumubsob kami. Kaya sumunod na lang ako.

"Ano ka ba Kyle! Baka Makita ka nina Rai—"

"hindi no. sandali lang naman to. Kuya dalawa nga."

Tapos sumakay na kami agad dun sa upuan. Tinaas muna, kasi may iba pang sumasakay.

"ang flirt mo."

"o? bakit?"

"wala."

"ginagawa ko to... para sayo."

Dugdug. Dugdug.

"Nakainom ka nanaman ba?"

"Hindi no."

"Eh bakit mo sinasabi sa kin yan?"

"Bakit, wala na ba talaga akong karapatan na kausapin ka?"

"hindi naman sa ganon... nakakapanibago lang."

"alam mo... natutuwa ako sa mga babaeng alam kung anong gusto nila."

"hindi lang naman kita gusto eh."

"ha?"

Shoot. Ano nanaman ba tong sinasabi ko?! sabihin mo na Xei... sabihin mo na mahal mo siya. go! Para masira na yung buhay mo ng tuluyan...

"Tingnan mo o, si Alnilam."

"oo nga no."

Sabay naming tiningnan yung langit. Ang ganda. Sobrang ganda. Kahit sa pipichuging perya lang ako nakasakay ng ferris wheel... wala akong pakielam...

Kung siya ba naman ang kasama ko sa ilalim ng napakalawak na langit na to...

Tingin ko... sapat na yun.

Bumalik na kami dun sa venue ng concert at nakita naming nagpapageant na. naghiwalay na kami ng landas dahil ayaw naman naming mapagchismisan.

Pagpunta ko dun sa pwesto nina Marj, sobrang init. Parang di ako makahinga.

"Waaah!!! Ang gwapo!!!"

"Marj, nakakabinge ka."

"uy! Anjan ka na pala! San ka galing?"

"Sa labas, nagpahangin."

"bat ang tagal mo?"

"eh ayoko pa kasing pumasok eh."

"pagkatapos daw niyan hale na."

Pagkatapos nung pageant, lahat ng nasa bleachers eh nagsibabaan. At yun, samu't saring mga poser ang nakita ko. pero ayon, mejo hindi ako makahinga na talaga.

Kumanta ang hale. Ang una nilang kinanta eh yung blue sky ata. Siyempre nakikanta kaming lahat. Pero that time... pinagpapawisan na ko...

Ang kanta na eh broken sonnet...

"Chris... nahihilo ako."

"Nahihilo ka?! Marj! Tulong! Sabihin mo sa mga batchmates natin na mejo luwagan yung space."

"Ano?! Di kita narinig!"

"Nahihilo!!! Si Xei!!!"

And with that, kumilos si Marj.

Nagpatulong siya sa mga kabatch ko na mejo wag magtulakan. Natouch nga ako sa mga kabatch kong lalake dahil inaway ba naman nila yung mga nagwawala.

Nung nagkaron ng konting space, mejo okay na. pero bigla talaga akong nagising nung narinig ko yung boses niya...

"WALANJO!!! SABING TABE EH!!! AYAN OH! MAY NAHIHILO, DI NIYO BA NAKIKITA?!"

Nakita ko yung expression niya sa mukha niya. Galit na super nagaalala. Hindi ko ba alam... talaga bang nasisiraan na ko ng bait?!

Dugdug. Dugdug.

Pinunta na ko sa labas ni Chris, para daw makahinga ako. ang bad news... hindi ko man lang narinig yung buong kanta na broken sonnet.

"Sorry ah. Dahil sa kin, hindi mo tuloy narinig yung kanta."

"Okay lang yun, madami pa naman eh. Gusto mo ba jan na lang?"

"Daddy... uuwi na ko."

"Ha? Bakit naman?"

"Wala din namang silbi kung andito lang ako eh."

"O sige, hatid na kita sa inyo."

"Mejo hiblood si papa sayo."

"bakit?!"

"Eh kasi sinumbong ng kapatid ko eh."

"Hai. Kahit sa street niyo lang?"

"Mm... o sige."

Hinatid na ko ni Chris hanggang bahay. Ako naman ang humalik sa kanya sa cheeks this time... masyado na siyang maraming nagawa para sa kin.

"Thanks..."

"ako nga dapat mag thank you eh. Dami mo ng ginawa para sakin."

"Ginagawa ko yun... dahil... gusto kitang sumaya..."

"Salamat... lalo na dun sa lyrics."

"Ano?"

"Sa ly—"

Tapos biglang bumukas yung gate namin. Nagbbye na ko kay Chris dahil ayoko namang pagalitan pa ulit ako ng papa ko.

Nung mejo 10:00, kakatapos ko lang maligo. Pagtingin ko sa cellphone ko...

53 miscalls!!!

Aba! At sino naman kaya ang tumata—

Kyle ko calling...

OMG. Si Kyle.

Nung pinindot ko...

"Ayos... sinagot mo sa pang 54."

"Ano naman?"

"Wala lang. Bakit bigla kang nawala?"

"Umalis na ko eh. Di na talaga ako makahinga dun."

"Ah... sayang... may ipaparinig sana ako sayo..."

At nagulat ako nung narinig ko...

Dugdug. Dugdug.

Sobrang gulat...

Sobrang saya...

Pero pagkatapos nung huling salita sa kinanta niya, binaba na niya ang telepono...

But still I see...

The tears from your eyes...

Maybe I'm just... not the one... for you

CHAPTER 37 **[Lips of an Angel]**

Ano ba. Ano ba. Ano ba!!!

Hindi ko na talaga siya maintindihan. Ano bang sinasabi niya? Ako ba?! Ako ba?! Pwede bang sabihin na niya para hindi na ko mahirapan ng ganito?!

Pero pag sasabihin niya...

Scandalo.

Pagbaba niya ng cellphone, nakatulala na lang ako. hindi ba dapat ako ang kumanta nun? dahil... alam ko naman na hindi ako ang para sa kanya.

Asar.

Pero aaminin ko, kinilig talaga ako. napayakap ako sa unan ko ng sobrang higpit at nakangiti ako buong gabi hanggang sa makatulog na ko.

Pagpasok nung susunod na araw, ginawa ko ang lahat para di siya makita. Oo siguro nga gusto ko siya Makita pero baka mabaliw lang ako. kaya wag na lang...

"Hay."

"Oy, may problema ka nanaman ba?"

"Wala."

"asus. As if. Kyle?!"

"Wag mo nga ilakas yang boses mo... marinig ka ng ibang tao eh."

"kung ako sayo... bitawan mo na siya."

"bibitawan ko na... eh hindi ko pa nahahawakan?!"

"nakakapit ka sa kanya... pero siya, hindi siya nakakapit sayo."

OUCH. Langya talaga tong si Marj. Derechong derecho sa puso yung sinabi niya.

"Start na daw ng battle of the bands three weeks after ah."

"three weeks?!?!?"

"oo. Grabe nga eh. Sadista ang mapeh club."

"sayang."

"bakit? Gusto mo sumali?!"

And boom. Narinig ata ni Rai yung sinabi ni Marj.

"Sasali ka? Sino ng kabanda mo?"

"ah... hindi... no plans..."

"Pero Xei maganda boses mo ah... marunong ka pa magitara..."

"Tigilan mo nga ako—"

"Sige na Xei! Actually gusto ko din sumali eh. Eh vocals and bass lang ako."

"ako pwede akong drums."

"Weh Marj?! Marunong ka magdrums?!"

"Oo naman. Para san pa tong mga muscles na to sa kamay?! Hmm... mukhang gusto ko yung idea... ano, Sali tayo?!"

"mga sira ulo kayo..."

"teka, may kilala ako marunong mag lead... taga section two nga lang. sige tawagin ko."

"uy!"

Pero hindi ko na napigilan si Rai. Mukhang desidido talaga siyang magbanda.

"walangya ka Ex!!!"

"okay lang yun! Kaso asar... si Rai ang vocals?! Eww."

"aynako Marj. Kung gusto niyo... kayong dalawa na lang. ayoko!"

"Gusto ko may kakantahin ka kahit isa lang."

"ayoko nga eh!"

"oy confirmed na daw ano mga kanta natin?"

Put*k. wah. So no choice dahil desidido talaga tong mga sira na to. Ako ang second vocals at rhythm, si Rai ang vocals and bass, si Marj and drums at si Khira yung lead, taga section two.

So from that day hanggang sa kaduluduluhan ng araw eh nagppraktis kami. Hindi narin namin nakakasabay at nakakausap si Chris dahil ang daming ginagawa. Bukod sa mga band practices, sumasabay din ang requirements.

A week before the battle of the bands, mejo haggard na kasi nagpplan din para sa family day na kasabay nung battle. Grabe. Sobra.

Nagpakilala narin ang mga banda...

Ang nabunot namin eh 8th out of 10 bands na magpeperform. Okay na yun since mga 5:00 daw magsisimula ang battle. Grabe nga eh. Ang boring naman para dun sa unang magpeperform.

Ang napili naming name eh Nightsweep. Self explanatory naman na siguro yun. Pumunta na kami ng backstage nina Marj. Sinekreto kasi namin sa buong batch ang pagsali.

At nung nasa likod na kami... kami ata ang nasorpresa.

Dugdug. Dugdug.

"O, kasali kayo?"

"kaya nga kami nasa backstage diba?"

"Xei... may dumi sa pisngi mo."

Sabay pinunasan ni Chris yung 'dumi' sa pisngi ko.

Nakita ko yung reaksiyon ni Kyle. Biglang kumunot yung noo niya tapos tumalikod...

Could it be...

Nagseselos siya?

Nah. Masyadong impusible. After nun, yumakap si Rai kay Kyle...

And unexpectedly...

Na medyo expected na...

Hinalikan niya si Rai sa noo.

Biglang naalala ko yung araw na hinalikan niya ko sa noo... yung mga mata niyang nakakatunaw... yung mga ngiti niya... yung hawak niya sa kamay ko...

At higit sa lahat... ang tibok ng puso.

Dugdug. Dugdug.

Alam ko namang wala akong karapatan magselos. Pero nagaapoy talaga ako nung nakita ko yun. Hindi ba pwedeng yung mga labi na lang ni Rai ang halikan niya... wag lang yung noo?! Parang ewan. Para akong bata. Natural girlfriend niya yan kaya kahit saang parte pa ng katawan ni Rai, pwedeng pwede halikan ni Kyle.

Di ko napigilan ang tumawa. May naisip akong iba.

"Anong nakakatawa?"

"Wala... may naisip lang ako."

Hinila ako ni Marj sa may sulok.

"Hoi... seryoso, pakulo niyo ba yun ni Chris?"

"Huh? Yung alin?"

"The pisngi effect? Para magselos si Kyle?"

Pati pala yun napansin ni Marj. Pero deadma ka lang Xei...

"Selos? Bakit naman magseselos si Kyle?"

"Malay... tapos hinila niya si Rai... tapos hinalikan niya sa noo... tapos tumawa ka... parang ewan... nagalit ata siya nung tumawa ka eh."

NAGALIT?!

Yun ang di ko nakita. Pero pag tinanong ko kay Marj kung talaga bang totoo yung sinabi niya, malalaman ni Marj na interesado ako...

"Ano ka ba... napaka observative mo talaga."

"issue maker lang."

After nun, nagsilayas na ulit kami sa stage. Tapos siyempre practice ng practice. Those times, wala talaga kaming inintindi kundi yung battle of the bands. Tapos, super lapit na... kaya ano nga bang choice ko kundi iprioritize ko yun.

Minsan ewan ko ba... buti nga siguro yung may ginagawa... sobrang I keep myself busy. In a way, nakakalimutan ko siya.

At dahil sa bilis ng mga araw...

Isang tulog na lang, battle of the bands na.

Pero hindi pa ata yun magkakatatotoo...

DAHIL HINDI AKO MAKATULOG!!!

Kinakabahan ako. tatlo yung kakantahin naming mga kanta... walang nakakaalam sa batch namin kung ano yung mga kakantahin namin. Siyempre surprise.

Pagtingin ko sa orasan, 11:54 na...

Grabe. Ganito ba ako kakabado?! Gusto ko na matulog... pero...

Pagtingin ko sa cellphone ko, nakaoff pala. So meaning, nalowbat pala ako na hindi ko nalalaman. Kinuha ko yung charger ko para siyempre, magcharge. Nung in-on ko yung cellphone ko...

2 messages received.

Yung isa eh galing kay Marj na sinasabing hindi daw siya makatulog. At yung isa eh galing kay Kyle na nagsasabing tawagan ko daw siya.

Binaba ko yung phone ko at dumerecho sa paghiga.

And then... I internalize...

SH*T!!! SI KYLE PALA YUNG NAGTEXT!!!

Hindi ko masyado namalayan dahil masyado ako napagod sa kakaisip sa insomnia ko. binasa ko ulit yung text ni Kyle na sinasabing tawagan ko daw siya...

Bakit kaya?

So ang balak ko, I miscall siya. siguro naman pag nagmiscall ako at gising pa siya, magtetext man lang siya ng 'bakit' diba? So malalaman ko din kung bakit ako kailangan tumawag sa kanya.

Pag miscall ko...

Oops mali.

Bakit?

Kasi sa unang ring palang eh sinagot na niya.

Sh*t.

"Hello?!"

"Bat mo sinagot?!"

"ah hindi... napindot ko yung ok... eh kasi nagtetext ako eh."

"ah... bakit—"

"bakit ang late mo tumawag? Kanina ko pa sinend yan tawagan mo ko."

Shucks. Oo nga. Super late na. 12:01 na pagtingin ko sa relo.

"ay sorry sige ibababa—"

"wag!"

"bakit?"

"eh tumawag ka narin lang."

Tapos bigla akong sinipon. Di ko talaga alam kung bakit.

"umiiyak ka?"

"anong umiiyak?! Sinisipon ako!"

"bluff. Umiiyak ka eh!"

"kakaload ko lang ng prepaid kahapon. Baka mawala agad to."

"wala pangang limang minuto paguusap natin. Kahit 10 minutes. Babayaran na lang kita."

"ano?"

"sabi ko bayaran ko na lang. sorry mejo dapat kasi matutulog na ko kaya kailangan ko hinaan boses ko kasi tulog

na mga tao dito."

"ano bang meron?"

"wala lang. nakakatawa ka talaga. Tumawag ka kahit halos umaga na. miss mo na ko?!"

Bakit ba alam na alam niya kung sa anong paraan ako pangitingitiin?!

"miss ka jan!"

"bakit, hindi mo ko namiss?"

"napanaginipan kita kahapon, kaya di kita namiss."

"oh? Napanaginipan din kita."

"asa. Joke lang yun."

"alam ba ni Chris na tumatawag ka?"

"anong koneksyon ni Chris?"

"Wala naman. Baka kasi magaway kayo pag nalaman niyang tumawag ka."

"Hindi naman kami eh. Eh si Rai... alam niya?"

"hindi rin alam ni Rai. Haha!"

"Ang landi mo talaga kuya..."

"wrong send talaga yung tawagan mo ko. kay Rai dapat yun."

Matapos mawrong send sa kin ni Rai ako daw si Kyle, eto naman ang mapagkakamalan akong si Rai?!

Bigla akong nalungkot. Para ngang gusto ko na lang icancel yung tawag tapos sabihin ko na nawalan ako ng load eh...

"Pero alam mo... minsan... hinihiling ko na ikaw na si Rai."

Dugdug. Dugdug.

"Kyle..."

"Napangiti naman ako dun."

Dugdug. Dugdug.

"ha?"

"sinabi mo kasi yung pangalan ko..."

"tapos?"

"wala... anghel ka talaga."

"ah o sige babay—"

"ayaw ko nga."

Ang kulit talaga niya.

Kailangan ko na talagang ibaba."

"Kung bakit pa naman kasi ngayon ka lang tumawag at—"

Tapos tumawa siya.

"Bakit ka tumawa?"

"Wala. May naalala akong kanta."

May narinig ako na may background music nga, pero di ko masyado marinig.

"Ano yan?"

"basta, kakantahin namin sa battle of the bands."

"Ah... o sige... bye na..."

"Ayoko nga magbabay... pero... kita kits bukas. Mawala ka na sa 2 kanta, pero wag sa huli. Para sayo yun."

"Bakit?"

"Basta."

"O sige... mawala ka narin sa 2 naming kanta... wag lang sa huli. Para sayo din yun."

"Finale ka ba?"

"Ikaw, Finale ka rin ano?"

Pero walang sumagot sa tanong namin.

Bigla na lang kasi nawala. Nung pagkakita ko, nawala yung bat ko... kasi natanggal pala sa saksak ng charger. Ang ewan ko talaga.

Pero napangiti ako.

Leche. Sa lahat na lang bagay pinapangiti niya ko...

Nung battle of the bands...

Mejo nalate yung banda namin. Family day din kasi yun so andito yung mga parents namin and stuff. Kinakabahan nga ako para kay Chris. Sinabi ko sa kanya na wag muna siya lumapit sa kin.

Nagkainan kami sa may bleachers habang tumutugtog yung first 5 bands. Hinahanap ko nun yung banda nina Kyle pero they are nowhere out of sight.

"Asan sila?"

"Sino?"

"Yung Duckheads. Asan na?"

Not to mention, Duckheads yung pangalan ng banda nila. Mga sira talaga yun. Dahil daw section five sila... so wala lang.

"Ah, ang alam ko nagpappractice sila."

"diba bawal yun?"

"uh... pano ba to. Parang akapela? Sinusubukan nila yung parang imaginary instruments."

"ah..."

"tara bihis na tayo."

So ayon... nagbihis na kami.

Mejo nahirapan nga ako sa pagsuot ng damit ko. si mami kasi ang bumili. Ayon. Cute yung damit ko. red and black dress, pang goth. Sabi nila lahat daw kami ay mukang mga manika. Kaya ayon.

Paglabas ko, narinig ko na kumakanta na si Fran, yung vocalist ng duckheads.

Pagkakita ko dun sa room... wala na yung mga kabanda ko.

Mga sira talaga silang lahat. Iniwan ba naman daw ako? di man lang nila sinabi sa kin na sila nap ala yung tumutugtog.

Pagkalapit ko sa may stage...

Si Kyle na ang may hawak ng mic.

Mejo maraming sumigaw na "gwapo mo Kyle!" na mejo kinainis ko.

"I love you!"

Biglang sinabi ni Chris si mic.

Mga sira talaga tong mga to.

"Ahem... etong kantang to... para sa..."

Mejo maingay... pero rinig na rinig ko... mula sa pwesto ko..

Dugdug. Dugdug.

"para sa isang taong tumitibok ang puso para sa kin."

Maraming sumiko kay Rai kasi natural... ang alam nilang lahat ay para kay Rai yun... pero ewan ko lang... hindi ko alam kung bakit ganun...

Parang may nagsasabi sa kin na...

Para sa kin yun.

At habang kinakanta niya...

Dugdug. Dugdug.

Naalala ko lahat ng sinabi niya... kagabi.

Honey why you calling me so late?

"bakit ang late mo tumawag? Kanina ko pa sinend yang 'tawagan mo ko'."

It's kinda hard to talk right now.

Honey why are you crying? Is everything okay?

"umiiyak ka?"

I gotta whisper 'cause I can't be too loud

"sorry mejo dapat kasi matutulog na ko kaya kailangan ko hinaan boses ko kasi tulog na mga tao dito."

Well, my girl's in the next room

Sometimes I wish she was you

I guess we never really moved on

It's really good to hear your voice saying my name

It sounds so sweet

Coming from the lips of an angel

Hearing those words it makes me weak

And I never wanna say goodbye

But girl you make it hard to be faithful

With the lips of an angel

It's funny that you're calling me tonight

"wala lang. nakakatawa ka talaga. Tumawag ka kahit halos umaga na. miss mo na ko?!"

And, yes, I've dreamt of you too

"oh? Napanaginipan din kita."

And does he know you're talking to me

"alam ba ni Chris na tumatawag ka?"

Will it start a fight?

"Wala naman. Baka kasi magaway kayo pag nalaman niyang tumawag ka."

No I don't think she has a clue

"hindi rin alam ni Rai. Haha!"

Well my girl's in the next room

Sometimes I wish she was you

"Alam mo... minsan... hinihiling ko na ikaw na si Rai."

I guess we never really moved on

It's really good to hear your voice saying my name

It sounds so sweet

Coming from the lips of an angel

Hearing those words it makes me weak

And I never wanna say goodbye

But girl you make it hard to be faithful

With the lips of an angel

*It's really good to hear your voice saying my name
It sounds so sweet*

"sinabi mo kasi yung pangalan ko..."

*Coming from the lips of an angel
Hearing those words it makes me weak*

*And I never wanna say goodbye
But girl you make it hard to be faithful
With the lips of an angel*

"wala... anghel ka talaga."

And I never wanna say goodbye

"Ayoko nga magbabay... pero... kita kits bukas."

*But girl you make it hard to be faithful
With the lips of an angel*

"Mawala ka na sa 2 kanta, pero wag sa huli. Para sayo yun."

Honey why you calling me so late?

Dugdug. Dugdug.

Napatitig ako. para kanino ba talaga yun?

para sa isang taong pinapatibok ang puso niya?

pwede kayang...

ako yun?

CHAPTER 38 **[My Heart]**

HINDI.

Duh. Simple lang naman ang sagot dun sa tanong ko diba?! Natural hindi. Pano titibok ang puso niya para sa kin when in the first place wala siyang gusto sa kin?

Kahit kailan.

"Ui Xei!"

"Bakit?"

"Duh!"

"Teka wag mo ko hilahin, ano na bang meron?"

"tayo na!"

"Anong tayo na?!"

"baliw ka ba?! Tayo na magpeperform!"

Shoot.

Dun lang ako natauhan na tapos na pala yung bands before namin at kami na ang magpeperform. Kinakabahan ako para sa group namin... all girls kasi kami.

at ang masaya pa dun, ang ganda nung band before namin ah... jahe. Ang hirap naman.

So ayun, inayos na namin yung set up. Siyempre nakatayo na ako dun sa may gilid at tinotono yung gitara. Kinakabahan talaga ako.

"Woo! I love you Xei!"

Rinig na rinig ko si Chris na sinabi yun. Hay. Sana marinig ko din si Kyle na sabihin yun...

Pero nung inikot ko ang mga mata ko...

Wala si Kyle para panuorin ako...

Napabuntong hininga ako.

"O ano, game na?"

"Marj... go na."

"1 2 3 go!"

At ayun. Kinanta na ni Rai yung unang dalawang kanta. Ginawa ko yung part ko. mejo may konting mali. Haha. Pero sige. Go lang.

After nung 2 kanta na nauna, pumunta na ako sa gitna kasi ako na yung kakanta. Siyempre kinakabahan parin ako... pano kung biglang tumilaok ang boses ko at mapahiya sa iba? Mejo mahirap pa naman kasi malasigaw to...

Pero kaya ko to. Rock goddess na nga ang pinangalan sa kin eh.

Narinig ko na nagsigawan silang lahat. Yung iba talaga naririnig ko na sinisigaw yung pangalan ko at sinasabing crush na nila ko. haha. Mapababae o mapalalake sinisigaw na yun.

Nagbigay ako ng isang maliit na ngiti.

Pero...

Umabot hanggang tenga nung paglingon ko...

Nakita ko siya.

Dugdug. Dugdug.

"Etong kantang to..."

Tapos pumikit ako... wala ng pakielamanan kung maiintriga... malay ba nila kung sino tong sinasabi ko diba???

"Ay para sa isang taong..."

Kaya mo yan Xei...

"...pinapatibok ang puso ko."

Dugdug. Dugdug.

And with that... I started. Ako kasi yung simula...

And here it goes...

My first note.

*I am finding out
that maybe I was wrong...*

at dun ko napansin...

*That I've fallen down
and I can't do this alone...*

na sa akin lang siya nakatingin...

Stay with me,

alam ko namang alam na niya yung gusto kong sabihin...

*This is what I need,
Please.*

Nakikiusap...

*Sing us a song
and we'll sing it back to you...
We could sing our own
but what would it be without you?*

na sana... yung puso niya... sa kin na lang.

*I am nothing now
and it's been so long...*

parang ang tagal na...

*Since I've heard the sound,
the sound of my only hope*

nung nakita ko siyang nakatitig sakin.

*This time
I will be listening.*

Kaya ngayon... siya lang talaga ang gusto ko makuha.

*Sing us a song
and we'll sing it back to you...*

ang daming tao... pero yung "madami" na yun parang nawawala... dahil... siya lang ang nakikita ko sa ngayon... sa entablado ng ito... parang sa amin lang umiikot ang mundo...

*We could sing our own
but what would it be without you?*

Pinagpapawisan na ko... at rinig na rinig ko yung tibok ng puso ko.

(This heart this heart this heart this heart this heart this heart this heart this heart)

This heart, it beats, beats for only you

Alam ko... alam mo na yun...

This heart, it beats, beats for only you

Na sayo lang naman tumitibok ang puso ko.

*This heart, it beats, beats for only you
My heart is yours*

Sayo lang... sayo lang Kyle...

*This heart, it beats, beats for only you
My heart is yours
(My heart, it beats for you)*

Naririnig mo ba?

*This heart, it beats, beats for only you (It beats, beats for only you)
My heart is yours (My heart is yours)*

Si Mr. Heart?

*This heart, it beats, beats for only you (Please don't go now, please don't fade away)
My heart, my heart is yours (Please don't go now, please don't fade away)*

Tumingin ako sa kanya... Nakangiti siya.

(Please don't go now, please don't fade away) My heart is yours

At may ginagawa siya sa mga kamay niya...

(Please don't go now, please don't fade away) My heart is yours

"5"

(Please don't go, please don't fade away) yours...

"4"

(Please don't go now, please don't fade away) My heart is...

"8"

Dugdug. Dugdug.

At sa sinabi niyang yun... napatitig lang ako sa kawalan. Narinig ko na yung sigawan nung mga kabatchmates ko na todo support sa amin. Pero...

Bigla siyang nawala.

Nilagay ko agad sa lalagyan yung gitarang ginamit ko at tumakbo paalis ng stage.

"Xe!—"

Pero wala akong panahong pansinin si Marj.

Gusto ko siyang Makita... at tanungin kung anong ibig sabihin nung sinabi niya. Ano nga ba? Ano? Bigla akong sumaya na nagtataka na hindi ko na alam kung ano ang dapat ko pakiramdaman.

Maraming tao ang bumati sa kin. Grabe Xei ang galing mo! O kaya Xei rock on ka talaga... o kung hindi naman... muka kang manika... you stand out!

Thank you lang ako ng thank you... gusto ko siya Makita... nasan na ba yun?!

"Xe!!"

Naramdaman ko yung kamay ni Chris.

"Ang galing mo talaga."

"Thanks."

"Nagmamadali ka?"

"Ah... hindi... may—"

"si Kyle?"

Oops. Tell a lie. Tell a lie.

"Hindi ano ka ba. Kasi yung cellphone ko naiwan ko sa room."

"Ang alam ko binigay mo sa mama mo."

"Ah ganun ba."

Shoot. Wala na. wala ng palusot.

After nun, umupo na ko kasama si Marj at si Chris tapos yung iba ko pang kabatchmates. Nakita ko si Rai na parang nawiwindang sa may quadrangle na pabalik balik kung san san.

"Ui, nakita niyo ba si Kyle?"

"Hindi pa."

"Oo nga no. after nung performance namin di ko na siya nakita."

"Nakita ko siya na nanonood sa tin."

Tapos napatingin silang lahat sa akin.

"Weh?!"

"Hindi ko siya nakita."

"Parang ako din... di ko siya nakita sa may audience."

"Baka kasi maraming tao."

"Sabagay."

"Pero san kaya siya pupunta?"

"Baka umalis na."

Umalis na.

Naman.

Hindi ko man lang natanong kung anong ibig niya sabihin.

Umupo na lang si Rai kasama namin at mejo frustrated kung bakit umalis si Kyle agad. Sa totoo lang mejo nainis din ako. bat ang aga niya umalis? Eh andito pa naman girlfriend niya at...

Ako...

Makaihi na nga lang.

"Washroom lang ako."

"Okay."

So ayun nagwashroom ako. nakatingin lang naman ako sa taas at nagtataka kung san siya nagpunta. Paglabas ko... nakita ko yung salamin.

Ako ba to?

Ang ganda ko naman.

Haha. Pinagtawanan ko yung sarili ko.

at bigla ko siyang naalala.

Hindi. Hindi pwede. Kailangan ko siya hanapin. Pero duh? San?!

Hindi muna ako bumalik dun sa upuan namin nina Chris. Umikot ako para di nila ako Makita. May isang lugar na alam ko na pwedeng andun siya.

Nagbabakasakali.

Pero pagpunta ko...

Wala.

Hay. Siguro nga umalis na siya.

Aalis na sana ako nung may narinig ako na gumalaw sa may balette tree sa likod ng girl's dorm. Shoot. Bat nga ba ako pumunta dito ng gabi at nagiisa pa?!

Narinig ko yung net na gumagalaw.

Teka...

Alam ko na kung sino ata to...

"Kuya?"

"Ang tagal mo naman."

Siya nga.

Bigla akong natuwa. Tuwang tuwa na andito pa siya.

"Bakit ka anjan?"

"Akala ko kasi pupuntahan mo ko agad dito. Eh ang tagal mo. Kaya natulog muna ako sa puno."

"Sira ka. Pano kung nunuin ka jan!"

"Nag tabi tabi muna ako."

Tapos lumapit siya sa kin.

"Galing mo kanina."

"Thanks."

"Nakakainlove ka naman."

Dugdug. Dugdug.

"Tumahimik ka nga kuya."

"seryoso kaya yun."

"Ako lang ata nakakita sayo na nanonood sa amin."

"Sinadya ko yun. Pumunta ako sa lugar na alam kong ikaw lang ang makakapansin."

"Magaling ka din kanina."

"Sus. Nambola pa. ano, ayos?"

"Oo... ayos na ayos. Eksakto sa pinagusapan natin kagabi ah."

"Kagabi ko lang napansin actually."

"Sinadya mo eh."

"Hindi no. eh malay ko ba sa mga sasabihin mo na magiging saktong sasabihin ko?"

"Oo nga no."

"Xe!"

"Ha?"

"Pikit ka."

"Bakit?!"

"Pikit ka lang!"

"Ayoko!"

"Bakit, ano ba tingin mong gagawin ko sayo?"

Hala.

Honestly... sino mang babae ang sasabihin pumikit sa isang madilim na lugar at kayong dalawa lang ang nasa lugar na yun...

Isa lang ang iisipin.

"Wala. Dun na nga tayo."

"Sige na naman."

"Ano bang meron?"

"Tinupad ko yung pangako ko na hindi ako mawawala sa huling kanta ng banda niyo."

"Ako rin naman ah."

"Bahala ka nga."

Tapos ayon.

Hinalikan niya ko.

Sa cheeks.

Gulat ako. natural. Sino bang hindi? Eh biglaan eh. Ang bilis pa nga nung halik niya na para siyang batang hahalik sa mami niya?

"Ano yun?"

"Kiss."

Dugdug. Dugdug.

The way he looked at me... he was so... HOT. Haha. Hindi ko alam pero heto nanaman... ang gwapo nanaman niya sa paninign ko... at parang pati yung puno ng balete eh nagfapade hanggang sa siya na lang talaga yung nakikita ko.

Dugdug. Dugdug.

"Magagalit ka ba sa kin?"

"Kung?"
"Kung... wag na nga."
"Eh!!! Sabihin mo na."
"Wag na sis."
"Dali na!"
"Payakap na lang... okay na ko."

Dugdug. Dugdug.

Hindi ko alam kung anong pinagsasabi niya at kung anong sumasapi sa kanya at sinasabi niya yung mga ganung bagay.

Pero hindi ko rin alam kung anong sumapi sa kin at yinakap ko siya.

Oo. Siguro nga nasisiraan na ko ng bait.

Pero...

Yinakap ko siya.

Yung sobrang hignipit...

Na ayaw ko na siyang pakawalan.

"Sarap talaga ng yakap mo."
"Alam ko."
"Yung akin ba masarap din?"
"Oo..."
"Mabuti naman..."
"Kuya..."
"Ano?"
"Anong ibig sabihin nung 548?"

Tapos binitawan na niya ko mula sa yakap niya.

"Malalaman mo din."

Hindi na ko nakaimik. Ngumiti na lang siya at hinalikan ang noo ko. nagbbye na siya sa kin. At dun... dun na talaga natapos ang gabi.

Hindi kami nanalo. Puro third year ang nanalo pero ayos lang...

Nasabi ko naman na ang dapat sabihin...

Ang problema ko na lang...

Kung ano talaga ang gusto niyang iparating sa kin...

CHAPTER 39

[Heart for Christmas]

Naguguluhan na ko. Ano ba? Ano na ba talaga???

Pumasok ako na confused parin ang utak. Sobrang confused sa mga sinabi niya... ano ba talaga ang gusto niyang iparating? Ano bang ibig sabihin nun?

Hay. Hindi ko alam kung bakit ganun yung sinabi niya... ano ba yun? Aba malay ko kung minumura na pala niya ko or sinusumpa o sinasabihan ng isang spell?

"Xe!"

Nagulat ako. si daddy pala.

"O dad..."

"May plano ka ba mamaya? Maaga dismissal diba?"
"Wala naman... magaaral? Matutulog?"
"Pasyal tayo sa sta.lu."
"Ha? Ano namang gagawin natin dun?"
"Mamimili ng regalo."
"Sabagay... para hindi na tayo magcram. Sama natin si Marj—"
"WAG!"

Woops.

Mejo nagulat ako sa sinabi ni dad.

"Ha?"
"Ah... ang ibig kong sabihin..."
"Date?"

Haha. Hindi ko alam kung bakit ko yun sinabi. Pero obvious naman kasi na yun ang gusto niyang sabihin.

"Pa—pa—parang ganun pero..."
"Pero KKB?"
"Haha. Ang galing talaga ng anak ko!"
"Siyempre naman."
"Pero libre ko pagkain."
"Ayaw mo ba talaga kasama si Marj?"
"Gusto ko kasi... ikaw lang kasama ko..."

Sana...

Sana masabi sakín ni Kyle yung linya na sinabi ni Chris...

Gusto ko kasi... ikaw lang kasama ko...

"Sure."
"Narinig ko yun!!! Mga traydor!!!"

Hala. Narinig lang naman ni Marj yung sinabi namin. Akala nga namin galit siya pero hindi naman pala. Eto kasi eh... galing manggulat at manakot...

"Joke lang. sus. Hindi niyo un kailangan isikreto sa kin. Bayaran ko pa pamasahé niyo eh."
"Weh? Hindi nga! Wala ng bawian—" *"Naniwala ka naman. Wuhahaha."*
"Halimaw ka talaga."
"Ano ba naman kayo. Siyempre papayagan ko kayong dalawa. Saturday na naman ang Christmas party. Eh ako din wala pa kong mareregalo."
"Ano na bang gagawin?"
"Bukas at bukas ay maghahanda lang sa Christmas party. Kahit sabihin mo pang meron ngang pasok, wala talagang klase."
"Galing talaga ni Marj. Oo nga naman... magkaiba yun."

So yun. Buong period nagtatawanan lang kami. Wala naman kasing pumupuntang teacher sa klase. Haha. Pag ber month nga yung sinasabi nila kung san nagiging tamad na silang pumasok.

"Uy teka, abot ko lang to kay Madam Para. Hinihingi daw niya kasi to eh."
"Ano yun?"
"Yung newspaper last year."
"Gusto mo ako na lang?"
"Wag na daddy. Ako na lang po."

So ayun. Tumayo na ko at lumabas sa classroom.

Pagkalabas ko...

Dugdug. Dugdug.

Shoot.

Sige lang at lumakad ka lang at wag mo na muna siya pansinin Xei...

"Xei..."

"Aynako..."

"San ka pupunta?!"

Nahabol niya ko at nahawakan niya yung kamay ko.

"Ibibigay lang to kay Madam Para."

"Ako na jan."

"Ayoko wag ka ngang makulit."

"Ikaw kaya ang makulit. Ako na nga tong naggegentleman eh..."

"Hanggat di mo sinasabi sa kin kung anong ibig sabihin ng 548 na yun, hindi kita papansinin."

"Gusto mo talaga malaman?"

"Oo."

"Love you."

Dugdug. Dugdug.

"Joke lang!"

"Bwisit! Hindi siya nakakatawa!"

Asar yun ah. Pero aaminin ko... nung time na sinabi niya yun... napatulala ako for a second. Parang nagslow motion yung mga labi niya habang sinasabi yung dalawang salitang yun. Naging prinsipe siya unti unti... kaso nung sinabi niyang joke, naging halimaw na siya.

"Eto naman!"

"Aynako... wag mo ko kausapin hanggat di mo sinasabi sa kin yun."

"Marunong ka na magsungit ah."

"Good for me."

"Isipin mo kasi!"

"Ayoko magisip!"

"Walang meaning yun! Gusto ko lang na kausapin mo ko!"

Napatigil ako at napaharap sa kanya.

Siyempre napatigil din siya.

Tinitigan ko siya at saka sinabing...

"BLUFFER."

Tumawa siya ng sobrang lakas. Napikon ako kaya umalis na ko. Kukulitin pa niya sana ako nung nakita naming dalawa na tumatawid si Rai sa may quadrangle tapos tumakbo siya paatras.

Things are now getting more and more complicated.

Ang labo na.

Pano ko na ba to aayusin?

Pero nung naihatid ko na kay Mam Para yung dating newspaper...

Bigla akong napangiti.

Napangiti dahil kinausap nanaman niya ko... napangiti dahil hinawakan niya ko... napangiti dahil narinig ko nanaman yung mga tawa niya... napangiti dahil sinabihan niya ko na mahal niya ko kahit alam kong joke lang... napangiti dahil...

Narinig ko nanaman ang tibok ng puso ko.

Maaga dinimiss dahil magpapasabog ng something para sa mga mosquitoes na nilalamon na ang buong school. Haha. Nakalimutan ko na kung anong tawag dun. Ayun. Pumunta muna ako sa bahay para magbihis. Kasi nga... aalis kami ni Chris.

Naghintay siya sa dulo ng kanto namin kasi nga hanggang ngayon tanda parin nina mama yung sumbong sa kin ng

kapatid ko. although okay lang kay mama, si papa hindi. Haha.

So ayun. Sumakay na kami sa jeep.

"Xe..."

"Po?"

"Pwede ko bang hawakan ang kamay mo sa buong araw na to? 5 oras lang naman eh."

Napangiti ako. ano pa nga ba?

"Okay dad. Pasensyahan mo na kung mejo pawisin. Haha."

"Okay lang. Honor ko yun."

Eto talagang si daddy. Kung hindi sweet, joker.

So ayun. Namasyal kami sa sta.lu. ang daming mura. Ang daming sale. Siyempre umikot ikot kami. Eh 1000 lang ang dala kong pera (to imagine na ipon ko yun mula June. Haha. Di kasi ako matipid). Nakabili na ko para kay Marj, Rai, Mama, Papa sa kapatid ko, pinsan ko... at sa lahat ng maisipan kong regaluan. Hindi ko lang alam kung pano ko bibilihan si Chris eh kasama ko siya.

"Dad... washroom lang ako."

"Samahan na kita."

"Ano ka... papasok ka sa loob ng washroom namin?!"

"Natural hindi. Dun lang ako magaabang."

"Wag na!"

"Baka mawala ka."

"Sira ka."

"O sige na nga. Maghihintay lang ako dito."

At don, naghanap ako ng mareregalo para kay Chris.

Ang naisip ko, statement shirt na lang. kaso parang mas maganda kung cap o bracelet na panglalake. Pero ano kaya? Strings na lang ng gitara. Haha. Mejo nahihirapan ako magisip.

Tapos may nakita akong store... statement shirt na sakto para kay dad. Nakalagay kasi dun: *Gusto mo ko kasi chocolate ako*. Hindi siya ganon ka statement pero kung titingnan mo yung meaning, maraming nagkakagusto sa kanya kasi sweet siya and stuff. Tinanong ko kay ate... aba bongga 300 pesos! Kung nagkataon, si daddy ang may pinakamahal na regalo.

Sige na nga. Tatal marami na siyang nagastos para sa kin.

So binili ko na. pagtingin ko sa likod ko ay isang store na may mga bracelet bracelet. Pagtingin ko sa gilid, may mga pins dun...

Isang pin may nakalagay...

I give you my heart. I give up.

Napangiti ako at dun ko lang narealize na wala pa pala akong regalo para kay Kyle.

Bigla akong kinilig.

Pero dalawa kasi ang meaning na sinasabi ng pin na to.

It's either: *Sayo lang ang puso ko* or *Sa iba na ang puso mo*.

Mejo opposites yung meaning ng dalawang sentence. Pero kung tutuusin, mas mabigat yung "I give up." Parang ganun... binibigay mo ang puso mo kasi suko ka na...

Ang dami mo pang dahilan. Bilhin mo na yan.

At nung tinanong ko kay ate, 30php lang daw yung pin. Kung nagkataon, siya naman ang may pinakamurang regalo na mabibilhan ko...

Pero...

Gusto ko talaga yung message nung nasa pin.

Sige na nga.

Eh ano naman?

It's the thought that counts.

Di ba?

"Dad."

"Nag cr ka ba talaga? O bumili ka lang ng regalo para sa kin?"

Haha. Galing naman ni daddy. Nahulaan niya.

"Hindi no. ang haba kasi ng pila."

"Gutom ka na ba?"

"Mejo. Anong oras na?"

"6:30. Ano, kain na tayo?"

"Sige. KFC?"

So yun, pumunta kami ng KFC. At sa promise niya, libre niya pagkain namin. Pagkatapos nun, nagkasabay kami ng jeep hanggang sa bayan nila. Ayoko magpahatid...

Hay.

Chris o Kyle?

Teka... option ba yun?

Bad yun Xei. Bad.

Pero kung iisipin mo...

Si Chris... matagal ka na niyang gusto. Ikaw tong sabi mo bibigyan mo na siya ng chance tapos aatras ka ulit. Ano ba talaga? Sobrang sweet niya... eh si Kyle ba kaya niyang gawin yung ginagawa ni Chris ngayon sayo? In the first place... may girlfriend siya.

Kabit ka pala Xei eh.

Si Kyle...

Iisa lang naman ang lamang kay Chris kung tutuusin...

Siya kasi...

Ang nagpapatibok ng puso mo.

Tama?

Napahiga ako sa kama pagkauwi na pagkauwi ko. tama nga ba tong ginagawa ko? physically... halos lahat ng tao ang alam eh kami na ni Chris... though alam nila na walang ligawang nangyayare... parang MU-MU lang.

Pero...

Sa puso ko...

Alam ko naman si Kyle lang.

WAAAAAH!!! Ayon sa 10 commandments... huwag magnanasa sa di mo asawa!!! Wag makikiapid!!! Di ko na tuloy alam ang gagawin ko.

Nakinig ako ng music para makatulog man lang ako and at least antukin... ang tugtog pa nga nun eh *Migraine* by *Moonstar88*.

At tama nga ang sinabi ko...

Sakto nanaman lahat.

*Oo nga pala,
Hindi nga pala tayo
Hanggang dito lang ako
Nangangarap na mapa-sayo*

*Hindi sinasadya
Na hanapin pa ang lugar ko
Asan nga ba ako?
Andiyan pa ba sa iyo?*

*Nahihilo, nalilito
Asan ba 'ko sa'yo?
Aasa ba ko sayo?*

Asan nga ba ko sa kanya?

At...

Lagi na nga lang ba ko aasa?

The next days... hindi siya pumasok. I mean, si Kyle. So anung nangyare sa kin? Ayun. Wala. Natutulog lang sa classroom. Kung hindi natutulog, nagplano kami ng class para sa Christmas party. Kung hindi yun, tumutugtog lang ako.

Grabe.

Ilang araw lang ng pagkaabsent niya...
Parang...

Miss na miss ko na siya...

Teka... ano bang karapatan mo para mamiss siya ha Xei... gusto mo bang—

*Calling...
Kyle ko...*

Dugdug. Dugdug.

Bakit ba bawat minuto na lang kailangan ako kiligin dahil sa kanya?

"Hello?"
"Di ako makakapasok."
"Tatlong araw ka na di pumapasok."
"Buong linggo actually."
"Ibig sabihin—"
"Pero dadating ako sa Christmas party—"
"Dapat lang..."
"Ang hilig mong sumingit."
"Ha?"
"Sabi ko hilig mong sumingit."
"San ako sumingit?!"
"Yung sabi kong dadating ako sa Christmas party."
"May sasabihin ka pa ba?"
"Oo naman."
"Ano?"
"Tanungin mo ko kung bakit ako pupunta dun."

Parang ang awkward. Bat ko naman itatanong ang isang tanong na gusto niyang itanong ko sa kanya? Anong meron dun?

"O sige. Bakit ka pupunta don?"
"Dahil sa—"

Dial tone.

Sa narinig ko, hindi ko alam kung magwawala ba ko o tatahimik lang at iiyak. Ano? Ano ba? Bakit ba sa tuwing may kailangan akong marinig mula sa kanya ay laging pinuputol ng tadhana?

O sadyang...

Pinuputol talaga ng tadhana?

Sabado.

Christmas party na.

Ang oras ng party namin eh 12nn. So nagising ako ng mga nine para maghanap ng magandang damit na isusuot. At dahil uniform ang mga high school students, natural lang naman na pabonggahan ng suot diba? Last year nga may nagpakulot eh. Haha. Parang prom lang.

Pero ewan.

Nakita ko lahat ng regalo. At ang pinakamaliit dun ay yung kanya. Hay. Ano naman? Tatala ganyan din naman ako kaliit sa kanya diba?

Napabuntong hininga nanaman ako. reregaluhan ko siya?! eh ako nga wala atang regalo mula sa kanya.

Nagkaroon ng class program yung class namin. Pumunta ako sa section 5 para ihatid yung regalo ni daddy at ni Kyle. Pero unfortunately...

"Si Kyle?"

"Hindi ata yun pupunta eh."

"Pero sabi niya—"

"Ha?"

"Wala..."

"Anak..."

"Po?"

"Talikod ka."

"Bakit?"

"Sige na."

Siyempre, sa utos ng daddy ko, tumalikod ako...

At nagulat ako nung may naramdaman akong malamig sa leeg.

Napapanood ko to sa sine at sa iba pang movies kung san yung leading man eh nagbibigay ng necklace sa leading lady niya tapos sasaya yung leading lady at...

I gave a smile. Pero yun lang yun.

Isang necklace na may musical note. May gems gems pa nga yun eh.

"Sorry ah. Yan lang—"

"Ano ka ba. Ganda nga eh."

"Actually tatlo yan. Isang mic, isang gitara, at yan. Yan na lang tatala pang music ka talaga."

"binili mo ba to nung magkasama tayo?"

"Hindi."

"Kailan?"

"plinagplanuhan ko na yan, mula pa nung sinabi mong binigyan mo na ko ng chance."

Shocks.

Ganito na ba kalala ang mga pangyayare? Pano... pano na?

"Dad—"

"Alam ko naman na yung chance na yun ay para matakpan kung ano man yang nawala ni Kyle sayo... pero maghihintay ako."

Hindi ko alam kung anong sasabihin. Kung sasaya ba sa sinabi niya o ano.

Tinawag siya nung adviser niya. Naglakad na ko palakad pabalik sa classroom.

Pero hindi ko alam kung anong sumapi sa kin para pumunta dun sa meeting place namin... sa likod ng dorm. Ganun naman siya eh... malay mo...

Malay ko...

Andun pala siya...

Naghihintay.

Nung andun na ko, walang tao. Dala dala kong yun maliit na pin na nakabalot sa isang gift wrapper. Natural.

Sumilip ako sa balete.

Tumalikod.

Pero wala siya.

"Bwisit ka. Bwisit!!!"

Tapos binato ko yung regalo ko.

"Sabi mo pupunta ka! Pero hindi naman—"

"Wag ka nga magtampururot jan na parang bata."

Dugdug. Dugdug.

"Di ko kasi natapos eh, pesteng load. Pero... dahil sayo... kaya ako pumunta."

OMG.

Siya... siya nga ba yun?

"Kanina pa ko andito. Nasa canteen lang ako eh. May nakakita na sa kin na batchmates na tin. Sabagay... sasabihin nga ba nila sayo?"

"Pero definitely sinabi nila kay Rai."

"Oo... kanina pa kami magkausap. Pumunta lang siya ng washroom nung nakita kitang naglalakad papunta dito."

Ayan. Nasaktan nanaman ako. siyempre. Sino nga ba naman ako para sabihan ng mga tao na andito siya? siyempre ang may karapatan lang naman malaman yun ay si Rai...

Naglakad siya at pinulot niya yung regalo ko para sa kanya.

"Akin ba to?"

"Oo..."

"Buti ka pa may regalo sa kin..."

"alam ko namang wala kang regalo para sa kin—"

"Buti ka pa may regalo ka para sa kin, pero sa sarili ko wala akong regalo. Sinong may sabi sayong wala?"

Dugdug. Dugdug.

Napatigil ako.

Ano daw?

Tapos pumasok siya dun sa net ng balete tree at kinuha...

Kinuha ang...

"Regalo ko para sayo."

Dugdug. Dugdug.

"Ano to?"

"Buksan mo na lang kung kelan mo gusto. Eh eto, ano to?"
"Buksan mo na lang din... kung kelan mo gusto. Wag lang ngayon."
"Wow... may limitation talaga."
"Kyyyyyyllllleeee?!"

Oops. Narinig naming dalawa si Rai at napalingon kaming dalawa. Tumakbo ako sa kabilang daan at yon, naglakad na papuntang classroom...

Gusto ko na buksan yung regalo niya...

Pero nangako ako na bubuksan ko na lang sa pasko...

Mukha namang alam ko na eh.

Sa lambot... na para ng mapuputol yung gift wrapper...

UNAN.

Haha. Ang regalo ng sanlibutan. Kung hindi picture frame o angel na figurine, unan. at kung sosyalera, branded shirt. At kung kapos... keychain na lang. pero kung sobrang kapos, okay na ang "merry Christmas", diba?

December 24, 11:53 pm.

Ilang araw na ang nakalipas mula nung huli kaming nagkita at parang ang pangit ng ending namin ngayong taon.

Ilang araw ko na din tinititigan yung regalo niya. Kahit na alam ko na kung ano ireregalo niya... gusto ko yun ang una ng bubuksan...

Nung inannounce na ni papa na opening na ng mga regalo...

Yun ang una kong kinuha...
Binuksan... at... Nagulat.

Isang unan.

Pero di ordinaryong unan... Personalized...

May mukha ko...

At...

Ang katagang hindi ko malaman laman ang ibig sabihin.

Dugdug. Dugdug.

548... Xei.

CHAPTER 40

[Weird]

Yinakap ko yung unan.

Para ding naramdaman ko na yakap ko na siya... Araw araw kinikilig ako, kada nakikita ko yung regalo niya para sa kin. Kaso nga lang... hindi ko parin alam ang mysterio sa likod nung 548 na yun.

At dahil sa sobrang pagtataka...

Ang gising ko na sa umaga ay 5:48 am. Hindi ko nga alam kung bakit pero simula nung nagtaka ako kung anong ibig sabihin nun, kada titingin ako sa cellphone ko kung anong oras, it's either, 5:48 am, 8:45 am, 5:48 pm o kaya 8:45 pm. Hindi ko nga alam kung ano ng nangyayare sa kin eh...

Halos malapit na matapos ang December, 30 na kasi.

Tinitingnan ko yung cellphone ko araw araw para tingnan kung may text siya. kaso laging wala. Minsan nga ako pa

ang sumasagot ng telepono at baka sakaling tumawag siya.

Pero natural... ano nga ba ako sa buhay niya?!

Haay nako Xeira. Nagiilusyon ka nanaman. Umaasa ka ban a ikaw talaga ang gusto niya? Eh hindi ka ba nasasaktan sa mga pinagiisip mo? Eh pano si Rai? Hindi mo ba siya iniisip na baka masaktan siya sa mga pinagiisip mo? Pinagkakatiwalaan ka pa naman niya.

Shacks. Ano ba talaga ginagawa ko?! lokohan na ata to.

"Xei..."

Woah!

Pagtalikod ko...

Wala siya.

Pero sigurado akong narinig ko yung boses niya. Lumabas lahat ng goosebumps ko at nagmadaling tumakbo sa baba. Naloloka na talaga ako. minumulto na ko sa kabaliwan!!!

Naligo ako at nagsuot ng isang gusgusing damit. Yung tipong butas sa may kilikili. Okay lang naman yun kasi nasa bahay ako. and that time, ang matino ko lang na damit ay nasa kailailaliman pa ng drawer ko. eh nakakatamad kunin.

Lunch time.

Kumakain kami ng family ko nung inutusan ako ng papa ko para bumili ng coke sa tindahan. Nung una ayoko eh wala naman akong magawa kasi pag nakipagaway pa ko eh baka hindi na ko bigyan ng allowance ko.

Haay. So no choice. Okay fine. Kinuha ko yung pera at lumabas. Binuksan ko yung gate at...

Dugdug. Dugdug.

Sinara ko yung gate at tumakbo papunta sa loob ng bahay. ANO YUN?!?!?!?! Natakot ako ng bonggang bongga. Naghahallucinate na ko ng parang ewan lang.

Tinanong ako ng papa ko kung anong problema. Siyempre sabi ko naman wala.

Lumabas ulit ako ng bahay. Pero before that naghilamos muna ako.

At nung lumabas ako...

Dugdug. Dugdug.

ANDUN ULIT SIYA.

This time, since alam ko naman na naghahallucinate lang ako, binuksan ko yung gate na hindi na tinitingnan yung image na nakita ko at nilagpasan ang multong Kyle.

"Oy."

Shecks. Tinawag ako ng multong Kyle. Sige lang Xeir... sige lang... lakad ka muna. At wag kang tatalikod. Hayaan mo lang siya.

"Hindi ako panaginip. Andito ako. Yung damit mo, butas."

Tumalikod ako. pumunta ako sa kanya at hinawakan siya. Totoo nga. Totoo nga na si Kyle tong kaharap ko at wala ng iba...

Kung ganon...

WHAT THE HELL IS HE DOING HERE?!

"Anong ginagawa mo dito?!"

"Pumunta kasi akong school kasi naiwan ko yung usb ko sa locker ko. eh naisip ko lang na pumunta sa bahay niyo."

"Eh bat di ka man lang nagtext?!"

"Wala akong load."

"Kanina ka pa?"

"Hindi, 15 minutes ago lang. sabi ko nga aalis din ako eh. Dapat paalis na ko kasi nakita kita."

"halika nga dito."

Tapos hinila ko siya palayo sa bahay. Nakakatakot kasi na baka makita siya ng papa ko.

"Sige na... uwi ka na. pasasakayin na lang kita ng—"

"Ayoko pa. nakita na kita eh."

"May sapi ka ba?"

"Meron na."

"Teka, bili lang ako ng litro."

"Ako na."

"Ayoko..."

"Ayaw mo? Eh tingnan mo nga yang shirt mo."

Shucks.

Oo nga pala.

BUTAS YUNG DAMIT KO!

Hala. Pero kanina, wala akong pake kung butas yung shirt ko na bumili. Ngayon, meron na kasi ang kaharap ko ay si Kyle.

Ang Kyle ko.

"Fine."

"Akin na pera."

Tapos kinuha niya agad yung pera na nasa kamay ko at bumili sa pinakamalapit na suking tindahan namin, ang tindahan ni Tita Babes.

Wala pang 3 minutes eh nasa harap ko na siya at may hawak na isang litrong coke at ang sukli sa 50 pesos.

Kinuha ko tapos binuksan ko na yung gate. Pero bago ako pumasok...

"Dalian mo ah."

"Oo. Papalit lang ako ng damit."

"Kahit wag na. maganda ka sa kahit anong damit."

Dugdug. Dugdug.

Pagsarado ko ng gate at pagpasok ng kwarto...

Tinanong agad ng tatay ko kung bat ako nakangiti.

Shoot. Nakangiti ba ko?!

And the mirror tells the truth.

NAKANGITI NGA KO.

Wah!!! Ano ba!!! Sinasapian na rin ba siya?! Bakit ba lately ganon yung mga birit niya sa kin? Yung kayang kaya niyang alisin yung puso ko out of my body?!

Umakyat ako agad para magbihis ng maganda. Well, hindi naman maganda... pero yung presentable. Kinuha ko agad yung nasa dulo ng drawer ko kasi nga andun yung maganda kong shirt at shorts.

Pagkalabas ko... wala siya.

Haay. Baka umalis na.

Bigla akong nalungkot. Grabe naman. Parang kanina lang nung andito siya at sinabing magmadali ako. parang kanina lang nung kinikilig pati mga buto ko...

Ngayon, wala na siya sa mga paningin ko.

Talaga bang buang na ko? talaga bang naghahallucinate na ko? pero kung naghahallucinate ako... pano nakarating sa mga kamay ko yung coke?

"Hulaan mo kung sino to."

Dugdug. Dugdug.

"Si—Kyle tigilan mo nga ako."

"Mali!"

"Naman eh. Wag ka masyadong sweet... baka mahulog ulit ako sayo."

Shucks. Ano ba yung sinabi ko?

Inalis na niya yung mga kamay niya sa mata ko... pero hanggang ngayon naaamoy ko parin yung pabango niya. Panglalake... ang bango...

"Aba, may mga ganyan ka ng hirit."

"Wala yun. Ginawa ko lang yun para tanggalin mo yung mga kamay mo."

"Tagal mo naman. Namiss tuloy kita."

Nako... ayan nanaman siya sa mga banat niya.

"San tayo?"

"Ikaw ang pumunta dito... kaya wala akong idea."

"School."

"Sige... sama lang ako."

Tapos pumara siya ng tricycle at dun sumakay na ko...

Akala ko nga dun siya sa backseat sasakay eh. Kasi nga diba kadalasan mga lalake sa backseat? Pero nagulat ako nung pinauna niya ko sumakay at tumabi siya sa kin...

Isa lang ang masasabi ko dun.

KILIG.

Nung nakapunta na kami ng school, walang tao. Kahit guard wala. Hindi naman kasi kanakaw-nakaw yung school namin eh. Bukas yung gate pero lahat naman ng rooms sarado except yung rooms ng fourth year. Pasaway kasi kami eh. Haha. Tapos magkakaroon ng sisiyan pag may nagkawalaan ng notebook at libro.

Punta kami sa room namin, ng first section. Nakita ko na magulo so kinuha ko yung walis.

"Ganyan ka ba talaga?"

"Alin?"

"Yung kahit hindi mo gawain, gagawin mo?"

"Siguro. Bakit naman?"

"Nagtataka lang ako... kung bakit ka pumayag na maging tulay... kung alam mong masasaktan ka lang."

"Ah yun ba... kasi... kasi gusto lang kita makasama. Naisip ko na, kung tutulay ako... baka pwede kita makasama... gets?"

"Kahit na alam mong may chance na maging kami?"

"Wala naman masama kung kahit isang araw maging masaya ako diba? At least alam kong natitigan kita..."

"Halika nga dito."

"Bakit?! Rarapin mo ko no!"

Tapos tumawa siya. well it's good... kasi joke lang naman yun.

"Bakit, gusto mo?"

"Meron bang mararape na gusto?"

"Malay mo."

"Langya ka kuya..."

"Eto naman... hindi ako incest para gawin yun."

"Alam ko. kasi kung meron ka naman rarapin, si Rai yun."

Tapos may pinulot siyang crumpled paper at shinoot sa basurahan.

"Naaalala mo ba yung sinabi ko dati na, natatakot akong bumalik sayo?"

"Sa rami na ng sinabi mo, di ko na yun maaalala."

"Yung akala mo na multo ako."

"Hindi na talaga."

Pero alam ko sa sarili ko na naaalala ko pa. duh. Eh ako pa? lahat ng sinasabi niya nakarecord sa utak ko. ano pa ba?

"Kasi... natatakot ako na bumalik sayo... ang ibig kong sabihin dun... natatakot ako na ikaw nanaman ang lalapitan ko sa tuwing may problema ako."

Yun pala ang ibig sabihin nun.

"May problema ka ba nung mga panahong yun?"

"Oo."

"Ano?"

"Sino."

"Eh di sino?"

"Ikaw."

"Ako? Bakit?"

"Kung naaalala mo... yun yung mga panahon na inamin mo sa kin na gusto mo ko. diba?"

"Ah yun ba yun..."

"At dun ko naisip... kung gano ako kamanhid... na parang ang sarap patayin ang sarili ko. ang sarap maging ibang tao..."

"Kung ibang tao ka... hindi kita magugustuhan."

"Sana... ako na lang si Chris."

"Ha? Bakit naman?"

"Maranasan ko man lang... ang mahalin ka."

Dugdug. Dugdug.

"Ano ba yang pinagsasabi mo? Para kang may sapi."

Totoo. Para siyang sinasapian na parang ewan lang. mula nung inamin ko sa kanya na gusto ko siya, heto at kung anu ano na ang banat niya sa kin.

"Lakas ng epekto ng drugs sa kin."

"Nagddrugs ka kuya?! Kadiri ah—"

"Nako Xei... hindi ka ba talaga marunong umintindi ng figures of speech?"

"Marunong. Wala lang, natural joke yun."

"Woo... joke daw. Oo na. Honor ka na nga."

"Wala naman akong sinasabing ganun eh!"

"Astig... mapagmamalaki ko talaga kapatid ko! akalain mo yun... ang little sister ko ay honor... samantalang ang kapatid mo, kulang na lang ay itapon sa school."

"Mas gusto ko yung lalakeng kahit papano may imperfection."

Tumawa siya. huh?! At bakit?!

"May nakakatawa ba sa sinabi ko?"

"Oo meron!"

"Ano?"

"Ikaw lang ang tanging babae na kilala ko na nagsabi ng ganun."

"Kasi halos lahat naman talaga ng babae, ang dream guy eh halos perfect. kahit ako dati... ang pangarap ko ay gwapo, mayaman, matalino, sweet, sobrang bait na tipong anghel na siya... pero dun ko nalaman na dapat... cinonsider ko ang imperfection."

"At bakit?"

"Kung masyado ka nagaassume ng perfection... hindi mo na makikita yung tunay na dahilan kung bakit ka nagmamahal. at saka... para at least... marunong tumanggap ng pagkakamali yung mamahalin ko... diba?"

"Alam mo..."

"Bakit?"

"Akala mo lang mas mabigat ang mga banat ko. Pero yung sayo... nakakabalinguyngoy!"

Huh?! Ano naman yung salitang yun?!

"Sabi na nga ba di mo alam yun."

"Nabasa mo isip ko?!"

"Oo naman! Ang ibig sabihin nun eh nosebleed. N-O-S—"

"Alam ko kuya! Di mo na kailangang mangasar!"

"Eto naman... joke lang."

"Sige nga, basahin mo nasa isip ko."

That time, ang iniisip ko ay doughnut. Di ko alam kung bakit. Gutom na kasi ako nun eh...

"Alam ko na!"

"Ano?"

"Ang dali naman..."

"Ano nga?"

"Ako."

Dugdug. Dugdug.

"Napakayabang mo talaga!"

"Ganon talaga."

"Bakit ba minsan kayong mga lalake, pag sinabi na ng isang babae na gusto nila kayo, bigla kayong makikipaglandian?"

"Napakasama naman nun!"

Tapos nagacting siya na parang mamamatay na siya and stuff. Mejo benta nga eh. Para siyang bata na ewan... pero sana ganito na lang kami lagi.

"Uh! Uh! Mamamatay na ko! ma- ma- matay... na—paalam."

Pumalakpak ako with matching tawa. Nakakatawa kasi si Kyle.

"Galing galing!"

Pumunta ako sa kanya para itayo siya kasi para siyang baliw. Kinuha niya yung kamay ko. para ngang gusto niya kong ilaglag na ewan kasi napakalakas nung hila niya sa kin. Buti malakas din ako. parang ang gusto niya mangyare eh yung sa telenobela na hihilain ni guy si girl or ni girl si guy tapos mahuhulog si girl kay guy o si guy kay girl tapos magkakatinginan sila?!

Hell no. ayoko naman ng ganun. Although pwede din. Haha. Tawanan mo na nga lang yang mga ilusyon mo Xei!

"Hindi naman. Hindi kasi alam ng ibang babae... na yung gusto nila, eh may gusto din pala sa kanila."

"Sa case mo, wala."

"Pano mo nasabi?"

"Si Rai ang niligawan mo, diba?"

"Oo nga pala no."

"Ay nako! Muka kang ewan!"

"Okay na ang maging mukang ewan. Gusto ko lang naman na makita ka eh... kasi masarap kang kasama. Masaya ako, pag nakikita kitang masaya."

Ngumiti si Kyle. Ang nakakamatay niyang ngiti.

Lumabas kami sa room. Nung umupo siya sa may corridor na nakasandal yung likod niya sa wall, sumunod din ako.

Hindi niya alam kung gano ako kasaya. Tumatalon yung puso ko sa kilig.

"Hindi ka ba nagtataka minsan... kung pano tayo naging ganito? Eh hindi naman tayo naging magkaklase?"

"Kuya, kahit pa nung una mo kong kinausap sa likod ng girls' dorm, nagtaka na ko."

"Maiintindihan ko pa si Rai kasi naging kaclub ko siya nung first year at nung second year. Eh ikaw ni kaclub o kahit sa anong activities hindi naman kita naging kagrupo."

"Sabagay naging kagrupo ko si daddy nung second year sa sci camp. Yung nga lang di kami nagpansinan. Oo nga no. kahit san di pa pala kita nakakasama."

"Wala lang. nagtataka lang ako. Pano nga ba tayo naging ganito?"

"Dahil sa isang payong?"

"Siguro nga. Pero..."

"Pero?"

"Mas maganda sana kung sasabihin na kaya tayo naging ganito..."

Dugdug. Dugdug.

"Ay dahil sa tibok ng puso mo."

Nabigla ako sa sinabi niya. Kaya ba talaga ng isang tulad niya na manhid, or at least akala ko manhid, ay masasabi yun?

"Kuya, di ko alam kung nakainom ka o ano. Pero, tingin ko kailangan ko na umuwi. Sabi ko kasi kay papa, kukuhanin ko lang libro ko dito."

"Gusto mo na ba talaga umalis ako?"

"Since hindi ako normal, sasabihin ko na... ayoko. Ayokong umalis ka. Pero... dahil kahit papano semi-normal parin ako, baka kasi magtaka si papa."

"Sige..."

Tumayo na kaming dalawa...

Nagulat ako nung yinakap niya ko.

Grabe... matutunaw na talaga ako.

"Hindi ko alam kung anong meron pero... sa tuwing yinayakap kita... parang..."

Natahimik ako... gusto ko marinig yung mga sasabihin niya...

"Ang sarap mabuhay."

Tahimik ako nun kahit nung binitawan na niya ko mula sa yakap niya. Wala akong idea kung bakit niya to ginagawa. Wala talaga.

Maya maya, nakarinig kami ng heels. Nagtinginan kaming dalawa kasi akala namin may tao. Pero nung tiningnan namin... wala naman.

Dun lang namin naalala na may multo nga pala ng teacher dito sa school na to na may umiikot daw sa buong school para icheck yung mga rooms. Ang laging palatandaan na andun na siya ay yung tunog ng heels na humahampas sa floor.

Anyway, that's another story. Haha.

Lumabas kaming dalawa. Ako takot na takot parin nung naalala ko yung ghost story na yun. Parang ayoko na pumunta sa school namin ng mag-isa.

"Ano ka ba, bat ka naman matatakot kung andito ako."

"Oo na... hindi ko maiwasan eh. Nakakatakot talaga."

"Babaliin ko yung heels nun pag nagpakita siya sa tin."

"Kahit wag mo na baliin yung heels, basta wag lang siya magpakita sa tin."

"Benta yun ah."

Sumakay na kami ng tricycle papuntang bayan. Ayaw niya mag hi way eh. Gusto niya kasing ihatid ulit ako sa bahay.

"Dito na ko kuya."

"Natural eto na talaga street niyo."

"Che! Umuwi ka na nga!"

"Oo na. Grabe ka din. Pag crush mo lang, mahiyain ka. Pero pag iba na, nagiging totoo ka na sa sarili mo."

"Insulto ba yun or compliment?"

"Pareho."

"Chever. Sige na kuya... alis ka na."

"Gusto mo talaga ako umalis..."

"Hindi!!! Pero hindi lang talaga ako makapasok ng bahay hanggat hindi ko nasisigurado na nakasakay ka na..."

"O sige sige."

"Next time magtext ka kung pupunta ka ah. Para naman hindi na yung butas butas yung isusuot ko."

"Next time na pupunta ako jan, gown na ang suot mo."

"At bakit?!"

"Wala lang."

"Weh."

"Sige na, di tayo matatapos pag di ako nakasakay."

Nagpara siya ng tropical double hi way, isang jeep papuntang bahay nila. Ngumiti ako at nagwave ng byebye.

And there... nakita ko nanaman yung hand formation niya na yun nanaman ang sinasabi.

548.

"Bukas... malalaman mo din."

CHAPTER 41 **[Secrets and Revelations]**

Bukas.

Darn it.

Kanina ko pa tinititigan yung cellphone at wala paring dumadating. Dumating na yung sinasabi niyang "bukas" pero hanggang ngayon wala parin. TEXT. Kahit text lang. yun lang ang gusto ko. isang text galing sa kanya kung anong ibig sabihin nun.

Lahat ng tawag sa telepono ako na yung sumasagot. Siguro naman alam lahat ng girls yung feeling na ganito. Yung tipong sasabihin ni guy na meron daw siyang sasabihin. So eto namang si babae eh nagmamasid ng text at ng tawag...

PERO HANGGANG NGAYON... WALA PARIN ANG PALIWANAG.

Hindi ko ba alam kung may karapatan akong magalit. Natural wala... hindi naman niya ako girlfriend. Aba... sino ba ko sa buhay niya?

RING.

"Ako na sasagot!"

Sinigaw ko yun sa buong bahay. Pero alam naman nila na kanina pa ko nagmamasid ng isang tawag. Mula pa pagkagising ko ng umaga hanggang ngayon na malapit na magbagong taon.

"Uh... hello?"

Inikot ikot ko yung cord ng telepono. Naghihintay sa isang boses na magpapatibok ng puso ko... ewan ko ba kung bakit excited ako. eh dati ko pa sinasabi na ayoko ngang umasa... pero hindi ko madedeny na gusto ko yung feeling na kinikilig sa tuwing kalapit o kausap siya...

Kahit tahimik lang ako... alam ko namang alam niya yun.

"Uh... K—"

"Xeii!"

Si dad.

si dad pala to. Hai... ang sama ko ba? Hindi ba dapat masaya ka na tumawag si Chris? At least anjan siya para batiin ka ng merry Christmas sa telepono. Eto kasi yung mga panahon na halos lahat ng tao ay nagsisilipatan na lahat sa kabilang network. Eh dahil sa mga magulang ko na nagsusupply ng load ko, hindi ako makalipat... wala kasi akong allowance lagi. Nauubos sa fishball at kwekkwek.

"Hi dad..."

"Bat parang malungkot ka? May hinihintay—"

"Wala..."

Dun ko napansin na... parang ang rough ko sa kanya... na hindi naman tama.

"Uh... dad... I'm sorry... wala lang... hehe."

"Okay lang... basta ikaw."

Ayon... so nagusap kaming dalawa... sabay kaming nanonood nung countdown sa dalawang sikat na network sa tv, palipat lipat kami ng channel. Tinatawanan namin yung mga artista na sumasayaw.

Pagtingin ko sa orasan...

11:55 na.

Napabuntong hininga ako... mukhang kahit text wala man lang ako matatanggap mula sa kanya.

"Sabay tayo magcountdown."

Hindi ko alam kung bakit ganun. Para siyang seryoso na ewan. Seryosong masaya? Seryosong hindi ko alam. Pero meron sa tono niya na desidido siya...

"Bakit?"

"Diba sabi nila... wag na nga."

"Ano yun?!"

"Wala... basta gusto ko sabay tayo magcountdown..."

"mm... okay..."

Nung dumating na ang 11:59, hinintay namin ni dad yung 10 9 8 ng mga artista sa tv... nung nagumpisa, natural nakisabay kami.

"5!"

"4!"

"3!"

"2!"

"1!"

"Happy New Year dad!"

"143 Xei."

Dial tone.

Woah?! Ano yun?

Dinial ko agad yung number ni dad kasi hindi ko nakuha yung gusto kong sagot which is "happy new year anak" so tumawag ako sa kanila.

"Hello pwede po ba—"

"O, Xei!"

"Dad ano ba yun? nagcountdown tayo ng sabay tapos kung anu—"

"Anong nagcountdown? Kanina pa ko natutulog no."

"Weh! Dad naman eh!"

"Oo nga! Kakagising ko lang kasi kakain na kami."

"Dad wag ka nga mamiro! May tumawag kanina sa kin na—"

PINDOT. PINDOT. PINDOT.

"Dad, wag ka nga pumindot!"

"Napakamandhid mo talaga."

"Ano ba yun?"

"143."

"143?"

Tinubuan ako ng goosebumps. Di ko alam kung bakit.

"Kaya gusto ko sabay tayo magcountdown, gusto ko... kung hindi man ako ang unang makakakita sayo sa taong to, at least, ako man lang unang makarinig sayo..."

Natahimik ako. parang may nasolve ako na puzzle o ano.

"I love you."

"Uh... I love you too... dad..."

Sumigaw si dad. Masyado ngang masakit sa tenga yung sigaw niya. Hindi ko alam kung bakit. Tapos nagkaron ng hiyawan sa bahay nila. Mukang andun buong mag anak nila.

"Pakiulit nga yun!"

"Aynako... wag mo nga bigyan ng malisya..."

"Kahit na! masarap lang pakinggan... lalo na kung ikaw ang nagsasabi... kahit pang kaibigan—"

"I love you too... dad."

Nakarinig nanaman ako ng sigaw sa bahay nila. Sa background, narining ko yung boses ng pinsan niya... *Matapos ang ilang taong panliligaw! Sinagot ka na rin!*

"Hui dad! Hindi ko naman sinabi na—"

At may narinig nanaman akong isang boses... *Defensive oh! Woo!*

"Tumahimik nga kayo hindi ko—"

"Dad! Bakit nila naririnig sinasabi ko?"

"Naka loud speaker ako anak."

Shoot! Nakakahiya!

"Dad naman eh! Bakit di mo sinabi?"

"Hindi ba halata? Kaya nga mejo mahina boses ko."

"Dad! Naman eh!"

"Sige anak. kain na ko. salamat... alam kong magiging maganda ang umpisa ng taong to... Bye!"

"Te—"

DIAL TONE.

Ay nako. Napagtripan ako dun ah! Naka loud speaker pala si dad kaya naririnig ng buong bahay nila!

143.

Bigla akong napaisip. Kung ang I love you ay 143... ang 54 kaya ay...

Hindi. Pano mangyayare yun eh hindi naman talaga ako mahal ni Kyle?

Kinuha ko yung unan na bigay niya sa kin ay yinakap yakap ko hanggang sa madeflate na siya. tiningnan ko yung number na nakasabi sa unan. malinaw na malinaw.

548.

Dugdug. Dugdug.

Mahal kita? Ano yung 8?

Nako po... feeling mo naman yun talaga meaning nun...

WAH! Siyempre kinilig nanaman ako. at sa kalagitnaan ng aking pagkakilig, may tumawag. Akala ko siya na... akala ko si Kyle na... umaasang kahit hindi niya inabot ang 'bukas' na sinasabi nya... at least umabot siya sa bukas ng bukas.

"Hello good eve—este good morning po sino po sila..."

Isang mahabang silence. Nakailang ulit ata akong 'hello' pero hindi sumagot yung caller... akala ko si Kyle...

"Kyle, ikaw ba yan?"

"Xei. Ako to."

Sh*t.

Naiiyak ako para sa sarili ko. hindi ko alam kung paano pagtatakpan yung sarili ko. sasabihin ko ban a, kakatawag lang ni kyle tapos niloloko ako?

Pero habang iniisip ko yung mga pwedeng dahilan...

Something went wrong...

I heard her crying.

OMG.

Hindi ko alam kung gusto ko pa bang marinig yung mga sasabihin niya... pero ang pinakaayoko sa lahat yung nasasaktan yung mga kaibigan ko...

"Xei..."

"Rai... bakit... bakit ka umiiyak? Nagaway ba kayo ni—"

"Break na kami ni Kyle."

Shoot again.

Napatunganga ako sa sinabi niya. hindi ka ba natutuwa Xei? Break na sila... pwedeng pwede na kayo... pero... bakit ka nakatunganga jan? bakit ka nakatulala? Diba dapat ikaw ang unang matutuwa sa mga sinabi niya?

"B—bakit...?"

"Hindi ko alam Xei... Xei... I need you... Kailangan ko ng kaakap ngayon."

Bumagsak yung katawan ko. bakit ganon? Bakit ganito yung nararamdaman ko? parang kanina lang eh super saya ko dahil kay Kyle... pero ngayon parang galit na galit na ko sa kanya dahil sa ginawa niya kay Rai... ano yun... isa nanamang laro si Rai para sa kanya?

"P—pano?"

"Idrive ako ni papa papunta jan. magssleep over ako. Pumayag naman si tito eh."

"Ininform mo na lahat—"

"Oo... Xei... Please... di ko na kaya..."

"Okay sige... hintayin kita..."

DIAL TONE.

Pero kahit binaba na ni Rai, hindi ko magawang ibaba yung hawak kong telepono. It went so fast... parang nung una lang nung nagpapatulong siya sa kin kay Rai tapos ngayon...

At bakit... bakit ngayon?! Uumpisahan niya ang bagong taon na alam niyang may nasasaktan na iba?! Bakit naman kung kelang umpisa ng taon saka siya nakipagbreak kay Rai...

Kinuha ko yung unan kasama nung grad pic ni Kyle dun sa ilalim ng kama ko kung san alam kong hindi makikita ni Rai. Nung narinig ko na yung kotse nila, bumaba na ko agad.

Nung nasa kwarto na kami, I felt very uncomfortable... di ko alam kung bakit. Eh kadalasan naman sa kin talaga pumupunta si Rai pag may problema siya...

"Bakit... bakit Xei... sabihin mo... ano bang nagawa kong masama?"

"Wala kang nagawang masama Rai... siguro kasi—"

"Xei bakit ganon? Ako na nga tong laging sumusuyo sa kanya eh... ako naguumpisa ng topic pag maguusap... ako magaarrange ng mga date kung san pwede kami magkita... ako na lahat... ano bang nagawa kong mali?!"

Hindi ko siya masagot dahil hindi ko naman talaga alam ang sagot...

"Sabihin mo muna sa kin kung anong nangyare..."

"Tinawagan niya ko kanina sa telephone namin... masaya ako kasi akala ko sabay kami magccountdown kasi nga diba sabi nila pagsabay daw magcountdown kayo na habang buhay?"

So yun pala yung dahilan kung bakit gusto ni Chris na sabay kami magcountdown... natense ako bigla... napakaunusual ng feeling...

"Pero hindi... nasorpresa ako nung sinabi niyang hindi na daw niya ko mahal... pero ang masakit dun... ang sabi niya akala niya mahal daw niya ko... pero hindi... dahil crush lang daw yun... ***... eto na ang pinakamasakit na break up dahil yung lalake yung nakipagbreak... at hindi ako... nasira yung pride ko... nasira lahat... lalo na sa mga sinabi niya... nakakawalang gana mabuhay..."

Umiyak siya sa kin habang yakap yakap ako. may sinasabi pa siya pero paulit ulit lang na sobrang sakit daw. Hanggang sa nakatulog na siya sa mga balikat ko.

Humiga kaming dalawa sa kama ko. yakap parin niya ko. sa tuwing inaalis ko yung mga kamay niya, kumakapit siya sa shirt ko na parang bata lang...

Ganito ba... ganito ba ang makaranas ng isang break up?

Naisip ko bigla na yung pagiging tulay ko sa taong mahal ko at sa isang taong close sa kin ay hindi pa pala masakit... sa nangyare kay Rai... na sabihin ba naman sayo ng taong minahal mo na hindi ka mahal where in all the time akala mo mahal ka niya...

Ang sakit pala.

Napatingin ako sa ceiling...

Nawala yung tibok ng puso ko.

Nagalit ako sa kanya...

"Bakit... bakit ka ba nananakit? Hindi ka ba talaga marunong magmahal?"

Dun, nakatulog na ako sa mga salitang binanggit ko.

The next days wala akong inisip kundi yun... naaawa ako kay Rai na nalulungkot para sa kanya... kahit sino naman, ayaw maranasan ang masabihan ng hindi ka mahal ng mahal mo diba?

Lesson learned... now... I must apply it.

Yung unang school day sa bagong taon, nakita ko na ang daming nagpagupit. Ang daming nagbago. Yung iba tumaba. Yung iba naman nagparebond. Natural yugn mga lalake 2 by 3 nanaman ang buhok kundi lagot sila kay sir Vox.

Wala akong gana makipagusap sa lahat ng tao. Although nakita ko si Rai na kinakausap na niya yung mga kaibigan niya at nakikipagtawanan pa...

Pano ba niya yung nagagawa?

Tumingin ako sa paligid... mahirap man aminin pero alam ko naman kung sinong hinahanap ko... at di ko matatangging hinahanap ko nga siya...

Dugdug. Dugdug.

Kitang kita siya mula dito. Taga bantay na siya ng late comers ngayon. Napatingin ako sa ibang direksyon... ayoko muna siyang kausapin... sa ginawa niya sa pinsan ko... di ko lang alam kung may gana pa kong makipagusap sa kanya.

Natural pagdating namin sa room, chikahan galore ng mga nangyare nung Christmas break... pero iba ang napagusapan namin ni Marj...

"Xeii..."

"O..."

"Wala na daw ah..."

"Tumahimik ka nga Marj... baka marinig."

"Bakit daw sila nagbreak? Natanong mo—"

"Ang sinabi lang sa kin ni Rai yung nangyare. Wala akong gana makipagusap sa kanya."

"O, easy ka lang mare... mukhang galit na galit ka ah."

"Hindi to galit. Namumuhi ako."

Di ko na tiningnan reaksiyon ni Marj.

After a few minutes, nakita ko si Marj na may katext tapos nangingiti. Gusto ko man tingnan, masyado akong busy sa pagtatanggal ng classroom designs.

"Xeii..."

"Yuhp?"

"Pwede pahiram ng USB mo?"

"Bakit?"

"Isasave ko lang nung research manuscript ko. Please please please? Naiwan ko yung akin sa bahay eh."

"Sige. Kunin mo na lang sa bag."

At yun. Kinuha na ni Marj sa bag.

Halos wala ding teachers nung first day ng class. Pinaglinis lang kami ng kalat. Yung iba nagturo, yung iba hindi. Pero life must go on. Malaking portion ng day ay pinaglinis lang kami.

Mga 4:00 pm declared na pwede na kaming umuwi. Ayokong Makita siya o makipagusap man... wala akong gana. Kaya kinuha ko agad yung bag ko at umalis.

Pagdating ko sa bahay... nagbihis ako... di ko namalayan, nakatulog ako.

Pagkagising ko, 6:30 na ng gabi.

Inopen ko yung computer kasi ipprint ko na yung manuscript ko sa research. Dun ako naalimpungatan na na kay Marj pala yung USB ko.

Tinawagan ko si Marj sa bahay nila...

"Hello pwede po ba kay—"

"Xei! Kanina pa kaya kita tinatawagan! Tulog ka daw eh!"

"Ay, sorry. Marj USB ko? pwede bang send mo na lang thru e-mail yung—"

"Eh yun nga eh... iniwan ko sa locker mo..."

"Ano ka ba! Pano kung manakaw yun!"

"Wag ka magalala... may lock yun... ang code ay 24747."

"Okay fine. Sige."

"Bye! Good luck!"

DIAL TONE.

Ano namang ibig sabihin nung good luck na yun?!

Namasahe ako hanggang school. Kaasar naman oh. Nagsayang nanaman ako ng 7 pesos. pagdating ko, okay naman. Mejo madilim na nga lang. pero may iba paring mga dormers na tumatambay sa may quadrangle.

Pumunta ako ng classroom at dun ko natagpuan...

Ang puso ko.

Dugdug. Dugdug.

"Xei."

Tumalikod ako. pero hindi naman pwede. Kailangan kong kunin yung USB ko. bwisit. Bigla kong naalala yung good luck ni Marj... parang may nasesense ako...

"Oo... ako yung nakiusap kay Marj para hiram sa USB mo. Eto oh."

Tapos nilabas niya yung USB ko.

Shoot. For a while, nainis ako kay Marj. Ano bang ginagawa ko sa babaeng yun para ganituhin niya ko. hanggang sa narinig ko si Kyle...

"Sabi ko kasi sa kanya... pag di niya yun ginawa, sasabihin ko sikreto niya."

"Na alin?"

"Kaya nga sikreto eh."

"Bala ka nga. Lamunin mo yang usb ko kung gusto mo."

That was all a joke.

Pero nabigla ako nung ilalagay nga niya yung USB ko sa bibig niya.

"What the—kuya tigilan mo nga!"

"Titigilan na."

"Akin na!"

"Makinig ka muna—"

"AKIN NA!"

That was a warning... supposed to be...

"Makinig ka muna..."

"BAKIT PA?! BAKIT KO PA KAILANGANG MAKINIG SAYO?! EH—"

"MAKINIG KA MUNA! PWEDE?!?!"

It was time for me to shut up.

Nakita ko yung nakaktakot niyang mga tingin. Nilagay niya sa bulsa niya yung USB ko. umupo siya sa may sahig na nakataas yung isa niyang tuhod tapos yung siko niya nagrerest dun sa tuhod niyang yun.

"Bakit... bakit mo siya sinaktan? Simula pa lang... kaya ako tumulay para sa inyong dalawa... mahal ka ni Rai alam mo yun... tapos ginanun mo lang?! ano ba lahat ng naging girlfriend mo... left over food?!"

Nagbigay siya ng isang slight laugh.

Nainis ako... I want him to explain pero parang...

"Sige. Ilabas mo kung sino ka Xei... gusto kita makilala... sa lahat ng anggulo mo... sa masaya, malungkot... galit... gulat... para sigurado na kong... hindi na ko nagkakamali."

Dugdug. Dugdug.

I looked childish in front of him. Binato ko siya ng dahon na nadukot ko sa may plant box.

"May tanong ako... pwede bang—"

"hindi ba niya sinabi sayo? Di ko alam... di ko na siya mahal... o... alam ko sa sarili ko na di ko siya minahal."

"Ganon ba yun kadali?! Napagsawaan mo lang?! porke ba may ichura ka?! Ganun lang?!"

"Di ko naman sinasabi yun eh."

"Kasi ganun eh! Pumunta si Rai sa kin na umiiyak..."

"Aminin mo nga... bakit, gusto mo bang bumalik ako sa kanya?! Xei... hindi naman talaga ako marunong magmahal eh. Kadiri. Ang corny. Pero ganon eh. Wala na kong maisip na ibang salita para sabihin yun... pero ganon... hindi... hindi talaga ako marunong hanggang sa..."

Binato ko pa siya ng dahon. Hindi ko alam pero merong meron sa akin na ayokong patapusin siya magsalita... ayoko... ayoko siyang patapusin magsalita...

No. Not now...

Please... Not now...

"xei... di ko alam... alam ko matatapos na... malapit na tayo maggraduate... malapit na ko umalis... alam ko na kung sino talaga yung gusto ko..."

Tinakpan ko yung tenga ko... I don't want to hear anything...

"na sa tuwing nakikita ko siya... parang mahihinalay sa kin yung puso ko sa sobrang saya..."

but I could hear his voice... over and over... echoing my mind...

"na pag iniwasan niya ko... parang matatanggal yung veins ng puso ko..."

"Tama na kuya... tama na please..."

"na sa twing tititigan ko siya sa mata... parang mas gusto ko pa siyang kilalanin..."

I can't stop it... paulit ulit na yung mga sinasabi niya sa utak ko... hindi ako makahinga... lumalakas yung tibok ng puso ko na para na kong sasabog...

"na sa tuwing gusto ko maramdaman... na may nagmamahal sa kin... gusto ko siya ang magmamahal sa kin..."

Tama na... sasabog na ang puso ko... Kyle...

"na sa tuwing gusto ko magmahal... siya ang gusto kong magpatibok ng puso ko... at napakatanga ko para di pakinggan kung ano ang sinasabi ni ms. Heart..."

Nagtapon ba ko ng dahon sa kanya na alam ko na nasugatan na ko dahil sumabit yung kamay ko sa mga tinik nung halaman. Ayoko marinig yung mga sinasabi niya. ayoko marinig yung mga sasabihin niya. wag ngayon na alam kong kailangan ako ng taong iniwan niya...

"...alam ko namang di ka manhid para di mo malaman kung sino tinutukoy ko."

Dugdug. Dugdug.

Unti unti na siyang tumayo.

Napaatras ako.

Hindi ko naman sinama sa mga pangarap ko ang...

Masaktan.

At...

Magmahal.

"ayoko na marinig kung sinong babae yan kyle... una sa lahat sinaktan mo si rai... pangalawa, di na kita maintindihan... pangatlo... di ko na kilala sarili ko... mula nung... nakilala kita."

Alam kong may namumuong luha sa mga mata ko. Di ako makaandar. Di ko alam kung inaatake ba ko ng asthmas ulet kaya nagfreeze na lang ako bigla...

"Ako... kilala kita..."

O dun sa katotohanan na lumalapit siya sa kin...

Dugdug. Dugdug.

"Ang tibok ng puso ko..."

At Binalot niya ko sa mga braso niya...

Dugdug. Dugdug.

"Ang tibok ng puso mo..."

Alam kong yakap niya ko.

Dugdug. Dugdug.

"Ikaw... ikaw ang mahal ko."

CHAPTER 42 **[War of the Worlds]**

Napatulala ako sa sinabi ni Kyle... parang... paulit ulit tumitibok yung puso ko na halos hindi na ko makahinga at gusto ko ng sumabog... hindi ko alam kung ngingiti o iiyak... sisigaw o tatahimik... mamamatay o mabubuhay ulit...

Pero mas natulala ako...

Nung...

"D—ad..."

Nabitawan ako ni Kyle mula sa yakap niya dahil sa sinabi ko. andun si Chris... walang reaction. Nakatingin lang sa amin. Halos isang minuto na walang nagsalita sa amin at basta nagtinginan lang kami sa mata.

At natakot ako dahil kahit tahimik si daddy... nararamdaman ko yung galit sa mga mata niya.

"Halika na Xei... iuuwi na kita."

Kinuha ni daddy yung usb ko mula sa bulsa ni kyle habang tinitingnan niya din yung mga mata ni Kyle. Para silang magaaway pero hindi.

Kinuha ni daddy yung kanang kamay ko... pero nung nagumpisa na kaming maglakad...

Hinawakan ni Kyle yung kaliwa ko...

Stranded.

Anong gagawin ko?!

"Dito ka lang... please..."

Dugdug. Dugdug.

"Xei, tara na."

Hindi ko alam kung anong sasabihin ko. naguguluhan ako. pinagaway ko yung mag best friend... nasira ko love life ng pinsan ko... ano pa bang masisira ko?

Halos hindi na ko makahinga dahil hindi ko na alam ang gagawin ko. pati puso ko nappressure na... lumulunok lang ako ng laway. Paghihilain ako ni Chris hihilain din ako ni Kyle at pag hinihigpitan ni Chris yung hawak niya, hihigpitan lalo ni Kyle yung hawak sa kin.

"Sige. Jan ka na."

Nawasak yung puso ko sa sinabi ni Chris... hindi ko din alam kung bakit. Siguro nasanay ako na anjan siya lagi para sa kin pero ngayon... pinapabayaang na niya ko.

Si Kyle na lang ang may hawak sa kin ngayon... pero...

Hindi ko kayang iwan si Chris magisa...

Xei. Decide. NOW.

"I'm sorry... mas kailangan niya ko."

"Okay lang... basta... bumalik ka sa kin..."

Dugdug. Dugdug.

Binitawan ko yung kamay ni Kyle. Tumakbo ako papunta kay Chris... nasa likod lang niya ko. yung huli kong kita kay Kyle, nakaupo na siya sa may pinto ulit at nakatungo na parang nalasing... ganon yung posisyon niya... gusto ko man siya makasama... gusto ko man siya balikan...

Gusto ko din naman pagaanin ang loob ni daddy.

Alam ko yung naramdaman niya... yung nakita mo sa harap mo yung confession ng kaibigan mo at ng mahal mo... dahil yun din ang nangyari sa kin...

"Dad... I'm so—"

"Hindi mo kailangan magsorry."

"Wag ka naman magalit sa kin oh..."

Nagumpisa na ako maging teary eyed hanggang sa unti unting tumulo yung mga luha ko... hindi ko na kaya... parang buong buhay ko nagiging drama na lang na parang ako ang bida. Pero hanggang ngayon... hindi ko parin alam ang happy ending ko.

Pero sabi nga... pano magiging masaya ang isang ending kung ending nga?

Naiyak na ko... napatigil ako at napaupo... hoping n asana tumigil man lang si Chris para kausapin ako... ayokong may galit sa kin... lalo na yung mga tinuturing ko ng matalik na kaibigan...

"Please... wag ka na magalit..."

Nakatungo ako nun pero naramdaman ko na lumapit sa kin si Chris dahil sa anino na parang bumabalot sa kin...

"Hindi ako galit sayo Xei..."

Napatingin ako sa kanya...

"Galit ako kay Kyle."

Shoot.

Parang mas lalong sumakit yun sinabi niya...

"Dad wag naman—"

"Hindi mo ko masisisi Xei... sa kanya ko unang sinabi na gusto kita... siya unang nakaalam ng lahat ng yon... mula pa lang nung una kitang nakita na lumuluha... tingin ko sayo gusto kita alagaan... kaya sinabi ko sa kanya yun..."

Nagbuntong hininga siya saka sinabi...

"Hindi ko alam na mamahalin niya yung mahal ko..."

"Dad..."

"Ang masaklap dun... nakipaghiwalay pa siya kay Rai para sayo..."

Wala akong masabi... totoo yun...

"pero ang pinakamasaklap... matalik ko siyang kaibigan... peste."

"Dad hindi naman—"

"Oo... hindi naman niya sinadya kung nagustuhan ka niya... at peste... hindi ko alam kung anong dahilan kung bakit bigla na lang siya nagkagusto sayo..."

Tinayo na niya ko at pinunasan yung mga luha ko.

"Please... wag naman sa best friend ko... kahit alam kong gusto mo siya... masakit makita na masaya kayong dalawa... selfish na kung selfish... pero yun ang nararamdaman ko."

Inuwi ako ni dad dun sa kanto lang at pinagmasdan niya akong pumasok ng bahay. Hindi ko alam kung bat pagod na pagod ako at nakatulog agad...

Nung susunod na araw...

Ayoko na harapin pa.

Ayoko na magkaron ng susunod na araw dahil hindi ko alam kung pano ako makakakilos sa ganong lugar... natatakot ako na makita si Kyle... si Chris... si Rai.

Papunta ako ng canteen mag-isa para sana bumili ng makakain dahil hindi ako nakakain ng breakfast. Nakakagutom pala ang masaktan.

Nung paglingon ko... andun si Kyle...

Nakasandal sa may pintuan.

Lumapit siya sa kin...

"Hinihintay ko kayo na mag recess."

"Wag mo na ko samahan... baka magkaroon pa ng issue."

"Gusto kita makasama..."

Dugdug. Dugdug.

"Wag na..."

"Xei... ayokong iwan ka mag-isa ngayon."

"Si daddy... asan?"

"Nagmamake-up quiz sa AP"

"Ah... o sige..."

"Xei..."

Dugdug. Dugdug.

Kahit hanggang ngayon... kahit inamin na niya na gusto din niya ko... andun parin yung tibok ng puso pag tinatawag niya pangalan ko at hahawakan kamay ko...

"Bigyan mo ko ng pagkakataon... para patunayan sayo..."

Dugdug. Dugdug.

"Ayoko munang sumagot Kyle... kakawala niyo lang ni Rai..."

"Mamaya... kung may pagkakataon... sasabihin ko sayo lahat... kung kailan... kung paano... kung bakit... lahat yun... sasabihin ko sayo..."

"Gusto ko din yun marinig. Dahil hanggang ngayon... di parin ako makapaniwala."

"Love you."

Dugdug. Dugdug.

Tapos umalis na siya. pero bago yun, may nilagay siya sa kamay ko. isang drawing... stick siya pero maganda yung pagkakastick...

Isang babae kasama ang lalake na nasa loob ng puso...

Clear naman yung message diba?

Napangiti ako... totoo nga... mahal niya ko...

Masaya ako nung umalis sa room... pero pagbalk ko... hindi ko alam na ang sasalubong sa kin ay kalungkutan ulit...

"Xei... usap nga tayo."

"Marj please ayoko munang—"

"Sige na... please? May karapatan naman ako diba... kaibigan kita eh."

Pumunta kaming banyo ni Marj. Nakaharap lang kami sa salamin at naguusap kaming dalawa habang nagsusuklay kuno siya.

"Totoo ba... yung sinabi ni Chris..."

"Uh... O—"

"Ano bang dahilan bakit mo siya pinapahirapan?"

Nabigla ako sa sinabi ni Marj na tipong nakatingin ako sa reflection niya na gulat na gulat kung bakit niya yun sinabi... pati ba ikaw Marj... magagalit ka din?

"Hindi naman—"

"Buti ka nga gusto ka ni Chris eh. Halos lahat na ginagawa niya para sayo. Tapos ngayon pinagaagawan ka pa ng dalawang yon."

"Marj naman..."

"Gusto mo si Kyle diba?! Pero alam mong gusto ni Kyle si Rai... ngayon ano ng gagawin mo ngayon?! Yes, sana nga kayo na lang nagkatuluyan ni Kyle dahl yun naman talaga ang gusto ko... pero sana sinabi mo muna kay Chris para di siya nasaktan ng ganon!"

"Marj, sinesermonan mo ba ko?"

"Oo."

"Una, sinabi ko na kay daddy na wag na niya aksayahin ang oras niya sa kin. Sunod, alam mong ginawa ko ang lahat para iwasan si Kyle... ikaw ang may alam ng lahat ng yon."

"Ang di ko lang maintindihan ay kung bakit—"

"Nakita kami ni Chris. Nabigla ako nung ginawa sa kin yun ni Kyle at nabigla din ako nung nakita ko si dad. Hindi ko hawak ang mga pangyayari Marj... wag kang ganyan... At saka... Teka, diba ikaw tong nanghiram ng usb ko at ipinahiram kay Kyle?! Kung sana—"

"Oo ako. magagawa ko ba kung blinack mail niya ko. kasi—"

"Bakit si Kyle alam kung anong sikreto mo? Best friend kita pero... Ang alam ko nga wala kang sikreto eh."

"Hindi mo naman kasi ako kilala."

Bogsh.

Ang sakit nung sinabi ni Marj. Hindi siya tagos sa puso eh... nag tumalbog sa puso ko. kumbaga parang sa halaman... it absorbs all colors and reflects green light.

Napakunot yung noo ko at naiwang half-open yung bibig ko. ramdam na ramdam ko na yung bigat sa damdamin

ko...

"I'm sorry Xei nabig—"

Umalis ako sa banyo... hindi ko na kakayanin kung may marinig pa kong salita na galing kay Marj, sa best friend ko...

Nung naisip kong bumalik sa banyo para linawin yung mga sinabi ni Marj... nabigla ako... at totooong nabigla ako...

Nasa likod ko si Rai...

Na ngayon ay nasa harap ko na.

"Usap nga tayo."

Hinila niya yung kamay ko papunta sa bleachers. Una, hindi ko alam kung bakit... not until nakita ko si Marj na nakatulala lang sa may banyo...

"Rai teka... narinig—"

"OO! MALINAW NA MALINAW."

She yelled at me. Ayoko na... please... let this day pass... ang sakit sakit na ng dibdib ko na parang aatakihin na ata ako...

Umupo kaming dalawa sa bleachers. I know na aatakihin na ko pero kinalma ko sarili ko. nanginginig na mga kamay ko at di ko na alam... di ko na alam...

"Xei... pinagkatiwalaan kita—"

"Please Rai... oo alam ko. pinagkatiwalaan—"

"Eh yun naman pala! Bakit mo ginawa sa kin to!? Gusto mo naman pala si Kyle dati pa eh di sana hindi mo na kami tinulay! Ano yun, way para makuha mo siya?!"

Napatayo ako. hindi ko na kaya ang sinasabi ng mga tao.

"Rai. Ginawa ko yun dahil alam kong gusto mo siya at alam kong gusto ka niya. nung sinabi mong nagseselos ka, ginawa ko lahat para iwasan siya. kahit mamatay ako ngayon, wala akong pinagsisisihan dahil alam kong totoo mga sinasabi ko. hindi ko kasalanan kung minamahal ako ni Kyle ngayon... hindi ko kasalanan dahil hindi ko control ang damdamin niya... DAMDAMIN KO LANG ANG ALAM KO!"

Napasigaw na ko dahil hindi ko na kaya. Umalis ako sa bleachers. Bakit ba hindi nila maintindihan? Kasalanan ko ba talaga? Kasalanan ko ba na sinaktan ko si Chris eh simula pa lang sinabi ko na wag na siya umasa? Kasalanan ko ba na mahalin ako ni Kyle eh hindi naman ako ang may hawak nun?!

Pumunta akong classroom at tumungo.

Umiyak lang ako at hawak ko nanaman yung cutter ko. gusto ko batuhin... gusto ko pumatay ng tao... pero sino ba naman ako para magalit?!

Ang sakit sakit na ng puso ko...

At heto nanaman... naninigas na ko...

The next thing I know, dumating na ang teacher namin. Nung sinabi na tumayo kaming lahat para sa prayer, tumayo na kami at nandilim na paningin ko.

Pagising ko, nasa ospital nanaman ako.

Andun si papa, kinakausap nanaman yung doctor.

Ano nga ba yung huling nangyare?

1:00 na ng hapon pag tingin ko sa orasan sa ospital. Hindi ko na kasi alam kung anong oras nangyare yun... pero alam ko after recess kasi nagusap kami nung break...

Oops. Biglang sumikip ang dibdib ko...

Wag na... wag mo na isipin Xei...

Nung umuwi kami ni papa, sinermonan niya ko. kesho daw hindi ko tinatake yung vitamins ko kaya ngayon napatakbo pa tuloy siya papunta dito. Ang dami ko daw nagambala na teachers and stuff...

Sorry was all I could say.

Kahit na... alam kong wala akong kasalanan.

Yun ba lang ba ang choice ko? technically, hindi siya 'choice' dahil iisa lang siya... yun lang ba? Ang magsorry sa kanila dahil dumating ako sa buhay nila at ginawang miserable ang mga buhay nila?

Though I know that my life is miserable too...

Nung tiningnan ko sa cellphone ko, 76 miscalls na. sino naman ang magmimiscall sa kin na ganun karami?!

Pagtingin ko...

Iisa lang ang lumabas na pangalan...

Kyle Ko.

'Ko' na nga ba?

At pagtingin ko sa messages...

Full inbox na daw.

Pagtingin ko, may iba na nagsend ng quote, actually isa lang. yung isa si Chris, na sabihin na tawagan ko daw siya pag nasa bahay na ko. yung isa si Marj, actually blank message. At yung isa pa si Rai, na sabi usap kami ulit bukas.

At yung ibang message...

Lahat si Kyle...

Parang flinood lang niya ko ng...

Xei, text mo ko pag nareceive mo to... nagaalala na ko sayo.

Xei, okay ka lang ba? Sabihin mo sa kin agad.

Xei, mahal na mahal kita... wag mo ko iwan.

Xei!!!

Xei ang boring ng school kasi wala ka dito.

Peach Xeira Anderson-Solomon... hui... paramdam ka na po.

Siguro tig 20 bawat message na yun. Napangiti ako dahil sa mga text niya kahit papano... at yung humabol na text message dahil nga message memory full na ko...

548 Xei... Sana ikaw din... Salamat sayo... alam ko na kung anong gusto ko. Basta text mo ko ah... hindi na kita kukulitin... 100 pesos na yung nagastos ko para itext ka... lumipat ka na kasi ng network... pero okay lang... kahit 200 pa yun malaman ko lang na okay ka...

Dugdug. Dugdug.

Napabuntong hininga ako at napatingin sa langit... punung puno parin ng white clouds at blue na blue yung langit. Yung rays ng araw sinasalubong yung mukha ko...

di ko na alam kung ano .. ang mundo nila .. o ang mundo ko?

CHAPTER 43 **[His Thoughts]**

"Ang mundo na lang kaya nila?"

Sinabi ko sa sarili ko habang nagrereview ako para sa quiz namin.

Nagtetext sa kin si Marj na nagsosorry sa kin at sinabi na di niya sinasadya. Di ko maililihim na hanggang ngayon nagtatampo parin ako sa kanya.

6:00 pm na. Wala akong ginawa kundi ang kumain, magaral, magcomputer, magdrawing, tumugtog ng gitara, makinig ng music... hobbies kung hobbies.

"Tao po."

Dugdug. Dugdug.

Sumilip ako sa bintana... and to find out na si Kyle ko yun.

Ang Kyle Ko.

Narinig ko na bumaba si papa. Kinabahan ako. ayoko namang magaya si Kyle kay Chris! Baka tuluyan na kong mapigilan sa paglabas labas.

Inunahan ko si papa sa palabas ng gate. Paglabas ko, hinila ko agad siya papunta sa dulo ng kanto. Nagpara ako ng jeep pero pinigilan niya ko.

"Ano ka ba. Kaya nga ako pumunta ng bahay niyo para bisitahin ka."

"Andon si papa. Baka magaya ka kay—"

"Xei... Di ko akalain na nagsusuot ka ng ganyang kaikli na damit."

Pagtingin ko sa damit ko.

Gahd. I almost forgot na ang suot ko nga pala ay isang mini dress. Sinusuot ko lang yun pag nasa bahay lang ako.

"Umuwi ka na nga lang! mangaasar ka pa."

"Wala naman akong sinabing negative ah. Ang cute mo nga sa suot mo eh."

"Cute ka jan! uwi na!"

"Ikaw ang pinunta ko dito. Maghapon ako nagabang sa school para makita ka."

Dugdug. Dugdug.

"Magpara ka na ng jeep. Pag andito ka pa pagbalik ko, di na kita kakausapin."

"Napakalupit mo naman."

Tumakbo na ako pabalik ng bahay at nagbihis ng mas maayos na damit. Ang sabi ko kay papa, may bilhin lang ako sa bayan. Paglabas ko at pagpunta sa pwesto kung saan huli kaming nagkausap...

Wala na siya.

Bigla akong nalungkot. Yung lalakeng yun... tinotoo nga yung sinabi ko. eh ikaw naman kasi Xei... ikaw ang nagsabi na umalis na siya diba? O ayan, umalis na siya. ikaw ang may kasalanan...

"Boo!"

"Ah!"

Nagulat ako. napatalikod ako ng di oras.

"Naman kuya! Wag ka ngang—"

"I love you."

Dugdug. Dugdug.

Natahimik ako. This time, di ako makapaniwala na sinabi na niya yun sa kin ng harapan na alam kong totoong gusto niya ko.

"Natahimik ka?"

"W—wala. Di lang kasi ako sanay—"

"Mahal kita."

"Tama na nga."

"Mahal na mahal kita."

"di ako sanay."

"Masanay ka na... mula ngayon."

Hinila niya yung kamay ko. di ko alam kung san kami pupunta. Kinakabahan ako. Hawak niya yung kamay ko...

"San ba tayo pupunta?"

"Sa langit."

"Kuya anong gagawin—"

"Kuya parin ba tawag mo sa kin?"

Oo nga no.

"Nasanay na ko..."

"Pano kung magpapakasal na tayo? Kuya parin?"

"Pwede din."

"Ay nako. Para manong."

Nagbayad si Kyle at kinaladkad ako palabas ng tricycle. Wala talaga akong ideya kung saan kami pupunta dahil di naman ako pumupunta sa parte nito ng bayan.

Restaurant? Videoke bar? Ewan. Pero puro pasta ang laman nun. may canton. Tapos may banda din, pero di pa sila nagpeperform. Kakaopen pa lang ata eh.

"San to?"

"16 years ka na dito pero di mo parin alam kung san to?"

"Di kasi ako gala... taong bahay lang ako."

"Miss, paorder nga po ng 1 canton, isang softdrink at 1 sundae... yung pinakamalaki."

Tapos kinuha nung miss yung order niya. it happened so fast...

"Bakit... isa lang?"

"gusto mo bang magkahiwalay?"

"Ano?"

"inorder ko para share tayo. Susubuan kita."

"Kuya—"

"Ako ang magbabayad... kaya wag kang—"

"Kaya pala... ikaw pala kasi ang magbabayad."

"Di no. gusto ko lang talagang... subuan ka..."

Si Kyle talaga.

Dumating na yung order. Karaniwan sa mga nagmamahalan, magkatapat kumain... pero siya... nasa tabi ko... di ko alam kung bakit...

"Bakit ka nasa tabi ko?"

"Ayaw mo ba?"

"Di naman..."

"Gusto kong nasa tabi kita. gusto ko pag yayakapin kita, di na ko tatayo... gusto ko yung distansya kung san maririnig ko si mr. heart."

Napatulala ako at halos mahulog ko na yung tinidor na hawak hawak ko. ganito ba siya kakorni pag kasama lahat ng gusto niya?

"Oo na corny ako. sayo lang naman eh."

At may telepathy pa.

"Pero wala akong telepathy."

"Nababasa mo ba talaga isip ko?"

"Di no. hula hula ko lang naman yung mga sinasabi ko eh."

"Eksakto kasi eh."

"Destined nga kasi tayo."

Pinagmasdan ko yung mukha niya. hanggang ngayon... di parin ako makapaniwala. Itong taong to na pinapangarap ko lang dati ay katabi ko ngayon...

"ngayon lang ako naadik ng ganito. Pasensya ka na."

"Pano... gusto ko malaman kung pano... mula ba nung nagkagusto ako sayo?"

"Di no... noon pa..."

"NOON PA?!"

"kumain ka nga muna. Matutunaw na yung ice cream oh."

Pero nung tinikman ko yung ice cream...

"Bat mo binawasan!"

"Eh sabi mo matutunaw eh!"

"Gusto ko ako unang magsusubo sayo eh!"

"Eh eto na kasi ang gusto kong tikman. Mukhang masarap eh."

"Pft."

Pero ayoko na siyang magsalita... alam ko naman na may lalake na pag nasisira plano nababadtrip... ayokong masira yun... kahit ngayong araw lang makalayo kami mula sa kalungkutan na nadadama namin pag nasa school...

Nasa tapat na niya ang kamay ko na may hawak na isang kutsarang puno ng ice cream.

"Ayokong mabadtrip ka."

"Di naman ako bad trip eh."

"Sige na... isubo mo na."

Tapos sinubo na niya.

Para siyang bata. Di niya tinanggal yung bibig niya dun sa kutsara. Hinihila ko pabalik pero ayaw niya. kaya ang ginawa ko, binitawan ko yung kutsara.

"Mm!"

Yung mm na yun, parang 'eh'. Nasense ko kaya hinila ko yung kutsara. Ngumiti siya... ang unang ngiti na inilabas niya matapos ang pag-amin niya...

At dahil dun... sumaya ako.

"Alam mo ba na isa ka sa mga crush ko mula pa nung dumating ako sa school? Sa totoo lang, lahat naman ng maganda crush ko eh."

"Meaning maganda ako?"

"Di naman."

"Ang sama mo naman... matutuwa na nga ako eh."

Tumawa siya. kahit di niya ko sinabihan ng 'maganda', okay lang... marinig ko lang yung tawa niya. di ko alam... pero parang ang tagal tagal na nung narinig ko yun.

"nagagandahan ako sa mga mata mo. Kakaiba sa lahat ng nakita ko."

"Sabi na nga ba... lahat naman ng may gusto sa kin, mata ko unang nagugustuhan nila."

"haba kasi ng pilikmata mo. Kakaiba. Mukha tuloy may sariling kaluluwa yang mga mata mo. Eh sino ba naman ako? Eh ang tali talino mo para maabot kita diba?"

Parang nung una... ako tong nananalangin para maabot siya... yun pala... gusto din pala niya ko abutin...

"may iba pa akong mas crush kay sa sayo. Kilala mo ba yung mga yun?"

"Too many to mention. Pero oo... madami."

"Mula sa labas ng school hanggang loob. Dami kasing maganda sa Pilipinas."

"oo na. alam ko namang di ako maganda."

"ayon."

"Anong ayon?!"

"yung bigla kang dumaan sa likod ng dorm nung araw na yun... nabigla ako. parang ako, 'bakit parang nanigas siya?!'"

"ah talaga lang. crush narin kasi kita non kaya nanigas na ko."

"pero nung oras na yun, nakipagbreak sa kin huling gf ko. kaya ako umiiyak. Diba nasabi ko na yun sayo?"

"Oo."

"nagimbento ako ng masasabi. Ayoko namang malaman mo na umiiyak ako dahil sa babae. Nakakawala ng pride yun..."

Pride. Kailan ko nga ba huling narinig to?

"at dahil wala akong magawa, hinatid kita hanggang sa inyo."
"Samantalang kinikilig ako nun tapos wala lang sayo."
"Oh? Di halata. Akala ko nga wala kang gusto sa kin."
"manhid ka lang."
"di no. aaaah."
"aaaah."

Tapos sinubo niya sa kin yung canton na galing sa plato niya.

"matapos nun... yung payong. Nakulitan ako sayo nun eh.
"sorry... ayoko lang kasi... na maulanan ka. Kahit sino gagawin yun."
"kahit sinong baliw kamo."
"di no."
"sa mundo ngayon... wala ng gagawa nun. di mo naman alam kung gusto ko magpaulan o wala lang talaga akong payong diba?"
"oo nga no..."
"pero... salamat... kasi sa totoo lang... wala talaga akong payong nun. pero nung pinayungan mo ko, naisip ko agad na kakaiba ka..."
"panong kakaiba?"
"good Samaritan ba?!"
"sus. Di no!"
"at sa araw na yun... dun ko nakita na Maganda ka..."
"paano?"
"ewan ko... di lang sa loob... sa labas din."
"parang baligtad ah."
"di... tama yun. Alam ko namang mabait ka na. pero yung tingin ko sayo physically dati... plain... normal. Pero nung araw na yun... naisip ko na mukha kang diyosa."
"Bola."
"totoo!"

Tumawa kaming dalawa. Di ko akalain na eto pala yung mga iniisip niya noon... sa isang katulad ko, gusto ko talaga malaman kung ano ang nasa isip niya...

"sinabi ko yun kay Chris at Marj. Na natutuwa ako sayo. Tapos nun, nagustuhan ko si Rai. Sa totoo lang... nagustuhan ko siya kasi ang ganda niya... at dahil ang tapang niya na parang lahat ng nasa isip niya nasasabi niya..."

oo... si Rai nga yun.

"parang si Marj."
"ibig sabihin gusto mo talaga si Marj?"
"oo naman. Nagustuhan ko talaga siya. lahat naman ng babae na alam mong naging girlfriend ko nagustuhan ko... kahit sa isang dahilan lang."

Sumubo ulit siya ng canton. Halos nakakalahati na niya yung kanya. Samantalang ako, busog na ko sa one fourth nung sinerve. Ang laki laki kasi eh... no wonder kung bakit 145 pesos ang isang plate.

"halos pagkatapos lang nun, sinabi ni Chris sa kin na may gusto daw siya sayo. Sabi niya, totoo nga daw yung sinabi ko na kakaiba ka daw."

Sumakit bigla yung puso ko... naalala ko si daddy...

"nakita ka daw niya umiiyak... at para ka daw anghel nung biglang tumapat sayo yung blablabla. Basta kung anu ano pinagsasasabi nun eh."
"dahil sayo yun kaya ako umiiyak."
"bakit?"
"kasi alam kong di mo ko mapapansin... at halata naman na ang gusto mo ay si Rai... pinsan ko pa."

Uminom ako ng coke. Di ko na talaga maubos yung pagkain namin. Halos siya na lahat yung umubos eh.

"ay, alam mo ba na narinig kita kumanta dati? Nainlove ako sa boses mo nun eh."
"kailan?"
"ang lyrics ata nun eh yung may I'm in love with you."

Ibig sabihin...

"sayo galing yung payong?!"

"oo... sakin talaga. Ibigay ko sana sayo. Kaso, nung narinig kita, napatigil ako saglit para pakinggan ka. Yung puting rosas, para din sayo talaga yun. Tinamaan ako sa boses mo eh."

"ay ganun... sana pala boses na lang ako."

"ano ka ba. Di no. ewan ko nga ba kung bakit di ko masabi na para sayo talaga yung white rose na binili ko... nagpalusot pa ko."

"oo... natatandaan ko pa yun."

"pero nung mga panahong yun... nililigawan ko na talaga si Rai..."

"kaya pala... di ko alam yun."

"di pa naman kasi obvious..."

Aww. Dun ko nalaman na nung mga oras na yung nililigawan na pala ni Kyle si Rai... akala ko nung una trip lang o MU something...

"nung prom... naaalala mo pa?"

"o... anu meron?"

"sa totoo lang... nalaman mo na ang pinakamalupit kong sikreto."

"na alin?! Na tumitingin ka sa stars?"

"oo."

"sikreto ba yun!?"

"sikreto ko yun."

"ganon ba... pero sabi mo sakin nun nanghihingi ka ng sign?!"

"oo. Sign para aminin sayo."

"aminin sa kin na gusto mo ko?"

"mejo... sasabihin ko na sana nun na nagustuhan kita. Tapos, saka ko sasabihin na gusto ko magpatulay kay Rai."

Aray. Masakit yun. Sa prom pa. ang pangit talaga ng timing nito.

"kaya pala... mejo lumalapit ka na nun sa kin..."

"Sorry..."

"di mo kailangan magsorry..."

"sabi kasi ni Rai eh."

Tama ba yung narinig ko?

"anong sabi ni Rai?"

"ang sabi niya... kung gusto ko daw siya makilala... maging close daw muna tayo."

"bakit?!"

"ewan ko dun."

Nung mga oras na sinabi yun sa kin ni Kyle, napatulala ako. si Rai? Sasabihin yun...? Halos maiyak na ko... umpisa palang pala nagtiwala na sa kin si Rai... pero anong ginawa ko? nasira ko ang relasyon nila...

"Kaya pag may time na makakasama kita, iniimbitahan kita. Ang gusto ko talaga malaman yung mga gusto ni Rai... pero... habang kasama kita noon... napapansin ko na, walang masama kung kilalanin muna kita."

Napabuntong hininga nanaman ako.

"pero nung mga panahong yon... gusto ko iparamdam sayo na nagustuhan kita... na sabihin sayo na ang ganda mo... nagpapahiwatig na nga ako non, pero di ko alam na manhid ka."

"di kaya ako manhid! Ikaw yun."

"kung di ka manhid... eh di sana nalaman mo na naging crush kita noon."

"May alak ba to?! Bakit ang panget ng lasa?"

"Ewan ko. own made softdrink?!"

"Elgh! Panget ng lasa!"

Tinawanan ba naman ako. tapos lumagok siya nung sinabi kong panget na inumin.

"Pero alam mo, minsan naiinis ako kay Rai."

"Bakit naman?"

"Ang possessive kasi minsan."

"Ganon naman talaga kaming mga babae. Kahit pa nga di pa kami nung gusto namin, nagseselos na kami sa lahat ng babaeng makakasama nung gusto namin."

Kinuha niya yung wallet niya... magbabayad na siguro.

"Ayan."

"ano to?"

"Sulat ko sayo. Dati pa yan..."

Nung binasa ko... nakakatawa yung nakasulat... kahit naman sino... matatawa.

Peach,

Pwede bang patulay? Di kasi talaga ako marunong. Gusto ko din maging close tayo.

Kyle

Buti na lang at di ko nabuga yung iniinom ko. una, tinawag niya akong Peach, na kahit sino ay di pa tumatawag sa kin. Pangalawa, yung sentence na, gusto ko din maging close tayo.

"Anong nakakatawa?!"

"Kasi Peach! Tapos parang di lalake yung nagsulat!"

"Ang sama mo. Yan pa nga yung unang sulat ko sayo nung magpapatulay sana ako kay Rai. Binawi ko pa nga to agad sayo kasi..."

"Kasi akala mo babasahin ko?"

"Oo."

Mejo masakit kasi parang nagkaroon ng stereotyping na ang mga babae ay chismosa?! Haha... pero tinawanan ko na lang...

"Di naman."

"Pero alam mo..."

Sumandal siya sa may table.

"Natutuwa ako pag kasama kita noon. Minsan nga pagkatapos nating magkasama, mapapansin ko na lang na nakangiti na ako."

"Pero... di ko parin maintindihan... kung gusto mo nga—"

"Kasi... akala ko, natutuwa lang ako sayo kasi nga... kapatid kita."

Kapatid. How could I forget? I'm his little sister.

"Sinagot ako ni Rai... totoo. Masaya ako kasi napasagot ko siya..."

"Oo naman... alam ko naman yun eh."

"pero... pagkatapos nun... lagi ka ng umiiwas. Tapos... nung nahimatay ka pa na di kita nasalo..."

"Ano?"

"Nabaliw ako... kung anu ano pinagagawa ako... siguro naman... alam mo na yung—"

"Oo alam ko..."

"Siguro yun ang masasabi kong simula... nung parang mababaliw ako pag di kita nakikita sa school... o kaya nanggagalaiti ako pag kasama mo si Chris..."

Dugdug. Dugdug.

Narinig ko na tumutugtog na yung drums tapos tinotono na yung gitara. Wala paring tao... kami palang dalawa.

Tumayo siya tapos pumunta sa billiard table. Nagbigay lang siya ng 150 at ayun, pwede na siyang maglaro. Dala dala ko yung ice cream, ayaw na daw niya kasi busog na siya kaya ako na lang umuubos.

"Natatakot ako na baka... mahulog na talaga ako sayo dati. una... pinsan mo si Rai... pangalawa, best friend ko si Chris na may gusto sayo."

Nashoot yung bola na orange at yung violet. Kaso pati yung white na shoot.

"Pero alam mo..."

Shoot ulit ng 1 bola na red.

"Ikaw lang yung unang babaeng nagpaadik sa kin ng ganito."

Dugdug. Dugdug.

Di ko alam kung anong sasabihin. Pinanood ko lang siya na naglalaro ng billiard habang unti unti kong naubos

yung sundae.

Lumapit siya sa kin at hinalikan yung noo ko...

"Bukas... kahit di na tayo ganito... pero kahit na di nga... wag ka magtaka kung totoo ba to... oo Xei... totoo to... mahal kita... mahal din kita..."

Dugdug. Dugdug.

"Mahal din kita Kyle..."

At last... I've said it. Though medyo awkward dahil nakauniform si Kyle tapos ako nakapambahay. May nakakita sa amin, yung nagliligpit ng vase at yung nagoorder. Mukha tuloy akong pedophile sa itsura namin...

Hinatid niya ko pauwi. Pero as usual... hanggang dun lang sa kanto.

"Namiss na kitang ihatid dun sa mangga gahasa."

"Walangya ka... pinagulo mo lahat... naging teledrama ang buhay ko..."

"Sulat mo to... gawin mong nobela."

"Bahala ka nga."

"I love you."

Dugdug. Dugdug.

"Mahal din kita..."

"Sulat mo to ah? Hintayin ko... dapat hard bound yung akin!"

"Sige... sayo ko idededicate..."

"Dedication lang?! acknowledgement narin!"

"Wala akong title... kaw na gumawa..."

"Alam ko na!"

Tapos may pumara na jeep sa harap naming dalawa... and then... he said it...

"548 Heartbeats na lang. Love you."

CHAPTER 44

[Apologies]

It's been a while... parang kahapon lang lahat ng to ay hindi nageexist. Gusto ko bumalik sa nakalipas... kaso ang twist... makakabalik ka nga sa nakalipas kung saka sakali... at mababago mo lahat...

Pero diba mas painful kung pagdating mo sa future... yung alam mong mangyayare ay hindi na mangyayare? Ang weird ko talaga... tama na nga yan Xei. Tumayo ka na dahil flag ceremony niyo na.

Pumunta ako sa linya namin at pumila. Arms sideward raise extend to the right. Haha. Yan yung laging sinasabi ni Sir Box pag flag ceremony... kahit na mejo weird yung sinabi niya... go lang...

"Xei."

Napalingon ako. hindi naman ako masyadong nagulat... nagtaka lang in a way. Si Rai, hawak hawak niya yung balikat ko...

"Usap tayo mamaya."

"Ok."

Um-oo ako at muling tumingin sa stage.

And all of a sudden...

Lumabas lahat ng goosebumps ko sa katawan.

Si Rai. OMG. SI RAI ANG KUMAUSAP SAYO XEI! Wala ka man lang kareakreaksyon?! Basta ka na lang tumingin sa likod at sinabing, 'ok'?! sino ka para magsabi nun?!

Bigla akong kinabahan. Kakausapin daw ako ni Marj. What the. Ano namang sasabihin niya sa kin? Papatayin na kaya niya ko?

Kinakabahan ako. baka naman maghamon siya ng sabunutan o kung anu man. Hindi ako handa... ayoko siyang kalabanin...

So ayun, nagflag ceremony na. hindi ko mapigilang tumingin sa linya ng section 5. karaniwan kasi, magkatabi si daddy at si Kyle... pero nung paglingon ko...

Si Kyle nasa pwesto parin niya, pero si daddy nasa likod ng pila.

Naiinis ako sa sarili ko dahil mukhang madaming naapektuhan. Ganon ba talaga? Hindi ako pwedeng magmahal dahil masisira lang ang relasyon ng bawat isa?

pumunta ako sa classroom. Every flag ceremony lagi kong kasabay si Marj papapuntang room pero ngayon, mag-isa na lang ako... at siya... may kausap na ibang tao.

Hindi ko rin alam kung pano siya kakausapin. Magsosorry ba ako kahit hindi ko kasalanan? Wala naman akong pride eh... hindi ko alam ang salitang yun... hindi nga ba?

Magkatabi pa naman kami. Habang naglalakad ako... iniisip ko kung pano ko siya kakausapin. Pano nga ba? Hindi ko kayang hindi makipagusap sa kanya dahil mula pa nung nagumpisa ang fourth year, siya lang ang lagi kong sinasabihan ng problema. Tapos hindi ko din alam kung bakit niya sinabi yun...

"Xei..."

Napalingon ako... si Marj... kinakausap na ko...

Di ko alam. Pero ayoko siyang kausapin. Masayadong masakit yung sinabi niya...

"Siguro nga Marj. Siguro nga di pa kita kilala."

"Xei sorry. Di ko naman sinasad—"

"Masakit. Masakit yung sinabi mo sa kin... hindi ko alam... kung bakit mo sinabi yun."

"Sasabihin ko naman sayo eh... naaa—"

Tumayo ako. hanggang ngayon, andun parin yung sakit ng sinabi niya.

"Sana... hindi mo na ko nakilala... para hanggang ngayon... masaya ka parin."

Totoo naman yun eh. Sana hindi na ko nakilala ng mga taong nakakakilala sa kin ngayon dahil parang pakiramdam ko... nasisira ko lang ang buhay nila.

"Xei I'm sorry... masaya akong... kaibigan kita."

Tumayo siya tapos nauna na siya papunta sa MAPEH room.

Nung nasa mapeh room na kami, maglesson si Sir OJ ng tungkol sa terms sa badminton and stuff. Ayokong makinig dahil hindi naman ako interesado.

Sinundan ko sa mata kung san uupo si Marj. Andun siya sa may sulok, nakaupo. May kasama siyang taga ibang section na kasection niya dati... pero halatang ayaw niya makipagusap.

"Hoi babae."

Umupo sa tabi ko si Rai. Hindi to masyado usual dahil ang lagi naman niyang katabi ay yung mga kabarkada niyang babae.

"Lam mo... hanggang ngayon... di ko parin tanggap na siya yung nangiwan sa kin. Walangya."

Binuksan naming dalawa yung mapeh book namin. Kunwari, nakikinig.

"Sabi na nga ba... dapat di ko na ginawa yun."

"Yung alin?"

"Gusto kong makilala niya ko... pero gusto ko, paghirapan niya... ayan."

"Huh?"

"nung nililigawan niya ko, ang sabi ko sa kanya... tanungin niya sayo yung tungkol sa kin. Tatal, sa buong school

ikaw ang nakakakilala sa kin. Alam mo yun. Ayoko manggaling sa akin kung ano ako... gusto ko malaman kung sino ako sa ibang tao..."

"I'm sorry..."

"In the first place... ako naman talaga ang may kasalanan. Tanga kasi ako."

"Rai... sa totoo lang... may gusto kasi ako sa kanya noon pa lang—"

"Eh gaga ka pala... kung may gusto ka sa kanya noon pa lang... bakit ka pumayag na maging tulay naming dalawa?!"

"Una kasi... gusto ko siya makilala. Pangalawa kasi... alam kong mas bagay kayo."

"Sa lahat ba naman ng babaeng ipagpapalit niya sa akin... ikaw pa."

"Rai—"

"Pinsan ko pa."

"Wag ka naman—"

"Pero at least... I know he's safe with you."

Napatitig ako sa kanya. Oo, dahil sa gulat. Nagulat ako sa sinabi niya. talaga bang... pinaubaya na niya sa kin si... Kyle?

"Kung may pagkakataon, aagawin ko ulit siya sayo."

"Okay lang..."

"Walangya. Okay lang?! pagkatapos kong mawalan ng boylet dahil sayo, sasabihin mo lang na okay lang na agawin ko siya?!"

"Joke lang... siyempre... hindi mo hahayaan yun."

"Buti naman."

"Maswerte ako sa kanya..."

"Mali. Maswerte siya sayo."

"Bakit?"

"Ngayon ka palang magkakaboylalu diba?"

"Rai naman eh!!!"

"Woo... alam ko naman na martyr ka eh... kaya subukan niya lang na saktan ka, takbo ka lang sa kin. Reresbakan natin yun."

"Salamat... Rai."

"Xei..."

"Bakit?"

"Sa oras na mawawala si Kyle... andito lang ako."

"Ano ibig mong sabihin?"

Pero bago pa masabi sa kin ni Rai, pinagalitan na kami ni Sir OJ dahil dada daw kami ng dada. The usual teacher ceremonies pag nakakahuli ng mga taong dumadaldal pag nasa classroom.

Ayos na sa amin ni Rai. Two more to go.

Nakita ko na mag-isa lang si Marj sa upuan. (natural kasi ako yung katabi niya at hindi pa ko umuupo). Pagkatapos ko kunin yung mga gamit para sa next subject sa locker ko, umupo na ko.

Pagkaupo ko, nalaglag ko yung pen niya.

"Sorry."

"Ako dapat magsorry."

Napatingin ako sa kanya.

"Xei... sorry na."

And then she started crying.

Napatingin yung buong classroom sa aming dalawa. Gosh. Ano ng gagawin ko dito? Malapit na magumpisa yung next class... nako Xei... does that still matter?!

"Halika nga. Dun tayong shrine natin."

Ang sinasabi kong shrine ay banyo. Pumunta na kaming dalawa dun. Hawak hawak ko yung isang kamay niya habang papunta kami dun.

"Tama na nga yan. Hindi masyadong bagay sayo ang umiiyak."

Sabay offer ng panyo ko.

"Bakit, ikaw na lang ba ang may karaptang maging iyakin?! Akin na nga yan."

At kinuha niya yung panyo ko.

"Walangya ka. Ikaw lang ang nagpaiyak sa kin ng ganito."

"Eh ikaw naman kasi... inaaway mo ko."

"Di naman kita—"

"Oo na oo na. pero gusto ko lang malaman... kung ano yung sinasabi mo..."

"Wag muna ngayon."

"bakit?! Una pa lang alam mo na yung akin. Eh bat yung iyo... wala akong karapatang malaman?"

Tapos may binulong sa kin si Marj na ikinagulat ng dalawampu't apat kong kaluluwa.

"WEH?!"

"Tumahimik ka nga Xei!"

"Seryoso?! Eh bakit di mo sinabi sa kanya?!"

"Alam mo, yung love story mo eh love story ko din!!!"

"Uy shemay! TLE na natin!"

Bumalik na kami sa room. And for the first time, nag cut kami ni Marj. Sa comlab kasi yung TLE namin. Eh hindi naman tumatanggap si Madam ng latecomers sa class. Nilock na lang namin yung room at nagusap kung anong sasabihing rason.

Isa na lang ang wala sa ayos...

Si Dad. At si Kyle.

Huminga ako ng malalim. Nagkaklase nun nung nareceive ko yung text galing kay Chris. Pero siyempre... since bawal ang cellphone, sumilip ako ng konti...

Punta ka mamaya sa likod ng dorm. May sasabihin sana ako sayo.

Pagkatapos ng class, nagbbye na sakin si Marj kasi may pupuntahan daw siya sa SM Taytay. Ako naman, pumunta na ko sa likod ng dorm. Ang oras nun eh 5:30 at halos wala ng araw. Halos every week, hindi ko alam kung bakit parang araw araw na mabilis ang paglubog ng araw. Na tipong 5:00 pa lang eh parang gabi na...

Umupo ako sa tabi ng balete tree na nakanet. Sabi nila, matagal na daw tong andito. Yung school before ginawa ay isang sementeryo. Sinubukan daw nilang putulin tong balete tree na to pero lahat ng "taga putol" ay nagkasakit...

Well then, that's another story.

Umupo ako at naghintay. Wala din akong load kaya di na ako nakapagtext kay Kyle. Pero panigurado, hahanapin niya ko pag di niya ko nakita sa room.

"Xei."

"Dad."

"Wag mo na kong tawaging dad."

"Pero—"

"Lalo lang ako nasasaktan pag yan ang tinatawag mo sa kin."

"Sorry."

"Bat ka nagsosorry? Lalo lang ako nagkakagusto sayo."

Hindi ko alam pero kinakabahan ako. wala akong alam sa kung ano man iniisip ni dad—I mean, Chris. Pero halata sa boses niya na galit siya... all this time...

"Xei... bakit ba sa lahat yung ungas na yun pa? Peste... walang utak, akala ko nga walang puso yun dahil niloloko lang niya yung mga nagiging gf niya. hindi ka ba natatakot na baka gawin niya sayo yun?"

"Hindi. Mas kinakatakot ko na... bigla na lang siya mawala sa paningin ko."

"Kung nauna lang ako... kahit konti..."

Hinawakan niya yung kamay ko at naglean sa balikat ko. biglang kumalma ang paligid... humangin ng malakas. Lumamig yung paligid. Napuwing na nga yung mata ko dahil dun.

"ayos ka lang?"

"Uh... oo."

"Napuwing ka?"

"Carry naman da—Chris..."

Nung okay na yung mga mata ko... dun ko narealize na nasa harap ko na siya at hawak hawak niya yung pisngi ko at nakatingin siya sa mga mata ko. napatingin ako sa mukha niya...

"Chris... may... problema ba?"

"May first kiss ka na ba?"

Nabigla ako sa sinabi niya.

It was first time to be really afraid of him. Nung sinabi niya yun... kung anu ano na pumasok sa isip ko. hahalikan ba niya ko? anong gagawin niya? kinabahan ako ng todo...

"M—meron."

"Sino?"

"Si... mama."

"Maliban sa magulang?"

"Uh... si Gabby? Yung prep friend ko kasi hindi ko pa naman alam ang ibig sabihin ng—"

"Bukod sa tao na hinalikan mo na di mo alam ang ibig sabihin... meron pa?"

"Uh... si... Daisy... sa isang play nung elementary... hinalikan na lang niya ko bigla—"

He chuckled...

Lalo akong kinabahan... Kyle... asan ka na ba?

"O sige... ibahin natin ang tanong. May humalik na ba sayo o hinalikan mo dahil... gusto mong mangyare?"

"Bakit mo ba tinatanong—"

"Kasi gusto ko sa akin mapunta yung unang totoong halik mo..."

Lumakas yung tibok ng puso ko... hindi dahil sa pagmamahal pero dahil sa kaba. Kahit kailan... never ko hinangad na magkaron ng telenobuhay... gusto ko ng simpleng buhay... kung san kasama ko si Kyle...

"Chris... ano bang nangyayare sayo?"

"Naaadik sayo."

Huminga ako ng malalim... time to be frank... ayoko ng ganito... ang panget ng scene. Kung pwede lang eh burahin ko tong alaalang to at di na ulit balikan...

"Ayoko."

Tumingin ako ng direcho sa mga mata niya. isang dangkal ang layo ng mukha niya sa mukha ko. pero kahit subukan kong magpakatampang... alam kong alam niya na natatakot na ko.

"Ikaw lang naman ang gusto ko eh."

"Ano kasi—"

"Bakit ba lahat na lang ng babaeng gusto ko... ayaw sa kin?"

"Hindi naman sa ayaw Chris pero—"

"Pero yung walang utak ang gusto mo."

"Bakit ka ba nagkakaganyan!"

Umiiyak na ko. di ko na kaya yung mga nangyayare. Pasensya na... iyakin talaga ako. ever since na nasa chan ako ni mama... alam kong umiiyak na ko.

"Uh... teka Xei... wala akong balak—"

Nagpatuloy ako sa pag-iyak. Alam ko... kasalanan ko. siguro nga halos lahat ng makakaalam ng storyang to eh gusto na ko patayin. Una, nagtago ako ng feelings para kay Kyle... nung una dapat sinabi ko na. pangalawa, ginulo ko ang buhay ni Rai at Marj... pangatlo... dahil sa kin kaya nagaaway ngayon si Kyle at Chris.

Hindi ako maganda... isa lang akong simpleng babae... akala ko ang ending ko lang ay isang single na babae o kaya naman isang housewife na ang nakaraan lang eh basta na lang niligawan ng isang lalake, sinagot... tapos tuloy sa simbahan.

Pero hindi. Iba. Ibang iba sa mga inaasahan ko.

"Hindi maganda paiyakin ang babae... lalo na kung mahal mo."

Narinig ko ang boses niya.

Niya.

"Kyle."

"Musta?"

Pumunta siya papunta sa aming dalawa. Napatayo ng kusa si Chris. Ako naman, tinayo ako ni Kyle. Kulang na nga lang eh kargahin niya ko para talagang drama na talaga. Pero buti hindi.

Humangin lalo ng malakas...

"Balak mo pa nakawin yung unang totoong halik niya. G*go ka."

"Kahit yun... pinagkait mo sa kin."

Tumawa silang dalawa. Isang bagay na sobrang naging uncomfortable ako. gusto ko magsalita... pero... ano naman ang sasabihin ko?

"Bakit di na lang siya? matagal ka na niyang gusto."

"Sinong siya?"

"Eh para ka rin naman kasing ako eh no. manhid."

"Di ko naiintindihan."

"Natural... di mo maiintindihan..."

Hinawakan niya yung kamay ko...

"Tara na, Xei."

Hinawakan ko yung kamay niya. magang maga yung mga mata ko. pero kahit ganon... napatingin ako kay Chris. Ayoko siyang iwan dun mag-isa... kahit na... kanina lang eh natakot ako...

"Daddy..."

Napatigil kaming dalawa ni Kyle. Tumingin si Kyle sa akin habang ako, nakatingin kay Chris.

"Hindi ka naman namin iiwan dito."

"Sorry."

"Bat ka nagsosorry?"

"Oo nga naman. Tara. Hatid natin tong babaeng to."

"Babaeng kakaiba."

"Si Ms. Umbrella. Ms. Umbrella ng buhay ko."

Dugdug. Dugdug.

Ang cheesy. Tumawa sila. Nakakainis. Parang kanina lang eh nasa akin yung scenario pero bigla nilang inagaw.

"Ano bang nakaka—"

"Di ka naman maganda... pero ewan nga ba kung bakit kami nabaliw sayo."

Dugdug. Dugdug.

"Ang sama mo—"

"Sige. Hatid na natin si Ms. Umbrella."

Hinawakan ni Chris yung kamay ko. ang nasa kanan ko si Kyle, nasa kaliwa ko naman si Chris... habang naglalakad kaming tatlo... bigla akong sumaya... kahit na mejo, ako lang naman yung pinaguusapan nila. Kesho hindi daw nila alam kung may gayuma nga ba akong ginamit para sa kanilang mga "gwapong" nilalang para magkagusto sila sa isang tulad ko. Sana... sana ganto na lang lagi.

"una na ko."

"Bakit? Sabay na ko sayo!"

"Akala mo ba madali lang makapagmove on?! G*go. Hindi no!"

"P*cha. Aba malay ko ba!"

"Alagaan mo yan ah. Sapakin kita pag—"

"Alam ko ang gagawin ko... Itay."

"Kadiri. Wag mo nga akong tawaging ganyan. Kung alam ko lang na mangyayari to. Nilayo na sana kita sa anak ko."

"Sa kasamaang palad, anak mo din ako kaya di mo kami mapaglalayo."

Dugdug. Dugdug.

Si Kyle talaga... kung ganito lang kasweet lahat ng lalake...

"Hintayin kita sa 7 11."

"Ok ok. Pahalik kay Xei ah?"

"Aba!!!—"

"Kyle... okay lang."

"O see... okay lang daw. Ang damot mo. Isang beses lang naman."

"Nakarami ka na eh!"

"Makakarami ka din naman."

Tapos hinalikan na ko ni daddy sa noo.

Hinawakan niya yung pisngi ko. Para talaga kaming mag-ama.

"Pag sinaktan ka niya... takbo ka lang sa kin. Papatayin ko yan."

"Hindi ko siya sasaktan."

"*lol."

"Nakailang mura ka na sa kin ah! Nakakabingo ka na!"

"Parang di ka na nasanay!"

"Sabagay. Mas maraming mura nating dalawa, mas masaya."

"Ha?! Pano naging masaya yun?"

"Magtaka ka pag sa room eh hindi kami nagmumurahan. Ibig sabihin magkagalit kami."

"Ikaw lang yun no. Nagfeefeeeling Kyle lang ako ngayon. Baka maagaw ko pa puso ni Xei."

"Umalis ka na nga! Makakaisa ka pa eh!"

"Oo na. Xei... Love you... Anak."

"I love you... dad."

"Oo na! Shupe. 7 11."

"Bye Xei!"

"Bye dad!"

Tapos tumakbo na si daddy paalis.

"Selos ako."

Dugdug. Dugdug.

"Selos ka jan!"

"Okay lang... akin ka naman na eh."

Dugdug. Dugdug.

"Halika nga dito. Payakap sandali."

"Teka!—"

Dugdug. Dugdug.

"Ilang beses na nga ba ako nakayakap ng babae?"

"M... malay."

"Pero... ikaw lang tong... parang... nagpapalakas sa tibok ng puso ko... pag yakap kita lagi... parang... parang lagi akong kinakabahan."

Dugdug. Dugdug.

"Baka makita tayo ni papa."

"Hindi yan."

"Eh..."

"O sige na nga. Bibitawan—"

"Wag! Uh... Pwedeng... paextend?"

Tumawa siya. ako din mejo natawa sa sinabi ko... pero this time... kung lagi akong nagtatago sa anino ko... ngayon...

Gusto ko maging totoo ako.

Binitawan niya ko tapos nagbabay na siya sa kin. Hinalikan niya ko sa noo para daw 'mawala yung effect ng halik ni Chris'. Haha. Baliw talaga yun.

And finally... All was fine.

I guess.

CHAPTER 45 **[Jealousy Can Heal Too]**

Sana nga. Panghabambuhay na to.

Tinitigan ko ang langit. Lahat na inisip ko. Parang di ko kaya na hindi siya makita kahit isang araw man lang. sa Tuwing naiisip ko na mangyayari sa kin yung nangyari kay Rai, parang feeling ko mamamatay na lang ako bigla.

Natural... siya ang una ko. hindi ko lang alam kung lahat nga ba ng babae ganito nararamdaman sa *first* someone nila. Ako kasi, NBSB pero MCNSB (may crush na since birth). Kumbaga sa babae, torerete lang. haha. Baliw talaga ako.

Ang ganda ng langit ngayon. Blue na blue tapos ang ganda pa ng clouds kasi fluffy. Parang ang sarap humiga. Eto yung gusto kong panahon. Yung tipong mararamdaman mo na kahit punung puno na ng pollution ang Earth eh may pag-asa parin.

Ngumiti ako.

"Wow. Naks naman. Nakangiti ang anak ko."

Wow. Si dad. As usual, ang time ay lunch time dahil 40 minutes naman. Sa time lang naman yun nagkakausap kami eh.

He looks better ngayon. Haha. He always looks good naman. Haha. Ang weird nga lang dahil nakashades siya ngayon na may nakalagay na 'soulja boy'. Parang ewan lang.

"Dad! Ano ba naman yang suot mo!"

"Napagtripan eh."

"Patingin nga."

Tiningnan ko yung shades. Narealize ko na gawa sa correction liquid yung sulat ng 'soulja boy'. Haha. Halatang napagtripan nga at walang magawa.

"Ikaw talaga dad."

"Dun tayo sa room namin."

"Ayoko!"

"Bakit?"

"Mas gusto ko sa room."

"Sige na nga. Tatambay na lang ako jan."

Hinila ako ni daddy papunta sa harap ng pinto namin tapos umupo kaming dalawa. Magkatabi kami. Hinawakan niya yung kamay ko, as usual, crossed fingers parin. Yun naman talaga yung routine namin ni Chris eh. Buti nga wala na yung bitterness... parang balik na sa dati.

"Dad!"

"Bakit?"

"Baka makita ni Kyle!"

"Eh ano naman? Hindi naman yun seloso... Ata."

"ayoko naman magpakita ng actions na hindi niya magugustuhan."

"kung may tiwala siya sayo, walang malisya to. At saka dati pa natin to ginagawa no."

"Sabagay—"

At bigla akong napatigil.

Dugdug. Dugdug.

Pero...

"O, kayo pala."

Kasama ni Marj si Kyle. Hindi ko ba alam pero first time ko makaramdam ng... ewan ko ba. Parang ayoko silang magkasama. Ang masama pa dun, nakita ko na pagkatapos uminom ni Marj dun sa mineral bottle, uminom din si Kyle...

Selos?! WAH. No way. Sabi nga ni daddy... kung may tiwala ako sa kanya... wala dapat malisya yun sa akin. Eh ano naman?! Eh matagal na silang magkakilala.

"Bakit kayo magkasama?"

"Nagpasama sa kin si Marj para bumili ng tubig."

Huh?!

Parang ang weird nun.

OMG.

Tama na nga yan Xei. Hindi mo ba alam na jealousy could kill? Hindi naman ata tama na pagtakahan mo siya. tsaka... kayo na ba ni Kyle? Hindi pa naman eh. Nagkaaminan lang. so wala kang karapatang magselos.

Pero... di ko talaga maalís sa mata ko yung scene na yun.

"Uh, Daddy, pasama akong canteen."

"Ako na lang, samahan na kita."

"Wag na."

"Bakit?!"

"Nako naman Kyle. Eh kasi naman lima lang naman tayo nakakaalam. Wala pa daw sinasabihan si Rai. Baka magulo lang ang buhay ni Xei. Masabihan pa siyang ahas ng kung sinu sinong wala talagang alam at hindi handang makinig sa atin no."

"Oo nga no. sige, samahan mo na."

~!@#\$\$%^()*? Ganon lang?! pinayagan na niya akong sumama kay Chris ng ganon lang at di man lang pinanindigan na gusto niya kong samahan?!

Hinawakan ko si daddy. Hay. Ano ka ba Xei?! Ano bang nangyayari sayo?! Kasi babae ka. Doink. Not enough excuse. Hindi naman lahat ng babae ay ganyan kaselosa tulad mo. Umayos ka nga.

"Nagseselos ka sa kanila no?"

"Ha?!"

"Halata sayo. Namumula ka oh."

"Nyek."

"Namumula ka. Seryoso ako."

Tumingin ako sa salamin sa may canteen. At promise, namumula nga ako. bakit?! Ano bang problema ko at nagkakaganito ako?!

"Daddy! Sabi mo diba dapat may tiwala ako? pero naiinis ako kanina nung nakita ko silang dalawa... hindi ko alam kung bakit..."

"Natural. Kasi sa puso mo, sayo na si Kyle at parang gusto mo ikaw lagi ang kasama niya."

"Hindi ba napakaselfish ko naman nun?"

"Okay lang naman kasi... first time mo diba?"

"dad naman eh! Kahit na... hindi parin worth yung reason."

"Oo nga, selfish yung ganon. Dapat kahit papano, may trust ka sa kanya..."

Naglakad kaming dalawa. Nilibre ko si dad ng juice dahil don.

At sa di malaman lamang dahilan... nadulas ako...

And there comes a princess' story. Sinalo ako... Yun nga lang hindi nung prince ko. At unfortunately ulit, nalaglag

kaming dalawa ni daddy sa floor dahil sa shoelace niya na natapakan ko din. At mas unfortunate pa nung dumaan ang fourth year adviser at nakita kaming dalawa si hindi masyadong magandang posisyon.

Nagtinginan kaming dalawa. At tiningnan din kami nung mga taong nakakita nung scene na yun. Haha. Natural, sino pa ba ang makakakita?!

Nakarinig ako ng malakas na 'ikee!' at 'hoi magdahan dahan naman kayo!' at 'sa kama niyo na yan gawin!' mga bastos, sa harap ba naman ng fourth year adviser eh sabihin yun?!

"Aray ko. Leche."

"Sorry dad!"

Tumayo kaming dalawa ng sobrang bilis dahil sa hiya. Ayon, akala namin papagalitan na kami ni Sir Molug pero tinukso pa kaming dalawa.

"Sorry dad."

"Okay lang. at least, sayo ako nahulog."

Napatitig ako sa kanya.

"Astig no?"

"Bakit?"

"Dalawa kasi meaning ng sinabi ko."

Napangiti ako. haha. Sira talaga tong si Chris.

Nung nasa mulat na kaming dalawa ni daddy, nakita namin si Marj at si Kyle na nakatitig sa aming dalawa. Oo nga pala, andun nga pala sa pinto namin.

Tinitigan ko yung mga mata ni Kyle. Naghahanap ako ng konting galit. Konti lang naman... hindi ko ba alam. Sobrang sama ko ba? Pero... kahit for the first and last time, makita ko siyang magselos sa harap ko... gusto ko siya maging possessive kahit isang beses lang... maramdaman ko lang na sa kanya ako, at siya naman ay akin.

Pero...

Napatitig lang siya kay Marj at mukhang natawa lang. mukha namang nageenjoy silang dalawa na naguusap. So why interfere?

Napangiti ako at natawa sa sarili. Hindi naman siguro niya ko mahal. Or... hindi ko din siguro siya mahal dahil gusto ko makitang nagseselos siya. argh. Ang gulo. Ako lang ba ang babae sa mundo na gustong makita yung mahal nila na magselos even just for a while? Ang selfish ko ba? Tell me...

"Hindi ka selfish ano ka ba."

Naramdaman ko lang na hawak na ni Chris yung kamay ko. mejo paiyak na nga ako eh. Well, sorry if I'm a bit childish...

Tinungo ako ni daddy sa may side.

"Pero dad... nainis na ko sa sarili ko. love pa ba yon?! Ang selfish ko naman ata."

"Being a little possessive is okay. Kung may babae na magpapatibok sa kin ulit, gusto ko yung ganon. Medyo selosa, pero wag naman yung parang stalker na dating. Nakakatakot."

"Daddy... parang... ang sakit na may iba siyang kasama sa unang araw na okay na ang lahat. Natatakot ako na baka mawala siya sa akin agad... nakakatrauma yung mga pangyayari."

"Nakakainggit talaga si Kyle. Ay ayos... may naisip akong kantang bagay sayo."

Pumunta siya ng classroom nila sandali tapos bumalik. Nasa tapat kami ng third section. Napatitig ako kena Kyle at Marj. Ayon, naguusap parin. Tingnan ko yung orasan. Halos 10 minutes na lang at matatapos na yung lunch... pero di parin ako hinahawakan ni Kyle sa panahong to...

Pagbalik ni daddy, umupo siya dun sa border ng plant box. Tapos tinugtog niya sa gitara. Isang kanta... na oo... title pa lang... yun na yung nararamdamanko.

Ikaw na ang may sabi na ako'y mahal mo rin

At sinabi mong ang pag-ibig mo'y 'di magbabago

Ngunit bakit sa tuwing ako'y lumalapit ika'y lumalayo

*Puso'y laging nasasaktan pag may kasama kang iba
'Di ba nila alam tayo'y nagsumpaan
Na ako'y sa iyo at ika'y akin lamang*

*Kahit anong mangyari ang pag-ibig ko'y sa 'yo pa rin
At kahit ano pa ang sabihin nila'y ikaw pa rin ang mahal
Maghihintay ako kahit kailan
Kahit na umabot pang ako'y nasa langit na
At kung 'di ka makita makikiusap ka'y Bathala
Na ika'y hanapin at sabihin, Ipaalala sa iyo ang nakalimutang sumpaang
Na ako'y sa iyo at ika'y akin lamang*

*Umasa kang maghihintay ako kahit kailan
Kahit na umabot pang ako'y nasa langit na
At kung 'di ka makita makikiusap kay Bathala
Na ika'y hanapin at sabihin, Ipaalala sa iyo
Ang nakalimutang sumpaang
Na ako'y sa iyo at ika'y akin lamang*

Napangiti ako dahil sa message at sa pagpluck ni daddy. How I wish na matugtog din niya to sa harap ko. here I go again...

Nung nakita na naming dalawa yung mga teachers na naglalakad sa corridor, bumalik na kami sa kanya kanya naming mga room.

"Hoi Kyle! Dalian mo na nga. Nakikipaglandian ka pa jan kay Ex eh."
"Selos ka?!"
"In your dreams."
"Walangya ka talaga Chris! Makikita mo talaga!"

Haha. In fairness, kinikilig ako. secret ko na lang kung bakit.

Tiningnan ko si Kyle, hoping na may sabihin siya or something. Pero ayon, dinaanan lang niya ko at tumakbo papunta sa room niya. biglang sumikip yung dibdib ko.

Ano ba? Talaga bang nangyari yung mga pangyayaring yun? Or nananaginip lang ako? talaga bang sinabi niya na mahal niya ko? ang saklap naman nun... hindi man lang niya ko hinawakan o hinaplos ang buhok tulad dati. Dinaanan lang niya ko na parang di niya ko kilala.

Sabagay, kami na ba?! Wala pa naman siyang sinasabi.

Argh. Nakakaloka. Natural, yun lang ang naisip ko buong klase. Hindi na ko nakalabas nung second break. Nagbabasa lang ako ng kahit anong pwedeng basahin.

"Hoi. Ikaw ha. Hitad ka."
"Ako pa tong naging hitad."
"Ikee... nagseselos ka saming dalawa no?"
"Bat ako mag—"
"Asus. Namumula ka. Ganyan ka pala kung magselos no? namumula."

Napatingin ako sa salamin ko. and there, I saw a tomato. Shocks.

"Tumigil ka nga Marj."
"Eh pano kung ayoko?"
"Ang gwapo ni daddy nung tinutugtog niya yun."
"bili lang ako ng juice ha?!"

Haha. Natawa na lang ako.

Well anyway, nagpatuloy ang klase, ang buhay at ang oras. Gusto ko na maguwian (sino ba namang hindi?!) pero, may fear ako na baka daanan lang niya ko... kaya siguro better kung umuwi na lang ako mag-isa...

Nung uwian, kinuha ko agad yung mga gamit ko sa locker at yung bag ko. balak kong umuwi na agad. Hindi ko ba alam kung anong sumapi sa utak ko para isiping panaginip lang lahat ang nangyari dahil kahit kailan ay hindi naman siya magkakagusto sa isang plain na tulad ko.

"At san ka pupunta?!"

Dugdug. Dugdug.

"Uwi na."

"Sige. Uwi na tayo sa bahay natin."

"Ano?!"

"Uuwi na nga tayo."

"Ah... sabay ka sa kin?"

"Gusto mo ba ipagsigawan ko na mahal kita?!"

Oops.

Hinila ko siya papunta sa mas malayong lugar. Shocks. Buntik na yun. Pag may nakarinig eh issue nanaman to. Ayoko pa naman ng ganun. Di ako sanay.

"Hindi."

"Bakit mo ko pinunta dito?"

"Eh kasi baka may makarinig. Eh magkaron ng issue. Ang alam lang naman ng lahat eh—"

"Break na kami ni Rai. Yun lang."

"Exactly."

"Pero pag kayo ni—wala."

"Ano?!"

"Wala."

"Eh! Dali na!!!"

"Pag kayo ni Chris, parang gustung gusto mo pa ipalandakan sa buong batch yang fatherly love niyo. Nakakainis."

"Teka. Anong ipinalalandakan?! Hindi naman no... ikaw nga jan..."

"Ako nga dito?"

"Wala."

Naglakad ako. gusto ko na mauna. Nako. First time ko to. Kung sa unang araw eh magaway kami, bakit pa?! uuwi na lang ako...

Laking gulat na lang ako nung hinawakan niya yung kamay ko. hindi ko alam kung san kami papunta. Well, mukhang alam ko na. sa likod ng dorm. Wala naman talagang nagpupunta dun eh. Kung meron man, yung mag shoshortcut lang.

"O ayan. Solo na tayo. Sabihin mo na sa kin."

"Wala nga..."

"Sige ako mauuna. Sorry kung dinaanan lang kita kanina. Nakakagalit lang. sarap patayin ni Chris. Oo nagseselos ako sa kanya, kung bakit siya ang kasama mo sa unang araw na ayos na ang lahat. Naaasar ako kung bakit siya yung kasama mo. Eh di sana nung nahulog ka, ako yung nakasalo sayo at hindi siya."

Dugdug. Dugdug.

"Hindi mo parin ba sasabihin yung iyo?"

"Wala naman dapat akong sabihin..."

Lumakas yung hangin. Hinila niya ko at yinakap ng mahigpit. Kumawala ako kasi natakot ako na baka may makakita sa min... pero mukhang wala akong laban.

Dugdug. Dugdug.

"Kung pwede lang angkinin ka na habambuhay... gagawin ko."

"Lahat na lang ng gusto kong sabihin, sinasabi mo na."

"sorry kanina. Nagusap lang kami ni Marj tungkol kay—"

"Ah. Yun pala... sa totoo lang... namamatay na ko sa inggit kanina. At least ngayon... okay na ako."

Yinakap pa niya ko ng mahigpit... sobrang higpit na parang matutunaw na ko. yung hawak niya sa bewang ko parang ang pakiramdam ko ako na ang pinakamagandang babae sa buong mundo...

"Sorry kung pinagalala kita."

"Ako din... sorry..."

"I love you."

Dugdug. Dugdug.

"Alam mo... kahit ilang beses mo pa sabihin yun sa kin... parang walang pinagbago."

"ganon? Aylabyu aylabyu aylabyu."

"haha. Baliw ka. Di ko akalain na ganyan ka pala... ganito ka din ba sa iba mo?"

"Kung ganito ako kabaliw? Hindi. Ngayon lang... siguro kasi... unang beses ko din masiksik sa isang sitwasyon na akala ko wala lang... pero ikaw na pala. Haha. Ang labo."

Binitan niya ko sa yakap niya. tapos narealize ko na unti unting lumalapit yung mukha niya... parang... parang...

"Wop!!! Ayoko pa!"

Hinarang ko yung mukha niya. haha. Ang cute niya nung sumimangot siya.

"Ikaw lang ang babaeng pumigil sa kin. Langya. Challenge ka."

"Challenge lang pala ha—"

"Eto naman. Asawa na kita eh. Naghihintay lang para sa perpektong honeymoon."

"honeymoon ka jan. uwi na nga tayo!"

"Wala ba kong kiss? Kahit sa cheeks lang?"

"Fine."

kiss

"Sarap naman nun."

"Labyu."

Nagulat ako nung kinarga niya ko. ewan ko ba pero hinalikan niya ko sa noo ng mga apat na beses ata tapos sa cheeks ng dalawang beses.

"Kyle ano ba! Ibaba mo nga ako!"

"Sus. NagpapRACTICE lang ako after 10 years pag ikakasal na tayo."

Dugdug. Dugdug.

Binaba niya ko tapos naglakad na kami. Super saya ko... alam ko namang alam niya eh. Nagholding hands kami pero pag may tao binibitawan namin ang kamay ng isa't isa. Pero pag wala na ulit, hinahawakan ulit namin. Haha. Madami kasing issue maker dito sa school na to.

Kasama namin si Marj at Chris paguwi. Haha. Nagaaway yung dalawa na parang mga bata. Kaming dalawa, nagtitinginan lang. haha. Kinikilig at the same time.

Hinatid nila akong tatlo sa may kanto namin. Nagbbye na ko tapos derecho bahay. Paghiga ko sa kama, pagcheck ko ng cellphone ko, one message received.

Kyle ko

Love you asawa ko. eto talaga ko... eto ang tunay na Kyle MO. Haha. Ngayon ko lang din napansin na para akong baliw mainlab. Ikaw lang pala ang kailangan. Mahal kita. Putput.

Dugdug. Dugdug.

Tumingin ako sa taas, hawak hawak yung cellphone sa puso ko. hindi pa ko nailove ng ganito ka hardcore... masaya ako... he's there... he's here...

He'll always be.

CHAPTER 46 **[The Day of Our Birth]**

1 day to go, birthday ko na. Valentine's day ang birthday ko kaya double special yung araw na yun. Bukod sa birthday ko, araw pa ng lovers. Haha. So araw din naman yun! Haha.

Bumalik na si mama galing states. Kahit papano, umabot siya sa birthday ko. walang party party, hindi naman uso sa min yun. Pero since eto ang unang birthday ko na hindi ako magbibirthday mag-isa, I'm looking forward to it.

Pagdating ko ng bahay, ginawa ko na yung mga assignment ko at kumain. Hindi na ko makapaghintay na

magbukas. Tiningnan ko yung cellphone ko hanggang 12. pero... walang dumating... hanggang sa... nakatulog na ko.

The next morning, yey! 16 na ko!

Binati ako ni mama at papa ng kapatid ko. Pagdating ko sa school, maraming bumati sa kin. Nakakatuwa nga eh. Masaya ako. pero... nung pagtingin ko sa paligid... kahit saan... hindi ko makita si Kyle...

"Anak! Happy Birthday!"

Yinakap ko siya. tapos yinakap niya ko. may binigay pa siyang regalo sa kin.

"Wow! Yes naman may gift pa!"

"Hindi ko makakalimutan ang gift para sa anak ko no."

"Si Kyle?"

"Ewan ko. late ata siya eh. Wag kang magalala! Babatiin ka non!"

Buntong hininga.

Yun lang yung nagawa ko nung narinig ko yung sinabi ni daddy. Argh. Hindi Xei... be patient. Meron yan...

After ng flag ceremony, inabangan ko siya sa may latecomers' line. Pero... hanggang ngayon wala parin siya. tiningnan ko yung cellphone ko pero walang text galing sa kanya.

Siyempre tinext ko na... Asawa ko, asan ka na?

At ang reply niya...

Kyle Ko

Bebe ko! Enxa, malelate ata ako. sinermonan ako ng nanay ko eh. Geh parating na ko. Love you! 54841!!!

Napangiti ako. at least alam kong dadating siya! yehey! Dati 548 lang... ngayon may 41 na! ano ba yan! Pero... it doesn't matter kung hanggang 123456789 pa yang mga number na yan. Masaya lang ako dahil nagtext siya.

At ewan ko ba! Kahit na ang luma na nung tawagang bebe, baby... kinilig parin ako. Kinikilig ako pagdating nung class at sobrang saya ko. sabi nga ni Marj eh hyper daw ako at parang baliw. Haha. Wala akong pake... masaya lang ako...

Nagkasabay kami ng first break. Pero sandali lang. mejo may inaasikaso ata siya eh. Siyempre, sama sama kaming apat. Masaya ako. I'm waiting for the 'I love you, happy birthday bebe ko' haha. Excited na akong kiligin.

Nasa canteen kami nung napagusapan namin... well... hindi naman gaano...

"Uh... Kyle—"

"Marj iabot mo nga yung toyo!"

"Abot mo yourself."

"Xei oh... masarap ang toyo sa siomai."

"Hay nako Chris! Lumayo layo ka nga sa kanya! Hindi naman siya bata para hindi niya alam na hindi masarap ang toyo sa siomai no?!"

"Nagseselos ka nanaman. Ang sarap mo talaga pagtawanan pag nagseselos."

"Hay nako. Tigil tigilan mo na nga si Xei. Binusted ka na nga eh. Iba na lang kasi."

"Nagpapahiwatig oh Chris!"

"Kahit siya na lang ang babae sa mundo, wag na lang. pag naging kami, wala siyang gagawin kundi ang magtalak ng magtalak."

"Hoi! Hindi no! Akala mo lang! masarap akong maging gf!"

"Maniwala ka Chris. Sugar mommy yan eh."

Ayon. Usap sila ng usap. Pero parang hindi nila ako nakikita. Nilagyan ko ng toyo yung siomai ko. Tapos calamansi din. Tapos patis—

"Hoi Xei! Bat ka maglalagay ng patis jan!?"

"Ay sorry. Nawala lang sa sarili."

"Hala. Oy, Chris! Wala na tayong kaklase sa canteen!"

"Oo nga! Xei sayo na lang tong siomai ko."

"Sa kin din!"

Tumayo silang dalawa... at maging ako.

"Kyle!"

Napatigil silang dalawa.

"Wala ka bang..."

"Siyempre di ko makakalimutan no."

Napangiti ako. I was waiting for it. Pumunta siya sa kin... tapos bumulong...

"Araw natin ngayon. Happy Valentines. Love you."

Tapos tumakbo na agad siya. Di ko alam. Oo nga may 'I love you' dun sa sinabi niya pero... Pero wala parin yung inaasahan kong mga salitang babanggitin niya. how rude...

"Haynako! Ano bang meron ka Xei ha?! Akalain mo yun?! Sayo binigay ng dalawang lalakeng yun yung siomai nila! Wala man lang para sa kin—"

"Marj..."

"huh?"

"sabihin mo nga..."

Napaupo ako... napatitig sa 3 set ng siomai. Mejo naiiyak... pero pinipigilan.

"Talaga bang... alam niyang birthday ko ngayon?"

Naramdaman siguro ni Marj yung lungkot ko kaya tumayo siya tapos tumabi sa kin. Inakbayan niya ko sa likod tapos saka nagsalita.

"Oo naman. Yun pa? malay mo... may surprise lang siya or something."

"Pero... wala lang. ganon ba talaga?! Para kasing... wala talaga siyang—"

"Wag mo sabihin yan! Uupakan ko yun pag talagang nakalimutan niya!"

Pag dating ng lunch, niyaya ko agad si Marj na pumunta sa section 5. gustung gusto ko na siya makita. Ayon, eksakto, kakadismis lang nung last class nila.

"Si Kyle?"

"Ayon, natutulog."

Pumasok si Marj sa room nila at ginising siya. siyempre sumunod naman kaming dalawa ni Chris. Haha. Ang cute cute niya pag natutulog.

"Hoi batugan! Gumising ka nga! Spesyal kaya tong—"

"Ex tumahimik ka nga. Late ako natulog! Sinermonan pa ko ng nanay ko!"

"hello! Birthday kaya ni Xei!"

"Ay takte oo nga no!"

Napatingin ako sa kanya. Hindi ako makapaniwalang nakalimutan niya na birthday ko. nakakaasar. Oo maliit na bagay lang... pero... para sa minamahal mo na makalimutan ang birthday mo?

"Xei, andito ka pa—"

"Talaga bang... hindi mo... alam?"

"Uh... sorry Xei... research defense ko kasi ngayon... nakalimutan ko."

"Okay—"

"Hoy. Walangya ka. Ganon lang?!"

"Babawi na lang ako mamaya... promise Xei! Wag kang magagalit sa kin—"

"Pano ako magagalit sayo... eh... asawa kita."

Ngumiti ako. isang ngiting mapagkunwari.

"Okay lang. sige, may gagawin pa ko. good luck sa defense mo ah? Geh."

Sabay takbo. Naiiyak ako. hai. Ang babaw mo talaga Xei. Eh ano naman kung nakalimutan niya yung birthday mo?! What's the big deal?!

Pag dating ko sa room, umupo agad ako at niyuko ang ulo. Natural, ang iyaking ako ay umiiyak nanaman. Doink. Natural naiiyak ako. argh. Sana pala lumagpas na lang ng birthday ko yung pagiging "kami" para di ako umiiyak sa

birthday ko.

Teka, sino bang nagsabing kami?! Hindi pa niya ko nililigawan. Hindi pa niya ko—Hay Xei. Ilang beses mo ba dapat sabihin yan sa sarili mo?! Eh bat siya nagilove you sayo?! Bakit?! Wala lang? siguro isa ka nanaman sa mga girlfriend niyang joke joke lang. siguro nga tama ka...

Bumalik si Marj at si Chris sa classroom.

"Hui... Xei ano ka ba. Pag may nakahalata—"

"Ano ba kayo. Napuyat ako kahapon kakahintay ng text eh... matutulog muna ako."

"Suntukin ko talaga yung lalakeng yun eh!"

"Ssshhh Chris!"

"Sige anak. Pahinga ka muna."

Tapos lumabas na silang dalawa. I hate it. I hate it. I hate this day. Ayokong umiyak. Sweet sixteen dapat to eh! Bakit hindi sweet?! Sixteen lang?! nakakaasar.

Hindi ako nakapagconcentrate the whole class period. Nakakalungkot na ganon lang pala ang mangyayare. Bale wala ang paghihintay... bale wala.

Tumingin ako sa langit. Palubog na ang araw. Patapos narin ang klase. Wala parin nangyayare. Natural... pano bang may mangyayare eh defense niya ngayon?! Tapos nakalimutan pa niyang birthday ko...

"Ui Xei... wag ka na malungkot."

"hindi ko maiwasan Marj."

"Siguro naoverwhelm lang siya dahil alam mo kayo na. nakalimutan na niyang—"

"Nakakatawa lang yung rason na yun."

Irony ako. tunog naman sa boses ko eh.

"Hanggang ngayon hindi pa siya lumalabas sa research room."

"O?"

"Yehp. Pagkakita ko sa cellphone ko, may text si Chris. Kanina pa daw siyang 3 andon. Natatakot ako para kay Kyle na baka maredefense siya."

Joink. Kinabahan ako... at nagalala ako sa kanya...

"Alam mo Marj..."

"Ano?"

"Ang sakit... nag-aalala ka para sa mahal mo... pero siya, hindi man lang niya naalala na espesyal tong araw na to... ang unfair..."

"Hindi yun unfair Xei..."

"Anong tawag dun?"

"Duh. Eh di fair."

"Marj naman eh."

"Sira ka talaga. Honor ka nga wala ka man lang kaalam-alam sa pag-ibig!"

"Ang corny mo! Aba malay."

"Yun nga yun mismo eh... yung pagmamahal mo sa isang tao... kahit alam mong wala siyang maibibigay na kapalit."

Tama si Marj.

Siguro... dapat na rin akong magsorry. Tatal... napasobra na ata ako... parang di tama yung ginawa ko. Busy na nga yung tao. Natural lang na mapressure sa research defense niya. ang hrap kaya... Okay Xei. Magsorry ka na lang sa kanya mamaya.

"Xei, alis na ba tayo?"

"Uh... hintayin na natin siya..."

5:37.

"Marj! Bakit hanggang ngayon di parin siya lumalabas sa room?!"

"Aba malay. Baka ginigisa pa siya ng mga panelist."

"Nagaalala talaga ako. Si daddy?"

"Umuwi na ata ng maaga. Aayusin pa niya manuscript niya eh."

Hay nako. Grabeng subject yan. Lahat kami nawiwindang dahil lang dito.

6:01

"Marj, kanina pa tayo dito sa room ah. Natapos ko na yung buong prince of Persia."
"eh di maglaro ka na lang ulit. Sagutan ko lang tong sa calculus."

6:15

"Teka lang washroom lang ako."
"Eh! Sama na ko!!! ano ka, iwan mo lang ako sa classroom!?"
"Fine fine fine. Napakatagal naman kasi ng ungas na yun."

Ayon, pumunta kami ni Marj sa room. Hay. Martyr ba ko?! hindi na nga ako binati, hinihintay ko parin siya. patapos na ang araw, at eto... naghihintay ako.

Nakarinig ako ng beep ng cellphone sa banyo. Siguro kay Marj. Nagayos ako ng mukha dahil ang haggard ko na tingnan sa salamin. After nun, lumabas si Marj.

"Walang hiya talaga yun!!!"
"bakit?"
"leche! Kanina pa pala siya tapos magdefense eh!!!"
"Ha?!"
"sana man lang nagtext siya! buti nagtext ako kung hindi di ko malalaman na tapos na siyang magdefense!!!"

First reaction: Galit. Second reaction: Depression. Third reaction: Hagulbol.

Napayakap ako kay Marj. Nabigla ko nga ata siya dahil bigla na lang ako sumalpok sa katawan niya. naiyak ako. pake ba ng iba?! Ikaw... ikaw na naghintay... ikaw na hindi nabati ng pinakamamahal mo... parang... wala... walang nangyare...

"Tara na nga... uwi na tayo."
"Sure ka?"
"Oo... sino pa bang hinihintay natin dito?"

Naglakad kami ni Marj papuntang gate. Dala dala ko natural yung bag ko and everything...

"ui wag tayo jan. baka mahuli tayo nung mga guard."
"ano naman?"
"offense kaya ang magstay. Duh. Kanina pa dismissal natin no."
"dun na lang tayo sa likod ng dorm dumaan. Tapos labas na lang tayo sa gate ng dahan dahan."
"Ok. Sige, after you."

Napakalungkot na birthday... hindi man lang niya ko nabati or what—Huh? Teka... ano... Nanlaki yung mga mata ko sa mga nakita ko. nakangiti si Marj na parang timang. Ako? hindi ako makangiti... dahil... masyado akong nagulat...

"What the—"

Dugdug. Dugdug.

May mga santan na nasa harap ko. nakascotch tape pa nga eh. Lahat yun pinulot ko at nakita kong may 6 petals silang lahat. Yun kasi ang favorite kong flower. Santan na may 6 na petals...

Pinulot ko isa isa...

"Marj—"
"Sige na! asus! Pakipot ka pa! dali! Pulutin mo na lahat yan!"

Habang pinupulot ko isa isa yung mga santan, lumalakas yung tibok ng puso... now I know that somewhere here...

"Happy birthday... Mundo ko."

Dugdug. Dugdug.

Napatitig lang ako. hawak hawak ko na yung 54 na santan na pinulot niya mula sa mga plant box. Ang lakas ng

tibok ng puso ko na parang di na ata ako makahinga. Nasa likod na niya si Marj at si Chris. May hawak na flashlight.

"Wag kang magalala anak, nagpaalam kami sa guard... tutal naman, close kayo ni Kuya Dan diba? Kaya pinagbigyan kami."

Surprise.

Never ako nakatikim ng surprise birthday treat...

Never... ngayon lang.

Napaiyak ako dahil sa tuwa. May armed chair dun, tapos may nakalapat na black forest cake, yung favorite kong cake. Meron din dun yung favorite kong ice cream na double dutch. Yun lang naman ang mga andun... yung dalawang paborito kong kainin sa lahat ng kakainin.

Lumapit siya sa kin...

At...

At hinalikan ang noo ko.

Dugdug. Dugdug.

Yinakap niya ko ng mahigpit. Sobrang higpit... na parang ayoko nanamang bumitaw... lagi naman... parang hindi lang paru-paro ang nasa chan ko kundi mga blue whale na...

"Sorry... sorry kung pinaiyak kita... gusto ko kasing... maging masaya ka... sa unang birthday mo na magkasama tayo... bilang tayo..."

Napangiti ako... napayakap ako ng sobrang higpit sa kanya...

"Nakakagalit talaga. Nako. Manginggit pa, sige tama yan!"

Haha. Si daddy. Mejo ironic yung boses niya.

"Eh di yakapin mo si Marj para di ka mainggit!"

"Oo nga Marj!"

"Nako! Tumahimik nga kayong dalawa jan! pagbabarilin ko kayo eh! Sarap patayin ng magchorva na to oh!"

Tumawa kaming dalawa tapos bumitaw sa yakap ng isa't isa. Pumunta kami dun sa maliit na armed chair na sira sira pa nga pero yun lang yung nag sibling table dun.

Kumanta sila ng happy birthday sa kin. Isa lang yung candila, pero okay lang. at least favorite kong cake. Haha. Mga sira talaga sila.

"Sorry Xei ah. Kailangan pa naming umakting."

"Tsaka, iyan?! Yan pang si Kyle?! Isang linggo na siya nagpplano kung anong pwedeng gawin. Ang kokorni nga ng ma iniisip niya. may tarpolene pang nalalaman!"

"Hoi wag ka ngang maingay!—"

"Subukan lang niyang kalimutan. Mamatay yan sa kin."

"Hanggang 7 lang daw tayo dito sabi ni Kuya dan! Tara na! kainan na!"

Tapos ayon. Haha. Para nga kaming sira ulong apat eh. Pano, sa mismong cake kami kumain. Wala ng plato plato. Haha. Ang baboy no?! pero yung ice cream kanya kanyang cup.

May natira pa kaya binox na lang ulit. Yung ice cream naubos ko. kulang pa nga ang isang gallon sa kin. Haha. Masaya ako dahil sa surpresa nila.

"Nako Xei. 16 ka na. wag ka na umiyak."

"Nako Marj. Sabihin mo yan sa sarili mo."

"di ako iiyak no. kahit anong mangyare."

"Baka si Chris na ang magpaiyak niyan sayo."

"Ano ba tigilan mo nga ako sa kakatukso sa kin sa mangkukulam na to. Di kami talo. Pareho kaming lalake."

"tumigil ka Chris ah!"

Natutuwa ako pag nag-aaway sila. Sila lang ata ang mga taong natutuwa akong nag-aaway. Nyaha. Nagtricycle na kami papuntang bayan. Pag dating nung jeep...

"Sige na una na kayo."

"Di ka sasama?"

"Sosolohin ko muna si Xei."

"Grabe. Adik ka. Pero dahil masaya siya sa pagiging adik mo... sige. Ingatan mo lang siya."

Hinalikan ako ni daddy sa noo.

"Love you anak."

"Ops ops tama na yan."

"Xei, this is the moment!"

"tumigil ka nga Marj!"

Ayon. Sumakay na silang dalawa sa jeep. Haha. Natutuwa naman ako. masaya ako...

"San na tayo?"

"Dugtungan mo naman ng 'bebe'. Wala na namang kakilala natin."

"San na tayo, bebe?"

"Walang 'ko'?"

"Ang arte naman nito. Seryoso, san tayo?"

"Sa simbahan po, asawa ko."

Hinawakan niya yung kamay ko. nakacross yung mga daliri namin kaya lalo akong kinilig. Bakit kaya sa simbahan kami pupunta?

Ayon, nasa simbahan na kami ng bayan. Nakaupo kami. Di ko alam kung anong gagawin...

"Anong gaga—"

"Ssshhh."

"Huh?"

"Wag kang maingay."

"Bakit?"

"gusto lang kitang titigan... para sigurado akong di to panaginip."

Dugdug. Dugdug.

Ngumiti ako sa kanya. At ngumiti siya sa akin. Ang sarap ng pakiramdam.

"Alam mo..."

"Ha?"

Pinisil niya yung mga kamay ko...

"naramdaman kong pinanganak ako... nung minahal mo ko..."

Dugdug. Dugdug.

Napatitig ako sa kanya... at hinahanap ko yung kaluluwa niya sa mga mata niya. kitang kita ko na totoo... totoo yung mga sinabi niya...

"Ganon din ako..."

May hinugot siya sa bulsa niya. nakapurse siya kaya hindi ko pa alam.

"Lord, hinaharap ko po sa inyo... ang babaeng makakasama ko habang buhay."

Dugdug. Dugdug.

"Kyle ano ka ba!"

Dugdug. Dugdug.

Bulong yun actually. Nakakahiya kasi. Pinilit niya kong tumayo pero ayoko kaya ang ginawa niya, lumuhod siya dun sa dulo ng upuan since nasa dulo naman kami. May tumingin sa aming ibang tao kaya sobrang nakakahiya.

Nakakatakot pa kung may kakilala dito sina mama.

Nilabas niya yung nasa purse niya. 2 singsing. Simple lang naman. Walang diamante or something. Plain rings lang na nasa loob ng purse.

sinuot niya sa kin yung isa saka hinalikan yung kamay ko. tapos binigay naman niya sa kin yung isa pang singsing.

Ngumiti siya sa kin sa isang nakakaamong muka. Para bang 'isuot mo na sa kin' na mukha. Siyempre, sinuot ko sa kanya yung singsing na yun...

Ngumiti siya, saka kinuha yung mga kamay ko para ilakad palabas na ng simbahan. nasa labas na kami ng simbahan pero kitang kita ko parin yung altar.

"dito na ko... sakay na kong jeep."

"o—okay."

"I love you Xei..."

"I love you too... Kyle ko..."

Hinalikan niya ko sa noo ulit... sana... sana...

"Sana di na lang natapos tong gabing to."

Dugdug. Dugdug.

Sumakay na siya ng jeep tapos nagwave na siya. nag wave pa siya ulit ng hand signs ng 5, 4 at 8. hanggang ngayon... hindi ko parin alam.

Pero kahit hindi ko parin alam...

Ngumiti na lang ako habang nakita kong umaandar yung jeep papalayo sa kin. It was the happiest birthday ever in my life. Hindi ko mapigilan ang sarili ko... kahit na di ko alam kung ano man ang ibig sabihin nun... nag hand sign din ako...

- 5.
- 4.
- 8.

CHAPTER 47

[Night Knight]

And guess what. After nung birthday ko, sobrang saya ko. haha. Lage nga kaming pumupunta ng bayan para kumaing apat. Actually, kaya namin sinasama sina Marj at si Chris para hindi kami mapaghalataan ng mga tao. Other than that, secret ko na.

Nagpractice narin kami para sa prom nun. eto na pala yung last prom ko. hindi kasi tulad ng ibang school na once in a life time yung prom eh. Sa amin twice. Pero seryoso, ayoko ng magprom. Ang gastos eh. Haha. Kuripot kasi ako. pero, kung di lang dahil kay Kyle, hindi ko gugustuhin.

Two days before the prom, nagusap usap na kaming apat.

"sa Lei ceremony, ang isayaw mo si Marj."

"Nagtatake advantage ka lang eh."

"Ganon talaga."

"Nako subukan mo lang."

"Pano kung subukan ko nga?"

"Pipilipitin ko yang ulo mo."

"Hay nako. Yan nanaman kayong dalawa. Mga DOM."

"Pano kami naging dirty at old eh clean and young kami?"

"wala lang. wala akong masabi."

"Haha. Sira ka Marj. Pero sige, okay lang naman. Sayaw mo na lang ako daddy. Tapos isasayaw ni Kyle si Marj."

Ayon. Nagusap usap nga kami. Kaming apat, ayaw na talaga naming mag ganyan ganyan. Bukod sa may ipapasa kaming reaction paper right after the prom, gastos pa.

One night before the prom.

Calling... Kyle Ko...

"Elo?"

"Bebe..."

"Bakit ka napatawag ng ganitong gabi? 10 na ah."

"di ako makatulog. Gusto kitang kausapin."

"mahal kaya! Magkaiba gamit natin!"

"kahit maka 300 ako sayo okay lang. 100 naman to eh."

"Kyle! Sayang ang—"

"Hindi yun sayang. Ikaw naman ang kausap ko eh."

Dugdug. Dugdug.

"You never fail to make my heart beat..."

"Siyempre. Kaya nga ako ginawa para gawin yun."

"Seryoso, bat ka napatawag?"

"Seryoso nga ako. gusto lang kitang makausap."

"May tanong ako..."

"Ano yun bebe?"

"Ano yung... 548? At yun 41?"

"Secret."

"Eh! Magtatapos na ang school year, di ko parin alam."

"Malalaman mo din yun..."

"Kelan pa!?"

"Malapit na..."

"Ang layo pa eh!"

"yung 548 ang dali dali lang nun eh. Hindi mo ba alam yung—"

Tutut. Tutut. WAH! ANG DAYA! ANG DAYA!!! Nalow bat ata siya!

Siyempre, ako naman ay todo text...

Behbeh! Ano na kasi yun?! Gusto mo bang hindi ako makatulog dahil dito?! Buong mundo nagagambala na sa mga numerong yun! Sabihin mo na!

Siguro mga limang beses ko yun sinend. Okay lang kasi may load pa naman ako na 10. Hanggang ngayon... ako na mismong bida sa sarili kong kwento ay hindi pa alam ang ibig sabihin ng 548. hindi pa nga nasasabi ang 548, meron ng 41.

Secret. Sasabihin ko na lang sayo sa dulo ng taon. Pangako ko yan. Basta. Tandaan mo... Mahal kita. Minahal kita. Minamahal kita. at Mamahalin kita habangbuhay. Puch puch!

Ang puch puch... ay kiss. Katunog daw eh. Haha. Anyway... Kahit hindi ko nalaman kung ano ang ibig sabihin ng mga numerong yun...

Masaya ako sa tinext niya...

Nung mismong araw nung prom, hindi na kami pumasok. Haha. Kasi ang baliw baliw ng mga teachers para sabihing pumasok pa daw kami?! Aba! Beauty rest na namin ang umaga no. haha. So yun. Buong umaga natulog lang ako at binawi yung mga namiss kong hours ng tulog noon.

Mga 5:00 na nung nagpaparlor ako. haha. Ang lapit lang naman kasi ng school kaya ayokong magmadali. Ayon. Nagpakulot lang ako. black and red yung dress ko kaya hindi siya talaga "cute" pero "elegant". Ayon. Nakarating ako ng school 6:45. 7:00 daw kasi ang simula.

Ang una kong hinanap ay si Kyle. Sino pa nga ba? Pero hindi ko siya agad nakita. Nagkasalubong kami ni Marj. At ayon, ang ganda niya. hindi ko nga ba alam kung bakit gumaganda ang mga tao sa prom.

"Xei! Ang ganda mo!"

"Ganon naman lagi."

"Ba ang yabang! Asan si Chris at Kyle?"

"Hindi ko pa sila—"

"Hi girls."

"O Daddy!"

"Maguumpisa na daw. Pwesto na."

"Asan si Kyle?"

"Andon na siya sa pwesto niya."

"Ano ba yan. Hindi man lang nagpakita sa kin."

"Okay lang yan anak. Sa Lei ceremony ah?"

So ayun, pumosisyon na kami. Mejo nabadtrip ako dahil hindi man lang siya nagpakita sa kin. Ayaw ba niya na makita ako? tapos ang first dance pa niya ay si Marj. Pero okay lang. what's with the first and last? Ang gusto ko lang ay ang masayaw niya ko...

"Kanina ka pa wala sa wisho ha."

"Ha? Hindi ah."

"Tingin ka ng tingin kay Kyle at Marj. Nagseselos ka ba?"

"Daddy... hindi ako nagseselos. Nalulungkot lang ako. sana man lang nagpakita siya sa kin."

"Baka naman gusto niya finale ka niya."

"Anong finale?"

"Yung tipong, ikaw yung babaeng huli niyang makikita."

"Impusible"

Siyempre ang daming echos na nangyari. To announce... prom king nanaman si daddy. Astig talaga. Hindi ako masyadong nagsaya sa formal parts dahil—dahil ano pa nga ba? Nasa ibang table si Kyle tapos hindi ko pa siya makita. Si Marj ang katabi ko during those times at ayon. Hinahampas ko lang yung tinidor ko sa plato ko.

"Hoi Xei tama na nga yan. Nakakairita yung tunog!"

"Anong ichura ni Kyle?"

"Sabi na nga ba Kyle ka nanaman eh."

"Eh kasi hindi pa siya nagpakita sa kin eh."

"Baka may surprise lang ulit."

"Hello! Kahit man lang magpakita?! eh kanina pa ko nakaupo dito. Gusto ko na umuwi."

"Napakainipin mo talaga. Gusto mo puntahan natin?"

"Ako naman lagi ang first move..."

"Sira ulo ka! Wag ka ngang magpakaemo—ay emo ka pala no?"

"Haynako Marj. Siya lang naman talaga ang dahilan kung bakit ako pumunta ng prom eh..."

So ayun. Pinagmasdan ko habang sinasayaw niya kung sinu-sinong babae. Si Marj nga nung umalis ng table bigla niyang hinila para sumayaw. Ayaw ba niya kong lapitan o ano!? Haaay. Kung sinu-sino ng sumayaw sa kin pero siya... hindi parin.

Pauwi na sana ako. kung hindi niya ko isasayaw, okay lang naman. Pero sana sinabi niya sa kin. Siguro nakalimutan lang niya o ano.

Tumayo na ko. akala ko ako yung una niyang isasayaw. Pero di niya natupad. Hindi ko alam kung ano ba talaga plano niya. kung may surprise nanaman siya, marahil susunod siya sa bahay namin, manghaharana...

Pero...

Ano pa ba ang mas sasaya pag prom kung di ang maisayaw ka ng taong pinakagusto mo?

"Marj alis na ko."

"O, bakit?! Nasayaw ka na ba niya?"

"hindi pa."

"Eh bakit ka na uuwi?!"

"Baka sa bahay naghihintay kung ano man yung sorpresa niya."

"Pero as in like the d the u the h and the exclamation point! Eh prom kaya to! Sana maisayaw ka man lang niya!"

"yaan mo na."

"Chever. Sugurin ko na talaga—"

"Wag Marj! Uh—okay lang ako promise. Although gusto ko talaga ang maisayaw—"

"Ehem ehem."

Tapos biglang may nagboses sa mic. Nabosesan ko yun.

"Iniimbitahan ko dito sa entablado ito... si Xeira Anderson para maisayaw ko."

Nanlaki ang mga mata ko.

Nahiya ako sa lahat ng mga nakarinig. Sira ulo talaga tong si daddy. Tiningnan ko si Marj. Siyempre nangangapa ako kung magagalit o ano...

"Sige na!"

Tapos kinindatan ako ni Marj. Siyempre di ko alam pero parang may something dun sa kindat ni Marj. Sumaya tuloy ako.

Siyempre nasa stage na ko.

Tapos biglang narinig ko sa mic yung prom queen, si Mira, na sinabi din yung linya ni daddy pero iba yung tinawag niya.

Nung na kay daddy na ko...

"Ano to?"

"Halatang hindi ka nagbabasa ng program no?"

"Uh... ano ba talaga to daddy?"

"3 dances of the prom king and queen."

"Woah. Meron palang ganun?"

"Alam mo kung sinong nagsuggest niyan?"

"Sino?"

"Si Kyle."

Natahimik ako. Si Kyle?

Natawa ako. haha. Nakakatawa. Kung siya ang nagsuggest non, ibig sabihin, akala niya siya ang prom king. Haha. Pero sabagay... worth it naman.

"Weh?!"

"Oo. Nakakatawa nga yun eh. Pumayag ang principal dahil hindi siya tinigilan ni Kyle. Kaya ginamit na niya si tita para dun. Diba nga head si tita ng PTA?"

"So ganon talaga. Pero asan na siya? diba nga dapat prom king?"

"Basta."

"Paanong basta?!"

"Basta lang. malas niya, ako prom king."

"Wala akong maintindihan! Iexplain mo na please daddy!"

"Xei..."

"Ha?"

"Turuan mo nga ako magmahal ng iba."

Sa kalagitnaan ng isang mapagbironng usapan, nasabi yun ni Chris. Bigla akong... nahiya. Ewan ko ba kung bakit. Hanggang ngayon, ako parin ang gusto niya. ilang linggo na ba?

"Hirap mo pala palitan."

"Daddy... sorry talaga..."

"Wala ko magagawa. Malungkot ako dahil kayo... at nagkakamabutihan na kayo. Nung una nga balak ko pang sirain yung relasyon niyo eh. Totoo yun... Pero... pag nakikita kitang masaya..."

"Dad... alam mo... crush din naman kita eh."

"W—weh?! Talaga?!"

"Oo. Madali lang naman kasi ako magkagusto... Bukod sa ang cute mo... ang sweet sweet mo pa sa kin."

"Ba—"

"Kaso... iba ang nararamdaman ko kay Kyle. Parang sa kanya... sasabog ang puso ko. Alam kong... isang araw... makakakita ka rin ng tao kung san maririnig mo din ang dugdug ni ms. Heart mo."

"Ms. Heart?!"

"Kasi nga, ang laman ng puso mo babae. Natural... kung normal ka babae dapat."

"Ikaw talaga anak."

Yinakap niya ko habang nagsslow dance kami. Okay lang. pero sana hindi magalit sa kin si Marj. Haha.

"Okay na kong malaman na kahit papano naging crush mo ko."

"Sira ka talaga daddy. Uh... may favor pala ako sayo."

"Ano yun?"

"Pwede bang... si Marj ang last dance mo? I mean... dito sa stage?"

"Bakit?"

"Wala lang. Feeling ko kasi... bagay kayo."

"Kadiri ka anak. Akala ko ba dapat Ms. Heart?! Eh lalake yun eh!"

"Sige na dad! Please?!"

"Sige na nga. dapat siya ang kasunod mo... at dahil sinabi mo... sige... siya na lang huli."

"yehey."

"Nga pala... matatapos na yung three minutes."

"Ay oo nga no."

"Tingnan mo yun."

Pagtingin ko dun sa may entrance ng backstage...

May nakita akong rose. Well actually, parang may kasunod pa. siyempre nagtaka ako. ano naman kaya to?! Napangiti ako. isa lang ang naisip ko pagdating sa mga ganito.

"Sundan mo yan. Plan B."

"Plan B?"

Tapos pinalaya na niya ko sabay kiss sa cheeks. Siyempre ang labas ko backstage. Pinulot ko isa isa yung roses. Ewan ko ba. Planado nga ata to. Pano ba naman, walang tao sa backstage?! Ano yun, kinausap niya lahat ng tao na huwag dumaan sa backstage?! Lakas ah.

So ayun. Isa isa kong pinulot yung roses. Papunta sa likod ng dorm. Siyempre. Ang inaasahan ko andun na siya sa likod ng dorm.

Nung napulot ko na lahat... binilang ko... 53 all in all. Ang weird nga eh... kasi wala siya sa likod ng dorm. Anong gusto niya, hide and seek?!

"Kyle!!!"

Walang lumabas. Haay. Ano ba to?! Open sesame para lumabas... ay mali pala. Out sesame. Haha. Ang corny ko. ano to, may password para lumabas siya?!

Tapos may naisip ako...

"I Love you..."

Sabay dumilim.

Dugdug. Dugdug.

Dumilim dahil may tumakip sa mata ko.

Ngiti. Ngiti. Ngiti. Pintig.

"Kyle?"

Pagtingin ko...

Andun na siya...

May kagat kagat na rose.

Dugdug. Dugdug.

Tumawa ako. pero yung tawa dahil... natutuwa. Basta. Di ko maexplain. Saya. Kilig. Ewan. Basta anjan na lahat. Ang saya saya ko... super saya...

"Ang cheesy mo."

Kinuha niya yung rose tapos lumuhod siya. ano ba to... fairytale?!

"Nagbasa pa ko ng sleeping beauty para lang dito."

Kinuha ko yung rose at natural natawa ako dun sa sinabi niya. malay ko kung joke. Haha. Pero... hindi na kasi yun mahalaga. Hindi rin naman ako makapagsalita sa ginawa niya.

"O, nakatulala ka?"

"Sa ginawa mo, may babae bang makakapagsalita nun?!"

"Siguro. Kala mo di kita isasayaw no?"

"Pinakaba mo ko. naasar pa naman ako nung—"

"Sabi na nga ba eh. Kating kati ka na maisayaw ko."

"Pero ano tong sinasabi ni daddy na prom king blah blah?"

"Ah... plan A yun. Argh hayaan mo na. Naaasar lang ako na hindi ako yung pinili nila."

"So talagang nagassume ka na ikaw yung—"

"Oo na. Gwapo naman ang asawa mo diba?"

Dugdug. Dugdug.

Yinakap niya ko. sira ulo talaga to. I mean... sira ulo kaming dalawa. Ginawa ba naman daw luneta ang likod ng dorm? Haha. Pero... okay na to. May itatayo kasing covered court dito sa likod ng dorm kaya alam kong hindi na namin to magagawa kung saka-sakali...

*Baby you're all that I want.
When you're lying here in my arms
I'm finding it hard to believe
We're in heaven.*

Unti-unti na kaming sumayaw. Sumayaw kami ayon parin sa music.

Dugdug. Dugdug.

*Oh, thinking about all our younger years,
There was only you and me,
We were young and wild and free.*

"Naririnig mo yung kanta?"

"Oo..."

"Sana marinig ulit natin yan pag matanda na tayo no?"

Dugdug. Dugdug.

"Baliw."

Now nothing can take you away from me.

"Nothing talaga."

*We've been down that road before,
But that's over now.*

"Sana nga... dumating na yung now na yun."

You keep me coming back for more.

*Baby you're all that I want.
When you're lying here in my arms
I'm finding it hard to believe
We're in heaven.*

"Inunahan ako ng kanta sa sasabihin ko."

Dugdug. Dugdug.

"Pinanganak ka na ba talagang corny at cheesy?"

Kinapa ko yung noo niya.

*And love is all that I need
And I found it there in your heart.
It isn't too hard to see
We're in heaven.*

"Simula nung naging ta—"

"Oo. Kasi nga... iba ka. Iba ka sa lahat. Parang nakakabit ka na sa puso ko."

Dugdug. Dugdug.

*Now, nothing could change what you mean to me.
There's a lot that I could say
But just hold me now,
Cause our love will light the way.*

Yakap lang namin ang isa't isa. Siguro nga naunahan na kami ng mismong kanta sa mga sasabihin namin. Totoo. Ang dami kong gustong sabihin. Super dami. Pero... siguro nasabi ko lahat sa pamamagitan ng mga yakap na to...

Baby you're all that I want.

"At ikaw lang."

When you're lying here in my arms

"Na sana habang buhay na."

I'm finding it hard to believe

"Kyle..."

We're in heaven.

"Na ikaw ang langit ko..."

And love is all that I need

"Cheesy ka rin pala eh."

And I found it there in your heart.

"Pero... sayo ko naman lang din naman talaga naramdaman..."

It isn't too hard to see

"Ang langit..."

Dugdug. Dugdug.

We're in heaven.

Hindi nga ba namin alam. Cheesy and corny night. Ngayon nga lang naging sweet ang cheese at corn. Haha. Sabagay. Ano nga ba ang lasa ng cheese at corn? Oh well. Ewan ko ba. Pero... kahit mejo natatawa narin ako dahil sobrang corny naming dalawa... natutuwa naman ako dahil naririnig ko narin sa wakas ang pintig ng puso niya...

*Now our dreams are coming true
Through the good times and the bad
I'll be standing there by you.*

And love is all that I need

"Totoo yun..."

And I found it there in your heart.

"At lalong totoo yun."

It isn't too hard to see

"Na nasa langit nga ako pag kasama kita..."

Dugdug. Dugdug.

We're in heaven.

"Kahit mawala ako sa tabi mo, nasa ilalim parin tayo ng iisang langit. 548 Xei..."

Dugdug. Dugdug.

548. 548. 548.

Pagkahiga ko sa kama yung boses niya sa pagsabi ng tatlong numerong yun ang paulit ulit kong narinig sa utak ko.

And that night...

I saw my future.

CHAPTER 48 **[Don't Go]**

"5-4-8-4-1"

Dugdug. Dugdug.

Tinutukso ako ni Kyle pag naguusap kami sa telepono. Ewan ko nga ba. Parang forever na nga ako nasa telepono. Kahit gabi-gabi siya tumatawag eh hindi kami nauubusan ng pinaguusapan.

"Bakit ba ayaw mo sabihin sakin yan?"

"33"

"hindi ko pa nga alam yung 548, may 41 na. tapos may 33 pa. ewan ko sayo."

"o sige... sabihin ko na sayo."

"ok... game!"

"ang 143, ano yun?"

"I love you."

"I love you too."

"Kyle naman eh!!!"

Hanggang sa ayon... paulit ulit na lang siyang nagaaylove you sa kin. Haha. Ewan ko ba dun. Pero ewan ko... kung ganito lahat ng lalake sa mundo... marahil walang umiiyak na babae ngayon... diba?

Pagpasok namin ng school, ayon. As usual, the ordinary day. Lessons lessons etc. pero ang masagwa ngayong araw na to eh ang test namin sa physics. So ayon, nagmememorize ako ng table of elements... ewan ko nga dun eh. Kasi lahat kami bagsak dun sa last quiz namin. So as bonus quiz daw... imemorize daw namin ang table of elements... weird no?

"Hello?! Anong konek ng beryllium at hyrdrogen dito sa physics?!?!"

"Magaral ka na lang Marj. Bonus quiz nga eh."

Tapos ewan ko ba. Saktong pagsabi ni Marj, nakalimutan ko kung anong number nga ba yung beryllium. Yung hyrdrogen alam ko, 1. haha. Pero yung isa di ko sure kung 4 o 5.

"Ano nga palang number ng Beryllium?"

"Be yun diba? 4 yun."

"ah... 4—"

Haha. Natawa ako. para ba akong tinamaan ng kidlat. Ang galing galing ni Marj! Sakto ng pagkasabi niya. haha. Ang corny pala ni Kyle no?

Nung bandang lunch na, pumunta si Chris at si Kyle sa classroom tapos sabay sabay kaming naglunch na apat. Uso na nga yung paorder order sa jollibee nun kaya yun, nagpadeliver kami. Ang saya no?

After kumain, parang free time na ng buong fourth year. One week na lang, periodical exams na. tapos graduation na... ako pumasa ako dun sa university na gusto ko pero si Kyle, dun sa isa pang campus. Pag naiisip ko yun, gusto ko umiyak.

Pumunta kaming dalawa sa may gilid ng corridor. Walang tao. Lahat busy. Nanonood ng laban ng mga teachers at students sa volleyball (para bang free time ng lahat? Haha! Kahit teachers tinamad na magturo eh).

"Ikaw."

"Po?"

"May pa 41 41 ka pa jan."

"alam mo na?"
"Mmm... di ko sure."
"sige... ano po ba ang alam ng mahal ko?"
"BeH?! Mula sa... beryllium at hydrogen sa table of elements?"

Tapos tumawa siya. argh nga eh. Sana hindi ko na lang sinabi. Napahiya tuloy ako.

"Fine! Mali kung mali!"
"Tama! Ang talino talaga ng baby ko!"
"Kapatid mo ko, di mo ko baby."
"dati yun. Nagtransform na tayo. Hindi mo na ko kuya. Baby mo na rin ako."

Sabay kiss sa cheeks.

Sira talaga siya. alam kong may nakakita na 3rd year kasi napadaan sila sa may corridor. PATAY. Haha. Pero okay lang. ewan ko ba... ang mahalaga kasama ko siya at—

Dugdug. Dugdug.

"Uy ano ka ba! Baka may makakita—"
"Wala na kong pake... nakakabaliw ka kasi. Kasalanan mo yan. Anong hormones ba ang meron ka at pati ata kaluluwa ko mapapatalon pag kayakap kita?"
"lahat ng babae may progesterone at estrogen?"
"ang asawa ko talaga. Ang genius! Siguro genius din ang mga anak natin sa hinaharap."

Yinakap niya ako lalo ng mahigpit pero kailangan ko na siya itulak dahil may nakita akong paparating. Ayon. Naghawak na lang kami ng kamay.

"ang hilig mo sa pda... mapahamak pa tayo dahil jan."
"minsan kailangan mong ipadama sa minamahal mo kaagad yung nararamdaman mo bago pa kayo magkahiwalay..."
"iniisip mo bang—magkahiwalay tayo?"
"Sira ulo ka ba. Natural hindi. Ikaw lang tong kinabaliwan ko... ikaw, iniisip mo bang magkahiwalay tayo?"
"ewan ko... natatakot akong... mafall-out ka sa kin..."
"ako? baka ikaw."
"anong ako? ang tagal tagal ko tong tinago... sa tingin mo ba papakawalan kita?"
"pano pag yinaya kita papuntang ibang bansa, papayag ka?"
"ayoko!"
"bakit?"
"gusto ko maging teacher dito sa pinas. Babaguhin ko sistema ng edukasyon dito."
"naks naman ang asawa ako! ang galing!!!"
"bakit, may plano ka bang lumipat ng ibang bansa?"
"ako? wala."

Pinsil niya yung kamay ko. ang sweet talaga niya. napangiti ako. hindi ko akalain na yung taong super inasam ko dati ay sa akin na.

"Oy bukas date tayo ah?"
"Bakit?"
"anong masama? Wala lang. Dun sa bar jan sa may Cainta. Sa tito ko naman yun eh."
"Cainta? Ewan. Ang layo naman."
"Ihahatid kita wag ka magalala. Hindi naman ako papayag na uuwi ka mag-isa no."
"mm. o sige."

So ayon na nga. Pagdating ng bukas, nagdala ako ng dress. After school umalis kami agad. Siyempre nagpaalam muna kami kena Marj at Chris. Tapos ayon...

Nakakatakot yung bouncer sa may harapan. Haha. Pero nakaabang na dun yung tito ni Kyle kaya pinapasok na niya kami. Siyempre nagbihis ako sa washroom tapos siya din.

Wala lang. nagusap kami ni Kyle. Kwentuhan. Ewan ko nga ba kung bakit hindi kami nauubusan ng kwento sa isa't isa. Haha. Baliw yun. Pinatikim niya ko ng red wine na hindi pa ko nakakatikim. Siyempre hanggang dun lang ako. tapos ayon. Magkahawak lang kami ng kamay sa times na may presentation o may tutugtog.

"cr lang ako."
"sige."

After 10 minutes nung pagkabalik niya...

"cr lang ulit ako."

"Okay..."

Mejo nagiging weird na. nakakapagtaka na cr siya ng cr every now and then. After nun nag cr ulit siya ng 2 beses. Ano bang gingawa nun?!

"Jan ka lang."

"Bakit?"

"Mag ccr lang ako."

"Okay. Dalian mo ah."

Hindi talaga ako mapakali. Ewan ko ba kung bakit. Kanina pa siya cr ng cr. Gusto ko na ngang sundan. Hindi din siya mapakali kaya lalo akong di mapakali. Ano bang meron?!

Okay Xei. Hintay.

Pagtingin ko sa relo ko, 10 minutes na ang nakalipas. Bat ang tagal naman niya mag cr?

Tatayo na sana ako papuntang cr nung biglang nagsalita yung host. Sabi niya may special guest daw na siguradong kakikiligan ng lahat.

Ako naman, naintriga. Eh baka artista eh. Sige, magstay muna ako.

Curtains open.

Dugdug. Dugdug.

Nagtilian ang mga bakla at ang mga babaeng bakla. Siyempre nagsisigawan. Ako, nakalaglag lang yung panga ko. ikaw ba naman ang hindi magulat kung magpakita ang mahal mo na nasa stage?!

OMG.

Kinikilig ako na ewan. Oo aaminin ko na tuwang tuwa ako pag may isosorpresa siya sa akin. Punung puno kasi siya ng sorpresa na para bang hindi siya nauubusan ng iisiping gagawin para sa kin.

Hindi ko alam kung bakit hindi pa ako nasanay kahit na halos everyday eh sinusuprise na niya ko ng mga kung anu ano. Hindi ako nagsasawa sa mga trip niya... siguro nga...

Hinding hindi ako magsasawa sa kanya.

"Uh. Mic test mic test."

Sabay sigawan ng crowd. Ang sarap sabihin na, *akin yan! Walang agawan!* Haha. Pero... alam ko namang hindi siya maagaw sa kin kaya kalma lang Xei.

"etong kantang to... dedicated ko sa asawa ko... baby, ingatan mo yung baby natin. Sumisipa na ba?"

Tiningnan ako ng lahat ng tao. Shems. Nakakahiya! Para kasing ang dating ng sinabi niya eh buntis ako. haha. Eh baka sabihin nila eh ang bata bata namin.

"kayo talaga. Siyempre wala pang laman yun. Pagkain lang ang laman ng chan ng asawa ko. after 10 years pa."

Tapos tawanan silang lahat. Nagtaka tuloy ako kung daily ba siya dito o talagang ngayon lang.

"siyempre salamat sa tito ko dahil alam kong pang 18 lang tong bar na to pero pinapasok parin niya kami para lang masurprise yung girlfriend ko. ayon siya oh."

Sabay turo.

Eto talagang si Kyle! Nako pagbaba mo jan...

"ganda niya no? uh... behbeh... eto... kanta ko sayo... sana tandaan mo... ikaw lang ang tanging minamahal ko... at mamahalin ko... habang buhay."

Dugdug. Dugdug.

Tumugtog na siya. isang musikang sobrang ganda.

*standin' by my window
listening for your call
seems i really miss you after all*

*time won't let me
decide thoughts to myself
i just like to let you know
i wish i didn't let you go*

*and i'll always love you
deep inside this heart of mine
i do love you*

*and i'll always need you
and if you ever change your mind
i'll still i will love you*

*wish you didn't left me
but loves a mystery
you can break a heart so easily*

*the days and nights reveal
how much i feel for you
time has come for me to see
how much your love has meant to me*

*and i'll always love you
and if you ever change your mind
i'll still i will love you*

*time like a river flowing
going right on by
nothing left for me to see
so i watch the river rise*

*And I'll always love you
Deep inside this heart of mine
I do love you
And I'll always need you
And if you ever change your mind
I'll still, I will
I'll still, I will, love you*

"I love you beh!"

Dugdug. Dugdug.

Lahat ng tao nag ikee. Lahat sila pumalakpak habang pinagmamasdan nilang bumaba si Kyle sa stage, lumuhod sa harap ko at hinalikan niya yung kamay ko.

Dugdug. Dugdug.

Speechless.

Pagkalabas namin dun sa bar, kinikiliti niya ko. parang nangaasar na ewan. Haha. Sarap sabihin na, *oo na oo na huli mo na ko!* pero nako...

"o ano o ano? Pwedeng pwede na ba akong artista?"

"oo na."

"galing ko no?"

"oo na."

"eto naman! Hindi ka ba natuwa dun sa ginawa ko."

Padabog ko siyang hinarap. tingnan din natin kung umepek ang acting skills ko.

"pwede ba... wag kang magdabog. Halata namang kinikilig ka parin hanggang ngayon."

Nako, hindi nga umepek.

"oo na! hindi ako makaget over... pero..."

"pero..."

"ano ba talagang sumapi sayo?"

"sa kin?"

"oo. Ang sweet sweet mo kasi ngayong mga araw na to."

"ah... sumapi sa kin si... tentenenen! Batman!"

"aynako ewan ko sayo!"

Nabigla ako nung hinawakan niya yung balikat tapos hinarap niya ko sa kanya. Ang lapit ng mga katawan namin sa isa't isa na akala mo yakap narin niya ko.

"b—bakit?"

"hindi parin ba kita pwedeng... halikan sa lips?"

"tajakan kita eh!"

Tinulak ko siya palayo. Sira ulo talaga yun.

"bakit mo naman ako tinulak! Tayo na diba?!"

"hindi mo pa nga ako nililigawan eh."

"bakit, hindi ba pwedeng... maging tayo na muna tapos saka kita liligawan habang buhay?"

Dugdug. Dugdug.

Pinaglihi ba to sa candy? Bakit ba napakasweet nito ngayon?

Hinatid niya ko hanggang bahay. Magkahawak lang kami ng kamay. Wala daw siyang pake kung umaga pa siya makarating sa bahay.

"dito ka na lang."

"hindi ba tayo papasok sa bahay natin?"

"talagang kinareer mo na ang pagiging asawa ko."

"asawa na nga, kuya pa. san ka pa diba?"

"baliw ka talaga."

Kinurot ko siya sa pisngi tapos saka ako nagbabay at tumalikod.

"teka walang kiss?"

"adik ka ba?"

"oo. Adik ako!"

Bumalik ako saka ko siya kiniss sa cheeks. Siyempre ngumiti ako. akala ko hanggang dun na lang. pero nung pagtalikod ko, hinila niya ko ng sobrang lakas na nahulog ako sa katawan niya tapos hinalikan niya ko sa noo. After non, saka lang niya ko binitawan.

"bukas kung pwede sana lips na."

"kung hahalikan mo ko sa lips, gusto ko, ikaw na habang buhay. Kung hindi ka pa sigurado, ayoko."

"sigurado na ko... ikaw na habang buhay."

Dugdug. Dugdug.

Ngumiti kaming dalawa saka nagbabay sa isa't isa.

Never kong naranasan na isurprise ng ganito karaming beses sa isang taon. Sa isang buwan. Sa isang linggo. Sa isang araw. Tama nga siguro... ang puso ko... habang tinititigan siya kumakabiog

Hindi ko na nakayanan yung kilig sa puso ko kaya tumawag ako kay Marj pagkadating ko sa bahay. Excited na akong ikwento kung anong nangyare!

"Maaarrjjj!"
"Wag ka ngang sumigaw!!!"
"Eh ensya! Kinikilig ako!"

Iniikot ikot ko yung chord ng telepono habang nakikipagusap sa kanya.

"O bakit parang ang saya saya mo jan?!"
"wala lang... sinurprise kasi ako kanina ni Kyle. Kumanta siya dun sa isang bar para sa kin. Ang kinanta pa nga niya... *I will always love you.*"

Hanggang ngayon... nasa tenga ko parin yung boses niya. parang anjan lang siya sa harap ko at kinkantahan parin niya ko...

"Grabe. Ganon pala yun mabaliw no?!"
"hindi ko nga akalain na ganon nga... mahal na mahal talaga niya ko."
"Nakakainggit ka! Nakakaasar. Eh yung isa hindi parin makaget over ata sayo."

Yung isa... si Chris. Haha. Baliw talaga tong si Marj.

"Ano ka ba! Hindi yun!"
"Whatever. Wala na siyang binanggit kundi Xei Xei Xei... sana ako na lang si Kyle... blah blah blah. Minsan nga nakakabanas na. ang sarap pukpukin ng martilyo!"
"Baliw ka. Eh di magparamdam ka na! Haynako Marj... wala lang. sobrang saya ko talaga... bakit kaya recently ang sweet sweet niya sa kin?"
"Hala. Hindi ka ba mahihirapan kapag umalis na siya? Long distance love affair?"

Aalis siya? Sinong siya? si Kyle? Long distance love affair?

Tama ba yung narinig ko?

Ewan ko. I think I don't want to hear yung explanation non pero tingin ko kailangan ko malaman yung meaning nung sinabi ni Marj.

Inumpisahan akong kabahan.

"Ano? Anong pinagsasasabi mo diyan?!"

Lord... tell me... nagkakamali lang ako sa iniisip ko...

"Teka... Hindi mo ba alam?"

Stop... ayokong marinig...

"Na alin?"

Napatahimik si Marj. Parang gulat na gulat na wala akong alam. Ayokong marinig. Pero alam kong hindi na mapipigilan ng kaluluwa ko ang curiosity na umiikot sa utak ko...

"aalis na si Kyle..."

Teardrop.

"papapuntang Canada... pagkatapos ng graduation."

Silence.

WTH.

CHAPTER 49 **[Lips Stick]**

Teardrop.

Tulala.

T*nga.

Totoo.

No. This can't be true. Hindi ako naniniwala. I can't... I just can't... ano bang ginawa ko para mangyare sa kin to? I never cheated. Hindi naman ako nagnanakaw. Wala naman akong ginawang masama para ganituhin ako ng buhay. Why? WHY?

"Xei? Xei? XEI!"

Oops.

"M—marj."

"Wag mong sabihing... hindi mo alam?!"

Hindi ko alam.

Hindi ko alam.

Hindi.

Binaba ko yung phone. Nuna una nga eh nakalimutan ko pa na kausap ko si Marj. Sorry Marj pero parang sasabog ang puso ko sa sobrang sakit. Pumunta agad ako sa kama. Umiyak. Eh ano pa nga ba ang gagawin ko? tatawa? Sabagay.

Tumawa ako. Tingin ko para na akong mababaliw.

Hindi. Mali pala...

Nababaliw na ko.

Kaya ba siya nagiging sweet araw araw dahil don? Dahil aalis na siya? Dahil pagkatapos nun papakawalan na niya ko na parang telenobela lang? tapos sasabihin niya na gusto niya maging masaya ako bago siya umalis? Na kaya hindi niya sinabi ay dahil ayaw niya ko masaktan?

Ang buhay ay buhay! Walang cuts! Walang pause! Walang rewind! Walang fast forward!

Sumigaw ako. binato ko yung unan. nagwala. Para akong unti unting pinapatay ng katotohanan. Nagmura ako paulit ulit. Pasensya na Po. Hindi kaya ng puso ko... Hindi... Hindi ko kaya.

"pano pag yinaya kita papuntang ibang bansa, papayag ka?"

"ayoko!"

"bakit?"

"gusto ko maging teacher dito sa pinas. Babaguhin ko sistema ng edukasyon dito."

"naks naman ang asawa ako! ang galing!!!"

"bakit, may plano ka bang lumipat ng ibang bansa?"

"ako? wala."

Naalala ko yung conversation namin kanina. Ang t*nga mo Xei. Hindi mo napansin na pahiwatig na niya yan. Pahiwatig na aalis na siya. Pahiwatig na malapit na niya akong pakawalan.

Saturday. Sunday. Monday. Tuesday.

Hindi ako pumasok nung Monday at Tuesday. Inaaliw ko ang sarili ko sa pamamagitan ng pagtulog. Pag nagigising ako, pinipilit kong matulog ulit. Sana panaginip lang yung sinabi ni Marj... Ayokong maniwala. Sabagay... joker nga naman si Marj... malay mo... hindi totoo...

Lobat yung cellphone ko. Hindi ko siya chinarge mula nung nalaman ko. ayokong may magtext sa akin na 'Xei I'm sorry. Balak ko naman talaga sabihin sayo eh.' Isang malaking kasinungalingan ang buhay. Akala ko masaya na ko. Oo... masaya ako sa mga araw na alam kong mananatili siya sa tabi ko... pero ngayon... malalaman kong aalis siya at iiwan niya ko...

Dahil sa nakatulala na lang ako, kinatok ako ni mama at papa isang beses. Ayon. Saka nila nalaman na may mahal nap ala ako. ayoko kasi gamitin yung term na boyfriend... mas masarap pakinggan yung mahal...

Niyakap ako ni mama ng mahigpit. Akala ko nga magagalit siya sa kin kasi nga bawal pa ko hanggang 18. sabi na nga ba... dapat nakinig ako kay mama at papa nang hindi ako humahagulgol ng ganito...

Pero lalo lang ako nila pinaiyak nung sinabi nila na kung mahal ko talaga, mahal ko. walang silang magagawa. Dun daw ako mali dahil hindi ko sinabi sa kanila... susuportahan naman daw nila ako eh... basta alam nilang responsable yung lalake...

Kaso ayon. Umiyak din si mama habang kayakap ako. sabi niya, ayaw daw niya higit sa lahat ang nasasaktan ang mga anak niya. si papa gusto makita si Kyle at sermonan na kung mahal talaga niya ko eh sasabihin niya kahit gano man kasakit... etc etc.

Lalo lang tuloy ako naiyak.

Hindi ko alam kung pano haharapin ang bukas... na alam kong mawawala na siya... mawawala na siya sa kin... after graduation...

Iniisip ko palang na nasa ibang bansa na siya eh parang hindi ako makahinga. Naiisip ko na nasa Pilipinas ako habang tumitingin sa langit at umiiyak para sa kanya pero siya nasa Canada na nagsasaya lang... ewan ko.

Pumasok na ko ng Wednesday. Hindi ko talaga alam kung ano sasabihin ko pag nakita ko siya. kung magkunwari kaya akong hindi ko pa alam at hintayin kong sabihin niya sa kin? Impusible... alam kong alam na niya na alam ko dahil kay Marj...

"Xe!"

Yinakap ako ni daddy. Siguro nga inunahan na ko ni Marj. Ang higpit ng yakap niya. Iniisip ko tuloy n asana si Chris na lang ang minahal ko at least super mahal niya ko noon hanggang ngayon at hindi niya ko iiwan... parehas kasi kami ng university na pinasahan...

"Sorry! Kung alam ko lang na di mo pa alam—"

"Tama na dad... ayoko pang marinig yan."

Hinarap niya ko. sa mga mata ko alam kong halatang wala akong ginawa kundi umiyak. Para akong sinuntok sa mata pero imbis na black eye eh red eye ang inabot ko...

"Kung hindi lang kasalananan ang pumatay..."

"Kung hindi lang masakit ang magmahal at maiwan..."

"Xe..."

"Dad. Sabihin mo nga... talaga bang pinanganak ako para saktan lang?"

"Wag kang ganyan..."

"Dad... nararamdaman mo ba yung feeling ng biglang aalis yung taong mahal mo? Papuntang ibang bansa? Na hindi mo alam kung babalik pa siya? Yung tipong kakakuha mo lang sa kanya eh biglang babawiin na sayo?!"

Hindi nakapagsalita si daddy. Ewan ko ba. Alam kong wala siyang maisasagot dahil hindi pa naman nangyayare sa kanya... so... walang kwenta kahit tanungin ko pa siya paulit ulit.

Oo nga. Last year din umalis yung isa naming kabatch papuntang Canada din. Marami kasing benefits ang pumunta dun... pero di ba nila naiisip na may mga maiiwan sila dito at may masasaktan sila sa pagkawala nila? Hindi eh... hindi nila yun naiisip... lahat sila mga manhid...

Bumunot ako ng maraming dahon tapos tinapon sa ere. Tinitingnan ako ng lahat ng nilalang na nakakakita sa kin. Halata naman kasing wala akong ginawa kundi umiyak...

Tumakbo sa kin si Rai. Nabalitaan niya yung "itsura" ko.

"Xe!"

Narinig ko siyang tumatakbo... buti pa siya... buti pa siya naghiwalay na sila ni Kyle kaya hindi na niya mararamdaman yugn sakit ng iwanan ngayon. At least sa case niya, nung iniwan siya ni Kyle, anjan parin siya. Pero sa case ko... para bang... hindi ko na siya makikita habang buhay.

Yinakap ako ni Rai tapos hinawakan yung pisngi ko. alam ko namang concerned siya sa kin. Hindi ko matandaan kung nakita na nga ba niya kong umiyak. Siguro oo... lumuha. Pero etong iyak sa loob ng halos limang araw...

"pinakawalan ko siya para sayo tapos ganito lang?!"

"Rai okay lang."

"Anong okay? Xei hindi mo naman ako maloloko."

"Niloko na kita..."

"Xei naman eh."

Naiyak para sa kin si Rai. Siyempre ako, gusto kong ipakita na sorry ako dahil napaiyak tuloy siya dahil sa kin pero hindi ko magawa. I mean... literally... ewan ko ba. Parang yung kaluluwa ko eh nakahiwalay sa kin tapos hindi ko alam kung sinong sumapi sa kin...

"Andito lang ako ah."

"Opo."

"Alis lang muna ako saglit. Kausapin kita sa classroom. Defense ko kasi ngayon eh."

"Okay."

"Chris, alagaan mo yan."

"Kahit hindi mo pa sabihin, aalagaan ko talaga siya."

Umalis na si Rai at hindi ko alam kung san pumunta. Mejo tulala parin ako. Tulala na umiikot parin yung eyeballs ko. Ang labo no? Ganito talaga pag nababaliw...

Hinawakan ni daddy yung kamay ko... mali ba? Mali nga ba ang napili ko?

"Sinapak ko siya nung nakaraan. Pero ang bilis mawala nung pasa sa mukha niya. Lunes wala na eh."

"O?"

"Sabado sinugod ko siya. sinabi kasi sa kin ni Marj. Tapos ako ang nagsabi sa kanya sa pamamagitan ng isang sapak."

"Ok."

"Nakikinig ka ba?"

"Oo."

"Kung alam ko lang na ganyan ang gagawin niya sayo... sana hindi na lang kita hinayaan sa kanya."

"Sana nga..."

Tapos may narinig nanaman akong tumatakbo mula sa right side ng corridor. Dala dala pa yung bag. The moment na makita niya ko binato na lang niya yung bag sa classroom. Natural ang landing ng bag niya eh floor. Tapos sinugod na niya ko.

"Omg! Xei!"

Yinakap na rin ako ni Marj.

"Omg! Omg! Omg! Sorry sorry! Pinagalala mo kami! Bat hindi mo sinasagot yung mga text namin? Kahit tawag?"

Pumunta kami sa bahay nio pero sabi lang ng mama mo may sakit ka daw kaya bawal ka kausapin."

"May sakit nga ako. sakit sa puso."

Seryoso kong sinabi yun pero walang feelings na halo. Ewan ko. para bang ginawa na akong manhid. Naiyak ko na kasi lahat mula nung sinabi sa kin ni Marj hanggang kaninang umaga.

Tumingin silang dalawa sa kin. Feeling ko alam na nila na wala akong ginawa kundi ang umiyak, tumulala at mabaliw nung mga araw na hindi nila ako nakita...

"Xei... nabaliw siya nung—"

"Nabaliw? Baka kunwari lang."

"Xei..."

Dugdug. Dugdug.

P*steng tibok ng puso. Bakit ka parin ba tumitibok para sa lalaking yan? Dapat kasi hanggang crush lang eh. Diba? Naging manhid siya for almost 2 years and a half tapos ngayong panahon mo na sana dahil nakuha mo na siya eh saka siya aalis... pagmamahal pa ba yun?

"Sino ka?"

Tinitigan ko siya sa mata. Gusto kong iparamdam sa kanya kung gano kasakit yung ginawa niya sa kin. Gusto ko malaman niya na gusto ko siyang kamuhian pero di ko magawa dahil alam ng langit na siya ang pinakamamahal ko...

"Xei naman eh."

Nung narinig ko na tinatawag na para magflag ceremony, bumaba na ko agad at pumila. Alam kong nasa likod niya ko. pero ayoko muna siya pansinin. Ang sakit... hindi lang karayom ang tumatama... itak ata ang sumaksak sa puso ko eh.

Buong araw ko siyang hindi pinansin. Nakatungo lang ako buong araw. Sa Thursday at Friday periodical tests na ng fourth year kaya kailangang mag-aral... pero... pano ba ko makakapag-aral kung sa long term memory ko eh siya lang yung natatandaan?

Darn it.

Nung uwian, umuwi ako ng maaga. Kailangang libangin ang sarili ayoko nang—

DING DONG.

Ako lang ang tao sa bahay dahil wala pa yung iba. Tiningnan ko muna sa bintana kung sino pero unfortunately nakaupo ata yung taong nagdoorbell kaya hindi ko makita. Kailangan ko pang bumaba para malaman kung sino—

"Sino po si—"

"Xei."

Dugdug. Dugdug.

Sa bawat banggit niya ng pangalan ko, ewan ko kung bakit tumitibok parin ang puso ko sa kanya. Ano ba to, lokohan ng nararamdaman?

"Sorry wala akong kilalang—"

"Xei naman eh."

Isasarado ko sana yung gate pero pinigilan niya. mukhang... mukhang may nararamdaman akong bagyo sa pagitan naming dalawa.

"Baka makita ka nina mama. Galit sila sayo."

"Alam na nila?"

"Obvious ba. Umalis ka na. Siguro nga... nagkamali lang ako—"

"Xei! Wag ka namang magalit! Akala ko ba mahal—"

"Pwede ba wag mo ko sermonan! Pano ako hindi magagalit?! Ako lang ata ang hindi nakakaalam na aalis ka na! Ako lang ata ang nagpapakasaya na tingin ko makakasama kita habang buhay pero hindi pala! Pwede ba!"

Dumating yung katulong namin. Siyempre kailangan ko buksan yung gate. Pero pagbukas na pagbukas ko, hinila niya ko agad. Ewan ko kung san niya ko papupuntahin. Hindi pa naman ganon kaganda yung suot ko. well... hindi naman na yun nagmamatter...

Nagulat ako nung sa sementeryo kami pumunta. Anong gagawin namin dito?!

"Kyle... kaya ko maglakad."

"Alam ko."

"Bitawan mo nga ako."

Tumigil siya. tinitigan niya ko sa mata...

"Gusto mo ba talagang bitawan kita?"

"Wag ka ngang ganyan sa harap ng mga patay..."

"Gusto mo ba talagang bitawan kita?"

WTH. Yung una nagtatanong. Pangalawa nagdedemand. Pero kahit ganon... ewan. Alam ko sa sarili ko kung ano yung sagot. Pero pag sinabi ko yun...

Umiyak ako. umiyak ako yung siguradong maririnig niya na umiyak nga ako. Natural. Ayokong bitawan niya ko. ayokong umalis siya. ayokong iwan niya ko... kakakuha ko pa lang sa kanya, babawiin na agad? Hindi ba ang unfair?

"Baliw ka ba! Tingin mo ba papayag ako na bitawan mo ko?! Sira ulo ka ba?!"

Humahagulgol ako nun. Mejo weird dahil natural nasa sementeryo kita. tapos nakapambahay ako siya nakauniform parin.

"Kahapon dapat sasabihin ko sayo... pero... sa takot ko na bigla kang umiyak eh ang saya saya mo... hindi ko sinabi. Natural mas pipiliin kong makita ka na nakangiti sa dulo ng araw kesa sa umiiyak ka. sasabihin ko sana nung sabado kaso naunahan na pala ako ni Marj."

Napatingin ako dun sa puntod na nasa harap namin. Ewan ko. siguro nga masama ako... pero bigla akong napangiti. Coincidence lang ba to? O sadyang hinanap niya?

"Weird no? Sa totoo lang nung nalaman kong aalis kami, dito ako nagpunta. Tapos nakita ko sila. Kaya ko naisip na dito ka dalhin ngayon habang sinasabi ko."

Para sa mga nagtataka, ang nakasulat sa dalawang puntod ay... *Kyle H. Cruz* at *Peach Joanna L. Cruz*. Kamamatay lang nila last year. Mas naunang namatay yung babae ng 3 araw tapos sumunod na yung guy base dun sa date. Alam mong mag-asawa sila dahil magkaparehas sila ng apelyido pero magkaiba yung middle initial. Pero... ewan. Destiny? Kasi yung first names namin ay first names nila...

Natural, kinilabutan ako.

"Lam mo Xei... maniwala ka. Nagaway pa kami ng mga magulang ko dahil dito. Ayokong umalis... una sa lahat dahil nandito ka. At pangalawa... kasi nandito ka. Ewan ko. isa lang ang rason kung bakit ayaw ko umalis... at ikaw yun..."

Dugdug. Dugdug.

Lumuha ako lalo. Pero sa kada punas ko... may tumutulo parin. Hinawakan niya yung parehong kamay ko tapos tinapat niya yung isa sa may dibdib niya. ramdam ko yung pintig ng puso niya...

"Yan? Yang pusong yan? Kaw lang naman laman niyan eh. Kaya siya tumitibok dahil sayo."

Dugdug. Dugdug.

"ang corny mo."

Tapos ngumiti siya.

"kaya ako nabuhay dahil sayo."

"ginagawa mo lang to para hindi ako magalit sayo..."

"sa totoo lang... hindi ko naisip na magalit ka sa kin dahil hindi ko sinabi sayo."

"Eh ano sa tingin mo yung reaksiyon ko kanina?"

"Ang sa tingin ko... mababaliw ka kapag nalaman mong aalis ako..."

"O ayan. Masaya ka na? Nangyare na—"

"Sino bang gustong mangyare yun sa mahal niya? Ano ba Xei. Kakakuha ko lang sayo... babawiin ka na agad sa kin?! Hindi ako samurai para mag seppuku. Teka... seppuku nga ba yun?! Parehas lang naman yun ng hara-kiri diba."

"Gawin mo pa kong dictionary. Sasakit ulo ko."

"Sorry behbeh..."

Yinakap niya ko. Bakit ba ganon? Pag anjan na siya... parang... parang napakadali lang magpatawad... nakakabaliw. Nakakainis. Pero at the same time... nakatagpo ako ng langit sa yakap niya.

"pikit ka."

"bakit?"

"may surprise ako sayo."

"ano yun?"

"surprise nga eh!"

"lage ka na lang may surprise. Ano ba to, pampabawi?"

"hindi. Dali na."

"ayoko."

"pag di ka pumikit, mag haharakiri nga ako."

"ako na lang ang patayin mo bago ka magpakamatay. Parang romeo and Juliet ang dating."

"haynako. Bwiset na literature yan. Wag na nga natin idamay ang acads sa love life natin!"

"wag daw idamay. Eh pati nga yung 41 na BeH galing sa chem... yung 548 ba—"

"hindi mo parin pala alam no?"

"isa pa yun. Nakakabaliw na."

"ang 548 ay..."

"ay?"

"pikit ka muna."

"naman eh."
"dali... hindi ko sasabihin sayo... ipaparamdam ko sayo."
"nakakakaba. Baka mamaya may gagamba jan o kung ano."
"please? Pikit ka muna..."

Pumikit ako. ang iniisip ko pa nga eh may cake o kung ano mang nanjan na sa harap ko. baka naman bumangon yung mga patay dahil sa gagawin niya.

Dugdug. Dugdug.

Dugdug. Dugdug.

Dugdug. Dugdug.

Naramdaman ko yung mga kamay niya sa likod ko at nakaikot yung braso niya sa bewang ko. pero ang hinding hindi ko makakalimutan ay ang pakiramdam na parang may nakadikit sa labi ko...

Dugdug. Dugdug.

Ang lakas ng pintig ng puso ko. alam kong nararamdaman niya yun dahil nararamdaman ko yung kanya. Hindi ako makahinga pero nakakahinga parin ako. ang sarap sa pakiramdam...

Hindi ko alam kung ilang minuto yun. Pero di ko akalaing ilang minuto din ako mejo nakatiptoe... at... lalong lalo na di aakalaing sa lahat ng ba naman ng lugar ng first kiss ko ay sementeryo pa...

"Xei... ginawa ko yung mga sorpresang yun dahil gusto ko at hindi dahil aalis ako. gusto ko makita yang mga ngiti mo. Gusto ko makita na masaya ka... kasi yun ang dahilan kung bakit ako masaya..."

"Pero aalis ka na..."

"Ano naman kung aalis na ko? nasa iisang langit parin naman tayo. Iiwan ko naman ang puso ko dito... Iiwan ko si Ms. Heart sayo... kaya ka wag ka magalala..."

Dugdug. Dugdug.

"Kailan ka babalik?"

"Hindi ko alam..."

"Kyle... kailangan ko malaman kung kailan ka babalik... para alam kong may hihintayin ako..."

"Pinapangako kay sa puntod ng dalawang to... na magiging gaya din nila tayo..."

"Baliw ka ba. Bata pa ko para mamatay..."

Hinalikan niya ko sa noo.

"ikaw talaga. Ang ibig ko sabihin... babalik ako para sayo. Magkakasama tayo..."

"hindi ba pwedeng sila na lang?"

"yun din ang sabi ko... pero ayaw nila. Pinilit nila ko sa isang bagay na ayaw ko gawin. Kung pwede nga itanan na kita. kaso kadi. Pangdrama lang yun."

"baliw ka talaga."

"kaya nga mahal mo ko eh."

"walang rason kung bakit mahal kita... basta mahal kita."

"ako meron."

"ano?"

"infinite reasons."

"mas maganda pala yung sagot mo kesa sa kin. Sana pala infinite narin yung sinabi ko at hindi wala."

"alam mo ba na nabaliw ako nung nalaman kong sinabi na ni Marj sayo? Ayokong isipin mong matagal ako mawawala... ang gusto kong isipin mo eh mabilis akong dadating..."

"papatayin kita pag di ka bumalik..."

"kahit ano pang gawin mo sa kin... hindi mangyayare yun. Dahil babalik ako."

Dugdug. Dugdug.

Hinalikan niya ulit ako... this time, hindi na sa noo... hindi na sa cheeks... hindi na sa kamay... sa mga labi ko na...

siya ang first kiss ko...

And the second... the third... the fourth... the fifth.....

CHAPTER 50
[143 < 548]

smack

Dugdug. Dugdug.

Ganun. Ganun naman siya lagi pag umiiyak ako. Ewan ko. Ganito lang talaga ako. Minsan napapatulala tapos titingin sa langit na para bang nakikita ko yung kinabukasan. Naiisip ko na nandito ako sa Pilipinas habang siya nasa Canada. Bakit ba kasi ang daming benefits dun? Hindi ba pwede lagyan din ng benefits ang pinas para hindi na kailangang umalis yung minamahal ko?

smack

Dugdug. Dugdug.

Ayan. Hinalikan nanaman niya ko. Tumulo ulit kasi yung luha ko. Di ko talaga maisip. First time kong magkarelasyon... tapos magiging long distance pa? nakailang buwan pa lang kami... magkakalayo agad kami? ano ba naman yun.

smack

Dugdug. Dugdug.

Andito kami sa isang malawak na grassland. Sa sunken garden ng pangarap kong university—na nakapasa naman ako. Kung bakit kami nandito ay dahil sa isang shooting para sa project namin sa MAPEH. Sa section lang niya actually. Tapos nung tapos na sila, pumunta ako... kasi sabi niya gusto daw niya akong Makita. Kaya eto... mga isang oras na kami nakatambay dito.

Alam niyo ba na nakapasa din siya? Kahit siya hindi makapaniwala eh. Kaso yun nga, pupunta siya sa Canada. Kaya hindi narin siya tutuloy.

Bakit ba naman kasi kailangan niya umalis.

*sma—

"Ikaw ha. Nakailan ka na!"

"Tama na kasi yang iyak mo."

"Eto na nga eh. Tatahan na."

"Last na lang... please?"

smack

"Adik."

"Ikaw na nga ang droga ko eh."

"Kung di ka aalis... eh di sana lagi tayong andito. Tatambay tayo dito kahit hanggang gabi. Dito na lang tayo magaaral ng sabay. Pareho tayo ng kukuhaning subjects... pero... lahat yun nagunaw."

"Isipin mo na lang, nagiiapon ako para pagdating ko dito, makakabili na tayo ng bahay natin. Tapos may pangkasal na tayo."

"Teka! Ilang taon ka ba mawawala?!"

"Dalawa hanggang tatlo?"

Tumulo nanaman yun luha ko. Dalawa hanggang tatlo?! Anong gagawin namin sa dalawa hanggang tatlong taon na yun?!

Pinunasan niya yung luha ko.

"Maghiwalay na lang tayo."

"Seryoso ka ba dun?"

"Bakit, tototohanin mo?"

"Natural hindi. Kahit utusan mo pa ko."

"So hindi ka naniniwala na kapag mahal mo ang isang tao, kaya mo siyang palayain?"

"yun ay kung hindi ka naman niya mahal. Eh sa case natin, mas nagaapply yung pag mahal mo ang isang tao, ipaglaban mo siya."

"aba. Humehenyo na."

"Pakiss nga."

"Nako nakailan ka na ah. Tara, uwi na tayo."

"Ayoko!"

"Bakit?"

"Wag na tayo umuwi. Dito na lang tayo habang buhay..."

"Sira ka ba."

"Oo. Sira na ko."

Tapos tiningnan niya ko sa mata. Para ngang may pakiramdam ako na hahalikan niya ulit ako eh. Pero hindi... hindi niya yun ginawa. Tinitigan lang niya ko tapos ngumiti siya sa kin. nagulat na lang ako nung bigla siyang tumalikod... sabay sabing...

"Sakay ka."

Ako naman, being a romanticist, sumakay ako sa likod niya. Tapos sinakay niya ko sa likod hanggang makarating kami dun sa sakayan. Nakangiti ako habang nasa likod niya. Para bang sa ginagawa niya... parang hindi siya talaga aalis.

Nagpasama siya sa sta. lu para bumili ng black forest cake sa goldilocks. Akala ko nga para sa kin eh. Hindi pala. Hinatid niya ko hanggang bahay. Naginsist siya na pumasok sa loob. Ako personally, ayoko dahil alam kong galit si mama at papa sa kanya. Pero tinuloy parin niya...

At ayon. para sa mga magulang ko pala yung cake. Ayon. mejo nahihiya nga ako. Wah! Ewan ko kung bakit! Ganito ba ang mga babae pag nakikita nilang manligaw ang mga boyfriend nila sa magulang nila?! Gash. Di ako mapakali, at nahalata naman yun ni mama.

Yon. Hinatid ko siya sa may dulo ng kanto tapos sumakay na siya. Siyempre hindi mawawala ang smack. Pagkabalik ko ng bahay. Nakangiti na sina mama at papa. Magalang daw, gwapo pa. ang galing magdefend. Sabi nga ni mama, ang galing ko daw mangkulam. Sira talaga yun.

Pero nung gabi, hindi ko parin matanggal sa isip ko na aalis na siya. Napaiyak ako. Natural, di ko mapigilang magtext at sabihin yun sa kanya.

Beh. Umiiyak ako ngayon. Ikaw kasi. Bakit ka pa ba kasi aalis? Love you. Night. Wag mo ko ipagpapalit ah.

At ang reply niya...

Hindi pa ko umaalis iniisip mo na ipagpapalit kita. Magiging lalake muna sa diego pag nangyare yun. 548.

Dun ko naisip... halos isang buwan na lang at aalis na siya... pero hindi ko parin alam ang ibig sabihin nung tatlong numerong yun.

Ano ba yung 548? Sabihin mo na sa kin. La na ko load. Labyu behbeh ko.

At ang reply ulit niya...

Sasabihin ko sayo sa Monday. 548 behbeh ko.

Monday.

Haynako. Late nanaman siya.

"Xei!!!"

"O, bakit?!"

"OMG. OMG."

"ano?! Ano bang nangyare?!"

"kasi ganito ganito..."

Umupo kami sa may corridor. Tatal maaga pa lang naman.

"yinaya niya ko lumabas. Magkatext kami kagabi."

"ah oo nga. Kausap ko siya kaninang umaga."

"umaga?"

"oo. Buti nga tumawag siya kaya nagising ako."

"pssh."

"wag ka magselos!"

"panong hindi ako magseselos?! Akala ko pa naman—"
"Marj. Magkaibigan kami. Okay?!"
"kaibigan lang siya para sayo. Eh siya? alam ko namang—"
"Ano pinaguusapan niyo?!"

Dumating na si dadi. Kami namang dalawa eh natahimik. Haha. Ayon. Yinakap ako ni Chris. Gulat nga ako kasi biglaan yung yakap niya.

"Miss na miss na kita."

Tapos yinakap niya ko ng mahigpit na napaangat ako.

"Naks. Mag ama nga lang ba talaga ha."
"Sira ka Marj."
"Selos lang yan."
"Whatever. Selos your face."

Ayan. Natuwa nanaman ako sa kanila. Haha.

"Dad, nakita mo na ba siya?"
"Malelate daw siya. late daw siya ng gising eh. Pinapasabi niya."
"mm. okay."

Tapos ayun. Nagflag ceremony na. nakita ko na siyang dumating at pumila sa late. Ngumiti ako. haha! Siyempre mapangiti talaga ako. ngayon na niya sasabihin ang ibig sabihin ng numerong yun. Nung break hinanap ko siya agad.

"Dad, si Kyle?"
"Bakit?"
"May sasabihin kasi yun sa kin."
"Kaya pala."
"Bakit?"
"Sabi niya sa kin na sabihin ko daw sa yo na hanapin mo daw muna siya."
"Ha?!"

Sa totoo lang hindi ko gets yung sinabi ni dadi. Ano to, taguan?

"Nakikipagtaguan ba yun?"
"tingin ko. alam mo naman yun pag nakaisip ng trip."

Naman. Sasabihin na nga lang sa kin eh!

Buong oras ng break hinanap ko siya sa school, pero di ko siya makita. Kahit nung lunch din di ko siya nakita. Kahit nung second break at pati yung mga wala akong klase!

Sira talaga yun. Sasabihin na nga lang sa kin. ang 54 ay mahal kita. yung 8 na nga lang eh! Pero sa totoo lang, may idea na ko. kaso ang pangit kasi pakinggan. Haha. Pero... asan na ba siya? isang beses ko lang siya nakita, yung wala akong klase tapos may klase sila. Yun lang. pero pagkatapos kasi nun may klase na kami kaya ayun, hindi ko din siya nakita.

Hanggang sa dumating ang dismissal. Siguro naman magpapakita na siya sa kin ngayon diba?

"Marj."
"O?"
"Nakita mo si Kyle?"
"Kanina."
"San?"
"Bumili siya sa may tindahan kanina. Kasama niya sina Chris eh. Mukang may kasunduang maglaro sa comshop."

Mejo nainis ako. heto na nga ba. Kung ang lalaki ang papipiliin kung laro o babae, laro na daw yan. Ewan. Akala ko ba ngayon?

Dumerecho ako sa room nung sinabi sa kin ni Marj yun. Nakakapangtampo. Eh ayoko namang magsimula ng away. Kaya ayun, binuhat ko na yung bag ko at derederecho papunta sa gate.

Nakakawala ng mood. Hindi na ko nagtricycle. Naglakad lang ako dahil nga, nakakawala ng mood. Parang ewan lang eh. Sasabihin daw ngayon, pero nagtago naman. Ano yun?

Nung malapit na ko sa bahay, napabuntong hininga ako. nakakaasar lang eh. So yun, binuksan ko yung gate. Binuksan ko yung pinto. Tumaas ako, sinara ko yung kwarto nagbihis binuksan ko yung pinto sa kwarto nagluto ng pancit canton at—

"Hoy manhid ka ba?!"

Napatalon ako sa gulat. Kilala ko yung boses na yun eh. Ang tanong, bakit siya nandito?!

Hindi ko siya pinansin. Nagpatuloy lang ako sa pagkain kahit na gustung gustung gusto ko itanong na bakit siya nasa loob ng bahay.

Napangiti ako ng konti. Konti lang.

umupo siya sa tabi ko at kinuha yung tinidor ko.

"Ano ba."

"Bat ayaw mo ko kausapin?"

"tingin mo?"

"malay."

"tamo. Kala mo kung sino ka magsabi ng manhid."

"hindi mo ba itatanong kung bakit ako nandito sa loob ng bahay niyo?"

"bakit?"

"inimbitahan ako ng mama at papa mo na magdinner kasama niyo."

WHAT?!

"weh. Unrealistic yan."

"totoo. Tawagan mo pa. pinagbuxan ako ng kasama niyo sa bahay. Pero ayun, umalis. Talagang tiwalang tiwala sa kin na wala akong kukuning gamit."

"bakit meron ka bang kukuning gamit?"

"mga damit mo."

"sira ulo ka!"

Tapos ayon, nagkilitian kami. Parang shunge. Haha. Eto na. nandito na siya sa tabi ko. naiisip ko na yung future ko kasama siya. yung tipong galing kami sa trabaho tapos para mawala agad yung pagod yayakapin namin ang isa't isa... etcetera etcetera etcetera.

"Dun tayo sa kwarto."

"hindi ako nagpapapasok sa kwarto ko. lalo na pag lalaki."

"eto naman! Para namang ibang lalaki ako!"

"lalaki ka parin!"

"Sige na baby..."

Dugdug. Dugdug.

Tumayo siya tapos inikot niya yung mga kamay niya sa leeg ko. ang sarap ng feeling na yakap ka ng mahal mo tapos naglalambing siya sayo.

"O sige. Pero sandali lang. dun mo sabihin kung ano ibig sabihin ng 548."

"ma'am yes ma'am!"

Tapos yun, umakyat na kami, hawak namin yung kamay ng isa't isa na akala mo mawawala kami sa bahay. Nung nakapunta na kami sa kwarto, tawa siya ng tawa kasi may napakalaking poster ako ni Ginobli. Fan kasi ako nun.

"Pwede bang turuan mo muna ako ng math?"

"O sige. San ba?"

"yung limits. Yung limits as x approaches to a value."

"bakit anong problema mo dun?"

"eh di ko maintindihan. Ni di ko nga alam kung bat ko to pinagaaralan eh. Wala namang ganito pag manager na ko. eh parang basic math lang ang kailangan nun. pinpakomplikado lang talaga ng mundo ang buhay."

Kumuha ako ng papel at ng ballpen. Andun kami sa kama, magkatabi kaming dalawa. Narinig narin namin na bumukas yung gate. Pero hindi na namin pinansin. Wala naman kaming ginagawang masama kaya hindi kami dapat magworry.

"O ganito kasi yan. Tandaan mo lang na tingnan mo yung equation. Tapos kung ang denominator naman niya ay hindi 0 pag pinalitan mo yung x dun sa value, okay lang. as is na yun. Pero pag zero, tingnan mo kung may kailangan kang conjugate or ifactor."

"okay po ma'am. Example po."

Siyempre ako naman si uto uto, nagbigay ng example.

"eto. Limit of $x^2 + 2x + 1$ all over $x + 1$ as x approaches to negative one."

"o."

"eh diba pag nilapat mo yung negative one dun sa x sa denominator magiging 0 kaya magiging undefined."

"o?"

"e tingnan mo tong numerator. Pwede mo siyang gawin $x + 1$ times $x + 1$ tapos cancel mo lang. ayan. So matitira ay $x + 1$. Lapat mo na. eh di ang magiging limit, zero nalang."

"ah okay."

Tapos kinuha niya yung ballpen at ngumiti.

"eh pano kung x approaches to infinity tapos ang equation mo ay ganito?"

Tapos nagsulat siya. kaso nagkamali siya ng sulat.

"o akala ko ba infinity, bakit mo ginawang 8?!"

"o ayan, nagets mo na?"

"ha?! Anong gets?!"

"ay grabe ang slow."

"ha?!"

"x approaches to infinity tapos ganito nga!"

Tapos sinulat nanaman niya yung infinity symbol as 8.

"ang kulet mo! Sabi ngang hindi ganyan ang infinity symbol. Ganito."

Sabay sulat nung infinity na image.

"gawin mong horizontal yung 8."

"alam mo, kakagatin ka na ng ahas. Tapos sabihin mo ako yung manhid."

"ano?! Ano ba sinasabi mo? Pano tayo napunta jan eh nandito tayo sa limits?"

"o sige. Sa limits. Pano kung ganito. Pano kung ang limit ng love over xei and kyle approaches to positive infinity?"

"ha?!"

Super hindi ko na gets yung sinasabi niya na natatawa na lang ako sa kakornihan niya.

"tawa tawa ka jan!"

"nakakatawa eh! Ang corny!"

"kasi tingnan mo maigi."

Tapos sinulat na niya yung equation muna. Yung love over xei and kyle tapos yung lim.

"as x approaches to positive infinity."

"sabing hindi ganyan ang infinity! Hindi 8!"

"eh parehas lang din naman yun. Vertical mo lang ang infinity na naging 8."

"hindi ka dapat masanay ng ganyan. Mamamali ka sa exams."

"alam mo, hahalikan na kita pag di mo pa nagets sa sasabihin ko."

"ano?"

"548."

Tsaka ko naisip...

"oo nga pala! Di mo pa nasasabi sa kin yun!"

At ayun, nagulat ako nung bigla niyang kinuha yung muka ko tapos hinalikan niya ko. pumikit yung mga mata naming dalawa. Pero parang automatic na narealize namin na mali kasi hindi dapat namin iabuse yung pagkawala ng mga tao sa bahay kaya humiwalay na agad kami.

"o ayan. Gets mo na?"

"hindi mo pa nga sinasabi."

"kanina ko pa sinasabi!"

"yung 548?!"

"yung definition ng 8. ayan oh!"

Tapos tinuro niya sa kin yung papel. Oo nga no. 8. pag hinorizantal mo, infinity na.

"ay oo nga no. yung infinity itself din 8 yung bilang nung—"

"wag mo bilangin kung ilan yung letters ng infinity. Kasi pag binilang mo, nawawala na din yung essence nung salita as infinity. Gusto ko lang makita mo..."

Hinawakan niya yung kamay ko.

"...na mahal kita at katulad ng simbolo nung infinity na yun ay hindi ko alam at hindi mo rin alam kung gano kita kamahal. Nonending. Basta mahal kita at mamahalin kita habang buhay..."

Dugdug. Dugdug.

And as usual, tumulo yung luha ko. sorry kung mababaw... pero naisip ko nanaman na matapos ang halos isang buwan ay mawawala na siya na hindi ko naman alam kung gano siya katagal mawawala.

Pinunasan niya yung luha ko.

"wag ka na umiyak. Kahit naman nasa ibang lugar ako, nasa iisang langit lang naman tayo. Tsaka, iiwan ko naman dito puso ko eh."

Dugdug. Dugdug.

"grabe, pwede ka na gawing artista. Bukod sa pinapaiyak mo ko, ang corny pa ng mga sinasabi mo."

"hindi yun corny. Totoo yun. Sama talaga nito!"

Ngumiti na ko kahit mejo barado na yung ilong ko dahil sa sipon na gawa ng luha ko. pinunasan lang niya yung luha ko.

"nangyari lang yan nung nagkamali talaga ako sa pagsulat ng infinity. Nagawa kong 8. dati pa yun. Inapply ko lang."

"ah. Woo. Napakaacademic naman ng mga codes mo. Yung 41 galing sa periodic table. Tapos eto galing pa sa math."

"eh basta. Ayoko ng 143. napakalimitado. Gasgas na. 548 naman."

Napangiti ako. sabagay may point siya.

Narinig na namin na bumukas ulit yung gate. Nung tiningnan ko sa may bintana, sina mama at papa na yun. Bumaba na kaming dalawa. Mejo nangirap si mama pero inexplain ko agad pagdating. Ayun, kumain na kami. Nagkuwentuhan sila. Pinilit nga din nina mama na wag na siyang umalis. Pero ayun. Hindi na talaga pwede. Gusto ko umiyak sa may hapagkainan pero pinisil lang niya yung kamay ko.

Nung susunod na araw ako naman ang pinakilala niya sa magulang. ang pagpapakilala pa nga niya...

"...ang rason kung bakit ayoko umalis. Ang asawa ko. si Xei po."

Dugdug. Dugdug.

Nahiya nga ako ng konti dahil sa intro niya. pero yung mama narin ni Kyle ang nagsabi na pagpasensyahan ko na daw dahil nagmana daw siya sa papa niya na corny din.

Bago matapos ang araw, hinawakan niya yung kamay ko at tinititigan niya ko sa mata. Sana hindi na matapos yung araw na lagi kaming magkasama...

Hawak namin ang kamay ng isa't isa. Habang pareho naming sinulat gamit ang isang pentel pen sa may likod ng dorm. Maliit lang naman na vandal.

"aabangan ko yung isusulat mo ha. Bigyan mo kong kopya."
"wala akong panahon na isulat ang storya natin. Ang haba kaya nun."
"eh di yung importante lang. paminsan minsan gusto ko ding balikan yung mga kakornihang ginawa ko."
"548."

Ngumiti lang siya tapos hinalikan niya ko sa noo.

Dugdug. Dugdug.

Last four.

CHAPTER 51 **[When the Night Seems to End]**

Naging masaya ang mga araw na pagkatapos nun. Pero sa tuwing naiisip ko na ayan na... malapit na ang oras kung kelan kami maghihiwalay, naiiyak ako agad. Minsan alam niya, minsan hindi. Ayoko kasing Makita niya akong umiiyak na lang lagi... ayoko namang umalis siya na wala na kong ginawa kundi umiyak sa pagalis niya... diba?

Malapit na rin ang graduation. Mejo naiiyak na nga ako kasi lahat kami magkakahiwalay na. sina Chris at Marj, dun sila sa isang university nakapasa. Hindi ko sila kasama.

Natapos na ang mga klase at ang mga exams. Hindi ko na alam kung pang ilaw araw na ng graduation practice namin. Pero halos wala na kaming magawa. Minsan libre na yung mga class. Minsan tumatambay na siya sa classroom. May nagtatanong narin sa amin kung kami na ba. Kaming dalawa, siyempre ang sagot namin best friends lang. as if naman maniniwala lahat ng tao dun.

Pero may ibang nagsuspecha. Kaya nga ang ginagawa ni Marj minsan nilalapitan niya si Kyle. Minsan naghoholding hands din sila. Para lang mabawasan yung issue. Nararamdaman din naman ni Marj na kailangan niya yun gawin.

Ayan para fair, kwento ko na yung love story ni Marj.

Siguro naman marami na ang nakakaalam...

Na si Chris talaga ang tinutukoy ko.

Smiles.

Kinikilig na nga ako sa dalawang yun. Nagsimula yun sa harap namin ni Kyle. Isang araw sa Jollibee. Nagulat na lang kami. pero kinilig din naman ako.

Sinubuan ko si Kyle ng isang twirl ng spaghetti. Tapos kiniss niya ko sa cheeks.

"hindi ko alam kung nanadya ka pre eh!"
"hoi tapos na ang tunggalian nating dalawa no."
"punta ka na ngang Canada!"
"aba sige subukan mo lang landiin si Xei pag alis ko!"
"ewan ko sayo. Marj, nganga."
"Ha?! Bat mo naman ako nganganga?!"
"susubuan kita."

Nagtinginan agad kami ni Kyle nung sinabi yun ni dadi. Kinilig kaming pareho.

"Bagay pa nga kayo."
"Tumigil ka nga Xei."

Asus kunwari pa tong si Marj.

"Dali na. Inggitin din natin sila."
"Pano kami maiinggit? Eh kami, kami na. Eh kayo, kayo na ba?"

Natahimik si Chris habang hawak hawak niya yung fork ng spaghetti.

"Oo. Kami na."

Nanlaki yung mga mata namin. Nagulat nga pati si Marj eh.

"Hoy halimaw! Anong sinasabi mo jan?!"

"Simula ngayon, tayo na."

"Ano ko?! Spaghetti na bigla mo na lang binili?!"

"Okay lang yan. Kontrata. Tayo na hanggang next year sa date na din na to. Tandaan mo tong date na to ha."

"bakit ako lang ang tatanda? Pwede namang tayong dalawa ang magremember nito."

"naks magremember."

"gusto mong mamatay Kyle?"

"hindi po ex."

"o buti. Tumahimik ka muna—at ikaw—"

At lalo kaming nagulat nung hinalikan ni Chris si Marj sa kamay. Parang nanlaki talaga yung mga mata ko sa sobrang kilig.

"ibibili kita ng teddy bear sa blue magic every month."

"sige. Sabi mo yan ha."

"ayan! Yehey! Nawitness namin ni Xei ang pag-iisang dibdib niyo! Woo! Bridesmaid ako ha!"

"bading ka talaga Kyle."

At dun nagsimula ang kanilang pagmamahalan. Haha. sa isang kontrata. Nung gabi din na yun, sinimulan na nila ang pagiging sila. Hinatid ni Chris si Marj sa bahay nila. Nung kinagabihan, akalain mo na ala una na ng umaga eh tinawagan ako ni Marj? Bangag na nga ako nun eh. Hindi daw siya makatulog sa sobrang kilig.

"pero nilinaw niya sa kin kanina..."

"na?"

"ikaw parin daw... sinusubukan ka lang daw niya kalimutan."

"hindi naman ata tama yun Marj..."

"okay lang naman sa kin. gagawin ko lahat... para matutunan niya kong mahalín. Okay mamatay ka na Marj. Ang corny ko."

"gusto mo bang kausapin ko siya?"

"hindi promise Xei. Kahit ganon, Masaya ako. Sabi naman niya kanina nung hinatid niya ko sa bahay, gagawin daw niya ang mga ginagawa talaga ng isang boyfriend sa isang girlfriend... hanggang sa susunod na taon."

"hindi ba pwedeng hanggang—"

"Masaya na ko dun. Wah grabe... alam mo ba na hinalikan niya ko sa noo kanina?! Tatalon na yung puso ko sa sobrang kilig!"

"baliw ka talaga."

"alam mo kung anong tawagan namin?"

"ano?"

"spaghetti at meatballs."

At ayon na nga.

Nung mga susunod na practices, ayun. Naiinggit na nga ako sa ginagawa ni Chris sa kanya. Nagulat kasi ako nung binigyan niya si Marj ng teddy bear after nung araw na yun. Kahit si Marj nabigla eh.

Pagkatapos, tumambay kami ni Kyle sa bahay namin.

"gusto mo din ba ng teddy bear?"

"ako? Hindi ah... ano ka ba beh. Okay lang."

"mukhang maglalaway ka na kanina eh."

"anong maglalaway? Sira ka talaga."

"sige, bukas bibigyan kita."

"wag mo dalhin sa school. Baka kung anong sabihin ng mga tao."

"Oo naman. So dito ko dadalhin."

"seryoso ka ba?"

"graduation gift ko na yun sayo."

"pwede bang..."

"ano?"

"wala."

"ano nga?"

"pwede bang... ang graduation gift mo na lang sa kin ay..."

"ay?"

"wag na nga. Ang corny eh."

"ano?"

"wag ka na lang... umalis..."

Tumahimik siya. Siyempre ako napaiba ng tingin. Nahiya kasi ako sa corny ng sinabi ko.

"sabi sayo ang co—"

Dugdug. Dugdug.

Hinalikan niya ko sa noo.

"mahal na mahal talaga kita."

"Kyle naman eh. Paiiyakin mo nanaman ako."

"hindi ah. Alis na ko."

"teka! San ka pupunta?"

"bibilhin ko na yung anak natin."

"Ha?"

"anong akala mo? Joke lang talaga yung teddy bear?"

"ano ka ba! Joke lang yun!"

"basta. Gusto ko totohanin eh. Sabihin ko kena mama regalo ko sa asawa ko."

"hui! Ano ka ba... wag na."

"eto naman. Hindi naman bahay ang bibilhin ko. Teddy bear lang. sige na beh, baka maunahan pa ko ng mga tao sa pagbili nun."

"okay."

Hinawakan niya yung kamay ko tapos hinalikan niya ko sa labi.

Dugdug. Dugdug.

At yon. Ang hirap talaga pag nakikita ko siya umalis. Sa gate pa nga lang namin nahihirapan na ko... yung makikita ko pa kaya yung eroplanong sasakyan niya na dumadaan sa taas ko... ano kayang feeling?

At yung susunod na araw, nakangiti siya buong araw.

"bat ka nakangiti?"

"wala lang. natutuwa lang ako dahil mahal kita."

Dugdug. Dugdug.

"ha?!"

"548."

Dugdug. Dugdug.

"ano bang sumapi sayo at—"

"basahin mo yan. Sige."

Tapos ayon, sabay lakas palabas. Di ko maintindihan kung bakit siya sobrang saya. Nung binuksan ko...

Napangiti din ako.

Dugdug. Dugdug.

Dun sa intermediate pad na yun, may drawing ng isang Xei. Ng isang ako...

Pano ako hindi mangingiti?

41.

Naadik na ko sayo. Walang kopya kopya yan ha... eto, 2:47 am na pero di parin ako natutulog. Isip kasi kita. Kaya ayan. Hindi ako mapakali. Puro ikaw na yung nasa isip ko eh. Kaya drinawing na kita para mashare ko naman sa papel yung iniisip ko. Sana magustuhan mo. 548.

Kahit araw araw kitang nakikita, namimiss kita sa tuwing ako na lang mag-isa. Kaya nga lagi kita gusto makita.

41.

Dugdug. Dugdug.

Punta agad ako sa classroom nila.

"Dadi, si Kyle?"

"andun sa ilalim ng mesa."

"ha?! Bakit siya nandun?"

"ewan ko. Kanina pa yun tinotopak eh."

Siyempre ako, punta ako sa mesa.

"uy."

Bulong ko.

"ssshhh."

"ha? Bakit?"

"ayokong Makita nila akong parang baliw."

"eh mas muka ka pa ngang baliw pag anjan ka eh."

"hindi, mas muka akong baliw pag lumabas ako."

"bakit ba?"

Tapos pinalabas ko siya ng konti. Natawa ako.

"bakit kulay pink ka?"

"ewan ko! Basta pagtingin ko sa banyo ganito na ichura ko. Para akong... cherry!"

"lumabas ka na nga jan!"

"ano nakita mo?"

"mm... opo."

"ganda mo no?"

"sira ka talaga."

Buong araw ako Masaya, kahit mejo tirik yung araw. At ayon. gulat ako pagdating sa bahay, may isang napakalaking teddy bear na nakaupo sa may sofa. Oo, fyi yun yung pinakamalaking teddy bear na laging nakabalandra sa may salamin ng blue magic. Sobrang saya ko. Oo aaminin ko! Dahil sa teddy bear! Wah! First time kong makatanggap ng ganitong kalaking teddy bear. Eh pangarap ko pa naman to dati pa... yung mabili yung napakalaking teddy bear sa blue magic.

Meron din na nakapatong na grad hat (ano nga bang tawag dun?) dun sa teddy bear. Kaya ayun, cute na cute ako. May sulat din na nakalagay.

Text mo ko pag nakita mo na baby natin. 548.

Pati katulong namin kinikilig. Naitulak pa nga niya ko sa sobrang kilig eh. Siyempre, nagtext ako sa kanya.

41, tanggap ko na anak natin. Astig, ikaw pa ang nanganak at hindi ako. Ilang buwan mo to pinagbuntis? Mwah. Salamat, sobrang saya ko beh. 548.

At siguro after 10 minutes, tinawagan na niya ko.

"Tanggap mo na?"

"ang mahal nito ah! Pangarap ko na tong teddy bear na to mula pa yung nalaman ko ang salitang teddy bear."

"sakto pala eh."

"baka naman maubos mo na yung pamana mo nian."

"hindi ano ka ba. Nagustuhan ko yan pagkakita ko sa kanya. Eh dahil isang libo lang dala ko, sina mama at papa yung bumili. Gusto rin naman daw nila na regaluan ang magluluwal ng apo nila."

Napangiti ako dun. Ibig sabihin approve na ko sa mga magulang niya.

"ang sarap pala ng feeling ng legal."

"kung hindi pala ako aalis, hindi pala malalaman nina mama at papa."

"eh alam mo namang di pa ko 18, kaya bawal pa talaga. Buti nga aprub ka sa kanila."

"okay na ko dun. Teka—anong pangalan ng baby natin?"

"uh..."

"ano ba gusto mo, babae o lalake?"

"oo nga no. gusto ko sana babae eh. Pero... muka kasi siyang lalake."

"O sige. Lalaki kasi gusto ko. Next time na yung anak nating babae. Eh pero anong pangalan?"

"ewan ko. Kaw—"

"aray."

"o bakit ano nangyare?"

"nagspark yung plug. Sinasaksak ko yung laptop."

"spark na lang."

"Haha. Sira ka talaga beh."

"Eh yun ang timing mo eh! Spark na lang. Spark A. Solomon."

"ang cute naman ng baby natin."

"haha. say hello to papa baby Spark."

"unfortunately beh, hindi yan talking teddy bear."

"ano ka ba alam ko no!"

"after 10 years, matatawag na pala akong papa."

"malayo pa yun. Hindi mo pa nga alam kung ilang taon ka magsstay dun sa Canada eh."

"Wag na nga nating pagusapan yun."

"Bakit naman?"

"Eh bakit pa? babalik naman ako. Laaabyuuu."

"Laaabyuuu too."

the next few days, ayon. Masaya. Madalas ang dalaw ni Kyle sa amin. Nagiging sweet narin sina Marj at Chris sa isa't isa.

"Oy dali picture tayong apat!"

Sabay pwesto.

"1! 2! 3!"

FLASH

Yun yung kahuli hulihang picture naming apat. Tapos nun, graduation na. oo nga pala, fourth honorable mention ako. Sa graduation ko binigay yung mismong regalo ko sa kanya. Isang personalized shirt. Simple lang naman yun. May puso sa harap. Nakapwesto yung pusong yun sa mismong pwesto ng puso ng tao. Sa likod nakasulat naman, "548 Xei." Siyempre meron din ako. Pero sa likod, ang nakasulat, "548 Kyle."

Umakyat kami isa isa sa stage. Ako 2 beses umkyat. Happy naman ako sa mga nakuha kong award. Pero... habang nasa entablado ako... iisa lang naman ang hinahanap ng mga mata ko...

Isa lang ang gustong marinig ng mga tenga ko.

Yung tibok ng puso niya.

Si Kyle.

Ngumiti ako nang nakita kong nakatingin siya sa kin na para bang proud na proud sa kin. masaya ako dahil dun. Sana habang buhay na lang niya ko titigan...

Matapos yung rites, yakapan at picturan. May konti ding iyakan. Siyempre, magkakahiwalay na kami lahat ng landas. Pero... kahit yung nag-iisang tao na gusto ko kapareho ng tahaking landas... aalis din.

Pinuntahan ako ni Kyle. Hinawakan niya yung kamay ko. ako naman, nagpaalam ako kena mama at papa na nakikipagusap naman sa mama at papa ni Kyle. Pumunta kaming dalawa dun sa likod ng dorm.

"Siguro... eto na yung huling beses na magkikita tayo dito... dito sa unang lugar kung saan mo ko kinausap."

"beh, wag kang ganyan. Alam mo namang babalik ako diba? Alam mo naman ang email ko. ang address mo. Wala namang problema sa communication diba?"

"pero kahit na."

Hinawakan niya yung parehong kamay ko at tinitigan niya ko sa mata.

"hindi pa to ang huling beses. Lalo lang ako nalulungkot. Kasi... iniisip mo na—"

"hindi naman sa iniisip ko na huling beses na ang lahat pero... ayoko lang na... umalis ka..."

Ayan. Tumutulo nanaman yung luha ko.

Pero ngayon, hindi na niya pinunasan. Hinayaan lang niya.

Tapos dahan dahan niyang nilapat yung mga labi niya sa labi ko.

"Pag parang matatapos na ang gabi..."

Hinalikan niya yung noo ko.

"tandaan mo lang yung '548' na numero... para maalala mo na hindi masusukat sa iisang araw kung anu mang meron tayo ngayon."

Bumalik na kami sa mga magulang namin nun.

Nagtitigan...

...at ngumiti.

CHAPTER 52

[A Toast to Goodbye]

"Xeeeeeeeeeeeeiiiiiii!"

Umagang umaga ginulat ako ng isang sigaw sa labas. Natutulog pa kasi ako nun, at mejo bangag pa ko dahil late na ko nakatulog dahil nagtelebabad kami ni Kyle kahapon. Kahit paulit ulit lang yung pinaguusapan namin araw-araw, Masaya lang talaga ako pag sa dulo ng tawagan namin mag aaylabyu siya tapos may sound effect pa ng kiss sa telepono. Haha. ang corny namin.

Nakarinig ako ng bukas ng gate. Oh no. mukang binuksan ni mama yung gate at hindi pa ko nakakahilamos or anything! Amp. So ayun, nagbihis ako agad at nagsuklay and stuff ng sobrang bilis.

Pag baba ko, andun si Chris, si Rai, si Marj at si Mark. Si Mark yung kababata ni Kyle na best friend din niya. Ngayon ko palang siya nakita, pero naririnig ko narin siya kay Kyle. Ano kayang ginagawa nila dito?

"Aba. Halatang bagong gising."

"Haynako Marj. Tumigil ka nga."

"Xei, si Mark nga pala."

"Hello."

"Hello din. Kaw yung girlfriend ni Etang?"

"Etang?! Etang tawag mo dun?!"

"Ah tawag sa kanya sa probinsya."

"Ah. Uh... bakit nga pala kayo nandito?"

"Wala lang. Wala ka bang planong magkadespedida party para sa kanya?"

Oops.

Sa totoo lang, isang despedida party ang pinakahuling nasa isip ko. Ayokong magkaganon. Dahil parang... nagpapaparty ako dahil aalis na siya.

"Ayoko. Naisip ko din yun. Kaso... ayoko."

"Bakit naman anak?"

"Kasi parang—"

"Tingin ko sasaya si Etang pag sa isang araw makikita niya lahat ng taong mahalaga sa kanya."

Amp.

"O sige. Call na ko."

"Ayun!"

"Anong plano mo Xei? San magaganap?"

"Ewan. Tulungan niyo ko mag-isip."

"Sinu-sino kasama?"

"Magkano budget?"

"At kanino manggagaling yung budget?!"

Natahimik kaming lahat.

"Gusto niyo sabihin natin kay tita at tito na gusto natin sila bigyan ng despedida?"

Napatahimik kami at napatingin kami lahat kay Mark.

"Good idea."

So ayun, tumawag kami sa kanila. Si Kyle pa nga yung nakasagot. Gusto ko nga siya kausapin... kung hindi lang dahil sa surpresa na to.

To sum up, sabi ni tita na meron naman talaga daw na bonggang despedida party. Ang sabi na lang niya, kung gusto daw namin maghanda ng isang surprise presentation.

So ayun, nagplano sila.

OO. SILA LANG.

Pano ba naman kasi, etong si Marj at si Chris (na naka holding hands nung mga panahong iyon) ay may balak. Papakantahin daw nila ako mag-isa.

"Ayoko!"

"Eto naman! Sige na... eto na yung huling beses na makakantahan mo siya eh!"

Umikot yung mga sinabi ni Marj sa utak ko.

Eto na yung huling beses na makakantahan ko siya...

"Okay fine. Panalo ka na Marj."

"Yehey!"

"Teka lang, cr lang ako. usap lang kayo."

Pumunta ako ng cr at dun ako umiyak. Umiyak lang ako ng umiyak. Alam ko naman ang salitang *migration* eh. Alam ko namang hindi na talaga siya makakabalik. If ever, bibisita lang. Siguro nga, kailangan ko na tapusin...

Lalo akong napaiyak. Pero sobrang tahimik ng mga sigaw ko sa banyo. Ayoko talaga siya umalis. Sabi niya babalik naman daw siya. sabi niya mga two to four years. Pero... sa totoo lang, alam ko naman na talaga na dun na sila habang buhay. Sinabi yun sa kin ni mama after nung graduation.

Ang sabi pa nga ni mama, hindi daw biro ang salitang "migrate". Baka daw sinasabi lang ni Kyle na babalik siya after two to four years para daw gumaan ang loob ko.

Napagisip-isip ko din yun. Amp. Ang sakit. Sobrang sakit.

"Xei?"

"T—teka—"

"Ui! Umiiyak ka ba?! Xei?!"

Binabalibag na ni Rai yung pinto. Haynako Xei.

Mukhang narinig yun ni Chris kaya ayon, kumatok din siya.

At since wala na akong magagawa, binuksan ko na yung pinto. And boom, nakita nila akong pulang pula at mugto ang mga mata. Hindi naman siguro nila ako masisisi.

"Ui Xei okay ka lang ba?"

"Nagtanong ka pa Mark eh halata namang hindi okay si Xei."

"Hindi okay lang ako."

"Bakit Xei? Sabihin mo sa amin."

"Sabihin niyo nga sa kin... babalik pa ba talaga si Kyle?"

Natahamik silang lahat.

Sabi na nga ba. Mga pampalubag loob nga lang talaga yung mga salita niya... sabi niya babalik siya... pero hindi na talaga... hindi na...

Humagulgol ako lalo.

"Xeii... babalik yun dito. Hindi naman niya siguro iiwan yung buhay niya dito eh."

Buhay.

Sana nga.

Tumawa ako. saka ko sinabi na joke lang. nagiinarte lang ako. alam ko namang nakiride sila... pero alam ko din naman na alam nilang pinagtakpan ko lang yung mga luha ko. so ayun, naghanda sila ng presentation. At ako... nag-isip ako ng kanta...

Isang linggo na lang... aalis na siya.

Isang linggo.

Iniisip ko palang yung araw na sasakay na siya ng eroplano, hindi ako makahinga. After five days, mangyayare na yung despedida party.

Actually nung linggong yun, hindi rin kami nagkausap. Tumatawag siya sa cellphone ko pero hindi ko sinasagot. Kahit iflood pa niya ako ng message di ko sinagot. Isang beses pumunta siya ng bahay pero pinasabi ko na lang na umalis ako.

Hindi ako umiiwas...

Sinusubukan ko lang kung kaya ko ba talaga mabuhay ng ilang taon na hindi siya kasama.

Five.

Four.

Three.

Two.

One.

And the day itself. Heto na. Araw na ng despedida nila. Tapos after two days, aalis na siya. parang... ayoko na. Nakakainis. Minsan nakapagbato ako ng plato sa bahay. Tapos saka lang ako namulatan na naibato ko pala.

Nakakabaliw pala pag nagpaalam na sayo yung pinakaminamahal mo no?

"Xeii!"

5:00 na ng hapon. 7:00 maguumpisa yung despedida. Nandun lang ako sa kwarto. Invited din yung family ko. alam kong nagbibihis na sila.

Binuksan ata ni mama yung gate. Nung sumilip ako sa bintana, ang sabi ni mama kay Rai na hindi daw ako pupunta kasi ayaw ko daw blah blah blah. Ang galing nga ni mama eh. Alam niya kung ano yung nararamdaman ko.

Pero etong si Rai, di ko alam kung anong ginawa. Pumasok siya sa bahay. May narinig ako na umakyat sa taas. Siguro nga siya yun.

"Xeii! Buksan mo nga yung pinto!"

Siyempre hindi ko binuksan.

sa totoo lang... para sa kin tapos na. tapos na kung ano man yung meron sa amin. Ayoko na magpakita. ayoko namang mabuhay sa ilang taon na mamamatay ako sa kakaalala kung may mahal na ba siyang iba.

"Hoi buksan mo nga babae!"

Rai... sige na... umalis ka na lang... sorry nga pala kung inagaw ko siya sayo. Ang pangit ng term, pero yun naman talaga diba? Sana nga... sana hindi ko na lang pala siya minahal...

Yun yung sinabi ko sa utak ko.

"Tita yung susi?!"

Oops.

Nagmadali akong kunin yung kumot ko at nagtaklob para kunwari natutulog. Sakto, bumukas yung pinto nung nakaready na akong magkunwari.

"Hoi Peach Xeira Anderson! Aba naman! Magbihis ka na! Wag ka nga magkunwaring tulog!"

At sa sobrang lakas niya, naiharap niya ko sa kanya. And boom, nakita niyang umiiyak ako.

"Ano ka ba?! Iiyak ka na lang ba habang buhay?! Makakayanan mo ba talaga na di siya makita?! Sinabi sa kin ni Kyle na di ka daw nagpaparamdam! Halos mamatay na nga yung tao sa kakaalala sayo—"

"Rai... pwede ba? Hindi naman ata niya alam kung anong nararamdaman ko. Hindi niya alam kung ano yung pakiramdam ng iiwan."

"Xe, naririnig mo ba yang sinasabi mo? Ikaw nga jan yung nangiwan sa kanya eh. Hindi pa siya umaalis, iiwan mo na siya."

Napaisip ako sa sinabi ni Rai. Wala akong maisagot dahil tama naman siya.

"O ano, nabara kita no?!"

"Pero Rai... ayoko na talaga. Ayoko na siyang—"

"Sige. Sabihin mo nga sa kin na ayaw mo na siyang makita. Sabihin mo sa harap ng mga mata ko insan."

Di ko kaya.

Naiyak lang ako sa harap ni Rai. Peste. Bakit ba kasi... bakit ba kasi kailangan pa niyang umalis?

"Bumangon ka na jan."

Ayon. Dinala niya ko sa banyo. Buntik na nga niya ako paliguan eh. Pero siyempre sinabi ko na ako na lang. Sa bawat daloy ng tubig sa mukha ko, may halong luha...

Pagkalabas ko at pagpunta ko sa kwarto ko... nagulat ako na andun si Rai at nagkalat sa kama ko ang make-up at kung ano ano pa. at ano pa nga ba? As her title bilang fashionista of the batch, siya ang pumili ng mga damit ko at siya din ang nagmake-up sa kin.

"Wag mo ko make-upan."

"Bakit?! Kailangan yan. Alam kong simplicity is beauty. Pero mas cute parin kung kumikintab yang mukha mo."

"Ano pa bang silbi niyan eh pupunasan lang naman yan ng mga luha ko mamaya."

"Ang emo mo ah. Ibaon kaya kita sa lupa?!"

Ayon. Natuwa naman sina mama dahil napilit ako ni Rai na pumunta. Siyempre sabay sabay kaming umalis. Kinakabahan ako... ano kayang sasabihin niya sa kin pag nakita niya ko?

Pagpunta namin dun sa club house, mejo marami ng tao. Puro relatives ata nila. Nakita ko yung iba naming kabatchmates na invited din. At yon... nakita ko narin siya.

"Xe... usap tayo."

Dugdug. Dugdug.

"Mamaya na."

"Ayoko... gusto ko ngayon na."

"Please... mamaya na Kyle."

"Tayo pa ba?"

"Di ko rin alam."

Tapos umiwas na ko. OUCH. Ang sakit naman nun. Oo... ang sakit ng ginawa ko sa kanya... at ang sakit din ng ginawa ko sa sarili ko... nagsinungaling ako sa sarili ko... ano ba Xe?! Bakit ba kasi hindi mo na lang ipagsigawan na... wag na siya umalis?!

As if naman mapipigilan ng sigaw mo yung pag-alis nila no?

Andun lang ako sa isang table, behave lang ako kasama ng family ko. nung nakita ako ni Marj, ayun at parang sasabog dahil nakita niya ko. ewan ko kung dahil sa tuwa o dahil sa galit.

"Hoy babae!"

"Sshh. Hinaan mo nga yang—"

"Nagsumbong siya sa kin! Aba! Expert ka din sa pagpapaiyak ng lalake no?!"

"HA?! UMIIYAK SIYA?!"

"Oo babae! Umiiyak siya! kahit anong takip ng mga mata niya alam namin na umiiyak siya! Pwede ba?! Magpakatotoo ka naman!"

Di na ko nakapagsalita. Sh*t. umiiyak siya... umiiyak siya...

Pupuntahan na sana namin siya nung biglang sabi nung mc eh magprepresent na daw yung barkada ni Kyle sa harap.

"Babalikan kita. May nahanda ka na bang kanta?!"

Sh*t. Wala pa!

OMG. Anong gagawin ko?!

"Nako! Sige balikan kita."

At ayon, pumunta na sina Marj dun sa harap. Hindi lang pala sina Mark, Rai, Chris at Marj. May iba din palang kasama. Nagplano pala talaga sila.

Nagcompose sila ng kanta for Kyle. Nakita ko naman siya na nakatayo dun sa may gilid na natatawa. Buti pa siya... nakakatawa... samantalang ako...

applause

Tapos na sina Marj. Napatitig lang ako dun sa table.

Hoi Xei parang awa mo na. kumilos ka na at magsorry sa kanya.

"Xei!"

Sumigaw si Marj. Amp. Alam na tuloy lahat ng tao sa club house yung pangalan ko!

Nagulat ako nung nag parang sign si Marj na 'halika na! ikaw na!' yung mga kamay niya. grabe. Hindi ako ready! Wala akong maisip na kanta!

Tumayo na lang ako. nakita ko yung mga mata niya na sinundan yung mga galaw ko hanggang sa harap. Kinuha ko yung gitara... ano ba? Ano pa ba ang hindi ko nakanta sa kanya?

"Uh... hello..."

Mic test. Mic test.

"Ako po yung kaibigan ni Kyle..."

Kaibigan.

Tiningnan ko si Kyle. Siguro naghahanap ako ng reaksiyon sa muka niya. oo, meron. Kumunot yung noo niya. kahit nga lahat ng nakakaalam na may relasyon kami kumunot yung noo. For short, lahat ng nasa club house na yun, kumunot yung noo.

"Isang mabait na kaibigan ako ni Kyle... dati at hanggang ngayon... pero, ngayon... I dinedeklara ko na po ang sarili ko bilang... fiancé niya."

Tumawa ang lahat. Wow. Ibig ba sabihin boto sila sa aking lahat? Kahit yung mga magulang ko tumawa sa sinabi ko. nung nakita ko yung reaksiyon ni kyle, nakangiti na siya.

Wow. Ang sarap ng pakiramdam na nakatingin siya sa kin at nakangiti.

"sa totoo lang, lahat na ata ng kanta eh nakanta ko na para sa kanya. Ewan ko ba. Gusto niyo ba malaman ang storya namin?"

Magaling Xei. Magkwento ka muna habang nagiisip ka ng kantang kakantahin mo!

"nagumpisa nung second year. Naaalala ko pa nun. sino nga bang hindi magkakagusto sa kanya eh ang gwapo gwapo niya? crush ng bayan tapos bago ako, marami na siya naging ex fiancé."

Tawanan lahat ng tao at lahat sila parang tinitingnan kung ano magiging reaksiyon ni Kyle sa mga sasabihin ko.

"tapos isang araw, nung naiwan ko yung ballpen ko sa classroom, nakita ko siya sa likod ng dorm na umiiyak. Alam niyo yung sabi ko nun?! buti na lang pala bumalik ako ng school para makita siya. sira nga yan eh. Sabi ba naman namatay daw yung aso nila?! Hindi naman pala talaga."

Tawanan galor ulit.

"at dahil dun, nakuha ko ang kaunaunahang bagay na binigay niya sa kin. isang pilot ballpen na black. nasa box pa yun... lahat kasi ng binigay niya sa kin, kesho candy wrapper lang, nakalagay lahat sa isang box."

Dugdug. Dugdug.

Nangiti si Kyle. At nakita ko naman yun.

"tapos ayon. Hindi ko din makakalimutan yung araw na umuulan. Tapos hinatid ko siya hanggang dun sa sinasakyan niya ng jeep. Pasaway kasi, walang payong. At dun, mula dun nagumpisa yung pagkakaibigan namin."

Ngumiti ako nung naalala ko pa yung mga mukha namin.

"siyempre mga totoy at nene pa kami nun. never ko siya naging kaklase... pero dahil kay Chris..."

At tinginan lahat kay Chris.

"...kaya kami naging close. ang mas malala pa, ginawa pa niya akong tulay. Pero okay lang, dahil, dahil naman dun kaya lalo kami nagkalapit... and boom. Ayun. Nainlove na ko ng tuluyan."

Maraming matatanda yung ewan ko ba kung kinikilig o nanginginig. Haha. Yung iba naman na kasing edad ko, nakikinig lang sa kin.

"at di ko rin naman inaasahan... na mamahalin niya ko pabalik."

Oops.

Tumulo si mr. tear. Sira ulo talaga tong mga luha ko.

"ayon. Sorry. Haha. Tumulo tuloy luha ko. kakainis kasi eh. Siya lang talaga yung nagpaiyak sa kin ng halos araw-araw. Siya ang nagiisang Kyle na nagbigay sa kin ng pinakainaasam asam kong blue magic na teddy bear... na anak namin ngayon... si Spark."

Ngiti ulit. Nakaisip na ko ng kanta. Sana lang tama pa rin yung chords na naaalala ko.

"Uhm, tito, tita... salamat po ng sobrang dami. Sa pagaprub niyo sa kin... Hehe."

Tawanan ulit ang lahat.

"At sayo... heto... may kanta ako. wag ka mag-alala... hihintayin kita... kahit umabot man ng limit ng one over zero pa..."

Nagets na yun ng mga nakakaintindi sa limits na lesson ng calculus... at dun, inumpisahan ko na ang aking munting presentasyon...

*Patuloy na pumapatak ang bawat sandaling natitira
Habang ika'y kapiling ko...*

Dugdug. Dugdug.

Tinitigan niya ko habang kinakanta to. Nakikita ko yung kintab ng mga mata niya... na alam kong mayamaya ay may tutulo na sa mga mata niya.

Siguro nga'y maraming dahilan kang maibibigay

Ngunit ako ay may isang tanong... Mmm...

Isang tanong... na alam ko namang hindi rin masasagot...

Hindi ka ba magtatagal?

Pagtigil mo'y dalangin na aking inaasam...

Siguro nga'y paalam na...

Subalit may iiwan kang puwang.

May iiwang puwang... saan? Saan Kyle... saan mo iiwan...

Kung kaya kong pigilan lang ang oras sa kanyang pintig

Asahan mong ako'y 'di hihinto...

Totoo Kyle... Totoo...

Na kung may kapangyarihan lang ako para ilagay kita habang buhay sa tabi ko...

Gagawin ko.

Ako'y isang manhid...

Na 'di makikinig...

Sa bawat sasabihin ng mundo.

Ako'y isang manhid...

Na 'di makikinig...

Hangga't ikaw pa'y narito.

Hangga't nandidito ka pa Kyle... Ayokong umalis ka...

Patuloy na pumapatak ang bawat sandaling natitira

Habang ika'y kapiling ko...

Dugdug. Dugdug.

Tapos sabay bigay ng gitara dun sa mc. Ako naman napapaiyak na talaga ako kaya lumayas ako agad. Nagpaalam muna ako sa mga magulang ko na punta lang akong washroom. Nakita kong sinundan niya ko ng tingin at mukang susundan pa ko...

Sige lang. takbo ka lang Xei.

Nung andun na ko sa banyo, lumuha ako ng konti. Amp. Sakit talaga. Makakayanan ko ba? Makakayanan ko ba talaga?

"Xei, anjan ka ba sa loob?"

Woot.

"Teka palabas na ko."

Nung paglabas ko...

Hinila niya agad ako papunta dun sa may garden. Nakikita parin kami ng mga tao, mejo malayo nga lang. kinakabahan tuloy ako.

"Usap tayo."

"Ano?"

"Para kasing... hindi ko rin kaya na..."

Ayoko na marinig... hindi ko kayang marinig na siya yung magsasalita ng ganon. Kaya... ako na ang unang nagsalita...

"parang hindi ko kaya na malayo tayo sa isa't isa tapos... may relasyon pa rin tayo."

Gusto kong umiyak. Ayan...

"Mahal na mahal kita Kyle. Pero parang, di ko kaya ang long distance. Siguro nga may email, may telepono at iba pa... pero yung ilang taon na di kita makikita—"

"Alam ko Xei... Alam ko. ayoko namang umiyak ka na lang sa mga taon na wala ako. ayoko namang umiyak lang din ako dun sa mga taong wala ka sa tabi ko."

Dugdug. Dugdug.

Nagtinginan kami sa mata. Alam naming... pinapakawalan na namin ang isa't isa. Hindi dahil sa hindi na namin mahal ang isa't isa... pero ramdam ko sa mata niya na gusto niya akong sumaya... dahil alam niyang matagal bago pa siya makakabalik. O baka nga hindi na...

"Pero tandaan mo... na... ikaw lang talaga yung minahal ko ng ganito."

Dugdug. Dugdug.

Umiiyak na ako. Tapos may tumulong luha sa mga mata ni Kyle. Bakit ba naman kasi kailangan na ganito pa? bakit kailangan...?

Yinakap namin ang isa't isa. Yun na ata ang pinakamatagal na magkayakap kami. Di ko makakalimutan ang yakap na yun... kahit lumipas na ang panahon...

"Kyle... mahal na mahal kita... minahal kita... minamahal kita... at sigurado akong mamahalin parin kita..."

Kinuha niya yung mukha ko... dahan dahang pinunasan yung mga luha ko tapos hinalikan niya ko. yun na ang kahuli hulihang naming halik...

Dugdug. Dugdug.

Umalis ako, na malungkot pero masaya. Masaya dahil nakapagusap kami... malungkot dahil tapos na. pero alam ko naman na nangingibabaw parin yung lungkot...

Dugdug. Dugdug.

At mula dun...

Tumigil na ang pagtibok ng puso ko.

CHAPTER 53

[Not Really Moving On]

Minsan napapaiyak ako habang tinatype ko tong kwentong to. Naaalala ko yung mga panahong sobrang pinahirapan niya yung puso ko. naaalala ko yung mga panahong sobrang corny niya pero dahil sa kacornihang yun kaya ako napapangiti. Naaalala ko lahat ng tungkol sa kanya.

Teardrop.

Hay. Six years na. Nung unang taon iyak ako ng iyak. Wala akong ginawa kundi umiyak. Sinusubukan kong icheck yung e-mail ko pero wala namang dumadating. Hanggang sa ayon, hindi na talaga ako nagchecheck. Nakakawalang gana kasi.

Buti pa si Chris at si Marj. Eto ang kwento nila:

Tinotoo nila yung "deal" nila. Pero after a year, inamin na rin ni Chris na mahal na niya si Marj. At hayan. After nilang mag MA pareho eh magpapakasal na silang dalawa. Buti pa sila no? samantalang ako... heto... photographer slash writer slash bandista slash teacher slash may-ari ng isang comshop. Haha. Oo. Dami kong trabaho no? Photographer dahil gusto ko lang magphotograph. May studio ako, katabi nung comshop ko. Siyempre katulong ko dito mga magulang ko. pero ngayon, hinayaan na nila akong magmanage... tutal, malaki naman na daw ako.

Minsan gumigig kami nina Marj dito sa mga club dito lang sa amin. Kaya mejo kumikita din. O diba? Sosyal. Teacher din ako... ng math... dun sa high school kung san ako nag high school... kaya minsan hindi ko talaga maiwasan na ibalik yung mga alaala ko nung high school.

And yes...

Kahit na anim na taon na ang nakalipas...

Hindi parin talaga ako nakakamove on.

Oo. Kahit anim na taon na.

Minsan nga naiisip kong magiging single na lang ako habang buhay.

Naaalala niyo ba si Mark? Yung kababata ni Kyle?

Sinubukan niya akong ligawan. Ang sabi pa niya sa kin, aalagaan daw niya ko. makakalimutan ko daw si Kyle dahil sa kanya. Oo, sinagot ko siya... yun ay dahil akala ko gusto ko na rin siya. Pero yun pala, ang gusto ko lang talaga ay yung mga ginagawa niya na ginagawa din ni Kyle dati. Isang beses nga natawag ko siyang Kyle.

Pano ko nalaman?

Siguro nga masama ako. pinapayakap ko siya, pero hindi ang halik. Sa mga yakap na yun, ang nasa utak ko ay kung mayayakap ko din ba ulit si Kyle... kinakanta niya lahat ng kanta ni Kyle para sa kin... pero san ba mapupunta ang relasyon na yun kung habang buhay lang niya gagayahin si Kyle? Eh di parang hindi ko rin siya nakalimutan... parang ginaya lang niya yung mga stilo ni Kyle sa pagiging sweet.

Isang buwan lang kami inabot. Pero di ako umiyak... siguro nga kasi yun nga, nagustuhan ko siya dahil may nakita akong katauhan ni Kyle sa kanya. Inexplain ko naman sa kanya. At yon, sinabi din niya na parang nahahalata nga niya na parang hindi na siya yung nakikita niya sa salamin etc. etc. etc.

Nagkikita parin kaming tatlo. Si Marj ako at si Chris. Pero kung dati si Marj ang naiinggit, ngayon, ako naman ang namamatay sa kasweetan nila. Nako. Ang weird nga eh. Hindi na sila nagsawa sa spaghetti. Laging ganun. Ang order nila eh isang spaghetti tapos share sila.

"Oi Xei, nabalitaan mo na ba?!"

"Na alin?"

"May alumni homecoming daw! Month-long! Mula November hanggang December. 15 years na daw kasi ang school natin!"

"Sino nagplano?"

"Si Kuya Edric, yung batch president ng pioneer batch?"

"Bakit biglaan? Pwede naman nung 10 years ah."

"Ewan ko. Tanong mo kay Kuya Edric. Tanda na nga nun eh. Pero ayon. Nabigla ako nung may nag-email sa akin na ipagkalat ko daw eh."

"Tekla eh bakit hindi mo alam, faculty ka diba?"

"Eh hindi naman ako nakikibalita no."

"Psh."

"Ano daw mga activities dad?"

Haha. Kahit matatanda na kami, daddy parin ang tawag ko kay Chris.

"Yung unang Saturday, may medical mission. Sa susunod na Saturday, fair. Sa susunod ulit, sportsfest. Tapos yung huling Saturday, Grand ball daw."

"O diba diba Xei! Mukang bongga! Sama tayo!"

"Kung required sa faculty, wala naman akong magagawa."

"Yun pala eh! Wala siyang choice diba nga meatballs?!"

Grabe. Sabay ko kaya silang paguntugin para matauhan silang bitter yung nasa harap nila?

May gusto sana ako itanong... pero alam ko namang impusible na yun mangyare.

Alam ko namang hindi na siya babalik.

Pupunta lang naman ako dun dahil sa required kami... diba?

At hindi dahil gusto ko...

O hindi dahil may inaasahan akong dumating...

So ayun. Nung mga buwan matapos nun, naghandang na nga ang school tungkol sa big event na yun. Ako, ayun. Alinsunod lang sa mga batas.

Umattend ng medical mission, umattend sportsfest, umattend ng fair. Pero siguro, hindi na ko aattend dun sa grandball. Para san pa? may magsasayaw ba sa kin?

Ayan. Sa sobrang bilis ng araw, isang araw na lang, grand ball na. ewan ko. eto, binuksan ko ulit yung laptop ko habang kumakain ng kokocrunch at katabi si Spark.

Alam ko... alam ko namang hindi siya pupunta... kaya—

Dugdug. Dugdug.

Oops.

Ano yun?

Bakit—

Bakit biglang... tumibok ang puso ko?

Dugdug. Dugdug.

Ang tagal na nung huli ko tong naramdaman...

Ang tagal na nung huli kong narinig tong ganitong tibok ng puso ko...

Dugdug. Dugdug.

Tumingin ako sa langit... at ayon... may ibong gawa sa makina.

Pero...

As if naman babalik pa talaga siya diba... wag ka na umasa Xei. Wala siya sa dun. At bakit naman siya babalik dito? Para san... eh sa loob nga ng anim na taon nagawa ka niyang hindi kausapin...

Ang isang araw pa kaya?

O sige. Bumalik ka na sa pagttype.

At sakto, habang sinusulat ko to... may tumugtog sa music player ko...

*Nang matapos na'ng mga araw na ika'y sa aking piling iniibig ka pa rin
Nang maglaho na ang sikat ng buwan at araw sa tuwing magdamag ikaw pa rin*

*Bakit nga ba 'tong pusong nasugatan
Tila nais paring maramdaman tamis ng yakap mo't halik?*

*Naaalala mo pa ba nung tayo'y magkasama pa
Iyong sinabi't pinangako na nalimot mo na siya?
At kahit naglaho ka na muling sumama sa kanya
Sa aking puso ay ikaw pa rin, ikaw pa rin...*

*Tuwing paggising sa umaga ang iyong mukha ang nais halikan at sambahin
Sa maghapon ay iniisip ka lamang at ang mga nakaraan na kay saya*

*Bakit nga ba iyong puso'y sinugatan
Habang pagsisisi ay hindi na kailanman mawawala?*

*Naaalala mo pa ba nung tayo'y magkasama pa
Aking sinabi't pinangako na tayo'y may pag-asa?
Ngayon kahit siya'y sakin sa kanyang yakap at lambing
Ang ninanais ay ikaw parin, ikaw parin...*

And boom. Parang ewan lang yung kanta. Kulang na lang eh hagisan ako ng isang daang nagbabagang mga pana para sabihing TAMA... TAMA!

Hindi na ko dapat umasa. Kalimutan mo na Xei... kung gusto mo mabuhay ng matiwasay...

Nang matapos na'ng mga araw na ika'y sa aking piling iniibig ka pa rin...

CHAPTER 54

[548 Heartbeats]

Pumunta na kaming mall ni Marj para maghanap ng damit na maisusuot. Ano nga ba dapat ang damit sa grandball? Semi-formal. Basta daw dress. Asus. Ewan. Ang arte. Wala na kasing laman ang closet ko ngayon eh. Puro pants na. Puro uniform pang school at puro pang bahay. Yung mga pants ko nga eh kasya parin sa kin. Pano, pumayat lang ako... pano ba naman... nakakawalang ganang kumain.

"Hui, Xei!!!"

"Ano?"

"My gahd!!! Excited na ko Makita yung mga dati nating kabatch!!! Sina Fran makakapunta daw! Kahit sina Hana at Mars! Wow! Lahat ng kinontact ko makakapunta eh! Ikaw, may nacontact ka ba?"

"Wala. Wala akong panahon sa mga ganyan."

"Okay lang, mukang ang daming nahatak ni Chris na kabatch natin. Eh sa ibang batch kaya may makakapunta?"

"Siguro naman."

"Hindi ka ba nakikibalita sa faculty? Anong sabi nina Sir Mogul?"

"Meron naman daw."

"Sus sister. Lagyan mo nga ng kulay ang buhay mo!"

Eto talagang si Marj. Kasi dati nung super humahagulgol parin ako dahil sa pag-alis niya, sinabi ko kay Marj at kay Chris na ayoko na marinig ang pangalan niya, at ayoko naring maalala yung mga alaala niya... kaya kung pwede lang eh magkunwari silang hindi nila nakilala si Kyle, kahit man lang harap ko.

Kyle...

It's been six long years.

Nako Xei. Wala kang matatapos pag puro ganyan ka lang. Maghanap ka na ng damit.

"Eto oh, ang cute!"

"Ano ba yan Marj. Nagdamit ka pa. Pwede namang nagtwalya ka na lang."

"Sira ulo ka talaga! Sexy parin naman ako ha!"

"Sus. Sexy ka jan? Ang taba mo na no."

"Weh. Palibasa ikaw di ka kasi kumakain kaya ayan ang payat mo na."

"Mas okay na ang payat kesa obese."

"Pero mas okay naman ang may laman tulad ko kesa malnourished tulad mo."

"Exag ka ha. Hindi ako malnourished."

"Compared nung high school tayo, malnourished ka na ngayon."

Kung pwede lang talaga kalimutan na naghigh school ako eh.

"Eto Xei oh, bagay sayo."

Ayan. Natapos din kami kakabili. Etong binili ko para sa sarili ko eh isang simpleng dress lang. Kulay pink siya na mejo may white. Yung mga sandals ko na lang sa bahay ang gagamitin ko, tapos simpleng accessories na lang. Magpapaayos pa ba ko? Sus wag na. Bakit pa ako mag-aayos? At para san pa diba?

Tinitigan ko si Spark.

"Bakit nga ba hanggang ngayon inaalagaan parin kita? Sana pinaabort ka na lang niya."

Ewan ko nga ba. Wala sa isang buwan na hindi ko nasasabi yan kay Spark. Pero ayan, nakatitig parin siya sa kin na may kumikintab na mata na parang wala akong sinabing masakit.

"Gusto mo dalhin kita dun? Para naman may kasama ako? Kaso pag dinala kita dun, baka pagkaguluhan ka lang."

Um-oo ka na lang Spark.

"Yung tatay mo kasi, iniwan tayo. Wag ka magalala... makakakita din ako ng daddy mo."

Bata pa naman ako eh. Alam kong may makikita pa ko. Siguro nga panahon narin para mag move on. Sa grand ball na yun, sigurado ako na meron pang mga single dun. Hindi naman ako mauubusan ng isda eh. May hawak naman akong pamingwit.

Haynako Xei! Ano ba yang sinasabi mo!

Ring

"Hello?"

Pero walang sumagot.

"Hello?"

Pero wala paring sumasagot.

"Hello?! Bakit ka tumawag hindi ka rin naman pala sasagot?! Hello?! Hello!?"

Tapos biglang may narinig akong sound sa telepono...

*What's that sound?
It's my heartbeat...
It's getting much louder...
My heartbeat...
It's stronger than ever...*

"H—hello?"

Alam ko yung kantang yun... Pero, sino namang magpaparinig sa kin nun? At saka... bakit biglang nagfade after ng part na yun?

"H—hello? Sino po ba sila?"

Pero wala paring sumagot. Ewan ko... biglang lumakas yung tibok ng puso ko. Biglang kinabahan?! Ewan ko din. Gusto kong sabihin... itanong... ewan ko... heto na... hinga...

"K—Kyle?"

Dial tone

Hawak hawak ko yung telepono sa apartment ko habang pinapakinggan ko yung tunog ng dial tone. Ewan ko ba... bakit... bakit kaya?

Ring

"H—hello?"

"Xei!"

"Sus Marj, ikaw lang pala."

"Bakit, may ineexpect ka bang iba?"

"Ah—wala naman."

"Bakit busy? May kausap ka sa telepono kanina?"

"W—wala. May nanloko lang. Nangtrip."

"Naks. Akalain mo yun, may mangtitrip sayo?"

"Ewan ko nga sayo. Ano, bakit ka napatawag?"

"Ready ka na?"

"Ha?!"

"Sabi na nga ba eh. Di ka ready?!"

"Ano ba Marj. Para naman kasing sampung kilometro yung layo ko sa school."

"Fine. Papunta na kami meatballs jan."

"O sige."

After nung call na yun, naligo na ko at nagbihis. Tumingin ako sa salamin, okay naman ang ichura ko at hindi na kailangan ng make-up. Mas okay na kong simple... okay na kong ako. Kahit konting hikaw lang.

Tapos ewan ko ba...

Bigla kong nakita yung singsing na bigay niya sa kin nung 16th birthday ko. Tinanggal ko na siya sa kamay ko after two years nung nawala siya... matagal narin nung hindi ko to sinusuot. Ang alam ko nga nawala ko na eh... pero yun pala, andito lang pala siya sa mga lumang accessories ko.

"O ano, anong tinitingin tingin mo jan? Akala mo isusuot kita?"

Tiningnan ko yung singsing.

At ewan ko ba kung anong sumapi sa kin.

Sinuot ko.

"I hate you."

Tapos umiyak ako. Heto, umiiyak nanaman ako. Bakit pa nga ba ako umiiyak? Hanggang ngayon... di parin ako nakakaget over. Eh siya? Siguro nakailang girlfriend na yun sa Canada. Samanatalang ako, nagmumukmok dito sa Pilipinas sa loob ng anim na taon.

"Huling beses na isusuot kita ha. Ayoko na pagkatapos. Itatapon na kita sa dagat... kakalimutan ko na yung nagbigay sayo nito."

Dumating na si Marj at si Chris. Ayon, pinark ni daddy yung motor niya sa apartment ko, as usual naman yun. Kasi pang dalawang tao lang naman yun. Nagtricycle na lang kami papuntang school. At ayun, muli, ang dami kong nakita na ibang batch at mga kabatch ko. Wow. Ang tanda na talaga nung pioneer batch, yung iba nga may anak na eh. Yung iba ding batch... tapos ayon. Ang daming tao sa school.

Pero sa dami ng taong yun...

Alam ko namang wala dun yung taong pinakagusto ko Makita...

Full moon.

Wow. Pag minalas ka nga naman.

Parang lahat ng nasa paligid ko nakaholding hands sa isa't isa. Masaya, nagtititigan... hinahalikan nung lalake yung kamay ng babae... samantalang ako... kumakain lang ako ng ice cream.

"O, bakit yan lang kinakain mo?"

"Ayoko kumain."

At mawawala ba naman ang sayawan?

Nakita ko yung paborito kong star... si Alnilam. Natatandaan ko tuloy yung gabi na tinuro ko yun sa kanya... yung gabi na...

Ano ba Xei! Kaya hindi ka makamove on eh. Ikaw din naman yung nagbibigay ng dahilan sa sarili mo para matandaan siya. Six years Xei. SIX LONG YEARS siyang hindi nagparamdam... tingin mo ba, hanggang ngayon eh mahal ka parin nun?

Nakita kong yinaya ni Chris si Marj na sumayaw. Siyempre, bakit naman tatanggi si Marj diba? At ayon... 360 degrees ng mata ko ang nakikita ko puro nagsasayawan na nagmamahalan.

Nagumpisa na yung instrumental. Saka ko napagdesisyunan na pumunta dun sa place na forbidden sa kin. Napagdesisyunan ko na iwan ko na lang lahat dun. Dun ko huling iiyak lahat... lahat... lahat.

*Slow down, the world isn't watching us break down
It's safe to say we are alone now, we're alone now.*

Kahit pala dito sa likod ng dorm naririnig ko parin yung music. Kung pwede lang maging binge... kung pwede lang maging bulag... kung pwede lang maging manhid...

*Not a whisper, the only noise is the receiver
I'm counting the seconds until you break the silence*

Nakaupo na ko. At heto, naguumpisa na kong lumuha habang pinapakinggan yung kanta. Inaalala ko na lahat ng mga nangyari sa aming dalawa... dito ko na iiwan ang mga alaala naming dalawa.

So please just break the silence

At—

Dugdug. Dugdug.

Ano yon? Bakit—tumibok ang—

*The whispers turn to shouting
The shouting turns to tears*

Sino yun?

*Your tears turn into laughter
And it takes away our fears*

May nakita akong anino sa malayo...

Dugdug. Dugdug.

Unti unting lumalakas yung tibok ng puso ko...

*So you see, this world doesn't matter to me
I'll give up all I had just to breathe...*

Walang magawa ang mga paa ko kundi tumayo...

The same air as you till the day that I die

At wala namang magawa ang utak ko kundi ang isipin kung tama nga ako...

I can't take my eyes off of you

At wala ding magawa ang puso ko kundi ang tumibok ng sobrang lakas...

Sobrang lakas...

Na baka marinig nung taong yun...

And I'm longing, for words to describe how I'm feeling...

Unti unti...

Lumalapit ang taong di ko inaashan...

I'm feeling inspired

Mali pala...

My world just flip turned upside down

Siya lang pala ang taong...

It turns around, say what's that sound

Inaasahan kong dumating...

It's my heart beat,

Dugdug. Dugdug.

it's getting much louder

Dugdug. Dugdug.

My heart beat,

Dugdug. Dugdug.

is stronger than ever

I'm feeling so alive,

Lumakas yung hangin... na para bang...

I'm feeling so alive

Nananaginip lang ako.

My whispers turn to shouting

Nananaginip nga lang ata ako.

The shouting turns to tears

Pero...

Your tears turn into laughter

Hindi eh.

And it takes away our fears

Siya. SIYA NGA.

So you see, this world doesn't matter to me

Tinitigan ko siya ng sobrang tagal.

I'll give up all I had just to breathe

At napatulala lang ako sa presensya niya.

The same air as you till the day that I die

At siya din... nakatitig lang sa kin...

I can't take my eyes off of you

Di ako makapaniwala...

I'm finally waking up, a twist in my story

unti unti siyang lumalapit... habang lumalakas din ang hangin...

It's time I open up, and let your love right through me

Gusto kong tumakbo... pero bakit naman ako tatakbo?

I'm finally waking up, a twist in my story

Heto na siya... matapos ang mahabang mga taon... anim na taon...

It's time I open up, and let your love right through me

Ang pinakamamahal ko...

ang minahal ko...

ang minamahal ko...

at ang mamahalin ko...

That's what you get

Hinawakan niya yung mga kamay ko...

When you see your life in someone else's eyes

Pero hindi parin niya tinigil ang pagtitig sa kin...

That's what you get, that's what you get

Dun ko nakita...

Yung pananabik...

Na makita siya...

Na makita ako...

So you see, this world doesn't matter to me

Oo... wala ngang silbi ang mundo sa kin...

I'll give up all I had just to breathe

Pag wala tong taong nasa harap ko ngayon...

The same air as you till the day that I die

Siya lang naman...

Ang pinangarap ko mula nung umpisa pa lang.

I can't take my eyes off of you

Naramdaman ko ulit yung mga labi niya.

This world doesn't matter to me

Yung mga labi niyang nagbibigay sa kin ng hangin para huminga...

I'll give up all I had just to breathe

Sa loob ng anim na taong pinahirapan niya ko...

The same air as you till the day that I die

Sa isang araw lang napatawad ko siya...

I can't take my eyes off of you

At napatibok niya ulit yung puso ko.

Natapos yung kanta... humiwalay na yung labi niya sa labi ko. Gusto ko sampalin yung sarili ko dahil... dahil baka ilusyon ko lang to na kailangan ko na gumising... siguro nga ganon... kailangan ko nang—

"Xei..."

Langit.

Langit ko ang marinig ang boses niya. Langit ko ang marinig ang boses niya ulit...

"I'm—sorry."

Tinitigan ko siya sa mga mata niya ulit. Gusto ko sabihin lahat. Gusto ko ibuhos lahat ng galit ko sa kanya. Gusto ko humagulbol sa kanya at iharap sa kanya lahat ng pagdurusa ko nung wala siya... pero anong ginawa ko? Yinakap ko lang siya ng sobrang higpit... yung alam kong hindi na siya makakawala...

"Akala ko makakalimutan kita pag hindi ako nagparamdam sayo sa mga taong wala ka sa tabi ko. Pero hindi... sa lahat ng ginagawa ko ang iniisip ko kung magugustuhan mo kaya to... kung ano kaya ang reaksiyon mo kapag ginawa ko to... kung kamusta ka na... kung kumain ka ba... sa loob ng anim na taon... ikaw parin ang minahal ko... at wala ng iba..."

"Pero bakit hindi ka man lang nagparamdam sa kin? Ang tagal kitang hinintay dito..."

"Kasi nga ayokong makulong ka sa kin. Akala ko nga pagdating ko dito, may mahal ka ng iba—"

"Alam mong impusible yun Kyle!"

"Akala ko nga... pusible... kaya nung tumawag sa kin si Chris..."

"Tumatawag sayo si Chris?"

"Oo. Mula nung umalis ako. Lagi kitang kinakamusta. Pero sinasabi ko sa kanya na huwag sabihin sayo. Ayoko ngang makulong ka sa kin..."

"Ang unfair mo! Baliw ka!"

Umiyak ako at sinigawan siya. Pinagsususunok ko siya sa dibdib.

"Bading ka talaga! Si Chris pinapatawag mo sayo pero ako—"

"Wag ka na umiyak..."

Pinunasan niya yung luha ko.

"Sinabi nga pala sa kin ni Chris na pinormahan ka daw ni Mar—"

"Wag mo na sabihin yan! Sinagot ko lang naman siya dahil—"

"Dahil sa kin? Dahil nakikita mo ko sa kanya..."

"Talagang sinumbong sayo ni Chris lahat. Pero... kung alam mo lang na—"

"Oo alam ko din. Alam ko lahat. Alam ko na bawat Segundo umiiyak ka. Na pinilit mong kalimutan ako pero di mo talaga kaya. Alam ko lahat. May nagsabi sakín."

"Si Chris?"

"Hindi."

"Sino?"

"Si Mr. Heart."

Dugdug. Dugdug.

"Hanggang ngayon, corny ka parin."

"Hanggang ngayon... mahal pa rin kita."

Dugdug. Dugdug.

Ngumiti na lang kaming dalawa. Tinitigan niya ko at tinitigan ko din siya. Ang saya ng pakiramdam. Nawala yung galit at lungkot na naipon ng anim na taon... sa isang araw lang... nawala na ang lahat.

"Aalis ulit ako."

Natahimik ako sa sinabi niyang yun. Ibig sabihin... maghihintay nanaman ako ng—

"Yun ay kung... ang sagot mo sa kin ay hindi."

"Anong sinasabi mo?"

Lumuhod siya, at may nilabas mula sa bulsa niya...

Isang singsing... isang heart-shaped na diamond ring...

Dugdug. Dugdug.

"Pwede bang... maging akin ka na habang buhay?"

Dugdug. Dugdug.

Eh ano ba naman ang sagot ko diba? Dalawa lang naman ang choice ko. OO at OO. Yun lang. Ngumiti ako at napaiyak. At yung dalawang sira ulong yun (si Marj at si Chris) ay nasa likod pala namin. Sila ang nakapagwitness nun.

At ano pa nga ba?

Nagpakasal kami. Tuwang tuwa yung mga magulang namin. Pero after ng kasal namin, bumalik na ulit sina tito at tita sa Canada, pero si Kyle, nagstay na. Ayun. Tuwang tuwa siya nung nakita niya si Spark na malinis parin. Kaya bumili kami ng "baby girl" namin na ang pangalan naman ay Twinkle. Siya naman yung maliit na maliit na teddy bear na makikita din sa blue magic.

Yung mga totoong baby? Haha. Sige, babalitaan ko ang buong sanlibutan pag meron na.

Heto... tinatype ko tong huling chapter na to. Huli na pala... di ko napansin na ang bilis ng takbo ng storya naming dalawa. Alam ko naman na lahat ng tao may kanya kanyang storya eh. May mga happy beginnings at sad endings. Pero yung amin... kakaiba...

A story that started with a heartbeat...

And—

"Beh..."

"Po?"

"Patapos na yang sinusulat mo?"

"Opo... lapit na."

"548."

"548 din... Kyle ko..."

...ends in a heartbeat.

Dugdug. Dugdug.

My heartbeat keeps me alive.
Your heartbeat lets me know I'm alive.
Our heartbeats give me the reason to live.